

[NaLu] Dù Là Ác Quỷ, Hãy Để Anh Yêu Em Như Một Thiên Thần

Contents

[NaLu] Dù Là Ác Quỷ, Hãy Để Anh Yêu Em Như Một Thiên Thần	2
1. Giới Thiệu	2
2. Chap 1: Cậu Nhóc Đơn Độc	3
3. Chap 2: Chuyến Dã Ngoại Kinh Khủng	9
4. Chap 3: Cô Gái Kỳ Lạ	14
5. Chap 4: Yêu Quái, Mau Chạy Thôi!!!	19
6. Chap 5: Cảnh Thận Xe Đang Lao Tới	24
7. Chap 6: Ai Cho Cô Vào Nhà Tôi	30
8. Chap 7: Điều Tra Yêu Nữ	36
9. Chap 8: Rắc Rối	43
10. Chap 9: Lisanna Đến Thăm	48
11. Chap 10: Nổi Giận	54
12. Chap 11: Tiếng Súng Chối Tai	58
13. Chap 12: Đến Trường	63
14. Chap 13: Nhập Học	70
15. Chap 14: Bắt Cá Hai Tay	75
16. Chap 15: Điều Bí Ẩn Trong Trường Học	80
17. Chap 16: Hôn	85
18. Chap 17: Trở Thành Bệnh Nhân	89
19. Chap 18: Vở Kịch “aladin Và Cây Đèn Thần”	93
20. Chap 19: Chia Tay - Tình Yêu Mới	98
21. Chap 20: Nguy Hiểm!!!	105
22. Chap 21: Vị Hôn Phu Của Lisanna?	112
23. Chap 22: Bữa Tiệc Khó Quên	118
24. Chap 23: Sự Cố	123
25. Chap 24: Nhật Thực	130
26. Chap 25: Bắt Đầu Cuộc Phiêu Lưu	133
27. Chap 26: Yêu Quái Xuất Kịch	136
28. Chap 27: Gray Và Juvia	144
29. Chap 28: Người Em Thật Sự Yêu	151
30. Chap 29: Kí Ức	157
31. Chap 30: Trả Thù	164
32. Chap 31: Nếu Bất Buộc Phải Rời Xa Anh, Em Sẽ Làm	169
33. Chap 32: Nếu Để Em Chịu Đau, Anh Thà Chịu Hết Cho Cả Phần Của Em	172
34. Chap 33: Gió Cứ Thổi, Anh Vẫn Sẽ Nín	175
35. Chap 34: Ánh Nắng Lạnh Lẽo	179
36. Chap 35: Vì Nước Mắt Không Màu	183
37. Chap 36: Trao Cho Anh Cả Mạng Sống	187
38. Chap 37: Anh Sẽ Đợi, Mãi Đợi, Cho Dù Đến 1000 Năm Sau (kết)	191
39. Ngoại Truyện: Không Được Để Người Con Gái Mình Yêu Rơi Lệ (gruvia)	197
40. Ngoại Truyện: Mảnh Tình Bé Bỏ (Jerza)	198

41. Ngoại Truyện Ngắn: Lisanna X Loki	200
42. Ngoại Truyện: Natsu X Lucy	201

[NaLu] Dù Là Ác Quỷ, Hãy Để Anh Yêu Em Như Một Thiên Thần

Giới thiệu

- * Tên tác phẩm: Dù là ác quỷ, hãy để anh yêu em như yêu một thiên thần- * Tác giả: Eriko Merika

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nalu-du-la-ac-quy-hay-de-anh-yeu-em-nhu-mot-thien-than>

1. Giới Thiệu

Lucy: Một đại yêu nữ có sức mạnh vô cùng khủng khiếp, là nỗi kinh hoàng của tất cả con người cũng như yêu quái. Sở hữu khuôn mặt cùng ngoại hình vô cùng xinh đẹp nên rất dễ lừa người khác. Rất ít ai biết được xuất thân của cô, đến cô cũng không biết bản thân mình thuộc về đâu, cho đến ngày hôm đó, cô bị phong ấn dưới lớp đất đá sâu trong hang động của một ngọn núi.

Natsu: Một chàng trai luôn tươi tắn, tràn đầy sức sống, nổi tiếng với những trò quậy phá bá đạo. Trải qua tuổi thơ dữ dội, anh gần như không còn nghị lực để sống tiếp, cho đến khi anh gặp được cô, chính cô là người làm anh có thể tự tin bước tiếp trên đường đời.

Lisanna: Con của một chủ tịch tập đoàn lớn và cũng chính là người duy nhất Natsu coi là bạn đúng nghĩa. Với nét dễ thương vốn có, cô luôn là tiêu điểm chú ý của các nam sinh trong trường. Nhưng cô chỉ có tình cảm với Natsu, và cũng từ sự việc 7 năm trước, cô và anh đã là bạn thân của nhau.

Sting: Đại ma vương của thế giới ma quỷ, là cộng sự của Lucy. Mạnh mẽ và ác độc, anh cùng Lucy có thể nói là cặp yêu ma mạnh nhất thời đó. Mục đích của anh chỉ là đang lợi dụng cô, nhưng ngoài những điều đó ra, anh cũng không ngờ rằng một ngày anh lại có cảm giác đó với cô.

Tóm tắt nội dung: Vào cái ngày định mệnh đó, anh đã giải thoát cho cô khỏi giấc ngủ ngàn thu, đem đến cho cô sự sống một lần nữa. Anh biết rằng kể từ đó, cuộc đời anh đã đi lệch với quỹ đạo. Nhưng nếu thời gian quay ngược lại, anh vẫn cố chấp muốn được nhìn thấy cô, khao khát được yêu cô dù biết rằng tình yêu ấy sẽ không có kết thúc tốt đẹp.

Trong cuộc đối đầu của con người và yêu ma lớn nhất trong lịch sử, viên ngọc Akuma được tạo ra bởi sức mạnh thanh tẩy của con người và sức mạnh tà ác của yêu ma. Viên ngọc có sức mạnh vô biên và làm cho bất kì ai sở hữu được trở thành nhân vật vô đối, nhưng vấn đề là chưa một ai biết cách sử dụng nó, nếu cố quá sức có thể đẩy ngược tác dụng của nó mà chết không toàn thây. Nhưng anh đã biết làm thế nào, vì vậy anh lợi dụng cô nhưng không phải chỉ vì anh muốn cô làm bù nhìn cho mình mà cũng là vì anh muốn ở bên cô, không ai có thể chia cách cô và anh.

Bản thân cô không muốn nhớ bất cứ điều gì về anh ta, vì khi một lần nữa gặp lại cô đau đến không còn cảm giác. Vẫn biết mình phải quên đi anh, nhưng tại sao khi nhìn thấy khuôn mặt ấy, hình dáng ấy, lời nói ấy, ánh mắt ấy, cô lại không thể kìm chế mà vòng tay ôm anh thật chặt.

Ngày hôm đó cô là ai, còn hôm nay cô là gì. Cố gắng có thể lại một lần nữa được sống như lúc trước sao? Muốn cảm nhận những điều hạnh phúc đầu tiên khi hồi sinh thành một con người khác đối với thượng đế có lẽ quá tham lam. Để rồi nhận ra tất cả đều ảo tưởng, niềm hi vọng lại chẳng bao giờ đến.

Thế giới của cô giống như hồ nước, càng khuấy càng đục, mà vòng xoáy này đâu phải do ta quyết định. Nước cổ bốc hơi khỏi hồ để có thể thoát khỏi những bụi trần thế, thăng hoa đến trời xanh. Nào phải vậy, hơi nước trong sạch trở thành mây, rồi một lần nữa bị rơi xuống mặt đất vỡ tan tành kèm theo sự bất ngờ đến tuyệt vọng, bị thương đến khôn cùng, đau khổ đến quặn thắt, uất ức đến căm hận. Vốn dĩ ngay từ đầu cuộc sống là một trò chơi số mệnh mà những con người bất hạnh như cô khó có thể nắm giữ quyền làm chủ.

Ở thế giới rất đổi xa lạ, cô cần anh giúp, thực sự rất cần anh, chỉ có anh mới tìm được thứ cô muốn. Nhưng bây giờ thì không được, vì vậy vào ngày đó, cô sẽ đem anh đi, biết như vậy là tàn nhẫn, nhưng cô muốn trả thù thế giới này...

Một pháp sư có sức mạnh tìm ẩn ở chung với nữ yêu quái thì mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng nào? Liệu sẽ gây ra những tình huống dở khóc dở cười hay không? Câu chuyện không những xuyên suốt ở hiện đại mà còn có cả những chuyển phiên lưu tại quá khứ.

“Anh phải luôn mỉm cười trước mặt em, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, anh cũng nhất quyết không được bỏ cuộc, vì em”

“Em biết trước kia em đã từng rất yêu anh, nhưng bây giờ chỉ còn lại nỗi sầu hận cùng tình yêu kết tinh, em cũng không cách nào thoát khỏi nó, chỉ biết để nó ngày ngày chà sát nỗi đau trong lòng, em chỉ muốn biết một điều: Rốt cục em là ai trong cuộc đời anh?”

“Người đời nói rằng em là một yêu nữ không hơn không kém, nhưng đối với anh, em là một cô gái rất đẹp, đẹp hơn cả những vì tinh tú trên kia. Tâm can em thật khó lường, chẳng biết lúc nào em đang thật lòng hay giả tạo, nhưng dù là ác quỷ, hãy để anh yêu em như yêu một thiên thần”

2. Chap 1: Cậu Nhóc Đơn Độc

Mây đen bao bọc cả vòm trời...

Nhẹ nhàng giải phóng những giọt tinh khôi trong suốt...

Rơi thật nhiều, thật nặng nề...

Hòa với dòng lệ bạc mặn chát...

Ánh sáng đường như chẳng chạm tới...

Đáy lòng u uất, tủi hờn....

Nắng trải đều trên những mái trường, lung linh một sắc vàng rực rỡ. Những bụi cây bướm bạc phi thẳng tắp mang sắc trắng dịu dàng hòa với sắc xanh của lá cây và trời cao.

Có thể thấy đây là một ngày đẹp trời, nhưng có đẹp với một người hay không thì lại là chuyện khác.

Có nhóm người lại lợi dụng những bụi cây ấy làm điều mờ ám.

Những cậu bé học sinh tiểu học đang lấp ló, bên cạnh phòng thay đồ thể dục nữ của trường.

- Này tránh ra cái coi. - Tiếng gắt nhỏ của một cậu học trò.

- Im lặng, coi chừng bị phát hiện bây giờ. - Cậu học trò thứ 2 nhún nhó.

- Hai cậu đang làm gì thế?-Đang cãi nhau thì bỗng một giọng nói lạ xuất hiện làm hai cậu kia giật bắn người.

Run rẩy quay đầu lại, hai cậu nhóc ấy lại thấy một cậu con trai tóc gai hồng đang chống nạnh ra vẻ dò xét.

- À thì ra là cậu, sao lại xuất hiện vào lúc này. - Sau khi biết được chủ nhân của giọng nói ấy là ai, một cậu nhóc thái độ có vẻ bức bối lên tiếng.

- Chẳng qua là xem thử các cậu đang giở trò mờ ám gì thôi. - Cậu nhóc tóc hồng nói về nghi ngờ.

- Không cần mảy quan tâm, tụi tao làm gì là chuyện của tụi tao-Cậu nhóc thứ hai cũng với đứa bạn quay lại gắt gỏng.

Nhưng âm lượng từ cuộc trò chuyện giữa ba người bọn họ đủ để làm cho các nữ sinh trong phòng nghe thấy.

- Hình như có người.

- Mau bắt bọn chúng lại.

Tiếp theo là âm thanh chói tai của các cô học trò nhỏ, tiếng rần rật của bước chân.

- Chết rồi, mày nói to quá bị phát hiện rồi-Cậu trò sau khi bị phát giác hành tung liền nhanh chóng bỏ chạy.

- Khoan đã, đi nhanh thế, cậu nhóc tóc hồng vội túm cổ áo của hai cậu kia lại. Nhưng bị hai cậu ta giằng co quyết liệt. Cậu nhóc anh hùng ấy mất đà bị ngã về phía sau.

Đang trong tình trạng còn chưa định thần lại thì toán nữ sinh đã ủa ra ngoài. Hiện trường chỉ còn lại cậu nhóc xấu số.

Hàng chục con mắt sát khí đang chĩa thẳng về cậu nhóc. Khoan đã, đừng nói là...

- Natsu Dragneel lớp 5B1, mọi chuyện đều là do cậu.

- Không, không phải vậy.-Natsu huơ huơ tay với vẻ vô cùng bối rối.

Nhưng chưa kịp nói ra nửa tiếng giải thích thì hàng chục nữ sinh đã lao tới xử cậu không nhân nhượng.

~~

Ngày qua ngày, đều bị xua đuổi, mắng nhiếc. Nhưng cậu quen rồi, chẳng có ai đến can ngăn, cuộc đời của cậu chỉ có vậy. Cái vẻ cô đơn lạc loài ấy cứ xuất hiện trên chiếc xích đu trong công viên mỗi buổi chiều. Như là một mê cung không lối thoát, từ khi nào mà cậu phải chịu chơi cái trò chơi này. Có phải là từ khi cha mẹ cậu qua đời sớm...

Vào một buổi chiều, những chiếc lá dễ quạt chầm chậm rơi, có chiếc rơi bên cầu trượt, có chiếc lại rơi bên xích đu, và có chiếc rơi ngay trên đầu một cậu nhóc có mái tóc màu hoa anh đào.

Cảm nhận được có cái gì vừa chạm vào đỉnh đầu. Cậu với tay lấy nó xuống rồi nhìn mặt:

- Sao mày không rơi đâu lại rơi trúng đầu tao hả, thật phiền nhiễu, tất cả mọi thứ trên đời này thật phiền nhiễu.-Cậu ta tỏ vẻ mệt mỏi

- Nếu cậu bảo tại sao chiếc lá lại rơi xuống đầu cậu, vậy thì hãy hỏi mình tại sao lại đứng dưới gốc cây để chiếc lá rơi trúng.- Giọng nói trong trẻo của một cô bé vang lên.

Natsu lười biếng ngược đầu lên, nhận ra dáng vẻ của cô bé mái tóc trắng ngắn chưa đến ngang vai đang nhìn cậu.

- Lại là cậu, tớ đứng ở đâu là quyền của tớ, cậu không có quyền ý kiến.- Cậu nhóc nhận ra cô bé hôm nọ đã đánh mình thì ngang ngược cãi lại.

- Nếu nói như cậu thì chẳng phải chiếc lá rơi ở đâu là quyền của nó, cậu không có quyền ý kiến sao?-Cô bé tỉnh ranh đáp.

- Cậu... - Cậu nhóc đơ người

- Nay, vết thương hôm đó đã lành chưa vậy-Cô bé đổi chủ đề.

- Cậu đến đây làm gì?-Natsu nhàm chán đặt câu hỏi.

- Chỉ là đến xin lỗi-Cô bé cuối đầu, ẩn sâu trong đôi mắt có pha chút ăn năn.

- Lí do?

- Là vì... tớ đánh oan cậu, đến khi xác minh lại tớ mới biết không phải do cậu-Cô bé càng cúi đầu thấp hơn, giọng nói nhỏ nhẹ.

- Cậu là người đánh hăng nhất trong đám con gái còn gì nữa đúng không, đánh tôi đã đòi rồi một câu xin lỗi là xong sao?-Natsu tỏ ý bất mãn.-Còn nữa, sao chỉ có một mình cậu đến, những người khác đâu, họ cũng phải đến xin lỗi tôi chứ.

-Cái đó... tớ thay mặt các bạn ấy xin lỗi cậu- Cô bé cắn cắn môi.

- À, vậy ra đến một câu xin lỗi bọn họ cũng không thèm gửi-Nói xong cậu bé cười như tự giễu mình.-Cậu đi đi.-Natsu nói mà không thèm nhìn cô bé ấy.

- Tại lúc đó cậu ở gần đó chứ bộ.-Cô bé với vẻ bao biện.

-Cậu thấy bị đánh như vậy mà không dám mở miệng minh oan, trên đời này có bao nhiêu người phải chịu đựng như tôi vậy. Nếu tôi mà có làm trò đó thì thấy được mà bị đánh vẫn còn lời chán.-Natsu bực mình nói.

- Cái cậu này...-Cô bé mặt hơi đỏ lên, gắt Natsu không biết giữ ý tứ.

- Nhưng tôi không muốn làm trò đen tối đó...

Bản thân cậu là gì, chẳng lẽ đối với họ cậu thật sự không coi là con người hay sao. Cứ khinh rẻ... một đứa không cha lẫn mẹ. Cứ xa lánh... một đứa thiếu thốn tình cảm. Cứ ruồng bỏ... một đứa đến quyền được chăm sóc cũng không có. Vốn dĩ cuộc sống này ngay từ đầu không hề công bằng

---

Chán ghét cái thế giới này, chán ghét tất cả những con người đó, chán ghét cả cuộc sống của chính mình. Muốn hòa nhập, muốn được san sẻ vòng tay, muốn được bù đắp những khoảng trống, vậy mà...

- Tớ xin lỗi rồi mà-Cô bé nhướn ánh mắt tội lỗi về phía Natsu.

Lần đầu tiên khi nhận được điều gì đó, thật hạnh phúc và trân trọng biết bao. Như lần đầu tiên trẻ con được ăn mừng sinh nhật của chúng, lần đầu tiên có cơ hội được du lịch nước ngoài, lần đầu tiên được yêu. Còn đối với cậu, chỉ đơn thuần là hai từ "xin lỗi" từ một người, lại làm cậu cảm thấy ấm lòng hơn bao giờ hết. Kì lạ quá nhỉ!

- Tôi bảo cậu đi đi mà-Natsu buông lời lạnh nhạt.

Natsu đi khỏi công viên đó, nhưng vẫn bị cô bé bám theo.

- Nay đừng có đi theo tôi nữa-Cậu bé bực tức quát

- Tớ đi đâu là quyền của tớ, không cần cậu ý kiến-Cô bé lại tiếp tục lần tới

- Đồ nhiều chuyện

- Chẳng phải tớ nói một câu cậu cũng đáp lại một câu sao, tớ muốn ít chuyện cũng chẳng được.

Nãy giờ cậu nói câu nào cô bé cũng cãi lại được, có phải được lập trình sẵn đâu, ngày hôm nay sao lại xui xẻo gặp trúng khắc tinh hả?

Cậu bé đột nhiên dừng lại, cô bé nhỏ nhón phía sau cũng lúng túng cả bước chân.

- Muốn gì thì nói đi
- Chỉ muốn hỏi thăm thôi mà cậu cứ làm quá lên. –Cô bé chu mỏ nói.
- Tôi không sao, được chưa?-Natsu cau có quay phắt lại nhìn cô bé
- Không thể tin cậu được, nhớ cậu nói vậy để cố đuổi tớ đi thì sao?
- Chẳng lẽ bây giờ cậu bắt tôi vạch áo ra cho cậu xem mới chịu tin hả?
- Nếu vậy thì thôi khỏi... À, còn một chuyện nữa...-Cô bé ấp úng nói.
- Chuyện gì?
- Ngày mai...chúng ta lại có thể gặp nhau chứ?-Cô bé nở nụ cười.

7 năm sau....

- Natsu, cậu có chịu ra đây không hả, sắp trễ giờ học rồi đây- Tiếng một nữ sinh đang gọi vào trong một căn hộ nhỏ.

Không biết đây là lần thứ mấy cô kêu í ới thế này, cái cổ họng của cô cũng sớm trở thành cái loa phát thanh cho cả chung cư đó.

Trong căn phòng nhỏ, có một chàng trai đang trong giấc ngủ, nghe thấy tiếng gọi thì uể oải ngồi dậy, ngái ngủ một tiếng, sau màn gọi dậy của cô bạn, cậu mới đủ tỉnh táo để đáp lại

- Biết rồi, tới ngay.

Sau đó, cậu phóng thẳng vào nhà vệ sinh, rồi phóng đến cái tủ đồ

- Đâu rồi nhỉ, bộ đồng phục của mình đâu rồi- Cậu hót ha hót hải lục tung cái tủ ấy ra.

Không tìm thấy, cậu mới bắt đầu quay sang đồng quần áo đang dồn lại thành một đống trên cái giường nơi cậu vừa đánh giấc ngon lành.

- À, đây rồi.- Cậu reo lên sau đó vội thay vào và chạy ra ngoài.
- Này, nếu cậu cứ ở trong đó thì tớ không đợi nữa đâu?

Vừa dứt câu, cậu con trai trong đó cũng vừa phóng ra

- Xin lỗi vì bắt cậu phải đợi- Natsu làm khuôn mặt tội lỗi
- Trời ạ, áo gì mà nhón nhúm thế này, mau chỉnh lại tác phong đi.-Lisanna quở trách.
- Hi hi, tại tối hôm qua mới lấy đồ vào chưa kịp ủi, chúng ta mau đi thôi. – Natsu sau khi chỉnh tề lại thì cùng Lisanna đến trường.

Trên đường đi học, họ nói chuyện vui vẻ với nhau, kể từ bảy năm trước, cậu thật sự đã có cách sống vui vẻ này, phải chăng con người ta khi có bạn tốt để chia sẻ thì từ một cậu nhóc luôn có tư tưởng không hay về cuộc đời sẽ tốt lên nhường này sao?

Anh không cần ai nữa, có lẽ bằng cách nào đó, chỉ cần có cô là bạn, cậu không còn cô đơn như trước, vậy là đủ rồi.

- Natsu này, cậu có biết mỗi lần tớ gọi cậu đi học chung là mỗi lần tớ phải dậy thật sớm qua nhà cậu không hả?- Lisanna bắt đầu ca thán.
- Dậy sớm tốt cho sức khỏe, với lại còn tập thể dục được nữa, nhờ tớ mà có khi cậu cũng giảm được vài cân đấy.-Natsu đáp lại ranh mãnh.
- Tập thể dục bằng mồm thì giảm cân được hả? Lúc nào tớ cũng phải phóng hết chất lượng âm thanh cho cả khu chung cư cậu ở, sớm hay muộn nếu cậu cứ dậy trễ thì dây thanh quản của cổ họng tớ cũng bị đứt mà thôi.

- Nhưng nhờ vậy mà cả khu cũng khỏi cần đặt chuông báo thức làm gì?- Natsu cười lớn.

- Còn dám nói, tớ bị tổn thọ cũng tại cậu?- Lisanna bực tức đá vào chân anh.

- Á... đau- Natsu nhảy cẫng lên, la oai oái.

Trông lúc hai người lờ qua tiếng lại thì có một học sinh nam đi tới.

- Chào..chào cậu- Chàng trai đó đáp ứng.

- Có chuyện gì vậy?-Cả Natsu và Lisanna cùng lên tiếng.

- Tớ không nói với cậu- Chàng trai đó làm mặt lạnh với Natsu rồi quay sang Lisanna- Anọ...tớ là Shindo lớp 11B2.... Tớ muốn làm quen với cậu- nói rồi Shindo giơ ra một hộp quà nhỏ.

Lisanna vẫn chưa kịp mở miệng ra thì Natsu đã nhanh chóng giật phăng chiếc hộp quà trên tay Shindo. Sau đó còn nở nụ cười thiện ý

- Cảm ơn- Nói rồi cậu chồm luôn chiếc hộp rồi kéo Lisanna đi.

- A...cảm ơn cậu, có gì nói chuyện sau-Lisanna áy náy quay lại nói với Shindo.

Còn chàng Shindo bị chơi một võ quá đau nên đứng đờ người tại chỗ không biết nói gì.

- Haha, nhìn bộ mặt anh chàng lúc này mắc cười quá đi-Lisanna không nhịn được cười lớn.

- Đây là hộp quà đầu tiên trong ngày, thứ 4 trong tuần và thứ 27 trong tháng- Natsu vừa liệt kê vừa quay sang nhìn Lisanna.-Cậu quả thật làm tớ ghen tị đấy.

- Nếu thích thì cho cậu đó-Lisanna nháy mắt.

- Thôi cảm ơn- Cậu quăng hộp quà về phía Lisanna.

- Này, mới này nói chuyện rôm rả, sao đột nhiên lại không nói nữa thế?-Lisanna hỏi

- Không có gì, tại hôm nay tớ không thích nói nhiều

- Chu choa, Natsu mà không thích nói nhiều thì tớ cũng cảm khẩu luôn quá

- Tớ học tính nói nhiều từ cậu đó

- Tớ đâu có dạy, là tự cậu làm theo thôi, sao trách tớ được.

- Grừ, tức quá....- Natsu không cãi lại thì vò đầu bứt tai.

Sao cứ mỗi lần nói chuyện hơn thua thì anh vẫn không tài nào thắng được, rốt cuộc là cô có tuyệt chiêu gì mà một người cãi không bao giờ thua người khác như anh lại luôn phải á khẩu.

Còn anh chàng Shindo, với sự nhục nhã ê chề mà Natsu đã để lại lúc này khiến anh đã có một kế để trả lại Natsu. Khuôn mặt đào hoa lại dậy lên mảng tối, thật nguy hiểm.

~

Giờ là thời gian giải lao của trường.... Natsu trong tay vừa cầm một hộp nước ép trái cây mát lạnh vừa đi trên bậc thang cấp để xuống sân đá bóng. Vì lúc này trời mưa nên bây giờ sân đã đọng lại những vũng nước. lại có người bày trò ma quái ở đây.

Giờ giải lao là giờ náo nhiệt ồn ào nhất cái sân trường, với hơn một nửa trong tổng cái loa phát thanh ở đây chuyện gặp thường ngày. Nhưng đâu ai để ý có những ai đó đang nói chuyện mờ ám với nhau.

- Cái gì, nó dám làm vậy với mày à?-một nam sinh tỏ vẻ bức xúc.

- Ủ, tao tức quá mày ơi, nếu lúc đó không có Lisanna ở đó tao nhào vô đập cho nó một trận rồi- Shindo tức tối.

- Mày làm sao đánh lại nó, nghe nói nó đã học không biết bao nhiêu loại võ rồi, ngựa non háu đá như mày cũng bị nó dần cho te tua mà coi.
  - Thù này không trả tao không phải là Shindo, tao có kế hoạch này, mày giúp tao đi nha.
  - Nhỡ thằng đó xử tao luôn thì sao, tao không có chịu đâu à nha.
  - Tao đã nói là có kế hoạch rồi mà, tao với mày đầu trực tiếp để nó thấy mặt, đầu hãy kiếm một cái dây, sau đó đợi nó đi tới chỗ nào khuất khuất thì tao với mày, mỗi người một đầu kéo sợi dây đó cho nó ngã chơi, thế nào quần áo nó cũng bị lấm lem cho coi, vậy là được rồi.
  - Ồ, hay đấy, tao cũng đang có chuyện muốn tính sổ, thôi thì lần này chúng ta bắt tay hợp tác
- Nói rồi cả hai nở nụ cười gian xảo
-

Kế hoạch đã định sẵn, giờ hai người bọn họ đang núp sau bụi cây hai bên, chỉ chờ Natsu bước xuống và rồi phóc, chỉ nghĩ đến đó là hai người bụm miệng cười.

Cơ mà sao hai anh tự tin thế, không biết là hai anh xui xẻo khi đụng phải người không nên đụng hay không?

Thực ra Natsu đã nhìn thấy một sợi dây kì lạ ở bậc thang cuối cùng, nhìn đi nhìn lại thì phát hiện ra hai đầu dây đang ở trong hia bụi cây gần đó, đôi môi vô thức nhếch lên.

“Muốn gài bẫy anh đây hả, 10 năm nữa cũng chưa chắc được, trẻ trâu như các chú đừng có tự ý mà ra gió, chuốc họa vào thân cả đấy”

Natsu từ từ đi xuống, chiếc hộp nước ép trên tay uống gần cạn thì cố ý ném vào một trong hai bụi cây. Xui xẻo cho tên Shindo bị dính nước trái cây trên đầu, giật mình khê động. Miệng không ngừng nghĩ rửa Natsu “Tên Natsu chết tiệt, dám tự ý quăng hộp nước trái cây lên đầu ta, ta cho ngươi chết”.

Chưa hại được ai đã thấy mình bị dính rắc rối vào người rồi, không biết sau đó còn xảy ra chuyện gì.

Natsu thấy bụi cây lung lay càng dám chắc trong đó có người. Miệng vừa huýt sáo vang lên giai điệu yêu đời, không nhanh không chậm bước xuống. Nhìn thấy đôi chân của Natsu, cả hai đều giật phăng sợi dây.

Natsu đã bị dính bẫy, chân mắc vào sợi dây. Nhưng cả hai chưa kịp cười đã chuyển sang trạng thái thê thảm.

Natsu dùng đôi chân trụ vững chắc của mình cố định thân hình cao lớn, còn cái chân bị mắc dùng sức kéo sợi dây đó ra. Quả là người đeo đai đen đây mình, lợi thế của võ thuật giúp cậu dễ dàng kéo ra hai kẻ bày trò khỏi bụi cây, ngã nhào xuống vũng nước dưới đất.

Người cười hôm trước hôm sau người cười, đừng quá tự mãn, bây giờ nhìn hai người thảm hại lê lét dưới đất, Natsu vẫn cố nén cơn buồn cười vào trong, miệng đắc ý nói:

- Ôi, hai bạn định rủ mình chơi trò nhảy dây hả? Nhưng mà xin lỗi, nhảy dây chỉ dành cho con gái hay những đứa con trai yếu đuối như hai người thôi, lần sau có chơi thì nhớ phải chơi những trò mạnh dạn hơn mới được.- Natsu chậm rãi nói.

- Mày... - Cả hai tức giận không nói nên lời.

- Hình như hôm nay lớp 11B2 không có tiết thể dục nhỉ, không có đồ thể dục nên hai bạn ráng mặc tạm hai bộ này cho đến hết giờ học nha, thích tắm bồn thì lần sau nói một tiếng, không phải ngại đâu, sắp vào tiết rồi thôi mình đi đây. -Natsu phán một câu sau đó quay lưng bỏ mặc hai kẻ đang tức đến mức xì khói trên đầu.

Natsu đang học lớp có năng lực nhất trong trường cùng với Lisanna-11B1. Tuy là anh có lúc rất hay nổi máu “quậy phá” nhưng học lực lại không tồi. Nói là anh thích quậy phá thế thôi nhưng khi ai chọc anh mới quậy mà, tất cả những kẻ từ trước đến giờ đều không thể chơi lại anh dù chỉ một lần. Tội nghiệp, tội nghiệp!!!

- Chúng ta đã trói được cô ta rồi, đừng để thoát.

Một mớ hỗn độn, ngang ngửa bao trùm. Tiếng tri hô của những con người được gọi là pháp sư vang cả trời đất. Những sợi dây phép chằng chịt đang quấn quanh thân thể của một cô gái với đôi mắt đỏ rực. Cô giãy giụa, nhưng càng như vậy càng làm các sợi dây trói chặt cô hơn. Những vòng tròn ma pháp sáng rực giáng lên cô, kèm theo đó là những lá bùa. Đau đớn như cắt da cắt thịt, nhưng cô gái vẫn không kêu la một lời.

- Chúng ta sắp làm được rồi, mau tăng cường thêm sức lực đi.

Sau một hồi vật vã, mi mắt cô cuối cùng cũng dần khép lại

“Em biết trước kia em đã từng rất yêu anh, nhưng bây giờ chỉ còn lại nỗi sầu hận cùng tình yêu kết tinh, em cũng không cách nào thoát khỏi nó, chỉ biết để nó ngày ngày chà sát nỗi đau trong lòng, em chỉ muốn biết một điều: Rốt cục em là ai trong cuộc đời anh?”

3. Chap 2: Chuyện Dã Ngoại Kinh Khủng

—
Ngày hôm nay tôi thấy em

Bị chôn vùi dưới lớp đất lạnh lẽo

Có thể em vẫn ấm như đang được sống

Nhưng trái tim em hóa đá tựa khi nào

—

- Chúng ta đã trói được cô ta rồi, đừng để thoát.

Một mớ hỗn độn, ngang ngửa bao trùm. Tiếng tri hô của những con người được gọi là pháp sư vang cả trời đất. Những sợi dây phép chằng chịt đang quấn quanh thân thể của một cô gái với đôi mắt đỏ rực. Cô giãy giụa, nhưng càng như vậy càng làm các sợi dây trói chặt cô hơn. Những vòng tròn ma pháp sáng rực giáng lên cô, kèm theo đó là những lá bùa. Đau đớn như cắt da cắt thịt, nhưng cô gái vẫn không kêu la một lời.

-Chúng ta sắp làm được rồi, mau tăng cường thêm sức lực đi.

Sau một hồi vật vã, mi mắt cô cuối cùng cũng dần khép lại. Một mồi lửa rồi, có thể kết thúc thì hãy làm đi, như vậy cô sẽ không còn đau đớn nữa.

Người pháp sư với bàn tay rực lửa nhìn cô gái bằng ánh mắt chua xót, có gì đó như không nỡ, đôi chân mày anh khẽ nheo lại.

Khi nhìn cô gái không còn cử động, cuối cùng ngọn lửa trên tay anh cũng vụt tắt, để hiện rõ những vết trầy xước chi chít, máu cũng chảy ra đỏ thẫm cả bàn tay.

Anh ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng ngày kinh hoàng này cũng trôi qua, ánh mắt đen ưu thương nhắm lại, anh nhẹ nhàng nói, giọng nói như chất chứa cảm xúc không thể tả.

- Tôi xin lỗi, nhưng không còn cách nào khác, cô đã thay đổi quá nhiều, Lucy...

- Hả?-Natsu mắt lơ đãng nhìn lên trần nhà, nằm vật lộn trên chiếc giường, chân cũng bị anh đá bay.

Như vừa trải qua một giấc mơ khó hiểu, anh dụi dụi đôi mắt, kí ức mơ màng về giấc mơ đó cũng không còn bao nhiêu.

Chuông đồng hồ vang lên, Natsu mệt mỏi, chậm rãi với tay tắt cái báo thức trong tình trạng mắt nhắm mắt mở.

Natsu cầm chiếc đồng hồ lên, bên mắt phải liếc nhìn nó.

- 6h45' - Natsu giọng khàn khàn nói như còn ngái ngủ.

1, 2, 3s...

- Chết rồi, chẳng phải hôm nay mình đi dã ngoại cùng lớp sao?

Natsu lập tức phóng dậy với tốc độ tên lửa, mong rằng anh không bỏ lỡ chuyến đi.

Một ngày không nhiều mây, bầu trời xanh trong với những đám mây nhẹ nhẹ trôi, gió thoảng đưa khí trời dịu mát lướt qua từng cọng cỏ lá cây, ánh nắng không quá chói cũng không quá nhạt chiếu xuyên cả không gian đất trời.

Đúng là một ngày lí tưởng để đi dã ngoại.

- Woa, dễ chịu quá. - Tiếng nói thanh thoát của một cô gái thốt lên.

- Có cần phấn khích thế không? - Người con trai tóc màu anh đào tâm trạng có vẻ không được tốt lên tiếng.

- Đương nhiên rồi, vì đây là lần đầu tiên tớ và cậu đi dã ngoại cùng lớp mà - Lisanna nhẹ nhàng nói.

- Chứ mấy lần trước lớp vẫn có tổ chức mà, chỉ tại cậu không chịu đi thôi - Natsu ngáp một tiếng rõ dài.

- Ý cậu là bảo tớ bỏ bạn thân ở nhà còn mình đi chơi vui vẻ à, tội lỗi lắm.

- Chỉ tại cái chứng say xe chết tiệt mà thôi - Natsu bây giờ dường như muốn ở nhà.

- Thì bây giờ tớ có ép cậu đi đâu, nếu muốn cậu vẫn có thể không đi, tớ sẽ ở lại với cậu.

- Không cần, tớ không nỡ để cậu mất vui, thôi thì lần này tớ đi... vì cậu. - Natsu hơi ngượng khi nói hai tiếng cuối cùng nên giảm volume nhỏ hết mức có thể, mong cô bạn không nghe thấy.

- Thế à, tớ vui lắm - Lisanna mỉm cười nhìn Natsu.

- Xe tới rồi kia, lên thôi - Natsu đánh trống lảng sang chuyện khác, mặt cậu bắt đầu xuất hiện mảng đỏ hồng trên má, không khó để ai kia có thể nhận ra.

Cũng may là anh chạy đến kịp, không thì bị bỏ lại là cái chắc.

—

Vì em, anh không thể nghĩ được mình đủ dũng cảm nói ra điều này, có thể em biết rằng em chính là cô gái duy nhất khiến anh cười, khiến anh cảm thấy như được sống. Thì những chuyện làm khó anh, anh vẫn sẵn sàng thực hiện để em được vui vẻ, nụ cười đó lúc nào anh cũng muốn. Vì vậy nếu em là thiên sứ của những nụ cười thì anh nguyện làm tia nắng ấm để chúng ta luôn có thể sánh đôi.

—

Chuyến đi chơi này có thể là quyết định sai lầm.

Trên chuyến xe...

- Lisanna...cứu..tớ - Natsu mặt mày xanh lét hướng về phía cô bạn thân.

- Đáng nhẽ lúc này tớ nên cản cậu đi, đã uống thuốc rồi mà vẫn thế này - Lisanna thật hết biết cách cứu Natsu.

- Không sao...đi tiếp vẫn... được, lát... nữa sẽ... ổn thôi - Natsu cố rặn ra từng chữ.

- Tớ thấy lo cho cậu quá - Lisanna vỗ vỗ sau lưng Natsu.

- Chỉ... là chóng mặt... thôi.

- Vậy cậu hãy ngủ đi, khi nào đến nơi tớ sẽ gọi cậu.

- Ủ..ừ...cảm ơn - Natsu ngoan ngoãn nghe lời, tựa lưng vào ghế đánh một giấc.

Sau một hồi thiếp đi, cuối cùng Natsu cũng tự mình thức dậy. Anh không khỏi ngại ngùng khi mình ngủ trên đùi của Lisanna. Nhưng mà dù sao họ cũng là bạn thân mà, chắc là không sao!

Xuống xe, lập tức Natsu trở lại với vẻ hiếu động vốn có.

Đi thêm một đoạn nữa, lớp bọn họ dừng lại ở một bãi cỏ non xanh mơn mơn.

- Lớp chúng ta sẽ cắm trại tại đây, các em mau lấy lều ra đi-Lời giáo viên nhiệt tình chỉ dẫn.

Sau khi hoàn tất việc dựng lều, tất cả cùng đi kiếm củi để chuẩn bị nấu ăn và đốt lửa trại.

- Này, nghe nói ngọn núi này chứa đựng một điều gì đó rất huyền bí đấy - NS1 tự dưng lại phát lên thành tiếng, cố ý để cho cậu con trai bên cạnh nghe thấy.

- Ủ, hình như là vậy, tao cũng có nghe ông tao kể đó, rằng trong ngọn núi này có yêu quái. - Cậu bạn lập tức hòa theo.

- Vớ vẩn, sao cô lại phân tôi đi với hai bạn và nghe được chuyện này nhỉ - Natsu đi bên cạnh nghe thấy cũng chẳng màng tới.

- Mà biết gì mà nói, không phải những chuyện tao nói vừa rồi là bịa đặt đâu, nhìn kia kìa, phía trước mặt chúng ta là khu vực cấm đấy. - NS2 nói xong đưa tay chỉ trở về phía trước.

Ở trước mặt bọn họ, là một bia đá to lớn được dựng lên sừng sững. Trên chiếc bia đá có khắc một số chữ mờ nhạt, không nhìn thấy rõ hết.

Phần đầu của chiếc bia đá dường như cũng bị gãy nứt nhưng lại hơi nhẵn nhụi vì sự tác động của ngoại lực. Bia đá ở đây chắc cũng phải hơn ngàn năm được dựng ở đây.

Cố gắng lắm cả ba mới đọc được dòng chữ khắc trên đó. Chỉ có vắn vện một câu: Tốt nhất đừng đi vào khu vực này.

Có cái gì ở đó mà không cho vào nhỉ, tò mò quá.

- Thấy chưa, chắc chắn là có yêu quái - NS1 nuốt nước bọt cái ực.

- Nhỡ ở đây có thú dữ thì sao? - Natsu thấy cậu ta quá đa nghi bèn nói ra một câu.

- Không có đâu.

- Nguy hiểm vậy nên mới cho để bia đá ở đây.

- Tôi nghe nói có lần những điều tra viên đã xem xét thử khu vực này, nhưng dường như có một điều gì đó khiến cho họ gặp xui xẻo hết lần này đến lần khác, những tổ điều tra khác cũng gặp phải chuyện tương tự nên mới bỏ qua chuyện này và giữ luôn bia đá ở đây để cảnh cáo những người đi du lịch.

- Có vài người cứng đầu không tin như cậu đi vào thám hiểm cũng đã từng bị làm cho thương tích đầy mình trở ra đấy.

Nãy giờ hai người thay phiên nhau kể những câu chuyện rùng rợn như vậy, nhưng mà Natsu đâu phải con nít, dễ bị hoảng sợ như hai kẻ chết nhất trước mặt chắc. Anh nghĩ vậy đó!

- Vậy hả, đáng sợ đến thế sao-Natsu vẽ mặt giễu cợt nhìn bọn họ.

- Không tin thì thôi, mặc cậu, mà sao nãy giờ hai chúng ta lại kể chuyện đó cho cậu ta nghe nhỉ?-NS1 tức giận nói.

- Là các người tự nói đấy thôi, tôi có ép đâu. - Natsu đáp.

- Chẳng phải lúc nãy cậu không tin sao, vì vậy chúng tôi mới cố tìm lời lẽ nói với cậu.-NS2 trả treo.

- Tôi nói không tin chứ nói muốn nghe bao giờ, là các cậu nhiều chuyện cả thôi - Natsu môi nhếch lên.

- Nếu không tin thì cậu tự đi mà tìm hiểu, chúng tôi cũng không muốn trở thành ông tám vì ai đó không đáng đâu. - NS1 thách thức.

- Cũng tốt, đỡ bị tra tấn lỗ tai, tôi cũng đang định làm một chuyến, đi cùng không? - Natsu nói một câu xanh rờn.
- Có đi thì đi một mình đi, chúng tôi còn rất yêu đời, không muốn cùng cậu ra đi sớm. - NS1 nhún mắt.
- Thỏ đế - Natsu chẳng nề nang.
- Nói ai là thỏ đế - NS2 tức giận định giơ nắm đấm
- Dùng sức chỉ có các cậu bị thiệt thôi - Natsu buông lời cảnh cáo.
- Không nói chuyện với loại như cậu nữa-NS1 nóng nảy nói.
- Ồ đúng đó, thật là điên khi nói chuyện với cậu ta - NS2 tiếp lời.
- Vậy là hai cậu tự nhận mình điên-Natsu thích thú nói.
- Cậu... - NS1 và NS2 tức giận không nói nên lời.
- Mau đi kiểm củi nhanh lên, đứng đó là bị phạt đấy - Natsu nói rồi quay lưng bỏ đi lên gần hơn với đỉnh núi.
- Cậu ta bị khùng thật rồi, dám lên đó nữa chứ - NS1 mĩa mai.
- Cũng chẳng cần thương hại cậu ta làm gì, cứ mặc vậy ít ra mình còn xem được cảnh cậu ta lột thân tàn về đến trại lớp.
- Thôi mình cứ tiếp tục đi - NS1 nói.
- Ừm - NS2 đáp.

Thế là cả hai tiếp tục với công việc cô giao, đi nhặt củi về cho lớp.

Còn Natsu, cậu đi đến một tảng đá bên sườn núi rồi nằm lên đó.

- Để mấy cậu làm phụ luôn, cảm ơn trước. - Natsu đắc ý vì mình đã lừa được hai cậu bạn ngốc nghếch.

Thật ra anh chỉ định lên tới đây rồi kiếm một chỗ thoải mái đánh giấc. Còn công việc nặng nhọc cứ để cho bọn họ, sau đó sẽ về sau. Dù sao thì cũng chỉ là không hoàn thành nhiệm vụ, biện đại lí do nào đó rồi nói chưa làm được là ok, còn không cùng lắm chỉ bị mắng vài câu thôi mà, có gì mà to tát.

Sau một hồi nâng giấc say nồng, cuối cùng anh cũng có cảm giác khoan khoái tiếp tục trở lại với cuộc chơi. Bụng định thâm quay trở về nhưng không hiểu vì sao như có một ma lực vô hình kéo anh đến gần hơn với đỉnh núi.

- Haizz, đi này giờ có thấy xui xẻo gì đâu, chỉ là bị đặt không căn cứ. - Natsu tiếp tục chuyển hành trình.

Dù ý nghĩ là nhanh chóng ra khỏi cái nơi nhọt nhèo này nhưng không hiểu sao anh vẫn cứ như bị thôi miên, tiến thẳng về phía trước.

“Hãy tới đây, ta cần người”

Một giọng nói êm ả cứ văng vẳng bên tai anh. Dù có cố thể nào thì vẫn không thoát khỏi mị lực của nó cũng như sự tò mò của chính anh.

- Thôi thì cứ đi tiếp rồi chụp hình kỉ niệm cho tụi nó lác mắt. - Natsu hả hê nghĩ đến viễn cảnh đó.

Đi được một lúc nữa, cậu đã dừng chân tại một hang động.

- Có vẻ sâu nhỉ - Natsu hơi lưỡng lự đứng trước miệng hang.

Nhưng cậu vẫn gan dạ tiến vào, lại là lời nói lúc này kéo chân tay cậu vào trong.

Lấy hết can đảm tiếp tục chuyển đi rừng rợn. Natsu đã dừng chân phía cuối đoạn đường khi nhìn thấy một khối đất đá to lớn chắn ngang.

Điều làm cậu không thể không để ý đến là những sợi dây cũng như những lá bùa giăng chằng chịt quanh những khối đất đá đó.

Nhưng nhìn sợi dây hình như đã gần đứt, lá bùa cũng rách toạt tả chẳng còn bao nhiêu nguyên vẹn.

- Quái lạ, sao ở đây lại có thứ này nhỉ-Natsu dẫn đo trước thứ mà cậu coi là “vật thể lạ”

“Hãy giải thoát cho ta”

Giọng nói ấy lại vang lên một lần nữa, dư sức thôi miên Natsu thêm lần nữa. Cánh tay vô thức đưa lên nắm lấy sợi dây và những lá bùa, chỉ cần dùng sức kéo chúng ra, vì chúng đã mục nát cả rồi.

Nhưng có thể hành động đó dẫn đến những sự kiện sau này ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời cậu.

Natsu có hơi chần chừ nhưng lại bị giọng nói ấy thôi thúc “Nhanh lên, cứu ta”

Thế là bằng tất cả sức lực của mình, cậu kéo đứt hết tất cả mớ hỗn độn trước mặt.

- Ủa, sao mình lại làm vậy ta? - Bây giờ Natsu mới lấy lại ý thức.

Nhưng đã quá trễ, từng khối đất rung chấn động, lặn xuống. Natsu anh xém tí nữa là bị đè bẹp rồi.

Sau khi bình tĩnh lại, anh không ngờ bên trong lại chứa đựng thứ như vậy.

Một cô gái mặc một chiếc áo khoác trắng với dây thông qua các tay áo và vai mở rộng. Dây đỏ được gắn vào đường ve mỗi áo, và được gắn ở phía trước để giữ gần y phục. Chiếc y choàng của cô rất giống một chiếc Kendo hiện đại hoặc Keikogi Naginata, với việc lắp tay áo hơi chặt chẽ giống như một chiếc áo sơ mi rời hiện đại, và kéo dài đến quá cổ tay. Các khe hở ở phía bên của hakama cho thấy chiếc kosode trắng, và các lỗ ở tay và vai của áo khoác được nhìn thấy. Ngoài ra cô mặc một chiếc nagabakama màu đỏ tươi, trong đó bao gồm các mặt nhỏ ở phía sau thấp hơn. Trên đôi chân của mình, cô mang một đôi dép rơm.

Nói cách khác, bộ trang phục của cô hết như trang phục của nữ tu thời xưa.

Nhưng điều làm cậu chú ý đến chính là khuôn mặt của cô gái này, đẹp không tì vết. Từng đường nét, góc cạnh trên gương mặt đều hoàn hảo đến từng milimet. Gương mặt thanh tao, hồng hào, chiếc mũi nhỏ xinh cao vút, đôi môi tươi tắn như cánh hoa anh đào. Một vẻ đẹp cũng phải khiến “hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh”.

Rồi từ từ, người con gái ấy dần mở đôi mắt nhìn xung quanh, đôi mắt nâu trong veo tuyệt đẹp, sâu thẳm một nỗi lòng nào đó khó có thể nhìn thấu.

Dường như chẳng thể làm chủ được bản thân trước cái vẻ đẹp ấy, đôi mắt Natsu nhìn đờ đẫn, không chớp lấy một cái.

Đôi mắt nâu ấy dán chặt lên khuôn mặt anh, rồi như được giải thoát. Đôi mắt ấy lại đông đặc một màu đỏ tươi của máu. Cả thân thể tưởng chừng như mảnh mai lại gượng dậy.

Cô gái với tay lên như muốn chạm vào gương mặt Natsu. Nhưng không phải vậy, cánh tay run rẩy đôi hồi sau đó lập tức bóp chặt lấy cổ anh.

Natsu chới với nắm tay cô gái kéo mạnh, giật mình khi cô gái ấy lại làm vậy, còn cả đôi mắt của cô ta nữa, tràn đầy sự hận thù, sát khí dâng lên nguy hiểm tột độ.

Nhưng bàn tay ấy vẫn ở cổ anh, mang sức mạnh mà người con gái bình thường không thể có được, nó làm anh thấy ngộp thở.

- Tên pháp sư khốn kiếp nhà ngươi, lại phong ấn ta ở cái nơi dơ bẩn này.

Những lời nói đó có nghe cũng làm anh chẳng màng tới vì bây giờ, anh thật sự sắp xa rời cuộc sống.

Cố gắng dùng chân đá lên cao, phải phóng cái bàn tay chết người đó ra khỏi cổ.

Natsu thở lấy thở để. Sau đó quay sang người con gái vừa muốn giết mình.

- Tôi gây thù chuốc oán gì với cô?

Một lần nữa đôi mắt đỏ rực ấy lại nhìn thẳng vào đôi mắt đen đang hoảng hốt của anh.

Rồi bỗng nhiên nó dịu đi, dịu đi dần. Sau một lúc, cô mới lãnh đạm lên tiếng, giọng nói êm như ru

- Người không phải hấn.

- Cô đang nói cái quái gì vậy? - Natsu bây giờ thật sự tức giận, sao lại nói những điều nghe đến khó tin.

Cô gái không thèm đoái hoài gì tới lời nói của Natsu, nhẹ nhàng đi ngang qua cậu.

Sao lại để cô ta đi được, không thể nào, bị hại gần như chết đi mà cô ta đến cầu xin lỗi cũng không có, sao lại có người như vậy chứ, phải bắt cô ta ở lại nói chuyện rõ ràng mới được!

Nghĩ thế, anh quay người định nói với cô. Nhưng lại không thấy cô gái kì lạ ấy đâu nữa. Anh vội chạy ra cửa hang, nhìn đi ngó lại, quả thật cô ta đã biến mất khỏi mắt anh, sao có thể đi nhanh như vậy chứ, chỉ mới này cô ta ở ngay sau lưng anh mà.

Cô gái tựa như tiên nữ đã đi mất, để lại những dấu chấm hỏi to lớn trong đầu Natsu.

Nhưng sao âm thanh của khu rừng cứ như rít lên từng hồi rồi rạc rạc như đang sợ hãi điều gì đó, tiếng gió thổi qua những tán cây mạnh mẽ, vội vã hơn như muốn chạy trốn khỏi một thứ kinh khủng.

Đâu đó quanh đây, lại vang lên tiếng ai oán thất kinh, nghe dựng cả tóc gáy. Mùi ghê rợn hoàn toàn bao trùm không gian nơi đây.

Rốt cuộc cô gái thần bí đó là ai, chẳng lẽ???

4. Chap 3: Cô Gái Kì Lạ

Em là điều dị biệt của chốn đây

Từng bước xâm lấn vào nỗi sợ

Không lúc nào anh tự ngừng hỏi

Em là họa hay phúc mà anh có được đây?

Một mạch đi ra khỏi khu rừng, trong đầu Natsu luôn hiện hữu hình ảnh đáng sợ của cô gái đó.

Tự hỏi mình tại sao lại làm như vậy, bây giờ anh đã thấy hơi hối hận, nhưng cũng không thể cưỡng lại âm thanh êm ả đó, nó như thúc giục anh như điều mà anh phải làm.

Tiếng âm ỉ của khu rừng vang lên không ngớt, cứ văng vẳng bên tai Natsu, khiến anh khẽ rùng mình.

Từng bước chân của anh dường như bị níu lại, anh có cảm giác mình vừa gây ra tội lỗi gì đó. Còn cả biểu hiện của khu rừng, giống như đang kết tội anh vậy.

Nhưng trời cũng chấp tối rồi, mau quay về kéo Lisanna và cô giáo lo lắng. Còn chuyện về cô gái bí ẩn đó thì tạm gác lại vậy. Phải lo cho cái thân mình trước cái đã, bụng anh này giờ kêu réo khó chịu không thôi.

Nói thật ra thì bây giờ dù có đói anh cũng chẳng có tâm trạng ăn uống thoải mái được.

Sau khi ra được cấm địa vừa mới khám phá. Đập vào mắt Natsu là hình ảnh của cả lớp đang đứng đợi mình. Còn vang lên những tiếng kêu hoảng loạn của các bạn và cô giáo.

- Chúng tôi yêu cầu trợ giúp, một học sinh lớp chúng tôi đi dã ngoại với lớp đã vào cấm địa của núi XXX. Làm ơn cử người đến cứu em ấy. - Giọng cô giáo sợ hãi nói lớn, có vẻ như cô đang gọi cho cảnh sát.

Rời tai khỏi chiếc iphone, cô giáo tay nắm chặt, mặt nhăn nhó trông thấy.

- Cái thằng quỷ sứ này, chạy đi đâu lên đó không biết, lúc này ta đã phổ biến rồi không nghe hả, làm này giờ ta mệt bỏ hơi tai với nó. - Bằng giọng nói cay nghiệt, cô giáo phán thẳng những lời chát chúa.

Ngọn núi ấy có quan cảnh tươi đẹp, luôn luôn thích hợp cho các đợt dã ngoại bốn màu trong năm. Chỉ có điều, khu vực đỉnh núi là nơi chính phủ không cho phép đặt chân lên. Ngay từ lúc trên xe buýt, cô giáo đã có phổ biến nội dung này. Chắc tại vì anh bị say xe nặng nên không để ý đến lời cô nói.

Và hẳn là kiến thức của anh về ngọn núi đó là zero chứ lời cô giáo nói chỉ là thừa vì tất cả học sinh trong lớp ai cũng nghe về ngọn núi “ma ám” đó.

Không khó nhận ra có cả giọng nói quen thuộc đầy lo lắng.

- Các cậu mau thả tớ ra, tớ phải đi tìm cậu ấy. - Lisanna vừa nói vừa giãy giụa vì có hai người bạn đang giữ cô lại.

Hai người bạn ấy thấy Lisanna như vậy thì không đành lòng lên tiếng:

- Lisanna, bọn tớ đã nói rồi, nguy hiểm lắm, cậu đừng làm mọi người thêm lo nữa.

- Sao các cậu không can ngăn cậu ấy hả? - Lisanna nói như đang khóc với hai cậu nam sinh.

- Bọn mình có can rồi nhưng cậu ấy vẫn một mực muốn đi - Hai nam sinh sợ hãi nói.

- Các cậu biết tính cậu ấy thế nào rồi mà vẫn mới thách thức cậu ấy vào chỗ nguy hiểm như vậy sao? - Lisanna gần như quát lên.

- Bọn mình không cố ý

- Nếu Natsu có xảy ra chuyện gì thì sao đây - Lisanna không thể giữ được bình tĩnh lớn tiếng nói.

Trước mặt là cảnh hỗn loạn do mình gây ra, Natsu thật cảm thấy có lỗi. Anh bước đến gần hơn với mọi người, trực tiếp nói.

- Tớ ở đây.

Nghe thấy tiếng nói của Natsu, tất cả âm thanh dường như ngưng tụ lại, thoáng im lặng một đổi.

Lisanna như đờ người ra khi nghe được giọng nói của Natsu, quay lưng lại nhìn anh với đôi mắt ngấn lệ. Vài giây sau mới có thể lên tiếng.

- Natsu...là cậu...!!!

- Ủ, tớ về rồi, không sao đâu, mọi người đừng quá lo lắng. - Natsu cố gượng nở nụ cười.

Không cần chờ đến khi anh nói được lời tiếp theo, Lisanna ngay lập tức đến ôm chặt lấy anh, giống như sợ bị thứ gì đó cướp mất.

- Cậu thật sự không sao chứ, không bị thương chứ? - Lisanna vẫn ôm Natsu chặt khừ.

- Thật sự không sao! - Natsu cố trấn an Lisanna.

Những giọt nước mắt vui mừng như chảy tràn trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Thấm ướt cả chiếc áo sơ mi của Natsu.

- Không sao mà, đừng khóc nữa - Natsu cảm thấy chua xót khi người con gái ấy lại khóc nhiều như thế. Lấy tay xoa xoa trên đầu cô, như là vỗ con nít.

Tất cả các học viên nam đều nhìn anh với đôi mắt rục rủa.

- Tên Natsu chết tiệt, có biết làm Lisanna và cô lo như thế nào không hả? - Một nam sinh không giữ nổi bực tức nói.

- Lần sau người còn làm cho Lisanna khóc thì ta cũng không tha đâu - Một nam sinh khác tiếp lời.

- Tôi biết rồi - Natsu tỏ vẻ nhận lỗi

- Xin các cậu hãy nhỏ tiếng lại một chút, cậu ấy bình an trở về là tốt rồi. - Lisanna bây giờ như đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn, lên tiếng với đám bạn.

- Xin lỗi vì lúc nãy...

- À, không sao đâu, Lisanna vui là bọn tớ không để bụng chuyện gì đâu - Đám con trai nháo nhào.

- Cảm ơn các cậu. - Lisanna mỉm cười nói.

Natsu cảm thấy vui vui, vì có lẽ lại biết được rằng, Lisanna lại lo cho mình đến vậy.

Lần này không phải lần đầu tiên, nhưng cảm giác ảm áp lại khiến cho anh quên đi tất cả những lo lắng, bồn chồn.

Có lẽ cũng từ khi chuyện đó xảy ra, tình cảm phức tạp này dần dần len lỏi vào trái tim anh, làm nó đập lại một lần nữa....

Natsu nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô, rồi nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta mau quay về chỗ cắm trại nào.

Vì lúc này vẫn chưa hết bình tĩnh, Lisanna vẫn không để ý thấy có gì đó bất thường từ Natsu. Và lại trời cũng chập tối, khó mà nhìn rõ bộ dạng của cậu lúc này, đến giờ Lisanna mới phát hiện ra có những dấu vân tay hằn đỏ trên cổ cậu, có vẻ lực rất mạnh, đến nỗi bắt đầu thâm tím.

- Natsu, cổ cậu... - Lisanna lo lắng nói với Natsu.

- Hả? - Natsu ngơ ngác nói.

- Cậu bị làm sao vậy, sao lại có những vết hằn thế này, khi ở trong đó đã có chuyện gì? - Lisanna càng thêm lo lắng.

- Cổ tớ á... ?- Natsu nói rồi gãi gãi đầu.

Giờ biết nói sao với Lisanna và cả lớp đây. Chẳng lẽ nói là anh đã gặp một cô gái kì rồi bla...bla...bla.. hả? Sao mà họ có thể tin được, chắc chắn họ sẽ nói anh xạo, hồi nãy mới bảo không sao mà bây giờ ăn nói khí thế tuôn trào, không chừng còn bị ăn chửi lăng xet nữa mặc dù chuyện đó đúng là có thật.

- À, tớ mệt quá nên thiếp đi một lúc, trong lúc ngủ tớ gặp ác mộng. - Natsu biện đại lí do để nói.

- Chẳng có liên quan gì hết. - Lisanna thấy cậu như muốn trốn tránh điều gì đó đáp lại.

- Tớ chưa nói hết mà. Trong mơ tớ gặp một cô gái cực kì xinh đẹp nhưng khi tớ đến gần mới biết cô ta thật sự rất đáng sợ, cứ như là muốn ăn tươi nuốt sống tớ vậy. - Natsu tiếp tục dàn dựng.

- Đi thẳng vào vấn đề chính luôn đi Natsu. - Lisanna nhin không nổi tức giận.

-Tớ định tránh xa nhưng cô ta nhanh chóng bóp cổ tớ, lúc ấy tớ muốn nghẹt thở luôn. Giật mình tỉnh dậy thì thấy tự tay mình đang bóp cổ mình, thế là hết phim. - Natsu bịa y hệt như tình huống nguy hiểm lúc nãy vừa xảy ra với anh.

Nghe Natsu kể xong câu chuyện, cả lớp lại nháo nhào cả lên, dường như điều mà Natsu kể càng làm họ tin rằng khu rừng này bị nguyền rủa là điều có thật.

- Này Natsu, tụi tui đã cảnh báo với cậu rồi, cậu bị như vậy xem ra cũng còn rất may mắn đấy. - Hai nam sinh lúc này trách móc Natsu.

- À ừ, giờ tui không muốn nói nhiều nữa, tui muốn nghỉ ngơi. - Natsu vội lảng sang chuyện khác.

Nhưng chưa đi được đến một bước Lisanna đã kéo cậu lại.

- Natsu, tớ cảm thấy không tin tưởng những lời cậu nói, cậu còn giấu tớ chuyện gì nữa. - Quả nhiên là bạn thân của Natsu, tâm tư tình cảm của cậu cô cũng nắm bắt rất rõ.

- Không còn gì nữa mà, tớ nói sao cậu mới tin đây - Natsu tiếp tục giấu giếm.

- Cô gái đó đẹp lắm hả? - Một nam sinh lên tiếng.

Ờ hay, sao câu hỏi này chẳng ăn nhập vào vấn đề gì cả, nhưng mà thôi miễn thoát khỏi chủ đề này là anh mừng rồi.

- Ừ, đẹp lắm, nói là nghiêng nước nghiêng thành cũng không sai. - Natsu nhanh chóng bắt đề tài. Anh vô thức nhớ tới gương mặt ấy, ánh mắt ấy, tất cả đều mang sự ưu thương không thể tả.

- Thế thì thật khó tin, Natsu mơ tới một cô gái khác ngoài Lisanna hả? - Nam sinh đó giấu cợt.

- Ờ... - Natsu trả lời. (Lỡ mồm mất tiêu)

“Chết rồi, sao mình lại nói như vậy, Lisanna sẽ giận mất thôi” - Natsu nói xong liền thấy hối hận, sao có thể phát ngôn linh tinh vậy trời.

Tới lúc này, Lisanna vừa ngại vừa tức giận vì Natsu. Tên Natsu ngốc này, không thèm để ý tới hần nữa. Lisanna không nói gì hậm hực bỏ đi.

- Ờ... Lisanna, tớ nói đùa ấy mà. - Natsu vội vã chạy theo giải thích.

Lisanna vẫn rất tức giận, nhưng cố kìm nén.

- Tớ sao dám giận cậu, mau quay về trại thôi.

Natsu nét mặt buồn so đi theo phía sau, biết là mình đã nói những điều không nên.

Thật là, sao lúc này lại thuận miệng nói ra chứ, nếu nói là đàn ông thì đã không có chuyện gì rồi. Anh thật muốn đập đầu vào gối quá @@

(Anh muốn tự tử TG cũng không cho)

Với Lisanna lúc này cô không chỉ đơn thuần là giận cậu vì chuyện đó, mà bởi vì cậu nói dối cô. Cô và cậu thân nhau từ nhỏ nên cô biết, điều mà Natsu nói đều là cố giấu giếm thứ gì đó.

Nhưng dù Lisanna có gắng hỏi, Natsu cũng sẽ chối bay.

Đến Lisanna là người bạn duy nhất của Natsu mà anh cũng gạt, vậy sao không tức giận cho được.

Có lẽ anh cũng có điều khó nói, vậy thì để anh bình tâm trở lại hãy hỏi cặn kẽ.

Suốt buổi đã ngoại, Lisanna chẳng thèm nói với Natsu câu nào. Mấy nam sinh cũng lấy thế làm thích thú. Bao lâu nay Lisanna thân với Natsu thật chường mắt, giờ anh bị Lisanna bơ rồi nên có cơ hội để tiếp cận.

Natsu cũng không có tâm trạng gì để thưởng thức buổi đi chơi này, sao hôm nay toàn có những chuyện xui xẻo gì đâu á, lại còn làm Lisanna giận. Biết vậy ở nhà cho rồi.

Giận đối... với em là khó chịu... với anh lại có phần lo lắng, bối rối, thậm chí có pha chút hạnh phúc trong lòng. Điều khiến em giận lại rất đời thường... vì sự ngốc nghếch của anh

---

Trời tối, không gian màn đêm không hề tĩnh lặng, trái lại thật nhộn nhịp như bao ngày. Buổi đêm ở thành phố trông lúc nào cũng bận rộn. Nhưng dường như hôm nay lại có chút khác biệt

Một cô gái với trang phục của Miko đi giữa dòng người đông đúc.

Rất nhiều người quay lại nhìn cô với ánh nhìn say mê. Thậm chí có những người không để ý mà va phải cột điện.

Rất nhiều lời xì xào nổi lên sau đó.

-Cô gái ấy là ai vậy?

-Diễn viên chẳng?

-Gương mặt trẻ hả? Trông đẹp ghê!

-Chắc là đang quay phim, không thấy đoàn làm phim đâu hết, công nhận làm giống như thật.

-Đang quay phim thì đừng làm phiền, tôi thật muốn xem lúc bộ phim này công chiếu.

Cô đi ngang qua tất cả bọn họ, chẳng để ý đến những lời bàn tán đó, cứ đi như chẳng biết dừng lại.

Có một người đàn ông thấy sự kì lạ ở cô gái này thì không nhịn được lên tiếng:

- Đây cô gì đó ơi...

Nhưng chân cô vẫn bước đều bước, thật chậm rãi. Đôi mắt cô luôn nhìn thẳng về trước, chẳng để ý gì đến lời gọi của người đàn ông đó.

- Đây cô ơi...-Người đàn ông đó chạy đến vỗ nhẹ vào vai cô.

Cô đã dừng lại. Người đàn ông thở mạnh hỏi:

-Cô là diễn viên sao?

Đợi vài phút sau cũng không thấy cô trả lời, người đàn ông lặp lại câu hỏi.

Cô gái ấy bắt đầu có phản ứng, từ từ quay đầu lại nhìn ông ta.

Lập tức người đàn ông đó cảm nhận tim mình đập nhanh hơn rất nhiều, hô hấp trở nên rối loạn, cả người vô thức run lên.

Chưa bao giờ lại thấy cô gái nào đẹp đến nhường này!

Cô gái đó cũng im lặng nhìn ông ta một hồi, sau đó chỉ đơn giản là kéo cánh môi nhếch lên một hình cung đầy sự tà mị.

Cô quay người bước đi tiếp, người đàn ông đó ánh mắt vẫn dán chặt vào bóng lưng lạnh lẽo của cô.

“Thế giới này đã thay đổi đến vậy sao? Rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu rồi?”

“Con người của ngày hôm nay thật sự rất khó lường, không thể tìm nó ở đây được, cách tốt nhất mình phải quay lại đó”

“Phải tìm hấn ta...”

Với một loạt suy nghĩ, không biết cô gái ấy sẽ làm gì, nhưng vẫn không thể chắc rằng điều có có mang lại tốt lành gì hay không?

Thế giới đối với em là sự nhận thức khó lường hay chính em mới là nỗi khó hiểu và nguy hiểm của thế giới. Em như “nàng Alice lạc vào xứ sở thần tiên”. “Xứ sở thần tiên” là cạm bẫy bom không hẹn giờ, còn em là kẻ ngạo mạn muốn phá hết chỗ bom ấy.

Trên chuyến xe buýt....

Natsu một mình chống chọi với chứng say xe quái ác. Lúc đi có Lisanna, cậu còn có thể nhịn được, giờ Lisanna lại giận cậu rồi.

- Đây, đừng có làm ra một bãi trên người ta đây - Tên ngồi cạnh Natsu nói đầy sự mỉa mai.

- Châm 3 châm... - Natsu không nói được câu nào chỉ im lặng chịu trận.

Có một ánh mắt nhìn về phía Natsu đầy sự lo lắng.

Có nên làm lơ anh ấy như vậy không?

Không thể chịu được, cuối cùng Lisanna đứng lên đi về phía Natsu. Bảo cậu bạn bên cạnh nhường chỗ cho mình.

Thấy Lisanna, Natsu gần như được sống lại, cậu cố gượng nói:

- Cậu... khôn...g giận... tớ... nữa à?

- Thấy cậu tội quá nên hết rồi - Lisanna nhìn vẻ mặt buồn cười của Natsu nói.

Nghe Lisanna nói vậy, cậu khẽ mỉm cười, nụ cười tuy không mấy tươi nhưng lại đầy sức sống như ngày nào.

Nhìn khuôn mặt cũng tính tình trẻ con của Natsu, Lisanna không những hết giận lại còn lo cho cậu.

Chuyện lúc này, nếu Natsu không muốn nói ra thì cô cũng không ép.

Sau khi rời chuyến xe buýt tạm biệt Lisanna, Natsu với tâm trạng phấn khởi trở về nhà. Nhưng chưa kịp vui vẻ thì sắp có chuyện chẳng lành xảy ra.

Natsu bỗng nhiên cảm thấy trong người khó chịu. Cái cảm giác này y hệt như lúc anh ở trong khu rừng, nó làm Natsu cảm thấy sờn gai ốc.

Gió bắt đầu nổi lên, tiếng xào xạc của lá cây không đủ để làm sống động không gian hiu quạnh quanh đây.

Giữa âm thanh ấy lại vang lên rất nhẹ tiếng bước chân. Từ từ, chậm rãi!

Natsu thật cảm thấy ớn lạnh nhưng vẫn tiếp tục bước đi. Cho đến khi anh đột ngột dừng lại, vẫn có thể nghe tiếng bước chân ngày một gần hơn.

“Không phải tiếng bước chân của mình”

Rồi cậu từ từ quay lại, ngược nhìn chân dung của kẻ đi theo mình.

Người đó cũng dừng bước, nhìn Natsu chăm chăm.

Bốn mắt đối diện với nhau không chớp, cũng chẳng ai mở miệng nói một lời nào.

Natsu ngây ngốc nhìn cô gái trước mặt. Lại là vẻ đẹp ngang tàng ấy, khuôn mặt lạnh lẽo ấy, đôi mắt độc đoán ấy.

Lần thứ hai, anh như bị hớp hồn, nhưng trong lòng khẽ chấn động mạnh, cơ thể run lên từng đợt, cảm giác ghê rợn lại bao quanh anh.

Đôi mắt nâu xinh đẹp nhìn anh liệu có chứa ẩn ý gì bên trong.

Trên khuôn mặt ấy lại nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ.

-Tìm được rồi

Dưới ánh nắng nhạt của buổi sáng. Bóng dáng của người con gái ấy lại xuất hiện trước mặt Natsu. Không có gì để diễn tả niềm ngạc nhiên, lẫn chút hoảng sợ.

Cô và Natsu nhìn nhau không thôi. Nụ cười của cô ẩn chứa dụng ý gì? Cô đã tìm được gì? Chẳng lẽ...

5. Chap 4: Yêu Quái, Mau Chạy Thôi!!!

—
Khuôn mặt em là khuôn mặt thiên thần

Hay chỉ là vỏ bọc trước mắt anh

Không cân đo đẽo được lòng trắc ẩn

Vậy cách nào biết được em thật lòng hay giả dối

—

- Cô tìm tôi sao? - Natsu chậm rãi nói.

- Đúng - Một câu trả lời ngắn gọn của cô gái ấy.
- Sao cô lại tìm tôi, tính giết tôi sao? - Natsu vẫn bình tĩnh nói.
- Trước có, sau không. - Cô lại trả lời cộc lốc.
- Vậy bây giờ cô muốn gì ở tôi?
- Không muốn nói nhiều. - Cô gái đó vẫn lãnh đạm trả lời.

Cái gì mà không muốn nói nhiều chứ, thật dễ dàng mà, cô tí nữa là giết chết anh vậy mà đến khi gặp lại còn không có lời xin lỗi.

- Nói lí do đi.
- Hiện tại tôi cũng chẳng còn nơi nào để đi, vì cậu là người duy nhất tôi biết nên có thể cho tôi ở cùng cậu không? - Cô gái trả lời thản nhiên.
- Cái gì? - Natsu nghe xong lập tức hét lên. - Cô có chắc là mình đang nói gì chứ. Tại sao cô phải làm như vậy.
- Bởi vì tôi không có sự lựa chọn khác. - Ánh mắt điềm tĩnh nhìn Natsu như cầu khẩn.

Anh không khỏi lo lắng vì những chuyện trước đây đã xảy ra, giờ lại còn là lời nói này nữa, chẳng lẽ lời đồn là có thật sao?

Natsu hơi lùi lại, anh cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, cảm giác này như muốn anh càng tránh xa cô ta càng tốt.

Nhớ lại lúc trước, những người bạn của anh và cô giáo cũng đã có phản ứng cực kì bất thường khi anh một mình đi lên ngọn núi đó

Anh đã không muốn nghĩ đến khả năng xấu nhất, nhưng mà đến giờ anh lại khó mà nói ra.

- Trả lời đi, cô là một cô gái kì lạ bị một lớp đất đá phủ quanh, vẫn còn sống, rốt cuộc cô là gì?

Không có tiếng cô gái đáp lại, chỉ thay bằng ánh mắt lạnh tanh.

Đến bây giờ, Natsu mới cảm nhận được cơ thể có một luồng khí lạnh tràn qua, lấy mất hết sự ấm áp trong anh. Sự sợ hãi dần xâm lấn.

Ánh mắt cô ta vẫn nhìn anh, đôi môi mỏng bấy giờ mới lên tiếng

- Vậy cậu nghĩ tôi là gì?
- Sau những chuyện như vậy khuôn mặt vẫn hồng hào, có thể nói chuyện bình thường - Natsu nói đôi chút ngập ngừng
- Bị quán bởi những sợi dây phép, bùa dán chẳng chặt, trang phục thời xa xưa, cô là... - Natsu giọng nói run rẩy, toàn thân cứng đờ, không thể thốt lên từ cuối cùng.
- Yêu quái. - Cô gái đó vẫn từ từ nói.
- Nói rồi, cô trực tiếp bước về phía anh. Bước chân nhẹ nhàng nhưng đầy ma lực, không khiến người ta sợ hãi, đặc biệt là sau khi biết được thân phận của cô.
- Sao cậu không nghĩ tôi là diễn viên nhỉ?
- Cô học đâu ra cách sử dụng ngôn ngữ hiện đại đó.
- Chỉ là tình cờ.

Natsu dù có muốn tin hay không cũng chẳng thể chối bỏ. Đỉnh vào cô ta chẳng khác gì chuốc họa vào thân. Không lí gì một diễn viên lại đi theo anh nói những lời kì quặc này, lúc này anh từng nghĩ đến trường hợp này, nhưng bây giờ có thể kết luận cô gái này thật sự là yêu quái.

Nếu cô là yêu quái thì là một yêu quái hết sức nhạy bén và thông minh. Không biết cô có âm mưu gì với anh.

Thế là anh quay đầu bỏ chạy, không suy nghĩ nhiều, càng chạy nhanh càng tốt. Dù có là dân nhà võ cũng không thể chống lại.

- Nếu cậu không đứng lại, tôi lập tức làm cho cậu thấy hối hận. - Cô gái giọng nói nhẹ nhàng đầy uy lực vang lên.

Ngu sao đứng lại được, chưa chắc gì cô ta không có ý định gì xấu. Không cần cô ta nói anh đã thấy rất rất hối hận vì đã giải thoát cho một yêu nữ, giờ không biết cô ta sẽ làm gì nữa đây.

- Không nghe lời sao?

Cô gái nhìn theo dáng người đang chạy, chẳng làm gì, chỉ đứng nhìn.

Natsu sau khi chạy một đoạn đường thật dài thì dừng lại thở hồng hộc. Anh không ngờ mình có thể chạy xa như vậy. Một hơi hết 4, 5 km chứ ít ỏi gì.

(Thật không thể phủ nhận trong những hoàn cảnh khắc nghiệt con người có thể tự mình biến thành siêu nhân @@)

Chưa kịp hít thở cho phổi đủ oxy đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc sau lưng.

- Tôi vẫn chưa nói hết mà, sao lại chạy. - Cô gái đó đã đứng sau lưng Natsu từ lúc nào lên tiếng mỉa mai nói.

- Đúng là có chạy cũng không thể thoát, chỉ còn liều một phen quyết sống mái với cô. - Natsu nhàn nhạt mở miệng.

Sau đó Natsu đứng đối diện với cô. Trong tình hình lúc này hết sức căng thẳng

- Muốn giải quyết ở đây sao, nhào vô luôn đi? - Natsu khí thế ngút trời nói.

- Không sợ nữa sao? - Cô gái ngạc nhiên hỏi nhưng vẻ mặt vẫn như bình thường.

- Sợ chứ, nhưng nếu có cơ hội sống sót thì vẫn phải thử.

- Cậu nói cứ như là chết đến nơi vậy. Tôi nhớ là có nói sẽ không giết cậu mà.

- Không giết tôi nhưng không có nghĩa là sẽ không hại tôi. - Natsu cảm nhận thấy tà khí không thôi từ cô gái này.

- Nói đúng lắm. - Cô gái lại nở nụ cười ác ma, nhìn Natsu không mấy thiện cảm.

Đến nước này thì chỉ còn cách liều một phen, nếu may mắn thì vẫn có thể chạy thoát.

- Cậu định động thủ sao, suy nghĩ chín chắn chút đi - Đôi mắt cô gái hiện lên ý cười

Natsu có chút chần chừ, quả thật động vào cô ta là cả một hậu họa không lường về sau. Nhưng có điều cậu vẫn thắc mắc, tại sao cô lại chỉ nói chứ không làm gì.

- Sao không tới nữa đi - Cô gái lên tiếng.

- Vậy sao cô không làm gì cả? - Natsu nghi hoặc nói, không chừng cô đang có mưu kế gì đây.

- Thử xem bản lĩnh của cậu đến đâu thôi - Cô gái mở miệng trả lời.

- Vậy là có ý gì? - Natsu thắc mắc hỏi.

- Là hậu duệ của dòng dõi pháp sư, tôi không ngờ cậu chỉ có những ngón nghề đó. - Cô gái đi thẳng vào vấn đề.

- Pháp sư??? - Natsu kinh ngạc hỏi.

- Cậu đang giả vờ điều gì, hay là giả ngốc trước mặt tôi rồi ra tay.

- Tôi chẳng hiểu những điều cô nói là gì cả, cha mẹ tôi đã mất lâu lắm rồi, tôi không thể... - Natsu nói đến đây thì ngừng lại.

Chợt giống như thứ gì có nghèn nghẹn, đặng đặng trong cổ họng.

Cô gái đó cũng yên lặng nhìn Natsu. Cảm thấy ở cậu có gì đó ngậm ngùi không nói nên lời.

- Nếu tôi là pháp sư thì sao? - Natsu ngang nhiên hỏi.

- Vậy thì bây giờ, tôi nhất định phải được ở cùng cậu? Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết trước để cậu không quá sốc thôi. - Cô gái vẫn giữ thái độ lạnh tanh, nhìn cậu rồi thẳng thừng nói.

Thật sự rất kì lạ à nha, sao một yêu quái lại có thể mở lời. Dù có là yêu quái đi chăng nữa thì cũng phải giữ lòng tự tôn chứ nhỉ.

(Yêu quái mà tự tôn nổi gì @@)

Natsu nghe lại lời đó vẫn muốn hét lên.

- Thôi nói những điều điên rồ đó đi? Mắc mớ gì tôi phải làm vậy chứ, nói bao nhiêu lần cô mới chịu hiểu hả, ai mà tin được một yêu quái như cô chứ.

- Cậu nhìn mặt tôi bộ gian lắm hả, nhìn cho kĩ đi, đâu phải yêu quái nào cũng xấu xa chứ. Có bao giờ con người thôi không còn những định kiến về tôi. - Cô gái đó có hơi bức mình, nhưng nhanh chóng giữ lại bình tĩnh, giọng điệu nghe vẫn rất bình thường.

Natsu không dám quay lại nhìn cô, vì sợ rằng cô sẽ dùng tà thuật dụ dỗ anh. Anh nhất định không nhìn cô nữa!

- Tất nhiên, mặt cô đúng là rất giống một kẻ lừa đảo, đặc biệt sau khi biết cô như thế nào, tôi càng không muốn dính dáng đến cô - Natsu nhắm mắt nhắm mũi nói một lèo.

Cái gì!!!!???? Mặt cô thế mà bảo giống lừa đảo hả?

Trời ơi, hôm nay đúng là ngày đầu tiên cô bị chọc cho tức đến điên lên được mà?

Thằng đàn ông nào nhìn cô cũng bị mê hoặc ngay tức khắc, còn hấn ta thì sao?

Lúc đầu cô đã định nhẹ nhàng nói chuyện với hấn rồi, cứ tưởng hấn sẽ nhanh chóng đồng ý như bao người khác.

Thế mà bị một câu từ chối ngay tức khắc, còn nhận được một lời nhận xét hết sức “thiệt tình” của anh nữa chứ.

Xem ra cô không dọa cho anh một phen thì anh mới còn không chịu đồng ý mà.

Nhưng anh cũng là người mà cô cần cho kế hoạch sau này, mạnh tay quá chắc cũng không được.

- Anh thật sự là người đầu tiên nói với tôi những lời đó. Chắc sẽ có đồ mồ hôi, máu không ít đâu - Gương mặt của cô trở nên đáng sợ, luồng khí u ám bao trùm quanh cô không khỏi khiến cho Natsu thấy lạnh hết xương sống.

Bây giờ nếu còn ở lại đây, không chừng anh sẽ bị cô thủ tiêu vì đã biết thân phận của cô, lại còn chọc cô đến mức độ này.

Anh thật cảm thấy hối hận khi nói ra những lời đó. Sao lại quên mất cô là yêu quái cơ chứ, chọc cô như chọc lửa.

Phải công nhận lúc anh nói những lời đó những người đàn ông khác nghe thấy cũng muốn chửi vào mặt anh chứ hướng chỉ là cô.

- Tưởng lúc này tôi ăn nói nhẹ nhàng thì được nước lấn tới hả, tôi không phải tuýp người kiên nhẫn để cứ dẻo miệng mà thuyết phục cậu đâu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ hay sao? - Cô thật sự bây giờ đã mất kiểm soát, ánh mắt cũng trở nên đỏ ngầu, không còn cái màu nâu thuần khiết như ban nãy.

Cô dần dần bước tới chỗ anh. Natsu cảnh giác lui lại phía sau, miệng cũng lắp ba lắp bắp.

- Nhưng cô chỉ mới nói với tôi có hai lần thôi mà, có cần nóng thế không? - Natsu bây giờ mới bắt đầu thấy lo lắng cho cái mạng của anh.

Không phải vì anh ham sống sợ chết, mà bởi vì anh luôn muốn ở bên cạnh một người. Đến lời nói đó anh cũng chưa nói được với cô, sao có thể chết như vậy được chứ.

Cô gái đó thì không ngừng tiến về phía cậu. Ánh mắt sát thương rất lớn, không đồng ý cho cô ở nhờ là không xong với cô đâu, nhưng mà sao có thể chứa chấp yêu quái trong nhà được. Chưa chắc gì cô tốt được như ngoài miệng.

Làm thế nào để toàn thân trở về đây. Điên đầu quá!!!

Có đấu tay đôi chắc gì anh thắng nổi đành liều mạng nói:

- Cô đừng quên tôi là pháp sư đó nha, cô mà còn bước đến gần tôi thêm nữa là đừng trách...

Nói tới đây Natsu quay qua quay lại nhìn xung quanh như muốn kiểm thử gì đó. Rồi cậu chạy tới nhặt một cành cây hơi to to một tí, rồi anh dừng nói tiếp.

-...thì đừng trách thanh kiếm... à cành cây trong tay tôi vô tình. - Natsu hơi quơ quơ cành cây về phía trước.

Thật là tức cười mà chết vì anh mà, cành cây đó thì làm gì ai chứ, công nhận anh mê phim kiếm hiệp quá hóa khùng, nhưng ai đó thì lại càng tức hơn.

- Anh coi tôi là đứa trẻ lên ba hả? Trong người anh giờ đến chút phép thuật cũng không có, định đấu với tôi? - Cô ta nói chậm từng chữ một, càng nhấn mạnh ở câu cuối cùng.

Mặt cô coi bộ còn ghê hơn hồi nãy, cách này của anh còn thêm dầu vào lửa nữa chứ, không ổn, không ổn!!!

Tình hình bây giờ làm sao hả trời, anh đúng là không biết kêu ai mà oán nữa.

Thôi thì trong 36 kế, CHUỖN là thượng sách!!!

Nghĩ vậy, anh lập tức quay đầu chạy thực mạng.

Ánh mắt của cô vẫn nhìn anh, xem ra anh đúng là muốn thách thức cô mà. Được thôi, nếu đã muốn chơi trò rượt bắt đến vậy cô cũng không ngần ngại mà chơi cùng.

Một ngày nắng nhẹ, không nóng bức cũng không lạnh đến run người. Tiết trời mát mẻ khiến ai cũng cảm thấy hôm nay đúng là một ngày nghỉ tuyệt vời.

Nhưng không phải ai cũng thấy vậy. Tiếng bước chân dồn dập, tiếng hô hấp phì phèo, tiếng tim đập dường như có thể nghe thấy.

Có một người con trai đang cầm đầu chạy đến nỗi không thềm nhìn về phía trước

Hôm nay là ngày đầu tiên Natsu phải chạy loạn điên cuồng như vậy. Số anh sao hẻo quá zậy trời!

Không thấy cô yêu nữ đó đuổi theo sau, nhưng chưa chắc là anh đã chạy thoát được.

Natsu vẫn có thể cảm nhận luồng sát khí đến bức người của cô gái đó dù có chạy đi bao xa. Nhưng anh vẫn phải cố gắng chạy ra tới đường lớn, lúc đó mới an tâm được phần nào.

Nhớ lại chuyện lúc nãy Natsu thật muốn rụng rời, đôi mắt màu nâu thuần khiết lại biến thành màu đỏ rực của máu. Nếu vậy chẳng lẽ cô quyết tâm lấy bằng được cái mạng của anh sao? Không xong rồi!

Đổi nghịch với hành động hấp tấp, hoảng loạn, của Natsu. Cô gái ấy vẫn bước đi từng bước chậm rãi. Mái tóc vàng óng bay phất phơ, vài lọn tóc vô tình lướt qua đôi mắt đỏ đẫm màu đầy mị lực.

Đôi mắt cô nhìn về phía trước không chớp. Natsu đã chạy cách cô khá xa, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được anh.

Anh dám chọc tức cô, không nghĩ là cô giận đến mức này, giờ đây cô không còn cảm giác gì cả, cứ như chỉ muốn đi tìm anh. Bước chân di chuyển như không thể ngừng lại được.

Từ trước tới giờ đều vậy, một khi đôi mắt cô chuyển màu, thì khó có thể làm cho nó trở về trạng thái ban đầu. Như vậy là phen này Natsu thật sự đang gặp nguy hiểm rất lớn.

Bước chân đi tới đâu, mọi thứ như nghiêng ngã, đổ vỡ tan tành. Ngay tại chính lúc này đây, anh đang không ngừng tránh né cô vì anh có thể bị tổn thương. Nhưng tránh đến đâu cũng không thoát, chỉ còn là vấn đề thời gian...

6. Chap 5: Cẩn Thận Xe Đang Lao Tới

Đôi mắt nâu ngầy thơ thuần khiết

Chính đôi mắt của thiên thần

Đôi mắt đỏ thắm màu máu

Là đôi mắt của quỷ dữ hung tàn

Cuối cùng Natsu cũng đã chạy đến đường lớn.

Đang có cảm giác an toàn không mấy nhiều, Natsu lại bị một cảm giác rùng rợn chi phối. Quay đầu nhìn lại phía sau, đã thấy cô gái ấy đứng sát bên anh.

Natsu giật nảy mình, trời ơi có lẽ yêu quái đi chẳng nữa cô cũng giống như ma muốn dọa cho anh chết khiếp mới buông tha mà.

Vốn là anh định la lên, đã bị một ngón tay thon dài của cô di lên đôi môi. Natsu liền thấy toàn thân cứng đờ, không thể nói nổi chữ húống hô là la lên.

Natsu đảo mắt nhìn xung quanh như muốn nhận được sự cầu cứu từ ai đó, nhưng bọn họ đều bình thản đi qua anh, coi anh như vô hình.

Bất ngờ đôi môi anh đào ấy lại mỉm cười, một nụ cười nhạt nhưng lại khiến người đối diện cảm thấy vô cùng bất an.

Natsu không thể nhúc nhích, không thể kêu la, chỉ biết trân mắt nhìn cô gái đó.

Bàn tay nhỏ nhắn chủ ý đưa lên chạm vào khuôn mặt Natsu. Sau đó bàn tay ấy di chuyển lên đôi mắt.

Và rồi, một mảng tối bao trùm.....

~~

Đến khi anh mở đôi mắt đen, chớp chớp vài cái. Anh ngồi dậy, lấy tay ôm đầu. Sau đó mới nhìn cảnh vật xung quanh.

Ủa kì vậy ta, sao anh lại ở trong phòng của mình, mới lúc nãy anh đang chạy trốn cô yêu nữ kia mà. Hay đây chỉ là mơ?

Natsu chợt ngớ người ra, rồi tự dừng lại bật dậy, nhảy cồm lên.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy có cái gì đó rất thực ở giấc mơ. Thôi không suy nghĩ nhiều nữa, Natsu lại cảm thấy bụng đói meo, muốn kiếm thứ gì đó để ăn, nhưng sau khi lục cái tủ lạnh, anh phải đi ra ngoài mua thêm đồ ăn.

Ôi nhưng sao anh làm biếng quá, thôi giờ vẫn còn sớm, ăn sai bữa chắc không có lợi cho sức khỏe, vậy thôi đánh giấc một cái nữa nào.

Đang chuẩn bị chớp mắt, anh lại nghe thấy một giọng nói vang vọng bên tai.

- Mau dậy đi... - Tiếng nói của một người con gái vang lên.

Cái gì chứ, không lẽ nhà anh có ma!

Natsu ngồi dậy nuốt nước bọt cái ực, sau đó im lặng.

Mãi một lúc sau mà vẫn chưa nghe thấy âm thanh đó. Anh tự cười mình vì bị đủ thứ bệnh: nào là say xe, ảo tưởng, hay ngủ mơ nói linh tinh, giờ còn thêm tình trạng tai bị vấn đề chứ.

Thôi cứ tiếp tục ngủ nào. Và chưa đầy một phút, anh đã bay vào “mộng đẹp”. Thế nhưng những lời nói đó đâu chịu buông tha cho anh.

“Mau tỉnh lại đi, có nghe ta nói không hả”

Natsu dần tỉnh dậy, thấy trước mặt mình là khuôn mặt trông có vẻ đang tức giận của ai đó.

Natsu nhìn thấy đôi mày cô gái đó đang chau lại, thì anh cũng chẳng lên tiếng. Lấy tay để ngang trán mình rồi bắt đầu lên tiếng.

- Lại nữa sao, bao giờ mình mới thoát khỏi giấc mơ quái đản này đây, thôi thì thà thức dậy cho rồi.

Nói xong anh tiếp tục nhắm mắt và ngủ trong thế giới anh coi là thế giới trong mơ.

Mở mắt dậy, lại là căn phòng của anh. Anh định ngủ một lúc đến tối, nhưng lại bị giấc mơ đó đeo bám, khiến anh phải mở mắt tỉnh dậy.

Natsu uể oải đứng lên, rồi chậm chạp mặc chiếc áo khoác vào, mở cửa phòng trọ bước ra ngoài.

Cậu từng bước nặng trĩu bước đi mua đồ ăn. Nhưng đang đi thì bị một giọng nói vang lên.

“Có chịu tỉnh dậy không hả?”

- Cái quái gì thế này, hay là bây giờ mình đến bệnh viện luôn nhỉ? - Natsu bực mình vì gần đây sao anh bị dính những chứng bệnh kì lạ thế nhỉ.

Ngay sau khi hét xong câu đó, mọi người đi đường đều nhìn anh như sinh vật lạ. Anh không để ý tới, vẫn cứ bước tiếp. Nhưng cứ mỗi chuyển động của anh như bị luồng chướng khí bủa vây.

Bầu trời cũng đột nhiên tắt nắng, không khí âm u, ghê rợn ào tới.

Natsu cảm giác bất an không thôi, anh bắt đầu chạy, không suy nghĩ gì mà chạy.

Nhưng đến khi chạy đến ngã tư để qua đường. Một cảnh tượng lại đập vào mắt cậu.

Người con trai tóc hồng đang đứng giữa phần đường dành cho người đi bộ. Trông anh có vẻ đang hoảng sợ một điều gì đó. Rồi một người con gái với mái tóc vàng óng xuất hiện, tiến tới gần người con trai. Cô đứng đó, lấy bàn tay nhỏ nhắn che đi đôi mắt đang hoảng hốt của anh.

Natsu giật mình, không có lời nào để diễn tả, người con trai đó là.... anh.

- Chuyện gì đang diễn ra vậy, đó chẳng phải là mình sao, cảnh tượng này hết như giấc mơ của mình.

Natsu còn đang bàng hoàng vì những gì đang diễn ra trước mắt.

Nhưng rồi, ánh đèn xanh nhấp nháy, tất cả các động cơ khởi động, tiếng brừm brừm của tất cả phương tiện ồ ạt vang lên.

Ngay chính giây phút đó, một chiếc ô tô lao đến chỗ cô và anh đang đứng. Natsu thấy cảnh mình sắp bị tông phải thì vội vàng chạy tới, la lên một tiếng thất thanh.

Nhưng tất cả chỉ nhìn thấy được là hình ảnh cô gái tóc vàng ấy chậm rãi quay đầu lại, nhìn một cách rất bình thản, cứ như cô chẳng muốn động tay vào việc gì cả.

Cô chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, không đẩy anh ra hay làm một việc gì khác.

Con mắt đỏ thẫm chỉ khẽ lay động.

Chiếc xe vẫn vùn vụt lao tới như không nhận biết được sự hiện diện của anh và cô.

RẦM!!!

Rồi sau đó, vang lên một âm thanh chói tai.

Tất cả người đi đường đều tri hô.

Hỗn loạn, kinh khủng, những từ này không đủ để diễn tả quang cảnh bấy giờ.

Natsu vẫn không thể nhìn thấy được cảnh tượng gì đã diễn ra, chỉ biết có một màn máu đỏ tươi đang vây hãm lấy đôi mắt của anh.

Người ta nói rằng tin vào vẻ đẹp giấc mơ có nghĩa là tin vào một tương lai có thể xảy ra. Nhưng đối với một cơn ác mộng, liệu sợ hãi và bị ám ảnh không thôi bởi nó có biến anh trở nên như vậy hay không?

- AAAAA... - Natsu hét lên một tiếng rõ to.

Sau đó anh bật dậy, thở hổn hển, mồ hôi chảy đầm đìa trên khuôn mặt.

Chuyện quái gì đang diễn ra vậy chứ, còn bao nhiêu cơn ác mộng nữa anh phải trải qua đây, đúng là anh có vấn đề thật rồi, cần phải đi khám ngay lập tức.

Nghĩ vậy, Natsu ngồi dậy, nhưng chưa kịp đứng thẳng người đã bị một bàn tay mạnh bạo kéo cổ áo anh xuống.

Natsu không biết gì lại bị túm bất ngờ, anh té nhào xuống dưới đất khiến hông bị “chấn thương”.

- A - Lại thêm một tiếng kêu phát ra từ chính miệng Natsu.

Natsu lấy tay xoa xoa cái hông tội nghiệp của mình, chợt nghĩ về ai đó đã chơi xấu, anh liền quay lại mắng cho người đó một trận tơi bời hoa lá.

- Đây đùa nhau kiểu gì đấy hả, có biết đau lắm không, muốn ăn đấm à - Natsu mắng không ngần ngại người phía sau.

Nhưng khi vừa dứt xong câu đó, bộ mặt của anh ngay tức khắc trở nên thê thảm.

Mắt chữ O mồm cũng chữ A nốt, ngón tay anh run run đưa lên chỉ thẳng vào mặt người đối diện.

- Là... cô - Natsu miệng lắp ba lắp bắp.

Trước mặt anh là cô gái có bộ mặt sát thủ đang nhìn anh chằm chằm, trông cô còn có vẻ rất tức giận nữa. Chợt đôi môi anh đào bấy giờ mới phát ra thành tiếng:

- Đùa với tôi đấy ư, cậu ăn phải gan hùm rồi đúng không? - Cô gái đó vừa nói vừa hất ngón tay Natsu đang chỉ mình.

- Tại sao cô cứ luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi khiến nó lúc nào cũng trở thành ác mộng vậy hả, mau đi khỏi chiêm bao của tôi nhanh lên-Natsu phẩy phẩy tay làm bộ xua đuổi.

Nhìn bộ dạng của Natsu bây giờ cô không khỏi tức giận, sắc mặt cô đen lại, thì ra những lời cô nói anh không coi ra gì rồi.

- Cậu muốn chết lắm rồi đúng không? - Cô gái ấy khẩu ngữ như muốn lấy mạng Natsu.

Nhưng mà hình như Natsu hóa khùng luôn rồi, đến câu nói đó mà mặt mày anh vẫn tỉnh bơ, còn chuyện sợ lúc này chỉ là do bị ám ảnh nhiều quá mà thôi.

- Tôi nói cô không nghe hả, mau biến khỏi giấc mơ của tôi nhanh lên. - Natsu nhặt miệng nói.

- Cái gì, xem ra tôi không cho cậu ăn một cú thì cậu vẫn chưa chịu tỉnh mà - Cô gái đó càng nổi điên hơn.

- Cô tưởng tôi sợ hãi, ở trong giấc mơ cô chẳng làm gì tôi được hết, ngon thì nhào zô, tôi chấp... - Natsu đúng là điếc không sợ súng dám nói ra câu đó, trên đời này chắc chỉ có mình anh.

Chưa kịp để anh nói hết câu, cô gái đó đã kí lên đầu Natsu một quả đau điếng.

Anh ôm đầu mà mắt muốn chảy ra nước. Sao đau quá zầy nè, chẳng phải là mơ sao?

- Đã tỉnh ngủ chưa hả, tôi phạt như thế vẫn còn may cho cậu đấy - Cô gái ấy trở lại với hình tượng lạnh tanh như ban đầu, nói với Natsu.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy hả? - Natsu xoa xoa cái đầu vừa nói với giọng uất ức.

Sau đó... Natsu chợt ngẩn người ra.

Thì ra cảnh tượng đó đều là thật, nãy giờ chẳng qua là anh đang mơ.

Anh tự hỏi rằng nếu lúc đó chiếc xe lao tới thì sau đó chuyện gì đã xảy ra, chẳng phải anh sẽ nằm giữa đường với vũng máu rồi sao?

Bằng con mắt nghi hoặc, anh quay sang lờm cô một cái, nhất định là cô đã giả trò!

Hai con người, một nam một nữ đang đứng giữa làn đường dành cho người đi bộ.

Chiếc xe vẫn lao vun vút về phía họ.

Cô gái khẽ quay đầu liếc nhìn chiếc xe đó, không làm bất cứ việc gì.

Chỉ khi chiếc xe ấy đi tới, một bàn tay nhỏ nhắn của cô vươn ra chặn đứng nó.

Cỗ máy sắt đang chạy lại như tông phải vào bức tường. Đầu xe dừng ngược lên chúc đầu về phía trước.

Ngay sau khi cảnh tượng đó xảy ra, có nhiều tiếng hô hoàn của những người xung quanh la to. Họ không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy chiếc xe đang chạy bỗng dừng bị thương tích như vậy.

Tất cả đều do phép thuật của cô gây ra. Để họ không nhìn thấy sự hiện diện của hai người có vẻ sẽ thuận lợi cho cô hơn, cô cũng không muốn tạo scandal sau vụ vừa rồi.

Cô vẫn chưa biết rõ thế giới hôm nay thay đổi ra sao?

Vì vậy, cô mới cần đến cậu, người duy nhất biết được thân thế của cô, có thể cũng sẽ cần nếu muốn chặn họng cậu tiết lộ bí mật của cô, nếu không hậu quả sau này như thế nào sẽ rất khó lường.

Người trong chiếc xe chỉ bị xây sát nhẹ, nhanh chóng được mọi người đưa ra khỏi chiếc xe của ông ta.

Tất cả những gì mọi người nhìn thấy trên chiếc xe ấy là mảnh vụn của kính, đầu xe méo mó, đặc biệt là một lỗ nhỏ như bị cái gì đó chọc thủng.

Tinh thần của ông ta vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Vụ việc vừa rồi gây ra sự tắc nghẽn giao thông. Cảnh sát được mời tới làm rõ vụ việc.

Tổ công tác điều tra cũng tới hiện trường giải quyết.

Nhưng tất cả những gì họ tìm được vẫn là con số không. Vụ việc này chắc chắn sẽ được đưa lên trang nhất của các tờ báo chứ chẳng chơi.

Còn cô gái đó không quan tâm những chuyện mình vừa làm, lúc đó cô chỉ biết một điều là không cho phép bất cứ ai hay bất cứ thứ gì làm hại Natsu.

Sau khi cô đẩy lùi được sự nguy hiểm, Natsu cũng không còn giữ được tư thế đứng vững mà lỵ khụy ngã xuống.

Vô tình rơi vào vòng tay lạnh lẽo không chút độ ấm của cô.

Cả hai người cùng quỳ xuống, cả người anh tựa vào người cô.

Cô không lên tiếng chỉ lẳng lẳng nhìn về mặt ngây ngô lúc anh ngủ, ánh mắt hiện lên tia đau thương cùng nhu tình.

Bàn tay cô khẽ đưa đến như muốn chạm vào đôi má Natsu. Nhưng bàn tay ấy rụt lại.

Cô cũng không hiểu mình đang nghĩ gì. Chỉ là cảm giác khi ôm ai đó, có lẽ cô đã đánh mất nó quá lâu.

Ngần ấy thời gian bị phong ấn là quá nhiều, cô như thêm muốn được cái sự ấm áp từ hơi người. Ôm Natsu chặt hơn một chút, ngẩng anh nhều hơn một chút, ôm anh lâu hơn một chút.

Nhưng rồi những hình ảnh năm xưa chợt hiện về.

"Một người con trai khuôn mặt hiền hòa đang ôm lấy một người con gái từ phía sau. Mái tóc vàng óng của cô mang đến hương thơm đặc biệt xộc vào mũi anh. Anh khẽ cười rồi gục nhẹ lên vai cô gái.

- Chưa bao giờ em chịu chủ động ôm lấy anh cả, vậy là sao? - Người con trai ấy giọng nói có chút giận dỗi, nhẹ nhàng nói với cô gái.

- Như vậy chẳng giống em được anh chiều chuộng sao, em muốn được như thế này mãi. - Người con gái chậm rãi đáp lại, giọng nói của cô tuy có chút lạnh lùng nhưng chứa đầy sự ấm áp.

- Vậy đến khi nào mới làm cho anh mới được chính tay em chủ động ôm lấy anh đây.

- Cho đến khi em cần anh. - Người con gái vẫn từ tốn trả lời."

Thế còn bây giờ, sao cô lại ôm anh ấy, vì nhớ đến năm xưa hay vì một mục đích khác...

Có nên hay không, từ trước tới giờ hành động này tự nhủ với lòng mình rằng, em chỉ được phép trao cho anh?

Hồi tưởng như vậy là quá đủ, cô không muốn nhớ lại nó nữa, những kí ức đó biến hết đi!

Cũng không còn cách nào khác, cô buộc phải đưa Natsu đến một nơi khác, tránh xa sự phiền nhiễu nơi này.

Rồi cô đưa anh đến một bãi cỏ xanh trống trải vắng người, khi anh tỉnh lại cô có thể cùng anh nói chuyện lại với nhau.

Trong suốt thời gian anh ngủ, cô không nói gì hay làm gì, cứ ngồi im như một pho tượng, nhắm mi mắt tận hưởng khí trời.

Đã lâu rồi cô không có cảm giác thoải mái như vậy.

Nhưng chờ đợi một hồi cô cũng không đủ kiên nhẫn để đợi, cô từ trước giờ là vậy đó, thế là cô tiến về phía Natsu gọi anh dậy.

Nhưng mà sao anh mở mắt ra đã ca cẩm này nọ, rồi... tiếp tục ngủ.

Cô hơi nhúu mày lại, cái tên này lại to gan dám nói làm ngơ lời cô nói, thế là cô bèn to tiếng kêu anh dậy thêm hai lần nữa. Con trai gì mà ham ngủ thấy bắt ghét.

Đã vậy anh tỉnh hẳn rồi còn tỏ ý xua đuổi cô nữa chứ, may mà cô kìm chế lại chỉ phát cho anh một quả ngay đỉnh đầu, nếu không mọi chuyện không biết sẽ đi về đâu.

(Đánh anh mém chảy nước mắt, chị kiềm chế giỏi quá!)

- Thật vậy sao? - Giọng Natsu có chút nghi hoặc nhìn về phía cô.

Đôi chân mày khẽ chau lại, cô gái quay sang nhìn Natsu với ánh mắt khó chịu.

- Không tin cũng không sao?

- Rồi rồi, đó là sự thật, được chưa - Natsu nói giọng hòa hoãn.

Cô gái đó không đáp lại chỉ quét ánh mắt băng lãnh về Natsu làm anh cảm thấy rùng mình.

- Vậy tôi đã cứu cậu, cậu có nên đáp lễ - Cô gái đó nói với ánh mắt hiện tia xảo quyệt.

- Sao chứ, ý cô là tôi cho cô ở nhờ á? Chung quy lại việc này cũng do cô nên tôi mới bắt động giữa đường, chứ tôi hoàn toàn là trách nhiệm của cô. - Natsu lắc lắc đầu ngán ngẩm.

Cô gái đó không đáp lại lời nào mà đứng dậy bỏ đi. Natsu cảm thấy kì kì, sao cô không phản ứng hay giận dữ gì nhỉ, hay tại lời anh nói có phần “vô ơn bội nghĩa”.

Natsu lặng im không nói gì, anh chỉ lặng lẽ nhìn bóng lưng của cô xa dần rồi mất hút. Natsu hơi lo nghĩ về chuyện đó, có nên giúp cô không?

Buổi tối, Natsu đã bước chân về đến nhà, nhưng chỉ mới cầm lấy tay nắm cửa, cậu đã phải quay người lại rồi đi, lí do là anh quên mua đồ ăn cho bữa tối.

Vừa đi trên đường vừa suy nghĩ, Natsu không thôi suy nghĩ, quái thật, sao ngay cả trong mơ và hiện thực anh đều nghĩ đến cô ấy, thấy hối hận vì đã giải thoát cho cô hay bứt rứt khi từ chối lời thỉnh cầu của cô.

(Mặc dù TG thấy nó giống như lời ép buộc hơn là thỉnh cầu @@)

Đang vu vơ với những ý nghĩ đó, bất chợt một âm thanh truyền tới tai anh khiến anh không khỏi tò mò mà dừng lại, quay đầu về phía con hẻm bên tay trái.

Khi thấy một người phụ nữ bị một tên nào đó đang kề dao sát ngay cổ, người đàn ông đó còn lên tiếng uy hiếp.

- Cầm la lên, không thì mày sẽ tiêu đời.

Người phụ nữ cơ thể run rẩy không còn nói được câu nào, đành gật đầu chấp thuận.

- Đưa hết tiền trong người ra đây - Tên cướp thấy người phụ nữ sợ sệt thì hài lòng lên tiếng.

- Anh làm ơn đừng giết tôi, tôi sẽ đưa hết cho anh - Người phụ nữ miệng lắp bắp cầu xin, tay run không ngừng thò vào túi xách.

Natsu thấy vậy thì thật muốn xông vào để cứu bà ta, nhưng khốn nỗi, ngộ nhỡ anh làm vậy chẳng phải là rút dây động rừng, không khéo tên cướp quay ra bắt bà ta làm con tin cũng mất.

Natsu đành nấp một bên chờ cho tên cướp đi rồi sẽ đuổi theo bắt hắn ta lại.

Nhưng nhỡ hắn cướp rồi giết bà ấy luôn thì sao, rốt cuộc anh phải làm sao đây.

Đang hỗn loạn như vậy anh đột nhiên cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, cái cảm giác này đã bao nhiêu lần bữa vậy lấy anh rồi, không sai, chính là....

Tên cướp chuẩn bị một tay cầm lấy ví tiền thì một bàn tay đột nhiên đặt nhẹ nhàng lên vai hắn.

Tên cướp giật nảy mình, liền cảm con dao đang dí người phụ nữ kia quay lại chìa thẳng vào mặt người sau lưng mình.

- Mày muốn chết... - Tên cướp gần như đứng hình sau khi thấy con người ở sau lưng mình.

Hắn há hốc mồm, bàn tay đông cứng, người phụ nữ kia nhân lúc đó bỏ chạy, trong lòng thầm cảm ơn cô gái đã cứu mình.

Cô gái đó lại làm tên cướp như không thở nổi, nhưng sau 30 giây hắn bình tĩnh lấy tay chùi đi nước dãi trên mép miệng, bộ mặt hiện lên hoàn toàn dung tục.

- Cô em là ai thế hả, có biết vì em mà anh vừa để mất môi rồi không? Hay là em muốn tìm anh sao? - Vừa nói cánh tay hắn vừa đưa lên định chạm vào khuôn mặt xinh đẹp ấy.

Nhưng chưa kịp động vào thì toàn thân hắn đã bị bắt động. Sau đó một cơn đau lan truyền khắp cơ thể, hắn quy xuống ôm lấy thân la oai oái.

- Chết tiệt, sao mình lại đau như thế này.

Cô gái đó không thèm liếc nhìn hắn ta đang quằn quại như thế nào, chỉ thốt ra một câu ngữ khí lạnh băng.

- Thứ như ngươi, liệu có xứng được chạm vào ta

Nói xong cô quay người bỏ đi, hình như cô không để ý đến sự có mặt của Natsu, là vì cô thật sự không biết hay cố tình làm lơ...

Natsu cũng không giấu nổi tò mò đi theo cô. Còn tên cướp kia đã bị cảnh sát do người phụ nữ ban nãy gọi tới bắt hãm ta.

Đi tới một con hẻm, Natsu đã mất dấu cô. Rốt cuộc cô đã biến mất.

7. Chap 6: Ai Cho Cô Vào Nhà Tôi

Vẫn cái bóng dáng cô độc

Vẫn giọng nói lạnh tanh ấy

Vẫn đôi mắt thâm sâu ấy

Hình như em đã thành công

Anh cảm thấy không lúc nào không nghĩ về em.

Cuối cùng Natsu vẫn phải mang bộ mặt thất thểu trở về nhà. Anh cũng không rõ lí do gì mà anh lại như vậy.

Hay thôi không nghĩ nữa. Càng nghĩ càng nhức đầu!!!

Đứng trước cửa phòng trọ, Natsu cảm thấy có cái gì đó kì lạ xung quanh. Hay là cô đi theo anh???

Ấy không được, không thể để cô vào nhà anh được, phải vào thật nhanh rồi khóa cửa lại và cầu trời cô đừng đi theo.

Nghĩ là làm, Natsu vội phóng vào căn hộ của mình, anh thở phào nhẹ nhõm. Đặt chiếc túi xách xuống, bật công tắc đèn lên thì có một giọng nói vang lên.

- Chối quá!!!

- Trời tốt bật đèn đột ngột có vẻ chưa kịp thích ứng nên mới cảm thấy chói đó-Natsu thần nhiên giải thích.

Nhưng mà sao trong phòng anh lại có giọng nói nghe quen quen à nha. Lại mang âm khí lạnh lẽo tới nữa, đừng nói là...

Natsu cứng ngắc quay đầu lại, thấy một cô gái mặc trang phục Miko đang ngồi thoải mái trên chiếc sofa. Cô còn ngó nghiêng xung quanh nữa, dường như cô đang đánh giá chỗ ở của anh.

Không cần nghĩ Natsu hét lên rõ to.

- Ai cho cô vào đây?

Với cái bộ dạng lười biếng, cô ngược mắt lên nhìn Natsu:

- Nhà cậu sao ở trên cao vậy, làm tôi phi lên một chet được - Cô gái ấy không trực tiếp trả lời câu hỏi của Natsu.

- Ấy là vì đây là nhà chung cư, nghĩa là một tòa nhà rất lớn và cao cho mọi người sống ở đây đó, đã hiểu chưa - Natsu giải thích cặn kẽ cho cô.

- À... - Cô gái đó gật đầu nhìn Natsu.

- Mà khoan đã... tôi hỏi ai cho cô vào đây kia mà. - Natsu chợt nhớ ra chủ đề chính liền quay qua hỏi cô gái đó.

- Trong nhà mà cũng có một mặt trời riêng sao? - Cô gái đó tay chỉ lên cái mà cô cho là mặt trời.

- Không phải, cái đó là đèn, dùng để thắp sáng thôi. - Natsu lại la cà giải thích cho cô.

- Ô nhưng sao nhìn mãi tôi thấy bắt đầu hoa mắt rồi - Cô gái đó lấy tay dụi dụi mắt.

- Đừng nhìn nữa, không khéo bị mù cũng nên. - Natsu dặn dò cô.

- Ừm - Cô gái đó thản nhiên trả lời, con mắt hơi nheo lại.

- Mà tôi hỏi ai cho cô vào đây cơ mà? - Natsu bắt đầu phát tiết.

- Cậu tên gì nhỉ? Tôi vẫn chưa biết? - Cô gái đó tiếp tục đánh trống lảng.

- Là Natsu... Nhưng cô có trả lời câu hỏi của tôi không thì bảo?

- Giờ tôi mới biết cậu rất hay bị cuốn vào những chuyện không đâu. - Cô gái đó nhìn Natsu, đôi mắt hiện lên ý cười.

- Đừng hòng giở trò nha. - Natsu hét lên.

- À câu hỏi của cậu ấy hả?... Là tôi tự vào đó? - Cô gái đó thản nhiên trả lời.

- Sao cô biết tôi ở đây mà tới trước hả?

- Tôi cảm nhận được linh khí của cậu ở đây nên biết vậy thôi.

- Mau ra ngoài. - Natsu tức giận hét lên.

Cô gái đó trở lại với gương mặt lãnh đạm cổ hữu, chậm rãi đứng dậy đi về phía Natsu. Natsu cảm thấy hơi bất an thì lùi lại.

- Cậu nghĩ cậu đủ can đảm nói những lời đó với tôi. - Ánh mắt cô gái trở nên đáng sợ, nhìn Natsu chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Dĩ nhiên... - Natsu nói với âm lượng cực kì nhỏ.

Cô gái đó vẫn tiếp tục hướng về phía Natsu. Ép cậu đến sát tường. Đôi chân cô hơi nhón lên, nghiêng đầu thì thào vào bên tai Natsu.

- Tôi không đảm bảo bạn bè cậu hay những người ở đây sẽ bình an vô sự sau khi tôi bước qua cánh cửa ấy đâu. - Bằng giọng nói nhẹ nhàng mà đầy uy lực đã thúc một đòn vào tâm lí Natsu.

Cô nói như vậy không phải là sẽ làm hại họ chứ!!!

Natsu bị lời nói của cô làm cho bất an không thôi, đôi tay anh nắm chặt thành quyền, hàm răng nghiến chặt lại.

- Sao... cậu định cho tôi ở lại có đúng không? - Cô gái đó nhìn Natsu với ánh mắt chờ đợi câu trả lời của cậu.

- Cô... có thể ở đây. - Natsu buông lời lạnh nhạt rồi tránh xa ra khỏi người cô.

Đôi môi đẹp đẽ kia vô thức nâng lên thành hình vòng cung tuyệt mỹ. Với những suy nghĩ sâu xa.

“Cậu cũng giống như hần ta vậy, rất dễ bị uy hiếp vì những chuyện như thế này...”

“Bước đầu đã thành công, từ nay về sau tôi sẽ khiến cậu phải yêu tôi...”

Natsu tức tối nhìn cô rồi nói:

- Nếu cô đột ngột chuyển về đây thì những người hàng xóm xung quanh đây sẽ nghĩ thế nào về tôi đây hả?

- Cậu cứ nói tôi là bà con ở xa.

- Mọi người ai cũng biết là tôi không gia đình, cũng chẳng có họ hàng, làm sao mở miệng mà nói vậy được...
- Natsu nói đến đây rồi ngập ngừng, sau đó đồng dục nói tiếp.

- Tôi nghĩ ra rồi, nếu cô ở đây có gặp họ thì phải nói cô là người giám sát của tôi được ban giám hiệu trường học gọi đến nghe chưa. - Natsu căn dặn.

- Rồi rồi... - Cô gái đó nói, sau đó quay sang nhìn tấm lịch treo tường.

Cô bước đến gần đó, nhìn chăm chăm vào con số... năm XX. Vậy là cô bị phong ấn chừng ấy năm.

- 1000 năm sao, con số thật tròn trĩnh.

- Cô bị phong ấn gần ấy năm sao, đáng đời lắm, do ăn ở ấy mà... - Natsu vừa nói vừa liếc nhìn cô. Nhận thấy cô cũng đang nhìn mình không mấy thiện cảm liền im lặng không hé lời nữa.

- Nếu xưng hô tôi - cô thì nghe không mấy thân thiện nhỉ, nên nếu ra ngoài gặp người khác hãy đổi xưng hô nha. - Cô lên tiếng.

- Vậy cô muốn xưng như thế nào... cậu - tớ hả?-Natsu nhú mày nhìn cô đồng thời với tay lấy chai nước trên bàn.

-Không... là chị - em - Cô gái đó ánh mắt kiên định nói.

Natsu đang nốc ừng ực nước nghe cô nói vậy lập tức phun ra hết. May mà cô không đứng chỗ đó nếu không lạnh đủ rồi. Sau đó cậu lập tức ho một tràng vì sặc, mặt mày xanh lét. Lấy tay dấm dấm vào ngực mình như muốn trấn tĩnh.

Sau khi đã ngừng ho, cậu quay sang cô gái đó:

- Cô nói sao, chị em, cô là chị tôi là em?

- đương nhiên rồi.

- Nói sao nghe hay quá vậy, cô nhìn chừng tuổi tôi thôi, mắc mớ gì tôi phải kêu cô là chị. - Natsu phản bác lại.

- Tính đến nay tôi 1017 tuổi rồi nhé, như vậy có đủ không hả? - Cô gái nhìn Natsu chớp chớp đôi mắt to tròn.

- Trừ bớt 1000 năm bị phong ấn ra là cô bằng tuổi tôi thôi, phản đối - Natsu lắc đầu

- Dù sao tôi cũng tồn tại trên cuộc đời này lâu hơn cậu.

- 1000 năm đó chẳng phải phé đi rồi sao?

- Cậu còn dám cãi? - Cô gái chau mày nhìn Natsu, ý bảo thử nói nữa xem, cô sẽ cho anh hối tiếc đấy.

- Thích thế nào tùy cô. - Natsu mím chặt môi.

Natsu không ngừng rửa thăm trong miệng đi đến chiếc sofa lúc này cô vừa ngồi. Nhưng tự dưng lại thấy một mớ quần áo của con gái trên ghế. Natsu nhăn mặt quay lại nhìn cô gái đó.

- Cái đồng này ở đâu ra vậy. - Natsu chống nạnh hỏi.

- Là tôi thấy nó giống với cách ăn mặc của người hiện đại nên lấy một số ở cửa hàng nào đó. - Cô gái đó trả lời.

- Cô có biết làm vậy là ăn trộm không hả? - Natsu cau có, tay nắm lấy mớ đồ lên.

- Tôi có trả tiền đằng hoàng mà.

- Tiền ở đâu ra

- Tôi thấy lúc cậu mua thức ăn có lấy mấy tờ giấy ra trả nên tôi nghĩ đó là vật trao đổi thay cho mấy đồng xu ở quá khứ. - Cô gái giải thích nhẹ nhàng.

Woa, công nhận cô cũng giỏi nắm bắt tình hình ghê ha, còn rất nhanh nhẹn suy luận nữa. Natsu anh cũng bái phục cô luôn.

Lúc đầu anh cứ lo rằng cô đến đây sẽ gây ra không ít rắc rối cho anh, nhưng mà thấy cô thông minh vậy anh cũng bớt căng thẳng phần nào.

Nhưng mà cô ta sắc xảo như vậy, công thêm tính “ác độc” nữa chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? Natsu anh giờ đã hiểu ra tại sao cô lại bị phong ấn rồi.

Nếu cả pháp sư giỏi của thời đó cũng không đo lại được với cô thì anh-một nam sinh cón con chỉ giỏi bày trò quậy phá sao có thể chống lại cô chứ.

Nhưng mà không được, phải tìm cách, chắc chắn phải có cách nào đó ngăn cô làm những điều tồi tệ. Anh cũng giỏi bày trò, thế thì chọc tức cô cho tiêu tan cục tức này vậy. Dù sao cô cũng nói là không thể giết anh, kaka chuẩn bị tinh thần nha yêu nữ kia, bốn “đại pháp sư” (gà mờ) anh sẽ trừng trị cô.

Ủa ủa mà nán lại đã, cô nói rằng cô lấy tiền để trả, vậy tiền ở đâu ra chứ???

- Nè, cô lấy tiền ở đâu ra vậy hả? - Natsu dùng ánh mắt dò xét cô gái đó.

Cô gái đó không nói gì, dùng ánh mắt thản nhiên hết sức nhìn Natsu một lúc. Sau đó như đã tìm ra câu trả lời, cô chậm chạp liếc sang cái túi đồ của Natsu.

Như đã hiểu ra vấn đề, Natsu từng bước nặng trịch tiến đến túi đồ thân yêu của anh. Lục tung cái túi ấy lên, Natsu nắm chặt nó, quay lại trừng cô.

- Cô lấy hết??? Khi nào???-Giọng nói Natsu có chút chua xót.

- Lúc nào tôi cũng không nhớ nữa. Tôi đâu có biết giá trị nó thế nào đâu, vả lại tôi vào đó không tiện nên chỉ để tiền ngay tại chỗ hình nhân thôi.

(Ý nói manecanh nà -.-)

- Sao cô không hỏi tôi trước? - Natsu bắt đầu lên tiếng.

- Cần thiết sao? - Cô gái đó làm bộ mặt bình tĩnh hỏi lại Natsu.

- Tất nhiên rồi, vì đó là tiền của tôi mà. - Natsu quả thật không thể nào kìm chế được.

- Chẳng phải từ bây giờ chúng ta sẽ xem nhau như “người một nhà” sao? Thế đồ của cậu cũng phải là đồ của tôi chứ.

- Ở đâu ra cái nguyên lí kì quặc đó vậy?-Natsu vò đầu bứt tóc

Chưa kịp trả thù món nào lại lãnh thêm nỗi đau khác, phen này Natsu đúng thật rất muốn đập đầu chết cho rồi.

Natsu quay lại với đồng đồ cô vừa mua, nhìn qua nhìn lại nhìn tới nhìn lui. Sao mà thấy kì quá vậy nè!!!

Tổng cộng có 3 bộ à!!!

Một chiếc váy nhưng tím ngắn đến đầu gối, những đường chỉ được nối lại với nhau ở phần eo, bên phía ngực trái có trang trí thêm một phần vải nhưng được xếp thành từng tầng trông rất không cân xứng. Phía bên hông phải lại thêm chi tiết đó nữa, nhìn thật chẳng ra sao.

Bộ thứ 2 là sự kết hợp giữa quần và áo váy. Phần phía dưới là chiếc quần short của những vận động viên đạp xe và chiếc đuôi váy chỉ một mảnh ở phía sau lưng trông như rèm cửa. Ngoài ra không ăn nhập với nhau.

Bộ thứ 3 sẽ làm cô chẳng khác nào một quý ông... ‘không lịch lãm’ khi khoác lên mình bộ vest với quần ống suông rộng thùng thình và áo khoác ngược.

Nói chung tất cả đều mang tính chất... xấu thậm tệ.

Những bộ đồ này chỉ dành cho bữa tiệc hóa trang mà thôi.

- Những bộ đồ xấu như thế này mà cô cũng lấy được sao.-Natsu quay quắt chỉ trích.
- Xấu hử, tôi không biết?
- Trời ơi là trời, rốt cuộc cô có gu thẩm mỹ không hả?
- Tôi nào biết được thứ gì là đẹp hay xấu? - Cô gái đó ngu ngơ trả lời.
- Người đẹp như cô lại... - Natsu nói chưa hết câu đã bị chen vào.
- Ấy là người ta nói tôi đẹp chứ tôi cũng chẳng biết đâu nhé... - Cô gái đó phán câu xanh rờn.
- Cô không thể mặc thế này ra đường được, còn phải giữ thể diện chứ, ở chung với cô chắc cũng có ngày tôi phải tìm cái hố chui xuống. Hay là cô ở nhà đừng đi ra ngoài nha.
- Cậu biết tôi chôn chân suốt một thiên niên kỉ khó chịu thế nào không? Tôi sẽ đi nhiều hơn là ở nhà đó, cậu mua đồ cho tôi đi.
- Lúc này cô không nên mua những món này thì tốt hơn đấy, giờ phải tốn tiền thêm hử, tôi có phải cái nơi để cô rút mòn tài sản đâu.
- Hơ, cái đó tùy cậu, nếu trong ngày mai không có đồ cho tôi, cậu hiểu hậu quả như thế nào chứ?-Cô gái đó ngang ngược nói rồi đi lại chiếc ghế sofa ngồi ngay ngắn.

(Chắc thích cái ghế đó rồi, êm quá mà!)

Natsu đúng là không biết kêu ai, oán ai đây mà. Sao trên đời lại có người vô lí như vậy chứ, anh như thế này không phải là đang bị bắt nạt sao? Chẳng lẽ cứ phải cam chịu cho đến khi nào cô chán à? @@

Nếu không phải về những lời của cô Natsu đã không phải chịu đựng như thế này, anh nhất định sẽ phục thù cho bố tức.

Nhưng sao này giờ hình như anh quên mất một điều quan trọng thì phải.

- Đây yêu nữ, nói cho tôi biết tên cô là gì đi? Để tiện xưng hô - Natsu nhìn cô.

Nhưng vừa nghe câu nói đó của Natsu. Cô ấy lập tức ngồi yên một chỗ không nói không rằng. Sắc mặt cô có vẻ u ám hơn thì phải!

- Không nhớ - Cô gái nói với giọng âm lạnh lẽo.
- Gì chứ, không lẽ bị đá đập vào đầu nhiều quá nên cô quên mất luôn tên rồi sao? @@
- ... - Cô gái đó không trả lời nhìn Natsu bằng ánh mắt không mấy vui, thích chọc tức cô lắm hử?
- Hay là vậy đi, tôi sẽ đặt tên cho cô.-Natsu vội nói lời hòa hoãn.
- ...

- Để nghĩ thử coi, ừm.... - Natsu tay xoa xoa cằm nghĩ ngợi một hồi.

Chợt Natsu nhìn ra bên cửa sổ thấy ánh trăng đang chiếu sáng sau đám mây mỏng, mờ ảo lúc ẩn lúc hiện, anh liền nghĩ ra ngay.

- Hay gọi là Mizuki đi - Natsu hô to.
- Mizuki... nghĩa là mỹ nguyệt (mặt trăng đẹp) - Cô gái đó nhìn Natsu.
- Ừm - Natsu gật đầu.

Cô gái đó không trả lời gì cả, cũng không thôi nhìn Natsu làm Natsu cảm thấy có phần không tự nhiên. Sao lại nhìn anh thế chứ, chẳng phải anh đã chọn cho cô một cái tên rất đẹp sao.

- Trừ cái tên đó ra, lấy cho tôi tên nào cũng được. - Cô gái đó có chút bực tức nói thẳng thừng.
- Sao lại thế, nó rất hợp với cô mà, có phần lạnh lẽo, khó hiểu, mà lại đẹp nữa, quá chuẩn. - Natsu phân bua với cô.

- Tôi nói không là không, trừ cái tên đó ra, tôi rất ghét... - Cô gái đó hét lên trừng Natsu.

Bị mắng vô cớ, Natsu oan ức muốn la hét nhưng không được đành giữ cục tức này trong bụng. Cô đúng là quá đáng mà!!!

Natsu lại suy nghĩ, có cần phải làm vậy không, chọn đại cho cô cái tên nào cũng được mà.

“Cô đã thay đổi quá nhiều, Lucy...”

Chợt Natsu nhớ về lời của người đàn ông trong giấc mơ lúc trước của anh. Trong giấc mơ còn thấy một bóng dáng của cô gái rất quen thuộc, hình như anh đã mơ về cô. Có thể lúc đó chính là thời điểm cô bị phong ấn.

Mà tại sao anh lại mơ như vậy nhỉ, có phải giấc mơ ấy báo hiệu cho ngày hôm nay sẽ xảy ra không?

- Tôi biết quá khứ tên cô là gì rồi, tôi sẽ gọi cô là Lucy... - Natsu không nhanh không chậm nói, chờ xem phản ứng của cô.

- Sao cậu biết chắc đó là tên của tôi? - Cô gái đó thoáng ngạc nhiên quay sang hỏi Natsu.

- Tôi là nhà ngoại cảm mà (Nổ nè!)

- Cũng được thôi, nếu cậu thích gọi tên đó cũng không sao. Vậy tôi sẽ là Lucy-nee của cậu - Nói rồi cô quay người bỏ đi.

Câu nói đó của Lucy khiến natsu phải bật ngửa, trời ơi anh đúng là tức chết với cô mà!

“Lại là cái tên đó ư, thật hoài niệm nhỉ, tên quá khứ của tôi cậu cũng lôi ra được, nhưng mà cái tên Lucy đó đối với tôi có cũng như không”

—

Em nhớ rất rõ tên mình nhưng lại không đủ can đảm để nói ra. Vì em sợ sẽ một lần nữa đau lòng. Cái tên đó mang biết bao nhiêu kỉ niệm đẹp đẽ nhất của em. Sao chỉ một lời nói quên là quên được chứ. Vậy mà khi anh nhắc lại cái tên đó, em cũng khó hiểu tại sao mình lại gật đầu, lại muốn trở lại là em của ngày hôm đó.

—

Có điều Natsu vẫn còn đang thắc mắc tại sao cô lại nổi trận lôi đình khi anh đặt tên cho cô mà Mizuki thôi, bộ cái tên đó có ẩn chứa điều gì làm cô phải biểu hiện như thế sao?

”

- Tên em là gì? - Giọng nói ngây thơ của một người con gái cất lên

- Em thật sự không nhớ tên mình sao? - Một người con trai dịu dàng hỏi cô.

Cô gái lắc đầu.

- Vậy anh sẽ đặt tên cho em là Mizuki nhé! - Người con trai mỉm cười.

- Nghĩa là mỹ nguyệt? Tại sao anh lại đặt cho em cái tên đó. - Người con gái thắc mắc hỏi.

- Vì em là người đẹp nhất, mặt trăng cũng là nữ hoàng của bầu trời.

- Nếu nói là nữ hoàng của bầu trời phải là mặt trời thì chính xác hơn chứ.

- Không được đâu.

- Tại sao lại không?

- Vì tên đó không đẹp khi phát âm.

- Thì ra là vậy, em rất thích cái tên này - Cô gái mỉm cười ”

—

Tên của em có thể là mặt trời
Nữ hoàng của ánh sáng là đó
Nhưng làm sao có thể đổi thay
Bởi định mệnh đã sắp đặt thế này
Mặt trăng ngự trị bầu trời đêm
Như thân phận cay nghiệt của em
Mãi mãi là nữ hoàng bóng tối.
Em đã hiểu những lời anh nói
Vì vậy ở quá khứ cũng như bây giờ
Em hận anh!!! Rất hận!!!

---

8. Chap 7: Điều Tra Yêu Nữ

Ẩn trong giấc mơ là điềm báo không hay
Tiên tri một ánh mắt chứa đầy sự u ám
Mãi mãi không thể nhắm mắt bình an
Quá khứ đau đớn đeo bám mãi không thôi

Natsu bực bội nhấn mạnh tay vào cái tô salad mà anh đang làm trong bếp, miệng không ngừng rửa thầm ai đó đã phá hoại cái cuộc sống bình thường của anh.

Ánh mắt không mấy an tâm hướng về phía nhà tắm đang chiếu đèn sáng, anh lắc đầu ngán ngẩm và dừng ngay động tác nấu ăn.

-Không biết có ổn không nữa, sao lâu quá chưa thấy ra vậy trời?-Natsu lại nhìn.

Haizz, lúc này cô có hỏi anh nhà tắm ở chỗ nào, còn nói là sẽ không làm gì phá phách hết, cũng không muốn ai dạy đời cho mình nên không cần anh hướng dẫn...

30 phút trước...

Cô gái ngồi trên chiếc ghế sofa cau mày nhìn Natsu, có gì phải nhìn cô như vậy chứ?

- Nè, cậu thôi ngay có được không, bộ đồ tôi rồi à? - Lucy nhìn Natsu không khỏi che dấu được nụ cười mỉa trên cánh môi.

Natsu vẫn nheo mắt nhìn cô, sau đó thở một tiếng rõ dài.

- Nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô đi, không phải như vậy rất khó coi sao? - Natsu chăm chăm nhìn Lucy nói không ngần ngại.

- Vậy hả, chắc tại tôi tiếp xúc với bùn đất lâu quá nên cũng phải thôi. Nhà tắm ở đâu? - Lucy quay qua quay lại xem xét tình hình.

- Đi theo tôi. - Natsu tỏ vẻ không mấy vui, sau đó quay lưng bước đi.

Lucy điềm tỉnh đi theo sau anh, dừng trước cửa phòng tắm, Natsu quay lại nhìn cô, sau đó mở cửa phòng ra, có vẻ như anh đang định nói gì đó thì bị cô chặn họng.

- Tôi đây được rồi, cậu đi đi. - Lucy phẩy phẩy tay làm bộ không cần.

- Tôi còn chưa kịp nói gì hết mà, cô không biết xài những thứ này thì đừng có ra về à nha.

- Không cần, nhìn những thứ này trông cũng dễ sử dụng, đến lúc nào tôi cần cậu sẽ nói. - Lucy nhìn Natsu cười mỉm. {Không biết đến khi nào chị mới bỏ được cái tính kiêu ngạo này đây}

Vừa nói Lucy còn vỗ vỗ lên vai của Natsu làm anh điên chết lên được, sao lại coi thường anh như thế chứ?

Nhưng khi Lucy định rút tay về đã bị Natsu nắm lấy, anh ngạc nhiên nhìn bàn tay cô. Đến cô cũng hơi bất ngờ.

- Cái gì đây? - Natsu không nóng không lạnh hỏi Lucy.

- Chẳng có gì đâu, trầy chút thôi.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô bị quần băng trắng trông cứ như là xác ướp, đã vậy còn xuất hiện những vết màu đỏ như máu. Do lúc này tay áo của cô dài quá che khuất nên Natsu không để ý đến.

- Cô bị thương, đừng nói là khi cứu tôi nha. - Natsu nhìn cô dò xét.

- Ừm, cái con quái vật sắt ấy cũng thiệt là lợi hại, tôi chỉ mới đụng vào nó đã bị bỏng tay rồi. - Lucy thần nhiên trả lời.

Sau đó cô liếc anh một cái, sao tự nhiên quan tâm dữ vậy?

Không nói không rằng anh tiến đến chỗ hộp cứu thương, lấy ra một tuýp thuốc nhỏ, sau đó đưa cho cô.

- Cái này sau khi tắm xong thì bôi vào. - Natsu dặn dò cô.

Lucy kinh ngạc nhận lấy, sau đó ngẩng đầu nhìn Natsu.

- Đừng có nhìn tôi như vậy, không phải vì tôi bị cô mê hoặc nên mới làm vậy đâu, chỉ là tôi không thích nhìn người khác cứu mình rồi bị thương. - Natsu kĩ lưỡng giải thích

- Thì tôi đã hỏi gì đâu, tự cậu nói mà, chẳng lẽ cậu lo tôi nghĩ là cậu phải lòng tôi hay đúng thật là vậy. - Ánh mắt Lucy nhìn Natsu hiện tia xảo quyệt.

- Hơ hơ, cô cứ ở đó mà mộng tưởng đi. - Natsu thật đúng là hết nói nổi với cô.

- Vậy tôi vào đây. - Lucy không nói nữa bước chân vào nhà tắm.

Nhưng làm sao anh yên tâm để cô vào được, lỡ như cô phá phách gì thì sao?

- Khoan đã... - Tay Natsu chặn cánh cửa lại. Anh còn định nói "Có thật không cần tôi chỉ bảo không?" thì cô đã nói trước.

- Còn gì nữa đây, cậu muốn tắm chung với tôi chứ gì? - Lucy nhăn nhàn nhìn Natsu, chắc hẳn trong đầu cô đang nghĩ anh là kẻ biến thái đây mà.

Natsu thì suýt đứng không vững, không ngại tuôn ra một tràng câu nói ấp úng trong lòng.

- Cô làm ơn chín chắn bớt cho tôi nhờ.

- Tôi mới là người phải nói câu đó?-Lucy nói.

- Tôi mà thích thế á, có lòng tốt cho cô nơi nương tựa mà còn nói vậy, nếu đúng vậy thì sao mà không phải thì sao? Tôi chỉ định bày cô cách sử dụng nhà tắm này thôi mà - Natsu thật sự rất bức mình.

- Nếu đúng vậy sao không chịu nói sớm?-Lucy tiếp tục châm chọc.

- Tôi chưa kịp nói gì thì đã bị cô bay vào chặn họng rồi, được hay không cô tự hiểu mà? - Natsu tức giận hét lên.

Làm như anh sai không bằng, cô đúng là khó ưa, khó nhất anh từng gặp!

- Tôi đã nói không cần-Lucy ánh mắt có chút bực dọc nhìn Natsu.

- Ai mà biết được, nhờ cô nói cho qua thì sao, đồ đạc trong nhà tôi cô cũng phải biết giữ gìn chứ? - Natsu hằn học nhìn cô, bộ những việc anh làm là sai hả?

Lucy không nói không rằng, tiến đến chỗ vòi sen nước, nhìn xuống một hồi rồi với tay mò mẫm, không ngờ lại bật công tắc lên được, nước từ trong vòi sen cũng tự chảy ra, bắn hết lên người cô.

Natsu thật quá là ngạc nhiên mà, cô có phải là yêu quái lạc hậu ở 10 thế kỉ trước không vậy, sao cô lại biết ta?

Lucy quay sang nhìn Natsu

- Đã được chưa hả? Tôi nói rồi mà cậu có chịu tin đâu.

- Rồi rồi, tôi tin rồi. - Natsu hươ hươ tay nói lời hòa hoãn.

Nước từ trong vòi sen nhanh chảy ra, làm ướt hết cả đầu tóc cùng người của Lucy. Nhưng lúc này cô đã cởi bỏ lớp áo ngoài nên bây giờ chỉ còn một lớp áo mỏng che đậy.

Nước không ngừng chảy, nhanh chóng cả người Lucy bị ướt hết, lớp vải mỏng ấy cũng không thể che giấu được những đường cong hoàn hảo trên người cô. Tất cả cảnh xuân tuyệt mỹ đều được thể hiện rõ ràng không dấu diếm.

Natsu không nói gì, đóng cánh cửa lại, bộ dạng trông rất khổ sở, vò đầu bứt tai đi tới nhà bếp.

Natsu đã chuẩn bị xong bữa tối. Ngồi bên chiếc bàn ăn, Natsu lấy chiếc đĩa ngọc ngậy mãi bên chiếc bát sứ tạo ra âm thanh leng keng.

Sau một hồi, âm thanh ấy lại biến thành tiếng choang chói tai như muốn vỡ. Mạnh tay giáng đôi đĩa xuống chiếc chén, Natsu đứng dậy đi đến trước cửa nhà tắm, hơi e dè gõ cửa.

Ở bên kia cánh cửa, không một chút tiếng động vang. Tiếng cốc cốc do sự rung động của bề mặt kim loại vang lên kèm với tiếng nói của Natsu.

- Cô mau ra đi.

Vẫn không có âm thanh vọng ra đáp trả Natsu. Anh định lặp lại lần nữa thì cánh cửa đã bật mở ra khiến cánh tay anh rơi vào không trung. Lucy bước ra, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại.

Có đôi chút lạ nhìn Lucy, anh lại cảm giác rõ rệt một mùi hương thật nồng xộc vào cánh mũi. Có phải là do cô dùng quá nhiều sữa tắm.

(Nói sữa tắm cũng hơi quá, anh là con trai mà :v)

Anh đang định chỉ trích Lucy thì cô đã nói trước.

- Có chuyện gì sao? - Lucy mặt thản nhiên nhìn Natsu.

Vốn định phán cho cô vài câu nhưng lại thôi. Bởi vì lúc này có một thứ khác đang chi phối tầm mắt của Natsu làm cho anh không thôi dời mắt đang dán trên người cô.

Lucy mặc một trong những bộ váy mà cô đã “chôm” về được. Cô bỏ bớt đi những chi tiết mà lúc này anh đã chê bai là không phù hợp, bây giờ trông cũng tạm.

Phải nó là bây giờ trông cô không khác gì một cô gái thế kỉ XXI. Bộ váy ngắn đến đầu gối để lộ đôi chân thon dài, dáng người thanh thoát trông thật tao nhã, khí chất ngút trời của cô cũng làm anh bị đắm chìm.

Cô đẹp... nên mặc bộ váy đó vào dù xấu mấy đi chăng nữa cũng trở thành không có gì để chê dưới thân hình mảnh khảnh ấy. Anh quên mất rằng hành động của anh làm cho cô có phần khó chịu.

- Khụ khụ. - Lucy ho vài tiếng để nhắc Natsu ý tứ giùm chút.

Natsu sau khi ý thức được hành động của mình, vội quay lưng nhả mặt, không dám nhìn cô nữa.

- Cậu gọi tôi có chuyện gì sao? - Lucy thấy vậy thì không nhìn được, khóe môi nâng lên.

Natsu quay lại gãi gãi tai, nói với Lucy: “Chẳng là tôi định kêu cô ăn tối sao?”

Lucy lại không nói gì, chỉ cười cười nhìn xuống đất. Natsu thấy vậy thì ngẩn tò te, thiết nghĩ rằng mình nói sai gì hả? Sao cô ta cứ tùm ta tùm tùm, vậy là ý gì?

- Không có gì, chỉ là thấy cậu cũng thật dễ gần.

Natsu gần như đứng hình trước lời nói ấy, nói vậy giống như đang muốn lấy lòng cậu vậy đó.

- Cậu cứ ăn đi, không cần phải kêu tôi, cả sau này cũng vậy, cứ như trước đây cậu từng làm ấy... - Lucy nói rồi xoay người bước đến chỗ kệ sách trong phòng

Đôi chân nhỏ nhắn nhón lên, đôi tay trắng ngần cổ với lấy một vài quyển sách xuống. Tiến đến chiếc ghế gỗ, Lucy ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm cuốn sách đầu tiên lên và chăm chú đọc.

Nhìn cô giống như một người có tri thức đang nghiêm ngẫm cuốn sách hay, không thể nhận ra cô có phải là yêu quái hay không.

Natsu cũng không nhìn cô nữa, bụng đã đói meo và bây giờ cần nạp năng lượng.

Đặc điểm của Lucy:

1. Rất giỏi dọa người khác
2. Không có khả năng phân biệt đẹp xấu
3. Thích đọc sách
4. Tính tình cực kì độc...

Đang cầm viết trên tay, bỗng có một giọng nói sát bên tai không khỏi khiến Natsu run rẩy làm rơi nó.

- Cậu đang làm gì thế? - Chủ nhân của âm thanh thốt ấy không ai khác ngoài Lucy

Giống như có tật giật mình, anh ú a ú không nói được từ nào.

Lucy liếc mắt sang tờ giấy đang ở trên bàn, miệng lại nhếch lên trông rất nguy hiểm.

- Cậu định làm bản giới thiệu cho tôi đấy à? - Lucy trừng mắt nhìn Natsu không mấy thiện cảm.

Natsu như gà mắc tóc, luống ca luống cuống giải thích.

- Đâu có, tôi chỉ là đang liệt kê những đặc điểm của cô để có gì tôi có thể giúp đỡ cô thôi mà

Miệng lưỡi anh cũng khá đấy, nhưng mà...

- Vậy còn chữ gì đây - Lucy trở vào tờ giấy

- Giúp đỡ nhau mà lại ghi là tôi độc ác à? - Lucy cười hì hì, nhưng nụ cười như âm binh, có thể xé xác anh bất kì lúc nào.

- Đâu... đâu có, tôi đâu có nói cô độc ác - Natsu ậm à ậm ừ, nhưng cuối cùng cũng có thể linh hoạt- Ủa, tôi định ghi là... độc đáo chứ đâu có phải là độc ác chứ, sao tôi có thể ghi vậy với ân nhân của mình được-Trên trán anh đầm đìa mồ hôi, hình như cậu vừa rồi rất dễ nhận ra là anh đang gạt người thì phải.

- Ủm, nếu để tôi biết cậu giở trò thì lập tức không tha - Lucy cảnh cáo anh một câu rồi bước đi.

Natsu thở phào một tiếng nhẹ nhõm, xem ra cô cũng dễ bị gạt. Anh vừa ăn tối xong là phóng tới bàn làm việc ngay để bày trò “hâm hại” cô.

Nhưng bây giờ cô đang ở ngay sau lưng thế này thì làm sao, đành gấp tờ giấy lại, miễn cưỡng đi đến bên chiếc giường thân yêu, với tay ôm lấy một chiếc gối. Anh định thâm đi ra khỏi phòng thì Lucy đã mở miệng.

- Cậu định đi đâu, đây không phải phòng cậu sao?

Bước chân của Natsu dừng lại, anh không buồn đáp lại.

- Chẳng phải cô định đuổi tôi ra khỏi đây sao?-Natsu bất an nhìn Lucy.

Anh nghĩ rằng thể nào cũng bị cô cho ra ngủ trên ghế, nên đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

- Tôi đã nói gì? Cậu không cần đi. - Lucy nhàn nhạt nói.

Natsu anh mặt mày nhăn nhó, ra sức lắc đầu, bản thân lại không ngừng lùi lại phía sau.

Đừng nói cô định làm những điều mà anh đang nghĩ nha!

- Cậu muốn ngủ chung với tôi phước ba đời còn chưa có, đừng vọng tưởng. - Lucy quay phắt người bước ra khỏi phòng.

Natsu lần hai thở dài, sau đó nhanh chóng leo lên giường.

“Thế chẳng nhẽ cô ta chịu ngủ trên ghế sofa, không đời nào”

Nghĩ đến đó Natsu thắc mắc đến nỗi nằm trần trọc không ngủ được.

Lén lút bước ra phòng khách xem Lucy đang có âm mưu gì. Nhưng Natsu không thấy cô đâu cả. Ủa cô đi đâu rồi?

Natsu ngơ ngàng, cô ta đã đi đâu, chẳng lẽ định dạo chơi quanh phố để hù dọa người ta à, cũng có thể lắm chứ, chuyên môn của Lucy mà.

Nhưng không như vậy, đập vào mắt Natsu lúc này lại là một điều mà anh chưa từng nghĩ tới.

Người con gái khuôn mặt sắc xảo, góc cạnh tuyệt mỹ đang say sưa chìm trong giấc ngủ. Tựa như thiên thần, thần thái Lucy lúc nào cũng khiến cho người ta mê hoặc.

Cô đang ngủ bên cạnh cửa sổ, tấm thân như liễu rủ, nhưng tư thế ngủ không hề xấu chút nào. Chẳng lẽ từ trước đến giờ cô luôn như vậy.

Không màng đến sắc sống như thế nào, con mắt lim dim, hơi thở nhẹ nhàng, cho em một chút bình yên, cho em một giây nhắm đôi mắt mỗi một, giấc chiêm bao sẽ đến nâng em say nồng.

Trơ mắt một hồi, Natsu liền lắc đầu. Cái cửa sổ ấy không có song chắn giống như ô thông gió cỡ lớn...

“Ngủ như vậy không sợ rơi xuống đất hả trời?” Tiếp theo là một loạt suy nghĩ.

Sau đó, anh lại tưởng tượng ra một loạt cảnh tượng hãi hùng. Lucy vô ý rơi xuống từ tầng 10 của chung cư xuống.

Đến lúc này Natsu không khỏi há mồm miệng, lầm bầm: “Như vậy thì nền đất xung quanh sẽ bị lún, vỡ thành cái hố cho coi, đến lúc đó điều tra ra thể nào mình cũng bị vạ lây”

(Ô hô, lo cho số thương vong nhập viện không lo mà lo cho cái gì vậy?)

Công nhận Natsu nhà ta ít ác thật!

Thế là Natsu anh phải thức để canh cho cô không bị rơi, vì sợ đánh thức Lucy thế nào cô cũng nổi khùng đuổi đánh anh.

Gật gù một hồi, Natsu đã yên vị dưới nền đất, mắt nhắm không chút hé mi cho đến sáng.

Natsu mệt mỏi ngồi dậy, là tối hôm qua thức khuya quá nên giờ đỡ dần. Nếu hôm nay không phải đi học anh đã đánh luôn tới chiều.

Natsu cảm thấy ngạc nhiên, Lucy vẫn còn ngủ. Hay thật, ánh nắng chiếu tới tận mặt mà cũng chưa chịu dậy.

Nhưng không ngồi ở đó mà suy nghĩ nhiều, Natsu uể oải đứng dậy, cấp sách đi học.

Anh còn phải mua đồ cho cô nữa, tự đứng lại rước tai ương vào thân vậy nè!!!

Học xong đã đành, Natsu còn phải đi làm thêm, kể ra công việc cũng không có gì khó khăn, chỉ là quản lí một khu vui chơi điện tử. Công việc này là do bố của Lisanna giúp anh, anh thật cảm kích, lương cũng cao. Thường thì hằng ngày anh sẽ đi làm tới 8h tối mới có mặt ở nhà.

Nhưng hôm nay lại có chuyện khác, anh phải xin về sớm để mua đồ cho cô, nếu không làm không biết Lucy sẽ xử anh ra sao đây, haizz!!!

Đứng trước cửa hàng trang phục nữ, Natsu gãi gãi đầu, thế quái nào mà anh phải vào trong đó chứ?

Do dự một hồi, Natsu quyết tâm, anh không nhanh không chậm đi vào cửa hàng, được sự mời chào nhiệt tình của các cô bán hàng.

- Kính chào quý khách. - Một cô nhân viên đi đến lịch thiệp chào Natsu.

- À ừ... - Natsu ậm à ậm ừ chào lại.

- Quý khách muốn mua gì ạ?

- Tôi đang muốn mua một số bộ quần áo.

- Ở cửa hàng chúng tôi có rất nhiều kiểu thời trang đang thịnh hành trên thị trường, anh có muốn xem qua chúng không?

- Được rồi, phiền cô.

- Vâng ạ, mời anh..

Nữ nhân viên tươi cười, sau đó đưa Natsu đi xem thử. Trong lúc đi xem, Natsu để mắt tới một số bộ cũng rất đẹp.

- Quý khách thật biết chọn, những bộ đồ này được thiết kế đơn giản nhưng thanh tao, không kiểu cách mà diêm lệ.-Nữ nhân viên suýt xoa khen Natsu.

- Cô cứ nói quá. - Natsu cười cười đáp trả.

- Không biết cô gái may mắn nào được anh mua tặng vậy? Chắc cô ấy rất xinh đẹp.

- À vâng. Cô tính tiền giúp tôi - Natsu không nói gì thêm, đem những bộ đã lựa giao cho nhân viên.

Natsu cầm trên tay những mấy túi đồ, chuẩn bị quay gót rời khỏi cửa hàng ấy liền giật bắn người khi phát hiện ra Lisanna cũng đến mua đồ.

Natsu chân tay luống cuống vội lấy khẩu trang, kính đen, có cả tóc giả thủ sẵn trong ba lô ra trang trí lên mặt mình. Lisanna lướt qua Natsu, cảm thấy chàng trai này có gì đó quen quen. Nhưng họ cũng không chú ý nhiều.

Natsu đi ra cửa hàng mà ai cũng nhìn anh cả, không còn cách nào khác, tháo ra để người ta nhìn thấy mặt còn quê hơn, đành một mạch chạy về chung cư.

Lisanna bước vào cửa hàng. Vô tình lại chọn được một chiếc váy rất đẹp. Chiếc váy cổ tròn có đính ngọc trai hồng xung quanh cổ áo, chất liệu cotton làm cho chiếc váy màu hồng trông thật đẹp. Gật đầu vừa ý, cô liền đem cho nhân viên bán hàng gói lại trong hộp quà.

- Ôi, quý khách chiếc váy này có phải đúng là rất đẹp, vừa này cũng có người vừa mua nó đấy ạ, nhưng là kiểu màu trắng.

- Vậy sao? Có phải là cái người đeo khẩu trang vừa mới bước ra không?

- Vâng, đúng ạ, anh ấy tới mua đồ cho bạn gái, còn mua rất nhiều nữa ạ, tôi thật ganh tỵ với bạn gái của anh ấy, có một người bạn trai ga lăng, nhà giàu, dễ thương như vậy. - Nữ nhân viên tấm tắc cười.

Lisanna bước ra khỏi cửa hàng, trong lòng không khỏi nghĩ thầm. “Bộ váy này mình nhất định sẽ mặc nó vào sinh nhật gần tới”

Natsu thở dốc khi vừa về đến nhà. Cũng may là có thể tín dụng của chủ cửa hàng, nếu không làm sao anh mua được đồ trong đó.

Chả là thế này, ông chủ cửa hàng của Natsu đi uống rượu cùng bạn bè ở quán ba, ông này cà kê không biết đi đâu đến sáng chưa thấy về nhà. Thế là vợ ông sinh nghi đi hỏi tứ lung tung, bà lại là tuýp người hay ghen bóng ghen gió, nếu biết chuyện vậy chắc chắn sau này ông không thể vác mặt ra đường.

Thế là Natsu được cử trở thành cứu tinh của ông trong những tình huống đó. Một nỗi mỗi lần bắt máy nghe điện thoại của bà chủ là anh muốn thủng màng nhĩ.

...

- Ông nhà tôi có bên đó không hả? - Tiếng nói của bà chủ âm vang khiến người bên đầu dây bên kia không thể áp sát tai.

- Dạ có ạ. - Natsu được sự tin tưởng của ông chủ luôn phải làm như thế này.

- Sao đêm hôm qua lão già đó không về nhà hả?

- Tại bác uống say quá, cô thông cảm ạ. - Natsu giả giọng nhẹ nhàng nói.

- Thế sao không gọi điện báo với tôi một tiếng?

- Dạ, điện thoại cháu hết pin nên không gọi bác được.

- Sao lúc nào tôi hỏi cậu cũng nói do điện thoại hết pin, hết tiền, bị hỏng, ... Tôi mà biết cậu bao che cho ông ta là không xong với tôi đâu.

- Vâng vâng, cháu nào dám gạt bác, bác trai về ngay đây ạ...

Nói xong, Natsu thở phào nhẹ nhõm, quay sang nhìn ông chủ.

- Bác à, cứ thế này thế nào cũng bại lộ cho xem, lần sau cháu không giúp nữa đâu.

- Thôi mà, có chuyện gì bác chỉ biết nhờ cậu chứ ai được nữa đây. - Ông chủ lấy tay quét mồ hôi.

- Được rồi nhưng mà bác tính trả công cho cháu thế nào đây, cũng đâu phải là lần đầu tiên cháu giúp bác, không chừng sau này còn bị bà chủ phát hiện thuê xã hội đen đến xử lý cháu nữa...-Natsu làm ra vẻ khổ tâm nói.

- Thế cháu muốn gì, hay là thế này, đây là thẻ tín dụng của ta, ta cho cháu mượn một ngày nha.-Ông chủ lấy từ trong ví ra một chiếc thẻ sáng lóa.

- Bác yên tâm, cháu sẽ không dùng nhiều đâu.- Natsu niềm nở cười.

Anh đã lấy chiếc thẻ đó đi mua đồ. Dù sao cũng là tiền của người ta, dùng nhiều một chút cũng không vấn đề.

...

(Tường thuật lại sự việc Natsu lấy đâu ra tiền chơi ở cửa hàng cao cấp)

Khi Natsu đứng trước cửa phòng, khó khăn với lấy chiếc chìa khóa trong túi. Cửa phòng bật mở, Natsu dụi mắt, hai tay nặng trĩu hàng tá đồ đạc, chân lùi lại ngược lên nhìn số phòng, đầu quay qua quay lại nhìn cảnh vật xung quanh.

- O, mình có vào lộn nhà không ta?-Natsu thắc mắc tự hỏi.

Lucy bất ngờ từ phòng bếp đi ra nhìn Natsu.

- Về trễ đấy. - Lucy nhìn Natsu nói.

- À vậy ra đúng nhà. - Natsu gật gù cho rằng trí nhớ của mình còn tốt.

Sau đó là tiếng hét...

- Cái này là cái nhà hay cái bãi chiến trường vậy nè!!!!

9. Chap 8: Rắc Rối

Natsu sau khi được chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra trong nhà mình, không ý thức được mà đưa tay lên trán xoa xoa.

- Cho cô ở nhà một mình đúng là sai lầm, một sai lầm nghiêm trọng. - Natsu vô lực lắc đầu, khuôn mặt méo sẹo nhìn về hướng Lucy.

- Chỉ là bữa bọn chút thôi mà. - Lucy nháy nháy mắt làm vẻ vô tội.

Natsu khước môi cứng đờ cố gắng kéo lên, trông anh thật khổ sở.

- Ày, thôi được rồi, tôi sẽ dọn cho. - Lucy thấy vậy liền nói.

Natsu đi tới đưa các túi xách cho Lucy, nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cô đừng đụng vào cái gì là giúp tôi rồi đó.

Nói rồi, Natsu cực công dọn dẹp lại cái nhà. Lucy tỏ ra vẻ chẳng mấy hối lỗi, tay cầm chiếc túi xách mở ra khám phá thứ bên trong.

Natsu nhìn Lucy mà tức đến độ ruột gan lộn cả lên, trời ơi tại sao anh lại phải nhẫn nhịn như thế này cơ chứ? Cô mà không phải yêu quái đe dọa anh thì anh đã đá cô ra khỏi nhà từ lâu rồi.

Natsu đeo tạp dề vào bếp, nhìn anh không còn giống chủ của căn nhà này nữa mà chính là quản gia cho Lucy.

Sau khi bày hết món ăn lên trên bàn, hương thơm ngào ngạt bốc lên, ngoái đầu nhìn lại, thấy cô vẫn chăm chú bên cuốn sách.

Natsu cũng hơi nghi ngờ, tại sao Lucy không hề ăn gì nhỉ? Đồ ăn trong tủ lạnh vẫn còn nguyên vẹn, chẳng lẽ cô ta nhịn đói được đến hai ngày.

Natsu anh không ăn một buổi thôi đã thấy hoa mắt chóng mặt cần vào viện truyền nước biển rồi chứ nói chi *chém*.

Thôi kệ, anh cũng khỏi tốn cơm nuôi. Nhưng cái đó chỉ là chuyện bé tí ti, còn những cái rắc rối cô đem lại thì đếm không xuể.

Như cái lần Lucy tẩy mấy cái bật lửa... tí nữa thì cháy cả đồng tài liệu học trên bàn của anh, khiến chuông báo cháy vang lên. Mọi người trong chung cư ai cũng nháo nhào cả lên.

Riêng cái nhà của anh bị vòi nước chữa cháy tự động phun tràn lan ướt hết đồ đạc trong nhà.

Đã vậy còn bị mọi người mắng vốn.

Chuyện về cái ti vi thần thánh...

Vào buổi tối đang chán chê, Natsu bật ti vi lên xem. Cùng lúc đó Lucy lại nhảy phóc lên chiếc sofa, ngồi ngay cạnh Natsu, miệng thì không ngừng hỏi.

- Đó là cái gì vậy?

- Là ti vi. - Natsu không nhanh không chậm trả lời.

Sau đó, Natsu lấy remote chuyển kênh, làm Lucy có chút tò mò. Natsu xem ti vi nhưng lại cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, không chịu nổi liền lên tiếng.

- Tôi biết cô muốn gì, nhưng tay cô xui xẻo lắm.

- Tôi sẽ không làm hỏng cái đó đâu. - Lucy lấy tay chỉ vào cái remote.

- Không... - Natsu chưa kịp nói hết câu Lucy đã trừng mắt nhìn cậu.

Không còn cách nào khác, Natsu ngậm ngùi đưa cho cô, cầu trời khấn phật cô đừng quá mạnh tay với cái remote đó, nó không có tội tình gì cả :v.

Mỗi lần nhấn một nút là chiếc ti vi lại chuyển sang chương trình khác khiến Lucy có vẻ thích thú. Nhưng mà cứ như vậy Natsu chẳng xem được gì cả, liền mở miệng.

- Thôi em xin, đừng lại được rồi đó.

Thế là Lucy cũng không khó chịu gì, dừng lại cho Natsu. Và kênh cuối cùng Lucy bật lên đang phát sóng một bộ phim.

Natsu nhìn là biết, nhưng cậu cũng muốn xem thử.

- Ấy, là phim kinh dị hả, thôi cũng được.

- Phim kinh dị. - Lucy quay ra nhìn Natsu.

- Rất đáng sợ đó nha. - Natsu giọng trên đùa.

- Nhưng mà tôi nghĩ so với cô thì nó còn thua xa. - Nói rồi tấm tắc cười.

Lucy lườm Natsu một cái, sau đó liếc sang cái ti vi, để xem nó đáng sợ cỡ nào.

Natsu cũng muốn thử xem liệu Lucy có giật mình hay không. Rồi sau đó ngồi tưởng tượng ra cảnh Lucy ôm đầu ngồi co ro trong góc, miệng không ngừng lẩm bẩm “Huh u, sợ quá!”. Chỉ nghĩ đến đó thôi Natsu liền không nhịn được cười.

Nhưng mà lại khiến anh thất vọng rồi, Lucy không những không sợ mà còn tỉnh hơn cả Natsu.

- Không sợ thật sao?-Natsu lắc đầu thất vọng.

- Mấy cái trẻ con này định đi hù dọa tôi sao. - Lucy ưỡn ngực đầy tự tin.

Tiếp đó là cảnh làm cho bộ phim kinh dị trở nên thành công. Khi mọi người đang bị đuổi bắt bởi con ma *thường là thế* thì một người trong nhóm bị nó chặn đường, lấy lưỡi hái tử thần một phát chém đôi.

Xem đến cảnh đó thật sự Natsu đã cảm thấy rất buồn nôn rồi, nhưng vẫn cứ si diện xem tiếp. Ai mà ngờ được...

- Aaaaaaaa - Lucy la lên thất thanh rồi sẵn tay đang cầm chiếc remote phang thẳng vào cái ti vi.

Choang...

Lucy thở dốc giống như vừa chạy đường dài, còn Natsu thì mặt thảm hơn bao giờ hết quay sang nhìn cô.

- Cô làm cái gì vậy hả?

- ... - Lucy không nói được gì mặt đỏ ửng nhìn xuống dưới chân.

Natsu còn đang định than thở thì nhận được ánh mắt vô cùng đáng sợ của Lucy, ngay lập tức anh im bặt, không dám hé nửa lời. Anh chưa từng thấy Lucy như vậy nha, so với lần đầu tiên gặp mặt thì lần này còn đáng sợ hơn nhiều, không lẽ mấy cảnh đó

Lucy lại không chịu được sao, lạ nhỉ?

Chắc lần sau anh không dám chọc cô nữa đâu, mất toi cái ti vi rồi.

(Có gì đâu mà phải buồn, cùng lắm mua cái ti vi màn hình phẳng internet đời mới nhất ấy)

Chuyện về trang phục...

Vào một ngày đẹp trời, Natsu đang bận phải tìm tài liệu học tập, nhưng có đồng đồ cần anh giặt gấp, loay hoay không biết xử lý thế nào.

Thì Lucy đi đến trước mặt anh, ý muốn hỏi có chuyện gì. Natsu đang phân vân không biết có nên nhờ cô không, mà thôi chỉ là công việc con con ấy mà.

- Lucy, cô có thể đưa đồ của tôi vào trong máy giặt được không? - Natsu với ánh mắt hi vọng nhìn Lucy.

- Cũng được.

- Cảm ơn cô, có chỉ dẫn sử dụng trong tờ giấy tôi để ngay bên cạnh nó rồi, người thông minh như cô chắc không có vấn đề gì nhỉ?

- đương nhiên.

Nói rồi Lucy từ từ làm công việc đó, Natsu cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh cũng không mấy lo lắng cho chuyện này.

Một lúc sau, Lucy nhô đầu bên cửa nói

- Tôi đã làm xong rồi.

- Cảm ơn nhiều, cô có làm hư hỏng thứ gì không đấy. - Natsu không nhìn cô mà nói.

- Yên tâm, lần này mọi chuyện đều vào đấy. Nếu như mấy lần trước tôi không phá hư đồ của cậu thì cũng đừng hòng lần này tôi giúp cho đấy.-Lucy bĩu môi.

- Phúc đức quá... - Natsu vẫn không nhìn Lucy chuyên tâm làm việc.

Đến khi anh àm xong cả cũng đến 8h tối, đến lúc giặt đồ đi học rồi.

Natsu đi đến lấy đồ ra định phơi thì anh phát hiện ra Lucy đã bỏ chung đồ đi học của anh với những bộ đồ khác, màu nhem nhuốc lem ra trên tà áo trắng tinh.

- Lucy... - Natsu bắt lực kêu lên.

Thì ra lúc này anh quên dặn cô, khiến Lucy đem cả hai thau đồ anh đã phân ra trút vào cái máy giặt.

- Sao không chịu nói sớm. - Lucy lắc đầu nhìn Natsu, ý bảo không phải lỗi của tôi.

Thế là sáng hôm sau, Natsu phải diện thêm một chiếc áo khoác bên ngoài nữa, đi đến lớp ai cũng nhìn anh như sinh vật lạ, đến giữa trưa ai bảo cũng không chịu cởi ra.

Trời nóng bức như thế mà anh cũng phải cực khổ chồng thêm lớp áo, giáo viên kêu cũng nhất quyết không chịu cởi, còn cố nói rằng em thấy lạnh cô à trong khi đó ai ai cũng thấy anh mồ hôi chảy như suối.

Đã vậy lại vào một ngày đẹp trời không biết cô đỡ chứng hay sao lại lấy bút lông vẽ lên mặt anh đủ thứ.

Đến khi Natsu dậy bước vào phòng tắm, đứng trước gương soi lại không thể nhịn được cười phá lên trông như một thằng điên.

- Haha, thằng ngốc nào đây vậy.

Đến khi tỉnh tâm lại mới phát hiện ra thằng ngốc ấy chính là mình, không kịp nổi giận với cô mà phải tức tốc đi học. Lấy khẩu trang trùm kín mít bởi vì rửa không chịu ra, còn giả vờ ho khan vài tiếng như là bệnh đến nơi vậy.

Lisanna và bạn học thấy mấy ngày nay anh có vẻ rất lạ nữa. Nhưng khi hỏi thì anh vẫn cười tươi như hoa dù trong lòng đang không ngừng khóc.

Tiếp một ngày đẹp trời, anh đang chuẩn bữa ăn nhưng phải canh chừng nồi áp suất đang nấu.

Lo mãi cho nó đến khi quay ra nhìn vào rổ rau đặt sẵn trên bếp đã bốc khói, anh còn định cho nó vào máy xay để làm nước uống, nghe nói nước ép của loại rau đó sẽ giảm stress và được cô hàng xóm tặng, cũng tại Lucy mà ra cả.

Natsu lom khom không biết mình để ở đâu rồi thì Lucy bước đến và trên tay là rổ rau.

Natsu mặt nhẵn lại, không biết cô đã giả trò gì với rổ rau của mình.

Natsu nhìn nhìn rổ rau, hình như nó đã được thái nhỏ ra thì phải, cô làm giúp anh sao, thật khó tin. Natsu không nghĩ ngờ gì thêm lập tức đem đi chế biến.

Anh bưng trên tay ly thành phẩm của mình đi đến sofa, rót nước ép vào miệng. Nhưng sao mùi vị của nó tanh tanh vậy ta.

Bấy giờ Lucy đi tới, trên tay cầm một con dao, Natsu thấy vậy thì ngớ ra, đừng nói là cô lấy con dao đó sắc nhỏ ra chứ, đó là dao thái cá, thịt,... mà

Sau đó nước ép chưa kịp nuốt đến cổ họng đã bị Natsu phun ra, ngay lập tức anh bụm miệng chạy vào nhà vệ sinh...

Nếu như đưa cho ai chức danh trùm phá hoại thì Lucy cô đứng nhất quả thật dù có luật sư giỏi nhất cũng không thể bào chữa.

Thấm thoát cũng đã hơn hai tuần trôi qua, có lẽ Natsu anh đã sớm quen với việc sống chung nhà với một người không biết phép tắc, thường hay chọc tức anh bằng những việc bừa bộn không đáng có.

Nhưng mà...

Natsu khi năn nỉ bác bảo vệ đừng phạt tiền vì cái tội báo động cháy giả, đương nhiên mọi người đều không chịu.

Anh đang đau đầu không biết xoay xở ra sao thì Lucy bước đến và nói một cách tự nhiên:

-Hôm nay trời nóng hơn mọi ngày nhiều, nên không khí chung cư có thể sẽ khó chịu, cháu làm vậy để cho chúng ta cảm thấy mát mẻ hơn thôi ạ. Không ngờ lại gây ra chuyện này.-Vừa nói Lucy vừa ra dáng vẻ tội nghiệp khiến những người kia thật động lòng.

Một số người còn lên tiếng...

- Cháu ấy nói đúng rồi, trời nóng thế này sẽ ảnh hưởng không tốt đến những người huyết áp không ổn định, cháu làm thế cũng hợp lý đấy.

- À ừ, còn phòng chống cháy nổ nữa...

Sau đó tất cả mọi người không còn nói gì về việc này nữa... Natsu cũng bái phục Lucy luôn, nếu lúc này anh mà nói như vậy có nước bay dệp vào mặt. Cũng nhờ có Lucy nên mọi người mới có cảm tình hơn. Đến anh khi nghe cô hùng biện cũng giống cũng có chút xao động.

Về cái ti vi ấy, Natsu sau khi đi học về thì thấy bóng dáng quen thuộc, còn tưởng cô đang định bày trò thì lại liếc qua chiếc ti vi đang được cô cặm cụi lấy băng keo dán lại từng mảnh vỡ.

Anh thật đúng là tức cười trước bộ dạng ấy của cô. Natsu bước đến, lắc đầu:

- Cô có dán nó lại cũng không thể xem được nữa đâu.

Vừa nói xong tức thì, Lucy quay lại nhìn Natsu

- Cậu chờ đi, nhất định tôi sẽ đem cho cậu về một chiếc ti vi mới tinh.

Lucy đứng dậy ôm chiếc ti vi ấy lên, nói một cách chắc chắn.

Natsu thật không biết cô lại tính bày trò gì nữa đây, đừng nói là lấy tiền của anh mua ti vi mới nha, thôi thôi cho anh xin.

Lucy đi ngó nghiêng ngó dọc khi đi tới cầu thang thấp thoáng nhìn thấy một bóng người, khi người đó không để ý, cô không biết có tà thuật gì làm ông ta trượt té xuống cầu thang, để đúng trúng người cô, sau đó chiếc ti vi cô đang mang trên tay cũng bị cô thả xuống.

Choang... lại một tiếng kêu làm người khác xé lòng... Lucy dùng bộ mặt ủy khuất, miệng lắp ba lắp bắp...

- Ôi cái ti vi cháu mới đem nó đi sửa xong.

Mọi người đều ủa ra xem có chuyện gì, thế là người đụng trúng Lucy phải bồi thường cho cô một chiếc ti vi tinh thể lỏng đời mới nhất.

Natsu khi nghe được tá hỏa chạy lại chỗ chiếc ti vi ấy, không ngừng liếc sang cô

- Nhất định là cô giở trò. Người ta vì cô mà bị hại như vậy cô không thấy áy náy sao hả? - Natsu ra vẻ tức giận.

- Chẳng phải ông ta có rất nhiều tiền sao, một chiếc ti vi có đáng là gì, với lại cậu luôn miệng cả rất ghét ông ta còn gì? - Lucy đáp lại.

- Ý cô nói là ông William ấy hả?-Natsu làm bộ mặt đã thông suốt gật đầu đắc ý-Không phải mình tôi ghét ông ta đâu, cả cái chung cư này luôn ý, ông ta luôn ý mình có họ hàng sống bên nước ngoài làm mặt chảnh, lần sau có đồ đặc gì hư hỏng cô cứ đem qua cho ông ta - Natsu hiện lên bộ mặt gian xảo.

- Cậu không chừng còn ác độc hơn cả tôi - Lucy lắc đầu nhìn Natsu.

—

Còn về đồng phục của Natsu, sau khi về nhà anh lập tức cởi áo khoác ngoài, bật quạt số cao nhất vì bây giờ người anh đã ướt đầm mồ hôi cả rồi.

Lucy đi đến chỗ anh, đưa cho anh một cái túi nhỏ, bảo anh mở nó ra. Anh đành làm theo.

Sau khi mở ra thì anh có phần hơi ngạc nhiên, là món bánh mà anh thích ăn.

- Sao cô biết tôi thích loại bánh này? - Natsu ánh mắt nghi hoặc nhìn Lucy

- Tôi chỉ mua vậy thôi, tôi không biết. -Lucy nhìn anh nói tiếp.

- Cậu thích hả, vậy là được rồi nha, cái áo của cậu tôi không có cách nào phục hồi nó lại đâu.

Natsu nghe đến đó bật cười.

- Tôi có nói là lỗi của cô đâu, sao phải làm như vậy?

Lucy không nói gì cả.

- Mà cô lấy tiền đâu mua vậy, đừng nói là tiền của tôi nha. - Natsu nhìn Lucy tra khảo.

- Tôi mua nhiều lắm cậu cứ ăn đi.

Lucy không trực tiếp trả lời câu hỏi mà lảng sang vấn đề khác, chạy lon ton đến chiếc ghế sofa, bật ti vi lên xem anime.

Cả cái lần cô vẽ bậy lên mặt anh cũng vậy, cô cũng muốn mua chuộc anh bằng loại bánh này.

—

Natsu từ trong nhà vệ sinh đi ra, nhìn Lucy không hề thiện cảm nói

- May mà tôi chưa uống, nếu không đã đau bụng chết rồi. - Natsu đầy mắt tràn đầy lửa giận nói.

- Ai bảo cậu uống làm gì, tôi thái ra là để làm phân bón cho những cậu cây cảnh nhỏ mà. - Lucy điềm tĩnh nói.

- Thế tôi chưa nói gì... - Natsu còn chưa kịp nói hết câu đã bị Lucy chen ngang.

- Loại rau đó quả đúng thực là sẽ giảm mệt mỏi, nhưng đó chỉ là rau trồng, còn cái loại rau mà cậu đem về là rau dại đó, uống vào sẽ bị ngộ độc, bà lão đó cũng thiệt tình, sao lại đem cho cậu chứ. - Lucy nói.

- Sao cô biết chứ-Natsu ngơ vờ nhìn Lucy.

- Cậu cứ tin tưởng tôi, thứ gì gây hại cho cậu tôi sẽ không để yên. - Lucy ánh mắt kiên định nhìn Natsu.

Còn Natsu anh có hơi bất ngờ khi Lucy nói câu ấy, trong lòng anh có chút dao động, ánh mắt mơ màng nhìn cô.

Tuy là Lucy đúng là có gây phiền phức cho anh nhưng cô cũng biết cách để giải quyết chúng một cách có hiệu quả nhất. Không tồi...

10. Chap 9: Lisanna Đến Thăm

Những nghi hoặc sẽ phá vỡ đôi mắt.

Cả trái tim cũng không ngừng rỉ máu

Bạc bẽ thay kiếp mệnh yêu nghiệt

Tránh số trời đổ không khỏi oan khiên

Âm thanh trầm và đục, gọi lên kí ức về một nỗi buồn sâu lắng, không cách nào chạm tới được. Biến hóa trong những giấc mơ không thể chối bỏ, dù ngày hay đêm, nó lại một lần nữa cảnh tỉnh em... không bao giờ được phép quên hận anh.

- Tại sao anh lại lừa dối em-Lucy đáng vẻ thất thần nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình.

Như hàng vạn mũi kim đâm vào tim, cô bắt lực tựa người vào bức tường đầy cát bụi, nó sẽ chẳng thể nào hết như nhuốc như chính anh đã làm với cô.

Người con trai ấy đôi mắt ưu thương nhắm lại, cố kìm nén cảm xúc giam giữ trong lòng ngực, nghẹn ngào nói bằng thanh giọng trầm nhất có thể.

- Là anh sai - người con trai ấy tựa hồ như mất hết sức lực, gật đầu nhận lỗi về mình.

Lucy không biết nói gì nữa, nước mắt trong khóe mi như bị đông cứng không thể tuôn rơi xuống đất nền.

- Tôi hỏi anh lại một lần nữa, sao anh lại lừa dối tôi, đừng chỉ đơn thuần nhận lỗi, nói cho tôi nghe, nói đi.

- Cô như mất kiểm soát, hét lên với sự thống khổ khôn tả.

- Vì anh yêu em anh không né tránh nữa mà nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo phía trước mình.

Nụ cười thê lương lần nữa hiện hữu trên khuôn mặt xinh đẹp ấy, đơn thuần là vì cô đã mất hết cảm giác.

- Yêu tôi mà lại lừa dối, suy cho cùng anh vẫn như ngày đó muốn giết chết tôi.

Đôi mắt chứa toàn cảm hận hiện hình nỗi chán ghét. Lucy cô sao phải chịu cảnh này một lần nữa.

- Anh thừa nhận rằng anh đã lừa dối em, nhưng trái tim anh không nói dối, anh thật sự yêu em. - Anh khẳng định, giọng nói chắc chắn không thể lung lay.

- Im đi, giả dối, anh là đồ giả dối, các người là đồ giả dối, thế gian này cũng toàn là giả dối. Tôi sẽ không tin bất kì ai nữa. - Lucy hét gào lên, như lấn át những âm thanh ngọt ngào của người con trai ấy.

- Vì anh không muốn thấy em phải chết... Giọng điệu trầm buồn lại cất lên.

- Không phải lúc đầu anh đã ra tay sao, cũng phải rồi, anh là kẻ đã tạo ra tôi, anh muốn thế nào mà chẳng được.- Lucy giọng nói khinh bỉ lại đối đáp.

- Anh yêu em.

-Đừng lặp lại ba tiếng ghê tởm đó nữa, người anh yêu là cô ta... là Lucy chứ không phải tôi, đáng tiếc thật cô ta chết rồi.

- Em đừng...

- Ngăn không cho tôi nói ư, vì anh sợ sẽ nhớ lại cô ta, người con gái hiền dịu ấy chứ không phải là tôi, tôi tên Mizuki. Nhưng bây giờ hãy gọi tôi bằng Lucy, tôi muốn anh nhớ đến tôi, khắc cốt ghi tâm, và xóa bỏ hình ảnh của người con gái tên Lucy đó, tôi hận cô ta, hận không thể tự tay giết chết cô ta.

Ngừng một hồi, Lucy lại tiếp tục nói. Tôi không muốn làm kẻ thay thế cho cô ta nữa, vì nhưng nhớ ả đàn bà đó nên anh mới đem tôi theo bên mình đúng không, tôi lại không thể giống cô ta... Vì Mizuki tôi là yêu quái, còn Lucy là con người.

- Mizuki... Xin lỗi em.

- Gọi tôi là Lucy, để anh phải cảm thấy dằn vặt khi nghĩ đến tới tôi và cô ta.

- Khi tạo ra em anh cũng đã rất dằn vặt rồi, xin em hãy bỏ qua cho anh có được không?

- Anh hối lỗi nhìn sâu tận trong con người đục ngầu của Lucy.

- Không cần phải như thế nữa,nguyên do cũng không phải một mình anh.

Đáy mắt anh tỏ rõ sự mập mờ, không nhìn được mà hỏi cô.

- Em nói vậy là sao?

Ánh mắt hận thù hơn bao giờ hết, Lucy cất tiếng nói lên.

- Thay vì trả thù một mình anh thì tôi sẽ trả thù luôn cái thế giới này.

Sau đó là tràng cười tuyệt vọng, ép cô đến bước đường này, cô cũng sẽ không để yên để chịu đòn nữa, những thứ đã làm cho cô đau khổ, cô sẽ xóa sổ chúng.

Anh đứng hình trước lời nói thâm sâu của cô. Ôi, từ bao giờ cô lại trở nên như vậy.

Chưa kịp nhìn dáng vẻ hốt hoảng của anh. Lucy đã chạy ra khỏi ngọn núi, ánh mắt đỏ ngầu nhìn về phía một ngôi làng, chẳng lẽ cô định phá hủy nó sao?

Luồng ánh sáng trên tay cô rung chuyển cả đất trời, tất cả cơn thịnh nộ đều dồn về ma thuật ấy. Ai có thể ngăn cô lại.

- Lucy, hãy dừng tay - Giọng nói chắc nịch vang lên.

Lucy liếc mắt sáng bên phải, thì ra là tên pháp sư đó.

- Sao hả, ông muốn ngăn tôi lại sao. - Lucy ngạo mạn nói.

- Chẳng phải đó là ngôi làng cô được sinh ra sao, có gì lại có thể xuống tay.

Lucy cười, cười thật lớn.

- Ngôi làng sinh ra tôi, ông nhầm rồi, tôi không phải Lucy, mà chỉ là yêu nữ có khuôn mặt giống cô ta. Tất cả mọi người đều tiếc thương Lucy, còn tôi thì chắc không.

- Nếu cô không mau dừng tay thì đừng trách chúng tôi vô tình. - Ông vừa nói xong, một đàn các pháp sư tinh nhuệ đã được giàn ra.

Lucy không giấu nổi ý cười, miệng nhếch lên trông thật gian xảo.

- Muốn giết ta, e rằng tới cả thần thánh cũng không làm được. Igneel, ông chỉ phí công tốn sức mà thôi.

- Cho dù tôi không giết được cô thì... - Nói rồi tay ông quán quanh một xâu chuỗi, như đang làm phép trừ tà.

Lúc này mặt Lucy dường như trắng bệch, cô bán tín bán nghi nói

- Người không định phong ấn ta đấy chứ

- Đó là điều mà tôi chắc chắn sẽ làm.

- Không được, ta không muốn bị nhốt trong bóng tối ghê tởm đó. - Lucy phản ứng quyết liệt, nhưng không còn kịp, các pháp sư đã bao vây cô.

Sau đó mọi chuyện xảy ra như thế nào, cô hằng đêm đều mơ thấy.

Giật mình tỉnh lại, mồ hôi thấm ướt vạt lưng, Lucy đang tựa bên cửa sổ lại nhìn về bầu trời đêm. Tại sao giấc mơ đó vẫn mãi ám ảnh cô không thôi.

Cô vẫn nhớ như in ngày đó, về người pháp sư đã phong ấn cô, về người con trai cô yêu, về cô gái có cái tên giống cô- Lucy đó.

“Mày thật thảm hại, Mizuki”-Lucy tự cười giễu bản thân.

“Igneel, có thể ngày đó ông phong ấn tôi, nhưng bây giờ chính hậu duệ của ông sẽ phá tan nỗ lực đó”

Sáng sớm chủ nhật không khí thanh tịnh, Natsu ngủ dậy ngay lúc mặt trời chưa lặn, còn những buổi đi học thì ngáp ngáp dài.

Anh vừa mới bước ra khỏi phòng đã thấy Lucy đứng trước cửa, anh giật bắn người, còn chưa kịp nói câu nào thì Lucy đã lên tiếng trước.

- Hôm nay cậu rảnh đúng không?

Natsu hơi ngáp ngừng nói

- Ờ thì rảnh

- Vậy dẫn tôi đi siêu thị đi - Lucy mặt mày hơn hớn ra vẻ.

- Hả, nhưng tại sao? - Natsu không hiểu mấy ngày trước cô có nói gì về chuyện này đâu, sao hôm nay lại nổi hứng lên như vậy, làm khổ anh cứ tưởng có được một ngày bình yên rồi chứ.

- Nhưng tôi chưa ăn sáng... - Natsu nói

- Thì đến đó ăn cũng được mà- Lucy ra giọng nũng nịu.

- Đó là siêu thị chứ không phải cái quán ăn đâu - Natsu lắc đầu.

Lucy bộ mặt khó coi nhìn Natsu chăm chăm.

- Thôi được rồi, tôi dẫn cô đi, nhưng phải đợi thêm đã, trời còn chưa sáng nữa mà.

- Được - Lucy nói xong quay đầu đi đến sofa bật tivi lên xem.

Natsu ngán ngẩm, mọi hôm cô vẫn thường ngủ nướng lăm cơ mà, sao hôm nay lại dậy sớm thế nhỉ.

Và đến lúc chương trình ti vi kết thúc, cũng đã đến giờ siêu thị mở cửa, Natsu cùng Lucy thẳng tiến đến đó. Thôi kệ sẵn chuyện điều tra cô một tí cũng được.

Từ khi gặp cô đến giờ anh rất thắc mắc. Không hiểu cô là kiểu yêu quái nào nhỉ. Điều đó làm anh tò mò phát bực, hay cô là một con hồ ly chín đuôi, cũng có lí à, trông cô đẹp vậy chắc là hồ ly rồi.

Natsu dẫn Lucy mua cả đồng đồ, đa số là cô chọn. Xong xuôi anh lại ép cô đến một quán ăn. Lucy có hơi bất ngờ nhưng không phản đối gì.

Đến nơi, Natsu lại kêu đủ loại thịt ra. Lucy có chút do dự, sao hôm nay chơi sang vậy ta. Anh không nói nhiều, kêu đĩa thịt bò, thịt gà, thịt dê,... Kêu nhiều đến nỗi khiến cô cũng chóng mặt.

Natsu nhìn cô như muốn bảo ăn đi còn chờ gì nữa nhưng cô lại lắc đầu.

- Tôi không đói

- Sao lại không đói chứ ăn đi, suốt hai tuần nay tôi không thấy cô cho vào miệng bất kì cái gì ấy nha. - Natsu khuyên nhủ cô.

- Sao cậu biết tôi không ăn gì. - Lucy nói giọng ra vẻ bí mật.

Natsu mặt mày méo sẹo nghe cô nói, chẳng lẽ ban đêm cô đi hút tinh khí của con người để sống, hèn chi cô đều ngủ dậy trễ.

Natsu nuốt nước bọt nhìn cô, có phải vậy không.

- Đừng có nghĩ linh tinh. - Lucy phán một câu.

- Mau ăn đi cô sợ tôi đầu độc cô hả? - Natsu nhìn cô

- Đúng vậy.

- Vậy bây giờ không phải đồ ăn tôi nấu, cô ăn đi.

- Nhìn thấy thịt nhiều vậy hết muốn ăn rồi.

-Cô không ăn là tôi ăn hết đó. -Natsu gấp một miếng thịt bỏ vào miệng.

- Ngon quá. - Natsu mặt rất biểu cảm thốt lên.

- Vậy cứ ăn cho nhiều vào. - Lucy chẳng màng tới quay đầu đi đằng khác.

Natsu thật sự không hiểu. Cô ăn vào sẽ chết hay sao mà nhất quyết không ăn vậy. Nếu vậy càng muốn bắt cô ăn.

Natsu từng miếng từng miếng một đưa vào dạ dày, miệng nhồm nhoàm tấm tắc khen ngợi. Nhưng Lucy vẫn không đoái hoài gì tới anh. Natsu ăn đến nỗi muốn bể bụng mà chưa thấy Lucy đụng đến một miếng. Đã vậy còn phải trả tiền thiệt nhiều nữa chứ.

Haizz đúng là xui xẻo. Natsu anh thật đúng là sẽ bị tổn thọ vì cô mà. Đang rầu lại phát hiện một chỗ bán bánh ngọt.

Thấy tới đó là mắt anh sáng rực, quên mất mình xem bị bội thực ban nãy, anh liền nhào tới mua ngay. Lucy cũng hết cách với anh.

Nhưng khi nhìn Natsu cầm chiếc bánh su hình que có nhân kem phô mai lên, Lucy thật không giấu nổi tò mò, nhìn chiếc bánh hơi là lạ, nếu là bánh rán loại mà anh thích thì cô cũng đã mua qua rồi, còn loại này thì chưa thấy à nha. Thấy Lucy nhìn cái bánh của mình chăm chăm, Natsu thật thấy mắc cười, anh đưa cho cô một chiếc bánh.

- Nếu muốn thì ăn...

Lucy không chờ Natsu nói hết câu đã giật chiếc bánh về phía mình, nhanh chóng cắn một miếng, kem chảy tan vào miệng ngọt ngọt, béo ngậy khiến Lucy không khỏi ăn hết chiếc bánh ấy luôn.

- Ngon thật - Lucy trầm trồ.

-Tôi không nghĩ đồ ăn ở thế giới này lại hợp khẩu vị của tôi nha.

- Chưa thử sao biết được, không chỉ có món này, mà là vô vàn luôn ấy.

- Vậy hai tuần nay cô ăn gì hả.

- Cậu nên biết sức chịu đựng của tôi khác với cậu nha.

- Vậy luôn á.

- Cho tôi thêm một cái nữa đi.-Lucy nháy nháy mắt

- Haizz thôi được rồi.- Natsu liền chạy đi mua thêm vài cái nữa, thế là sạch bong túi tiền của anh rồi, cả hai cùng ăn cho đến khi chỉ còn một cái duy nhất.

Natsu và Lucy cùng nhìn.

- Ấy, hồi nãy không phải cậu đã ăn rất nhiều thịt rồi sao.- Lucy nhìn Natsu nói.

- Nhưng tôi muốn ăn thêm.

- Vậy lúc này ai nói rằng tôi sắp bể bụng vậy.

- Lúc đó khác, bây giờ khác.

Natsu ma ranh không đợi cho Lucy kịp dọa cậu giao nộp cái bánh đã nhanh chóng cầm lên và cắn.

Lucy liền la lên.

- Chơi ăn gian

Lucy níu tay Natsu lại không cho cậu bỏ hết cái bánh vào miệng, sau đó lập tức chồm người tới gần anh.

Bờ môi mỏng của cô áp sát môi anh, hàng răng trắng đều tranh thủ cắn một nửa chiếc bánh. Nhân kem bên trong ngọt ngào chảy ra dính trên môi của cả hai.

Natsu cứng đờ người, Lucy đang làm gì vậy?

Chưa bao giờ khuôn mặt Lucy lại gần đến mức này, hàng lông mi dài cọ quẹt vào khuôn mặt anh. Natsu như bị bỏ bùa nhìn không chớp vào đôi mắt đẹp đến mê mị. Mọi chuyện chỉ xảy ra trong vòng năm giây.

Lucy sau khi ăn được nửa chiếc bánh, đầu lưỡi liếm trên đôi môi như muốn nuốt hết vị ngọt ngào còn vương.

Natsu vẫn chưa kịp tỉnh lại, sau khoảng gần một phút anh mới trở về trạng thái bình thường. Natsu liền nhảy dựng lên.

- Cô... - Natsu lắp ba lắp bắp không nói được thành câu.

Lucy thản nhiên nhìn Natsu, đôi môi nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ.

- Thế là rất công bằng rồi còn gì.

Natsu cứng họng không biết nói gì hơn, biết vậy hồi này đừng giành giật với cô làm chi.

Natsu anh thật thấy hối hận, khi không lại bị mất nụ hôn đầu một cách lãng xẹt, mà người đó lại là yêu quái mới ghê chứ. Rồi còn Lucy, cô đã biết được cái thú vui của việc ăn uống, chắc chắn từ nay về sau anh sẽ còn phải đãi cô ăn nhiều nhiều, không chừng sẽ phá sản mất.

Nếu cho thời gian quay ngược lại, anh sẽ nhất quyết không mời cô ăn thử đâu, hu hu.

Hai người đi trên đường về nhà, một người mặt mày tươi roi rói, một người mặt mày ủ rũ trông thấy thương.

Về đến nhà, Lucy liền mở túi xách và trút tất cả bánh kẹo vừa mua được, ngồi ăn ngon lành, khuôn mặt cô biểu cảm cũng rất vui. Còn Natsu thấy vậy càng đau lòng hơn.

Lucy ăn xong lại nằm ễnh ra đó bật tivi lên, phần còn ại để “osin” làm. Natsu tức giận như núi lửa đang hoạt động nhưng không thể phun trào. Cục tức này làm sao nuốt trôi.

Lucy sau một hồi lại lặn vào nhà tắm. Chắc tại ăn nhiều quá đây mà, ăn hết những gì mà anh mua luôn.

Giờ Natsu mới thấy được sức ăn kinh khủng của Lucy, ăn còn hơn cả heo. Natsu còn chưa dọn xong mớ hỗn độn mà Lucy làm ra thì tiếng chuông cửa đã vang lên.

Ủa ai lại đến thăm anh vậy ta. Natsu không vội ra mở cửa, nhưng vừa mở ra anh lại ước thà không mở cho rồi.

Lisanna đứng trước cửa nhìn anh cười tươi tắn.

- Chào cậu.

- Chào... cậu. - Anh cũng cười lại nhưng trông chẳng thật tí nào.

Lisanna bước vào trong nhà. Thấy cá mỡ vỏ bánh kẹo thì tặc lưỡi.

- Nhà ậu vẫn bữa bộn như vậy. - Lisanna tỏ ý chê trách.

- Tớ đang dọn dẹp mà - Natsu kiếm cớ nói

Ngập ngừng một hồi, anh mới nói tiếp.

- Sao cậu lại tới đây?

- Tớ đến thăm chẳng lẽ cậu không vui sao.

- À không, tất nhiên là vui chứ. - Anh còn định nói nhưng mà có ai kia đang ở trong nhà nên tớ sao có thể vui vẻ đón tiếp cậu được.

Nếu Lisanna mà biết anh và Lucy đang sống chung thì sẽ nghĩ anh ra hạng người gì chứ, tuyệt đối không được để cho cô biết.

Sau khi mời Lisanna uống nước, anh liền biện lí do này nọ, bảo cô cứ ngồi đó chơi. Natsu nụ cười trên môi đi ra cửa phòng khách, sau khi khuất tầm của Lisanna anh liền phóng tới nhà tắm.

Gõ cửa nhẹ mấy lần nhưng Lucy vẫn không trả lời lại. Nếu kêu lên anh sợ Lisanna sẽ nghe thấy. Haizz cô đúng thật là. Không nghĩ nhiều anh liền dùng biện pháp mạnh, trực tiếp mở cửa xông vào.

Lucy đang thả mình trong bồn tắm bị anh làm cho giật mình, đang định hét lên đã bị bàn tay anh bịt lại. Natsu trông rất khổ sở ra hiệu im lặng. Sau đó anh lén đóng cánh cửa phòng tắm lại. Lucy hai mắt mở to hết cỡ nhìn anh.

Natsu vừa đóng cửa xong quay lại đã bị Lucy hắt nước vào mặt. Natsu mặt tức giận trông thấy, nhưng thanh âm nói lên rất nhỏ.

- Cô làm cái quái gì vậy hả.

- Tôi mới là người hỏi cậu câu đó, cậu làm gì ở đây chứ, thật là xấu xa.

Trông đầu cô hẳn nghĩ rằng anh là một tên sắc lang đây mà. Hai tay cô chủ động ôm lấy ngực, người co lại trong làn nước, cơ hồ như thân hình cô lúc ẩn lúc hiện.

Natsu lấy khăn quăng vào cô, sau đó giọng nhỏ nhẹ trở lại.

- Lucy, từ giờ cho tới khi tôi ra hiệu, cô không được bước ra khỏi đây nghe rõ chưa. - Natsu nói như ra lệnh.

- Tại sao chứ? - Lucy không hiểu.

- Có khách đến nhà.

- Vậy thì sao. Chẳng phải mọi người trong chung cư này đều biết tôi và anh đang sống chung chứ, họ cũng hiểu rõ chả có gì giữa chúng ta.

- Nhưng Lisanna thì lại không biết.

- Bạn cậu sao, vậy thì có vấn đề gì hả, nếu cậu ngại để tôi ra... -Lucy định đứng dậy đã bị Natsu ấn xuống.

- Không thể để cho cô ấy biết, cô ấy là bạn rất thân với tôi, chuyện nói cô là senpai đến đây để giúp đỡ tôi chắc chắn cô ấy sẽ biết ngay là xạo.- Natsu kĩ càng giải thích.

- Nếu không thì sao, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi cả. - Lucy vẫn khẳng khái đòi ra.

- Nhưng cô ấy thì không được, tôi lạy cô đó, muốn gì cũng được, cô làm ơn ở yên đây đi, đừng có bước ra ngoài. - Natsu vẻ mặt cầu khẩn nói

Lucy hơi ngạc nhiên, là ai mà có thể khiến Natssu lo lắng như vậy, chắc chắn không phải nhân vật bình thường.

- Thôi được, nhưng mà khi chuyện này kết thúc, cậu phải dạy tôi cách dùng laptop đó nha. - Lucy bắt đầu giao kèo.

Natsu đứng hình, sao yêu cầu cao quá vậy, cô không định phá hư laptop của anh đó chứ. Miễn cưỡng gật đầu, Natsu ngậm ngùi đi ra khỏi nhà tắm với nhiều tâm trạng khác nhau.

11. Chap 10: Nỗi Giận

Tiếng vang lớn xé toạc mây trời
Cùng với những hỗn độn dâng lên
Trong lòng có nỗi bất an vô hình
Em đến đây... đến lại nơi này
Mang theo vết khắc nhuộm đỏ tươi.

Natsu đi đến phòng khách nhưng vẫn chưa kịp trông thấy bộ dạng nhếch nhác của mình lúc này.

Lisanna ngẩn người nhìn Natsu.

- Sao áo cậu ướt vậy.

Natsu anh vừa kịp thời hồi phục tinh thần, ánh mắt nhìn Lisanna.

- Tớ chỉ rửa mặt, không may làm ướt áo thôi mà.

Lisanna sắc bén nhìn anh, sao lại ướt cả một vạt áo phía trước thế kia, trông chẳng giống rửa mặt tẹo nào.

Thấy Lisanna nhìn mình ngờ vực, Natsu liền chữa cháy.

- Thời tiết tháng này nóng quá, tớ chỉ muốn làm mát chút thôi, cậu đừng để ý.

Lisanna nghe vậy thì nhoeo miệng cười.

- Chứ tuần trước ai mặc áo khoác trong lớp mà trời lại đang lên tới gần 40 độ, mọi người bảo cởi nhất quyết không vậy.

- Hả, đùa nào khủng vậy... - Natsu ngu ngơ đáp.

Nói đến đây, cả hai đều bật cười thành tiếng. Haizz cũng tại anh lúc đó không chuẩn bị kĩ càng để áo bị lem màu tùm lum trong rất khó coi.

Từ đó anh mới rút ra bài học quý giá cho mình, cũng như kinh nghiệm xương máu không bao giờ nhờ cô làm bất cứ việc gì nữa.

Ngoài thông minh ra Lucy chẳng được tích sự gì nữa, đáng lòng anh quá.

- Thôi Natsu cậu mau vào trong thay áo đi, tớ là khách mà trông thấy bộ dạng này của cậu cũng phải bỏ chạy. - Lisanna trừng Natsu nói.

- Thôi được rồi. - Natsu gãi tai đi vào trong phòng của mình.

Ở đâu đó có người đang mơ về nụ cười của anh, ở đâu đó có người cảm thấy sự có mặt của anh là đáng giá, vì vậy khi anh đang cô đơn, buồn rầu và ủ rũ cũng luôn nhớ rằng có ai đó, ở đâu đó đang nghĩ về anh.

Nếu một ngày anh thấy trên môi em không còn nụ cười, thì anh sẽ là người trao nó lại cho em

Khen ngợi anh, và anh có thể sẽ không tin em.

Chỉ trích anh, và anh có thể sẽ không thích em.

Tâng lờ anh, và anh có thể sẽ không tha thứ cho em.

Khuyến khích anh, và anh có thể sẽ không quên em.

Yêu mến anh, và anh có thể sẽ bị buộc phải yêu mến em.

Ai đó nghe thấy tiếng cười đùa trong phòng khách không nhịn được bèn lén lút mở cửa phòng tắm bước ra ngoài.

Lucy trên người chỉ đơn thuần đang quấn vền vền một chiếc khăn, cô từng bước chậm rãi đi tới gần phòng khách. Ngoái đầu nhìn thử đang có chuyện gì xảy ra.

Hóa ra là thấy Natsu đang nói chuyện với một cô gái nào đó. Hẳn đó là cô gái mà ban nãy Natsu có nhắc đến.

Lucy nhìn trộm hai người, trong lòng cũng thầm đánh giá Lisanna.

Dáng người thon gọn, mảnh mai của Lisanna càng được tôn lên bởi chiếc váy caro cổ tròn ngắn đến đầu gối đính một chiếc nơ xinh xắn ở bên eo mà cô đang mặc. Khuôn mặt cô sáng lạng, kết hợp với dáng người cân đối tạo nên một vẻ đẹp hài hòa.

“Trông cô cũng rất dễ thương đấy chứ”. Lucy nghĩ thầm.

Lucy khẽ nhắm mắt nhìn hai người, cô nhìn Natsu chăm chú, cô chưa bao giờ thấy anh cười tươi như thế đối với ai.

“Cậu thích cô gái này sao Natsu?” Lucy trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, người tựa vào tường một chỗ.

“Tại sao vậy Natsu, tôi cứ nghĩ rằng...” Lucy trông thật ảo não.

“Tôi xin lỗi, Natsu”. Lucy ngẩn đầu nhìn lên trần nhà, ánh mắt như cô đông tụ lại không thể di dời.

Vậy trong lòng cô hiện đang có thứ cảm xúc gì khiến cô có suy nghĩ như vậy?

Những con người vô tâm đã làm cho em tổn thương sâu sắc.

Những câu nói đầu môi chỉ lướt qua cũng đủ làm cho trái tim nứt vỡ.

Những ánh mắt vô tình nhìn thẳng chẳng thêm ngoảnh lại.

Những trái tim hòa làm một chỉ còn lại mình em bơ vơ

Định mệnh cho em là thế, anh có đối với em như vậy?

Anh nói em không tim, không máu, không nước mắt.

Chỉ một cảm xúc...không tức giận...không buồn bã... không ghen tị với người con gái ấy.

Chỉ thầm nghĩ không dám tuôn ra... sự ấy này.

Lucy vẫn nhìn Lisanna và Natsu trò chuyện, ánh mắt quét qua li nước ép trái cây đang ở trên bàn.

Trong đầu cô hiện giờ đang có một suy nghĩ gì đó, nhưng chắc chắn là một điều chẳng mấy tốt lành.

Chợt li nước trái cây ấy đọng đưa, nước trong chiếc ly thủy tinh ấy chóng chánh như muốn tuôn ra ngoài.

Natsu và Lisanna mãi mê nói chuyện với nhau nên không để ý đến điều đó. Mãi cho đến khi ly nước ấy đổ ập lên người Lisanna.

- Cậu không sao chứ? - Natsu lo lắng hỏi thăm.

- À không sao đâu - Lisanna cười trừ.

- Cho tớ mượn nhà vệ sinh một lát.

Nói rồi Lisanna đứng dậy, để Natsu chưa kịp phản ứng gì đã đi đến gần cửa, đúng như dự định của Lucy.

Natsu đương nhiên phải hành động gấp, không thì mọi chuyện hỏng bét.

- Lisanna, tớ có khăn giấy này. - Natsu vội chạy tới cản đường cô lại.
- Nhưng tớ cần phải... - Lisanna hơi nghi ngờ về hành động của Natsu, từ hồi nãy tới giờ trông anh không được tự nhiên lắm.
- Có chuyện gì vậy, chẳng lẽ Natsu keo kiệt đến nỗi không muốn tớ dùng nhà vệ sinh để khỏi tốn tiền nước à. - Lisanna hơi bực mình nói.
- Tất nhiên là không, nhưng mà bây giờ cái nhà vệ sinh đang rò rỉ ống nước, cậu không dùng được đâu. - Natsu vội biện lí do.
- Thế lúc nãy là ai mới vừa rửa mặt xong đấy.-Lisanna vặn hỏi.
- À, thì chính cái lúc tớ rửa mặt cái vòi cũng bị rò rỉ luôn đấy, nên áo tớ mới bị ướt. - Natsu tiếp tục tìm cách chối cãi.
- Không phải là cậu muốn làm “mát” người sao? - Lisanna không thể tin được.
- ... - Natsu im như tờ, không nói được câu nào.

Lisanna càng thấy có điều gì mờ ám mà Natsu đang che giấu cô, rốt cuộc có chuyện gì sao anh lại không cho cô biết.

Quả không hổ danh là Lisanna, có thể ứng biến với Natsu bất kì lúc nào, anh tài cách mấy cũng không chột nỗi trò này với cô.

Lisanna thấy vậy càng muốn xem thử. Cô không cho Natsu cản trở mình thêm, cô lập tức bước tới căn phòng này.

Còn Natsu, lúc nãy nói với Lisanna cố ý lớn giọng một chút để Lucy chú ý và hiểu được tình huống khẩn cấp lúc này mà tìm cách ra khỏi đó nhanh. Nhưng anh không biết được rằng là cô cố ý làm như vậy hại anh.

Khi Lisanna nắm tay cầm cửa, Natsu cầu trời khẩn phật không ngừng. Lúc cánh cửa mở toang, thật đúng là không có gì ở trong đó, Lisanna còn đang thắc mắc thì Natsu thở phào nhẹ nhõm, coi như anh qua được kiếp nạn này.

Lisanna vẫn cảm thấy có cái gì đó rất lạ mặc dù cô không thể chứng minh. Cô cũng không hỏi gì thêm.

Lisanna sau khi tẩy bớt một phần nào nước ép trên váy, cô đi ra định sớm quay trở về nhà. Tất nhiên là Natsu rất mừng rỡ.

Anh ngồi trên ghế sofa đợi cô trở ra, đang bình thường lại đột nhiên cảm nhận được một vòng tay vòng vào cổ mình, Natsu cảm thấy lạnh sống lưng chậm chậm quay đầu lại, bất giác anh thấy được một lần nữa gương mặt đẹp hoàn hảo của Lucy ở khoảng cách chỉ có vài centimet.

Đúng lúc ấy Lisanna lại đi tới phòng khách, bất ngờ cô thấy được một người con gái đang ôm lấy cổ Natsu trông họ rất thân thiết.

Lisanna chờ người, bất ngờ lại gặp với ánh mắt hoảng loạn của Natsu.

Có chuyện gì vậy nè, tại sao Lucy lại ở đây, tại sao lại cố ý làm như vậy. Cô muốn hại chết anh hả?

Lisanna toàn thân như bị đông cứng, không nói được lời nào về cảnh tượng trước mặt. Rốt cuộc Natsu cũng cô gái này là sao. Natsu đâu phải như vậy?

Natsu đứng bật dậy vội vàng đẩy Lucy ra, liền đến chỗ Lisanna nói thành khẩn.

-Lisanna không phải như cậu nghĩ đâu, tớ...

Chưa kịp nói xong Lisanna đã đi ngang qua người cậu, miệng thốt lên.

-Tớ không muốn nghe, Natsu thì ra gần đây cậu đang giấu tớ chuyện này, tớ có phải người bạn duy nhất của cậu không? - Nhấn mạnh những từ cuối, Lisanna quay người bước đi.

Mãi cho đến khi cô ra khỏi cửa, Natsu mới thều thào lên tiếng.

-Đương nhiên cậu là người bạn duy nhất của tớ... người mà tớ quý nhất.

Đừng đi trước anh; anh có thể sẽ không theo. Đừng đi sau anh; anh có thể sẽ không dẫn lối. Hãy đi bên cạnh anh.

Đau đớn biết bao khi em ra đi - và chỉ để lại sau lưng sự im lặng

---

Natsu như không còn sức lực tay xoa xoa mi tâm. Lucy nhìn thấy cảnh này mà đôi chân mày không khỏi chùng xuống.

“Xin lỗi, Natsu” Trong tâm can Lucy giờ đây chỉ có duy nhất mỗi dòng cảm xúc ấy.

Cô đi đến bên Natsu, đặt tay lên vai cậu. Natsu chợt nắm lấy tay Lucy, quay lại nhìn cô.

-Nói đi, tại sao cô làm như vậy?

-Tôi... tôi cảm thấy lạnh khi ở trong nhà tắm quá lâu, đến khi cô ấy sắp vào trong tôi liền trốn ra tôi không nghĩ cô ấy lại quay lại nhanh như vậy, tôi chỉ muốn làm ấm người một chút.- Lucy do dự nói.

-Cô nói dối. - Natsu nheo mắt nhìn cô.

- Cái lý đó đang bình thường sao lại đổ như vậy được, chắc chắn là cô có giở trò. - Natsu tức giận đứng dậy nhìn thẳng vào mắt cô nói.

-Cô thực sự là đang muốn gì đây, có cần phải dùng đến thủ đoạn đó không?

-Trước giờ tôi vốn dĩ là vậy, cậu không vừa lòng sao, biết trước thế này thì phải sớm làm quen đi chứ. -Lucy trừng mắt nhìn anh, giờ đây cô không còn giấu diếm điều gì nữa.

Làm sao Natsu biết được, kể từ ngày hôm đó, cô đã trở nên xấu xa như thế này, không cách nào quay đầu lại, muốn yên ổn cũng không xong.

-Cô...- Natsu tức giận, thật sự chưa bao giờ anh tức giận như lúc này.

- Mau đi ra nhà tôi. - Natsu quát lên.

Lucy nhìn anh bằng ánh mắt mỉa mai.

-Cậu định đuổi tôi đi ư, cậu đừng mong có thể nhắc lại những từ đó một lần nữa, bằng không tôi sẽ cho cậu hối hận.

Lucy không thèm để ý tới Natsu vẫn hiên ngang đi qua cánh cửa chính. Đi khoảng ba bước chân, cô dừng lại, hỏi anh.

- Tại sao cậu không đuổi theo cô ấy.

- Vì tôi tin rằng nhất định cô ấy chỉ nhất thời không kiềm chế được, cô ấy sẽ quay lại. - Natsu kiên định nói.

- Vậy tại sao vẫn muốn tức giận với tôi. - Lucy quay lại nhìn Natsu.

- Vì cô mà lần đầu tiên cô ấy giận tôi, đương nhiên tôi phải tức giận. - Natsu đáp lại.

- Tại sao cô lại muốn hại tôi. - Natsu lặp lại câu hỏi ban nãy.

-Không phải vì tôi muốn hại cậu, chỉ vì tôi muốn cậu không được phép quên mất sự có mặt của tôi mà thôi.

- Lucy ánh mắt không còn gay gắt nói lên.

Natsu mơ hồ hiểu ra mọi chuyện.

- Cậu có hiểu cảm giác bị mọi người xa lánh, không được công nhận trong mắt họ không, những hạnh phúc giả tạo luôn xoay trong cuộc đời, cậu có hiểu không, bây giờ chỉ có một mình cậu biết tôi, tôi không muốn cậu như ban nãy. - Lucy đột nhiên hét âm lên.

- Xuất thân từ trẻ mồ côi cô nghĩ tôi vui lắm à. Cái cảm giác cô đơn ấy tôi cũng hiểu rất rõ, chẳng hay chút nào cả, cô nghĩ chỉ có mình cô là như thế thôi sao. Từ lúc cha mẹ mất lúc tôi còn rất nhỏ đã trở thành một nỗi ám ảnh, không ai ngoài Lisanna công nhận tôi cả, tôi cũng là một người rất bất hạnh không phải chỉ mình cô đâu. - Natsu giọng nói bất lực vang lên.

- Nhưng ít ra cậu cũng có vài năm hạnh phúc còn tôi thì chưa bao giờ, cậu có một người ở bên còn tôi thực chất chẳng có ai.

Natsu rơi vào trạng thái im lặng.... chưa bao giờ ư?

Một người chưa từng hưởng thụ niềm hạnh phúc thật sự bao giờ lại đang đứng trước mặt anh.

Cô làm vậy là vì cái gì... là vì cô chỉ muốn có được sự chú ý.

Mà cũng phải... mang thân phận là một yêu quái mấy ai coi trọng.

Mà giờ đây một con người bất hạnh như anh cũng cảm thấy tội nghiệp cho một yêu quái ư, thật khó có thể tin được.

Trong một bộ phim bao giờ cũng có vai chính và vai phản diện đối lập nhau. Vai chính luôn luôn nhận một cái cục tốt đẹp còn vai phản diện độc ác, xấu xa phải nhận

lấy cái kết như chính việc mà họ đã gây ra.

-Nếu cô muốn vậy tôi có thể làm cho cô, Lucy, tôi có thể trở thành bạn của cô, sao cô lại không nói mà luôn giấu diếm điều đó qua vỏ bọc lạnh lùng của mình. - Natsu mặt mũi nhìn cô.

- Cậu... làm bạn với tôi... nghe cứ như là chuyện hài vậy. - Lucy nói

- Tôi trông buồn cười đến thế sao?

- Tôi không hề nói như vậy?

- Tôi chỉ muốn cậu ở bên tôi những lúc tôi cần và không được quên đi sự có mặt của tôi, tôi không hề muốn cậu làm bạn, nếu như vậy, cậu sẽ bị thương đấy. - Dừng một chút Lucy lại tiếp tục.

- Natsu, cậu sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác đang là vai chính của một vở kịch nhưng đột nhiên lại bị chen ép phải trở thành vai phản diện đâu, vai phản diện đó sẽ trở nên ác độc hơn bao giờ hết.-Lucy ánh mắt dấy lên bao nhiêu thông khổ, cùng quẫn.

Natsu nhìn cô, ánh mắt đã giảm đi phần nào sự tức giận, trả lời Lucy.

- Vai phản diện là độc ác, xấu xa, bởi vậy người ta căm ghét vai phản diện, cô nói mình là vai phản diện, nhưng là một vai phản diện độc nhất từ trước tới giờ.

- Tại sao lại là độc nhất? - Lucy không hiểu nhìn anh.

- Vì mọi vai phản diện đều đáng ghét, đáng hận, đáng khinh... còn cô, tôi chỉ thấy được duy nhất sự... đáng thương.

12. Chap 11: Tiếng Súng Chối Tai

Dầu mưa đã mãi xa, vệt nắng cũng chẳng ở lại

Trên làn tóc rối ngây thơ chỉ còn sương lạnh

Để thấm ướt lí trí trở nên mu muội thật nhiều
Tiếng anh nghe đâu văng vẳng bên tai, giá như...

—

Lucy đứng trước mặt Natsu lặng im như tờ. Những lời nói của cô thực chất có ý nghĩa gì, anh không thể hiểu nổi. Là vì anh chưa bao giờ trải qua những chuyện cô đã từng.

- Tôi muốn đi ra ngoài dạo mát một chút. - Kết thúc bầu không khí ảm đạm này, Lucy cất lên tiếng nói.

Natsu mắt chỉ cuối chăm chú dưới sàn, anh tuyệt nhiên không thể nói một lời nào với cô.

Có lẽ người như cô thật sự đang rất cần anh, Natsu căn bản là chưa nếm trải cảm giác đau đớn, cô đơn của cô thế nào, nhưng chắc chắn nó có điểm tương đồng với anh, chỉ có điều cô có lẽ còn đáng thương hơn anh nghĩ.

Vậy tại sao cô lại làm như vậy với anh và Lisanna. Khiến cho mối quan hệ giữa anh và cô ấy trở nên trực trặc thì Lucy được lợi gì, chẳng lẽ cô thích anh.

Không thể nào Natsu ơi, anh thật sự nghĩ khả năng này hoàn toàn không xảy ra, anh đang nghĩ cái quái gì vậy chứ.

Cái này anh vẫn không thể hiểu.

Từng bước chân nặng trĩu của Lucy gián xuống bậc thang, cô như nhìn thấu được suy nghĩ của anh.

“Cậu không cần phải biết tôi làm vậy vì điều gì, tôi chỉ muốn duy nhất một điều, cậu hãy yêu tôi, dù cho việc này có thể khá khó khăn, khổ sở, đau đớn như thế nào, cậu cũng phải yêu tôi.”

“Chỉ cần cậu yêu tôi, cậu sẽ luôn được an toàn, dù sao cậu và tôi cũng hiếm có thể có được những người tôn trọng, khá thú vị đấy chứ, chúng ta có thể là một cặp bất quan tâm đến ai... cậu không phải lo dù tôi có yêu cậu hay không, tôi vẫn sẽ luôn ở bên cậu.”

Với những suy nghĩ như vậy, liệu rằng Lucy đang thực hiện một điều gì đó xấu xa, việc ấy có chen ngang giữa Natsu và Lisanna không chỉ có Lucy mới biết rõ, và tình cảm của cậu có bị tổn thương không... chỉ có thời gian mới biết.

Natsu xoay người vào nhà ngồi bệt trên ghế sofa, bây giờ những suy nghĩ về cô cứ luôn hiện hữu trong đầu anh không thôi, có lẽ anh nên thay đổi thái độ với cô một chút, sẽ dễ thở hơn nhiều.

Natsu đi chuẩn bị đồ ăn tối, ban nãy anh định mời Lisanna ở lại ăn cùng nhưng có lẽ phải để dịp khác rồi. Anh phải suy nghĩ cách nào để giải thích với cô ấy đây, đúng là đau đầu, nói Lucy chỉ tổ gây phiền phức quá thật không sai.

Lucy đi ung dung trên con đường phố rộng thênh thang, cô có lẽ không nên suy nghĩ nhiều về chuyện đó, nên thoải mái tí, tìm cách mua chuộc anh là ok.

Lucy đang sải bước đột nhiên dừng lại, di dời tầm mắt của mình lên trên, cô nhìn như không chớp những ánh đèn với nhiều sắc màu đang lung linh chớp nháy.

Đây là lần đầu tiên cô được chứng kiến cảnh tượng đẹp như thế này, thật không thua bầu trời sao của 1000 năm trước một chút nào.

Lúc đầu đến nơi này cô đã không để ý nhiều, cô lại ít đi ra ngoài, thường thì chỉ đi vào ban ngày, Natsu cũng chưa từng dẫn cô ra ngoài ngắm cảnh ban đêm, hôm nay được mãn nhãn vì sự huyền ảo của nó không khỏi làm cho Lucy choáng ngợp.

Lucy mê mẩn nhìn những ánh đèn ấy, vô tình lả lướt theo bước chân nhộn nhịp của mọi người quên mất ý định của mình.

Mọi người ai cũng nhìn cô, nhưng cô không để ý, có lẽ là vì họ thấy cô thật kì lạ, chỉ là buổi tối thường nhật của thành phố, họ có thể nghĩ cô là người ở ngoại ô mới lên chăng.

Nhưng đối với họ, có lẽ điều ấy có thể rất bình thường khiến họ không chú ý nhiều đến vậy.

Đập vào mắt họ giờ đây không phải là hình ảnh mà cô đang tưởng tượng, mà là tiên nữ hạ phàm, nét ngây thơ trên khuôn mặt thánh thiện, sự vô tư như chẳng màng chuyện đời, sự đẹp đẽ đến không ngờ lôi cuốn họ đắm chìm trên người con gái ấy, đâu ai biết được cô là yêu quái.

Cô đi lướt qua họ, nhưng những ánh nhìn vẫn không dứt, không thể nào rời mắt khỏi cô gái này. Lucy đi qua một đoạn đường vắng lại vô tình đụng phải một người nào đó.

Trông anh ta thật đào hoa, phong nhã, khuôn mặt đẹp trai lôi cuốn bao nhiêu cô gái, đôi chân mày anh tuấn không khỏi nhíu lại, hoàn toàn bị mê hoặc bởi vẻ đẹp này.

Lucy thấy anh nhìn mình say đắm, trong lòng tỏ không vừa ý, thật chẳng biết vô sỉ.

Cô chẳng thèm màng tới anh, cũng không dành một câu xin lỗi cho hạng người này, đi ngang qua anh một cách nhanh chóng.

Bất ngờ, người con trai ấy lại chạy tới chặn cô lại, trên môi là nụ cười sát gái.

- Xin lỗi cô, tôi vô tình đụng phải người cô. - Anh chàng đó lịch thiệp nói.

- Không cần. - Lucy tỏ ra sự ương bướng của mình.

Nói rồi cô định đi lại bị giọng nói ấy cản trở.

- Chờ một chút, tôi thật muốn tạ lỗi với cô.

- Cái gì mà tạ lỗi chứ, chuyện nhỏ nhặt như vậy làm sao dám đòi hỏi anh bồi thường, anh thật tốt quá. - Lucy nói vậy nhưng trong lòng thừa biết, hạng người này tuyệt đối đừng tiếp tục nói chuyện làm gì.

- Tôi chỉ muốn mời người đẹp đi dạo thôi, có cần tỏ ra cảnh giác thế không. - Anh ta không những không bỏ qua mà còn tiếp tục lấn tới.

Anh quả thật rất tự tin với khả năng cuốn hút phái nữ, nhưng đối với người con gái đang đứng trước mặt anh đây, thật là lần đầu tiên anh phải đi xin lỗi người khác.

- Diễn trò đủ rồi đó, mau tránh ra đi. - Lucy không cần biết gì nữa cố ý nói.

Người con trai ấy đang chán chường tự đứng lại gặp được cô, đương nhiên đâu thể để cô đi dễ dàng vậy được. Nhưng thấy cô tỏ ý nóng nảy, chồn nạy lại đồng người, xem ra anh cũng phải biết tự rút lui thôi.

- Tôi tên Shindo, tôi có cảm giác chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.

- Tôi có hỏi đâu, rõ ràng, tôi thì chẳng muốn gặp lại anh chút nào.

Anh cảm giác thật nực cười, cô lại nói anh như vậy, chưa có ai dám nói đó nha.

(Là thằng cha Shindo định của Lisanna ở chap một ai còn nhớ không, chắc không nhớ.)

Lucy đi đến gần Shindo nhấc chân lên cao ghé sát tai anh. Tim Shindo rõ ràng đập nhanh hơn, mạnh hơn, sức hấp dẫn của cô gái này khiến anh thật muốn cô lại gần mình hơn nữa.

- Đừng đụng vào tôi, nếu không có ngày chuốc họa vào thân cả đấy.

Hơi ấm từ lời nói thổi vào tai Shindo khiến anh ta bất giác rung mình, cơ hồ anh còn nghe được một tiếng gì đó kèm theo giọng nói êm như ru của cô. Nó khiến anh thật thấy sợ hãi.

Lucy như đã thành công trong việc dọa dẫm con môi, miệng nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ rồi quay người bước đi.

Anh có cảm giác mình nên tránh xa cô.

Lucy sau khi đi một đoạn đường thì dừng lại ở một quán bánh rán, đây là nơi cô vẫn thường mua, loại bánh mà Natsu thích ăn, đương nhiên vẫn là cô lấy tiền từ anh.

Sau khi theo trên tay có một chiếc túi như ý, cô dám chắc thế nào cũng làm anh hết giận.

Đang đi trên đường bỗng cô nghe thấy nhiều thanh âm rộn rã khác nhau, và những tiếng bước chân đang đến gần.

Cô thiết nghĩ những âm thanh mình nghe được chắc hẳn là tiếng xe cảnh sát, không rõ là họ đang rượt đuổi gì, nhưng cứ ở đây thì phiền phức lắm.

Nghĩ vậy, cô men theo những bụi cây được cắt tỉa đẹp mắt đi đến gần đó một công viên, cô sẽ ở chỗ này một lát, đợi cuộc rượt bắt qua đi sẽ về nhà.

Nhưng khi vừa mới vào, cô đã trông thấy một đứa trẻ đang khóc, có vẻ như là nó bị lạc. Cô đi tới chỗ đứa bé ấy. Chỉ còn vài bước nữa, nhưng sau lưng lại chợt nghe thấy tiếng bước chân kèm theo một âm thanh vang lên.

Đoàng... mặt đất tung tóe cát sau âm thanh ấy, nó chỉ cách đứa bé kia chưa tới một tấc đất là đã nhắm trúng ngay chân.

Cô quay lại nhìn, chợt thấy một người đàn ông dáng vẻ hung hãn, trên tay đang cầm một khẩu súng. Đứa bé kinh hãi càng khóc lớn tiếng hơn. Ông ta lại chuẩn bị bóp cò lần nữa, dám chắc lần này sẽ trúng đứa bé đó.

Cô không suy nghĩ nhiều lập tức chạy lại ôm lấy thùng bé, đồng thời trên tay cũng chụp lấy một khúc cây phóng thẳng về phía tên đó.

Đoàng... lại một tiếng súng vang lên, cảnh sát ngay lập tức chạy tới, chỉ thấy tên đó nằm bẹp dí dưới đất, ngoài ra chẳng thấy ai nữa trừ đứa bé ban nãy, trên tay nó hình như là đang cầm một chiếc bánh rán, nó không khóc nữa, nét mặt đã bớt đi phần nào sự hoảng sợ.

Natsu đang ở nhà, anh đã chuẩn bị xong bữa tối, chỉ cần chờ cơm chín là có thể dọn ra. Bật tivi lên, không ngờ lại biết được một tin khá thú vị.

Đài truyền hình đang quay trực tiếp ngay tại hiện trường của vụ rượt bắt, nghe đâu là cảnh sát đang truy bắt một tên nghiện ma túy đang say đá nên hành động ngông cuồng như vậy.

Cảnh sát đã bắt gọn được hắn, hiện không có thương vong nào, khi được phỏng vấn họ chỉ nói rằng có ai đó đã đánh ngất tên tội phạm này, họ không biết đó là ai những vẫn muốn cảm ơn người đó.

Và đứa bé ở hiện trường, nó đã tìm lại được mẹ, khi được hỏi, nó chỉ ngây ngô trả lời.

- Một chị tiên nữ đã đánh ngã tên tội phạm đó, con thấy chị ấy rất dũng cảm, lại mạnh mẽ nữa, chị ấy còn rất hiền dịu, khi con khóc chị ấy đã xoa đầu con và đưa cho con một cái bánh rán.

Nghe đứa bé nói đến đây, mọi người đều cố hình dung ra hình tượng nữ hiệp sĩ mà nó phác họa, đến đó vẫn chỉ còn là một bí ẩn.

Còn đến khi quay sang tên tội phạm, có vẻ như hắn đã tỉnh táo, nhưng miệng thì vẫn oang oang.

- Tao đã bắn nó, viên đạn của tao đã trúng, chắc hẳn nó đang bị thương, nhưng tao không ngờ nó vẫn còn sức chạy được, nó không phải người.

Natsu nghe đến đây thì giật mình, có lẽ nào là cô không. Đang quay với những câu hỏi trong đầu thì anh đã nghe được tiếng đập cửa.

Anh thiết nghĩ rằng có thể là cô đã quay trở về, đứng lên đi về phía cửa. Natsu không nhanh không chậm mở cửa, vừa chưa hỏi được câu nào anh đã suýt nữa lên cơn đau tim.

- Lucy, cô bị sao vậy. - Natsu kinh hoảng nói.

Từng giọt máu nhỏ xuống dưới nền đất, máu từ trên tấm vai gầy của cô, máu chảy trên bàn tay đang bị vết thương.

Lucy loạng choạng đi vào trong nhà chưa kịp để Natsu hết ngạc nhiên, chưa đến được ghế sofa, cô đã ngã quỵ xuống đất. Natsu hoảng loạn chạy tới, cuống quýt hỏi.

- Lucy rốt cuộc...

- Chuyện này để nói sau có được không, giúp tôi...

Lucy nhìn xuống vết thương rồi quay lại nhìn Natsu. Thật sự là anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại dính phải tình huống khó đỡ như thế này. Vậy là anh có thể chắc chắn rằng nữ hiệp đó là cô rồi, nhưng cũng không ngờ cô lại dễ trúng đạn.

Anh kéo tay còn lại của Lucy rồi nói.

- Lucy, mau đứng dậy đi, tôi đưa cô đến bệnh viện, họ sẽ lấy viên đạn cho cô.

Lucy lắc đầu nguầy nguậy, cô kéo tay anh.

- Cậu không thể giúp tôi sao. Nếu được thì tôi đã làm rồi, mau đi thôi.

- Không được đâu.

- Sao lại không được. - Natsu ngạc nhiên nói tình cảnh này mà cô cũng không chịu nghe lời sao.

- Không kịp đâu...

- Cô chỉ bị thương ngay vai, chắc cũng không nghiêm trọng đến nỗi mất mạng, nên đi đến đó nhanh.

- Không kịp đâu... phải lấy đạn ra trước khi...

- Natsu mau đi lấy dao, lấy cho tôi viên đạn này ra, nhanh lên.

- Sao cô cứng đầu quá vậy hả.

- Làm ơn đi, lấy nó ra giúp tôi... - Lucy vẻ mặt đau đớn nhìn Natsu, lần đầu tiên anh lại nghe được lời cầu xin của cô, hẳn việc này phải rất quan trọng.

Anh thấy cô khẩn thiết như vậy, sao không thể không làm. Nhưng chuyện vì sao cô không thể tới bệnh viện, đợi lúc sau anh sẽ tra khảo cô sau vậy.

Natsu tay run run cầm dao tới, giọng anh có vẻ nhặt đi.

- Cô có chắc là muốn làm như vậy chứ, ở bệnh viện người ta sẽ lấy nó ra cho cô mà không phải đau như thế này, bây giờ cô đổi ý cũng chưa muộn đó.

- Nói nhiều quá mau lên. - Cô nói lên từng tiếng khổ sở.

Natsu thật sự rất không muốn, anh có phải bác sĩ đâu. Viên đạn lại trúng ngay vai sau của cô, kiểu này không biết cô có chịu được không đây.

Lucy biết chắc là sẽ rất đau, nên cô đưa bàn tay trái của mình lên mà cắn chặt, chỉ ít thì cô cũng không phải la oai oái cho cả cái chung cư này biết.

Natsu bắt đầu xem vết thương, xem ra nó cũng không sâu, vậy cũng tốt, chưa cắm vào xương là may rồi.

Natsu bặm chặt môi, nheo mắt đưa dao vào bắt đầu lấy đạn ra. Đến anh còn như vậy huống hồ là cô. Tay Lucy bấu chặt gấu váy, miệng khê rên lên, nhắm mắt chặt lại, mồ hôi chảy ra như suối, đau như thể không còn biết gì nữa hết.

Natsu đang cố gắng lấy viên đạn ra càng nhanh càng tốt, nhìn máu chảy không ngừng làm anh phát khiếp, cũng vừa sợ cho cô nữa, lần đầu tiên anh lo cho cô.

Cuối cùng cũng xong, Natsu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi khâm phục sức chịu đựng của cô.

- Cô đúng là yêu quái... - Natsu vẫn chưa nói xong thì Lucy đã gục xuống đất....

Khi Lucy tỉnh dậy cũng là lúc Natsu đã dọn dẹp xong tất cả vết máu, không rõ có ai nhìn thấy cô bị thương hay không, nhưng dù sao anh cũng hoàn thành việc Lucy nhờ, anh cũng đã băng vết thương lại cho cô, sau đó đưa cô lên giường nghỉ ngơi.

Khi thấy Lucy vừa tỉnh, Natsu đã nói ngay.

- Cô quả thật lợi hại đó nha, tôi cứ tưởng cô ngủ luôn không tỉnh lại chứ.

- Cậu đang trù ẻo tôi sao. - Lucy khéo môi nhợt nhạt không còn chút huyết sắc mấp máy.

- Rõ ràng là không, sao cô có thể dọa người vậy chứ, làm tôi sợ muốn đứng tim luôn. - Natsu nhả mặt.
- Bây giờ tôi ổn rồi, cậu không phải lo. - Lucy đã khôi phục bộ dáng ngạo mạn như ban đầu nói.
- Cô bị như vậy do ăn ở đấy. - Không biết Natsu ăn trúng cái gì mà có thể to gan đến vậy.

Lucy khẽ nhả mặt, Natsu thấy vậy liền giả lơ quay đi đằng khác.

- Cậu dính phải tôi cũng do ăn ở đấy. - Lucy không chịu thua nói lại.

Natsu trong lòng tức sôi máu, cô mà không bị thương là anh nhất định không bỏ qua.

Cô tỉnh lại rồi nên cậu cũng có thể an tâm mà ăn tối, từ lúc đó đến giờ anh có bỏ gì vào bụng đâu.

Natsu đi tới bàn ăn, cùng lúc đó Lucy cũng bước đến, mặc dù bước chân không vững chắc nhưng cũng không còn run rẩy như mới hồi nãy, cô rời chiếc giường ấm áp của Natsu đi, tới chỗ anh rồi cầm một chiếc túi đến.

Natsu lúc này dọn dẹp đã trông thấy nó, nhưng anh cũng không động vào.

- Bánh cho cậu đây, tôi mua mười cái nhưng bây giờ chỉ còn lại chín mà thôi.
- Cô không lo cho cái thân, lại đi tới chỗ tôi làm gì, tôi biết rồi cô mau quay về phòng nghỉ đi.

Lucy lần này cũng thật biết nghe lời, làm theo lời anh nói.

Khi kết thúc bữa tối cũng là lúc Natsu bật tivi lên xem, vụ việc vừa nãy cũng chưa hết dư luận, xào xáo trên các kênh truyền hình.

Anh thật không muốn nghe lại chút nào, nó gợi lại cho anh cảm giác lúc lấy đạn cho Lucy. Anh chuyển kênh, có lẽ nên nghe nhạc một chút cho thanh thản đầu óc.

Đang nhắm mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ, đột nhiên anh cảm giác được một sức nặng tựa lên vai của mình.

Mở mắt ra, anh đúng là đoán không sai, Lucy đang ở dựa đầu vào va anh.

- Sao lại ra đây nữa. - Natsu bực bội hỏi.
- Ngủ trên giường không quen. - Chỉ đáp một câu gọn gàng, Lucy nhắm mắt như sắp ngủ.

Natsu nhìn cô vậy cũng không muốn nói gì thêm, lại không dám đẩy cô ra vì sợ vết thương của Lucy sẽ đau, chỉ ngồi yên như vậy. Sau chừng ba mươi phút, anh cũng đã yên giấc, cả hai cùng tựa vào như ngủ cho đến sáng.

13. Chap 12: Đến Trường

Trong đôi mắt trong veo tĩnh lặng

Hiện lên một mảng mây u tối

Trên đôi môi mềm mại tươi tắn

Rỉ những giọt máu đỏ lạnh tanh

Sáng sớm, những tia nắng đua nhau vươn tới khuôn mặt ngây ngô của Natsu, anh khẽ nhắm mắt.

Tỉnh lại, điều anh thấy đầu tiên khi tỉnh giấc hôm nay lại là Lucy.

Anh nhẹ nhàng chuyển mình để Lucy không tỉnh giấc.

Tối hôm qua anh ngủ trên ghế sofa nên bây giờ cái đầu cứng ngắc, cộng thêm cảm giác mỏi ở phần cổ.

Không hiểu sao Lucy có thể thích nghi được với việc này, thật sự ngủ trong tư thế này chẳng dễ chịu tí nào. Natsu đứng dậy, làm động tác vươn vai, hít thở thật sâu để cảm thấy khá khẩm hơn lúc này.

Còn Lucy, được Natsu cẩn thận đặt người xuống, mặc dù có sự tác động đến mình nhưng cô không hề cục cựa, kiểu này chắc khi ngủ, cô lộ nhiều sơ hở nhất.

Natsu thấy thế lại hay, trong bụng định thăm trả đũa cô vụ lúc trước, lén lút cầm cây bút lông đến gần.

Natsu cười khà khà, đang nghĩ nên vẽ gì đây, mặt cô mà vẽ gì lên trông cũng buồn cười hết, ngộ vậy đó.

Natsu bắt đầu đưa tay lên, cây bút theo đó suýt chấm lên khuôn mặt đẹp tựa thiên thần. Nhưng đầu bút chỉ còn cách vài milimet, cánh tay anh liền bị cô nắm chặt lại.

Natsu giật mình, khẽ nhúm mày, Lucy chưa mở mắt nhìn anh, nhìn bộ mặt rất giống đang ngủ, cô đang ngủ hay là giả vờ ngủ nhỉ.

Nghĩ vậy, Natsu liền khẽ khàng gỡ tay cô ra, sau đó tiếp tục công việc của mình. Lại mỗi lần nữa bàn tay nhỏ nhắn ấy nắm chặt tay anh.

Natsu bắt đầu thấy hoảng.

Cô như vậy không phải là muốn hù dọa anh đấy chứ.

Natsu nghi hoặc tiến gần lại nhìn cô. Trông chẳng giống giả bộ gì cả, hay là cô ngủ mớ?

Không chần chừ, anh ghé sát mặt cô như thăm dò tình cờ hình ảnh đôi môi đỏ mọng đập vào mắt anh, làm cho anh có cảm giác thật lạ.

Bất ngờ, đôi mắt trong veo mở ra không chút ngại ngùng nhìn anh như muốn xé xác. Natsu như bị kéo giật người ra phía sau, trên mặt rất biểu cảm, anh lúc nào cũng bị cô dọa cho sợ gần xỉu mà.

- Sao cô lại nhìn tôi như vậy, định giết tôi chắc. - Natsu mở lời bất mãn.

- Tôi mới là người hỏi cậu câu đó, sao lại nhìn tôi như vậy. - Lucy cũng không chịu thua lên tiếng.

- Là vì tôi thấy cô tự dưng khi không lại nắm tay tôi, tôi tưởng cô đã dậy rồi. - Natsu tìm cách bào chữa.

- Hay thật, nghe giống như tôi là sắc nữ muốn lợi dụng cậu vậy, có phải không đây, hay là cậu có ý định gì xấu với tôi. - Lucy nói trúng tim đen của Natsu.

Anh bị lật bài liền nhanh chóng nói.

- Làm gì có, tôi thấy cô mới đúng là người muốn hại tôi đó, khi không lại mở hai mắt trợn trợn ra như ma cương thi, tôi không có tiền án bệnh tim cũng bị cô làm cho có.

- Tôi đang ngủ rất bình thường và bị cậu làm cho thức.

- Ngủ bình thường, tôi chưa thấy ai có kiểu ngủ quái đản như cô.

- Cái đó mặc xác tôi, chắc chắn cậu định làm gì đó nên cơ thể tôi mới phản ứng lên. Hừm... - Lucy liếc nhìn cây bút lông trên tay Natsu, miệng nở nụ cười tà ác.

- Aha. Tôi biết rồi nhé, cậu định vẽ lên mặt tôi nên cái tay này mới cản lại.

Lucy giơ tay lên như vậy chào làm Natsu điên chết lên được.

- Còn tại sao tôi lại mở mắt ra ư... ừm... - Lucy ra dáng vẻ suy luận rồi đưa ra đáp án.

Là do cậu định hôn trộm tôi. - Lucy liếc con mắt tinh tường về phía Natsu.

Anh không chịu được hét lớn.

- Cái gì, nghĩ sao mà nói tôi định hôn trộm cô, cô hôm nay có vấn đề à, tôi nhớ hôm qua cô bị thương ngay vai chứ có phải ngay đầu đầu mà sao ăn nói linh tinh thế hả. - Natsu như đi ăn trộm gặp cảnh sát liền phản ứng quyết liệt.

- Không phải thì thôi, làm gì mà la hét kinh thế, hay đúng thật là vậy. - Lucy đắc ý nhìn Natsu.

- Không đời nào. -Natsu bỏ lại ba chữ lập tức quay mặt lại để che đi gương mặt đỏ lựng của mình.

Anh chạy ngay vào toilet. Miệng lẩm bẩm.

- Ai thèm chứ, đừng mơ tưởng.

Nhưng nhớ đến đôi môi mềm mại của ai kia đã từng một lần động chạm, anh lại ra vẻ nghĩ ngợi điều gì đó.

Haizz, sao có thể chứ, chỉ mới ba tuần thôi, đừng nghĩ những điều rồ nữa, mình không thể nào thích cô ta, có nhớ cũng chỉ như đồng lòng người cùng cảnh khổ mà thôi.

Nói rồi Natsu trực tiếp xả nước hắt lên mặt mình cho tỉnh, không được phép mơ nghĩ lung tung.

Hôm nay anh đi đến trường như mọi ngày, anh còn phải giải thích với Lisanna về chuyện của ngày hôm qua nữa.

Natsu đi ra khỏi cửa, chỉ để lại mình Lucy trong căn nhà nhỏ như thường lệ, giờ đây cô chỉ có thể lúi búi bánh kẹo trong tủ lạnh để ăn và giết thời gian.

Những cuốn sách của Natsu cô đã đọc xong, cô chán khi phải lúi ra đọc lại giờ cô chỉ muốn biết nhiều hơn về thế giới này, nhưng Natsu không có thời gian cho việc đó, mỗi ngày trừ chủ nhật anh đi học rồi phải tức tốc đi làm thêm, phải đến tám giờ tối mới về nhà, nhưng giờ cô đã ngán ngẩm khi phải chịu đựng cái cảnh chờ anh về nhà mỗi ngày.

Thế là cô quyết định, cô sẽ đến trường cùng với anh.

Nhưng do vết thương ở vai, có lẽ phải đến hai tuần sau cô mới có thể cùng anh đến trường, đến cái nơi được cho là cái nôi của sự phát triển của loài người.

Nhắc đến vết thương, Lucy đi đến bên chiếc gương, quay qua quay lại xem thần sắc của chính mình. Cô từ từ cởi lớp áo ben ngoài, để lộ làn da trắng nõn nà.

Cô xoay người để nhìn vết thương... nó đã lành.

“Igneel, nếu không phải tại ông thì vết thương này đã có thể lành nhanh hơn rồi. Nhưng không sao cả, tôi cũng không thể trách ông, nếu như vết thương này sớm lành, thì sao tôi có thể lấy đi cái viên đạn chết tiệt ở bên trong người được.”

“Natsu, cậu đã thấy chưa, lúc tôi xé một bên vai áo để cậu trị thương, cậu có nhìn thấy gì không. Tôi hi vọng là không, lúc này vẫn còn quá sớm, cậu mà biết được thì mọi chuyện sẽ rất rắc rối. Còn vết thương này, cứ xem như nó chưa lành...”

Natsu đi vào lớp học, nhảy lập tức ánh mắt anh đổ dồn về người con gái đang ngồi học bài, hôm nay cô không đến rủ anh đi học như mọi ngày, chắc vẫn còn rất giận anh.

Vì cô và anh đến rất sớm nên trong lớp vẫn chưa có ai. Anh liêu mạng đi đến chỗ cô, mạnh dạn nói.

- Lisanna, tớ xin lỗi vì đã giấu cậu chuyện đó.

Lisanna không nhìn Natsu, cô chỉ chăm chú vào cuốn tập của mình.

- Cậu đâu có lỗi, nhà cậu cậu muốn cho ai vào là quyền của cậu cơ mà, tớ có quyền gì mà xen vào.

Câu nói đó như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt anh. Natsu không ngờ là cô lại giận đến vậy. Không còn biện pháp nào khác, anh buộc phải nói dối.

- Lisanna đừng hiểu lầm, đó chỉ là chị hàng xóm qua chơi mà thôi, chị ấy chỉ giận thôi mà.

(Lucy kêu anh nhận cô là chị thì anh làm luôn @@).

- Thì sao, thân thiết được với nhiều người rất tốt tại sao cậu phải đi giải thích với tớ làm gì.-Lisanna một mực cứng đầu không chịu nghe.

Natsu thấy tình hình ngày càng căng thẳng, thì nhắm mắt nhắm mũi nói đại.

- Chị ấy chỉ sang mượn đồ một chút thôi...

- Cậu đừng nói nữa làm phí thời gian học bài của tớ.
- Chị ấy thấy có tiếng nước chảy trong toilet thì hỏi tớ, vì chị ấy không nghĩ rằng có một người khác ở trong nhà tớ.

Lisanna im lặng, đôi mắt nhìn không chớp vào cuốn sách.

- Chị ấy chỉ làm vậy vì giỡn thôi, chị ấy chỉ muốn thử thái độ của cậu... Lúc đó tớ cũng không đồng ý nhưng với chị ấy cứ khẳng khẳng cho bằng được.
- Tớ có là gì để chị ấy phải thử thách như vậy. -Lisanna không nhin được quay qua đối diện Natsu. -Cậu đừng đối tớ.

Natsu cúi gầm mặt xuống, miệng nói không ra hơi, nhưng đã đến nước này, không nói e rằng...

- Vì tớ nói rằng cậu...là bạn gái tớ...- Dè nén thanh âm nhỏ nhất có thể ở những từ cuối cùng nhưng vẫn đủ để cô gái ấy nghe được.

Lisanna lặng thinh, mở thật to mắt nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình. Một hồi cả hai đều không lên tiếng.

Lisanna mới mở lời, vẫn cái giọng không quan tâm.

- Tớ không phải bạn gái cậu, lần sau đừng nói bừa.

Không hiểu là cô biết lời anh nói là giả hay không, chỉ biết rằng cơ hồ lúc này có chút lay động, nhưng biểu hiện vẫn lạnh nhạt.

- Tớ không ngờ là cậu lại giận dai như vậy.
- Tớ không giận, tớ đã nói rồi, càng thân thiết với nhiều người càng tốt.
- Nhưng cậu không cho tớ được vậy, cậu đang chèn ép tớ.
- Tớ không chèn ép cậu Natsu, chẳng phải tớ đã để tự do cho cậu lựa chọn bạn bè hay sao, vào lúc đó tớ đâu có đánh hay sai bảo cậu không được như thế, tớ chỉ muốn nhận câu trả lời từ cậu, bây giờ tớ biết rồi, cậu không cần nói thêm bất cứ điều gì liên quan đến chuyện đó nữa. - Lisanna bực dọc nói.
- Cậu nói rằng giữ càng nhiều người thân thiết bên cạnh là tốt và tớ đang cố gắng làm điều đó đây, vì tớ không muốn mất một người bạn quý giá nhất của tớ, người cùng tớ trò chuyện, đi học, giúp đỡ cho tớ, người mà tớ luôn muốn gặp mỗi ngày, luôn muốn ngắm nụ cười tươi trên môi, người mà tớ đã gửi trọn tình cảm trong suốt bấy năm qua.

Lisanna đứng hình, nói như vậy có phải là anh công khai tình cảm với cô.

Có phải là lời nói mà cô chờ đợi. Lisanna từng bước đi đến chỗ Natsu, cô không biết nói gì với anh.

- Cậu thích tớ? - Lisanna đột nhiên dừng bước, ngược nhìn Natsu.

Anh gật đầu.

- Cậu luôn muốn gặp tớ. - Anh lại gật đầu.
- Cậu muốn ngắm tớ cười mỗi ngày.

Thêm một cái gật đầu.

- Vậy cậu còn gì muốn nói với tớ không. - Lisanna nhìn Natsu như chờ đợi điều gì đó.

Natsu gãi gãi tai, thật sự lúc này anh không biết nói sao, hình như lời nói mà Lisanna muốn cậu làm có vẻ hơi sến thì phải, mà thôi kệ, chơi luôn.

- Cậu làm bạn gái tớ nhé.

Những tình cảm xuất phát từ đáy lòng, được thốt lên mãnh liệt làm cho con tim ai đó như ngừng đập.

Cho anh gửi lời yêu trong gió.
Thì thầm từng chữ đến tai em.
Cho anh nhẩn tiếng hẹn vào hoa.
Ngát nhẹ hương thơm như tấm lòng anh có.
Còn nay cho anh được nói lên tâm tình.
Cho cả đất trời, cho em người anh yêu.

Thật sự yêu một ai thì rất dễ nhưng để nói tiếng yêu quả thật chẳng dễ chút nào. Anh đã đơn phương suốt bảy năm qua, cô cũng vậy, cuối cùng cũng có một người chịu mở lòng mình trước, không thôi sẽ hối tiếc suốt cuộc đời.

Đôi mắt lưu ly trong veo như chứa đầy những hạnh phúc mà anh trao, đôi môi nâng lên thành hình bán nguyệt tuyệt đẹp.

Lisanna thẩn thức gật đầu. Vậy là cô đồng ý rồi sao, Natsu trong lòng nhảy múa, rộn rã không thôi.

Lisanna nhẹ nhàng tới gần anh hơn, nhón đôi chân lên. Natsu nghiêng đầu chờ cô, ngay lúc này, khoảng cách của cả hai gần hơn bao giờ hết... sẽ là một nụ hôn bắt đầu cho một mối tình đẹp.

(Chờ hồi sau sẽ rõ. Hê hê, đùa chút thôi, hôn thì nói đại ra luôn còn bày đặt ẩn dụ đồ... Pi rất đều.)

Ngay lúc gay cấn nhất thì bất ngờ có người vào lớp, Lisanna nhìn thấy liền đẩy Natsu té nhào.

Mặc dù trong lòng đang cảm thấy rất hối lỗi, nhưng mà bộ dáng bên ngoài thì vẫn ra vẻ chảnh chuốt rất tỉnh và bình thường.

Nữ sinh vừa rồi vào lớp đã thấy rõ mọi chuyện, nhưng làm thinh không nói gì, để lát nữa đi phao tin một lần luôn ... cũng phải thôi đang ở trường cơ mà, học sinh yêu đương là bắt lên phòng giám hiệu làm bản kiểm điểm hết.

Natsu mang bộ mặt tươi roi rói về nhà, thấy Lucy đang chăm chăm xem tivi, lúc trước thì anh giận cô không nói được gì, nhưng bây giờ tự nhiên thấy cô sao anh muốn tới chọc cô quá đi.

Natsu đi tới nhẹ nhàng để không để Lucy phát hiện ra, sau đó anh chớp thời cơ nhéo hai bên má của cô. Tất nhiên chỉ là nhéo yêu.

(Nhéo yêu cơ đấy, bắt cá hai tay à.)

Lucy bộ mặt không hiểu quay lại nhìn Natsu, thấy anh cười cười, cô càng nhăn mặt.

- Thuốc ở trong kia lấy uống đi, chứ không bệnh nặng thêm chỉ có tội khổ thôi. - Lucy bỏ lại một câu châm chọc cho Natsu.

- Tôi đang bị bệnh nhưng có thuốc nào chữa được đâu. - Natsu nói mập mờ.

- Ủa tôi nhớ hồi y học phát triển lắm mà, cả bệnh điên cũng chữa khỏi nói chi chỉ mới hâm hâm như cậu. - Lucy chán nản quay đầu xem tivi tiếp.

Natsu tức muốn ói máu, có cần xía xói anh như vậy không. Nhưng với tâm trạng đang vui, đương nhiên anh sẽ khách sáo bỏ qua cho.

- Cậu bị gì để tôi chữa cho.- Lucy không nóng không lạnh hỏi.

- Hơ, bệnh của tôi sao cô chữa được.

- Có gì mà tôi không làm được. - Lucy hứng thú nhìn Natsu cười mỉm.

Nhưng nụ cười ấy chưa kịp đậm đã tàn, Lucy vẽ mặt u ám nhìn Natsu một cách rất nghiêm trọng.

- Cậu làm hòa với...

- Với Lisanna rồi. - Anh cười rất tươi, lộ hàm răng trắng đều.

Lucy thất thần nhìn Natsu, cô không nói được gì lúc này.

- Yên tâm đi, tôi đã nói là sẽ làm, tôi nhất định cũng sẽ coi cô là một người bạn tốt. - Natsu thấy sắc mặt Lucy không vui liền nói thêm.

- Không chỉ có vậy thôi đâu, cậu đã nói tình cảm của cậu với cô ấy rồi sao. Ồ... hì hì.. Natsu ngượng ngùng cười. - À vết thương của cô sao rồi. Natsu vội lảng sang chủ đề khác.

- Chuyện đó còn quan trọng sao. - Lucy đấm mắt hiện lên tia thất vọng, không nói gì rồi đứng dậy đi khỏi phòng khách.

Natsu không hiểu, sao cô không vui vậy ta. Anh không nghĩ nhiều liền chuẩn bị bữa tối, ngày nào anh cũng về trễ nên cái dạ dày đánh trống chửi không nổi nữa rồi.

Sau khi đã ngồi vào bàn ăn, Natsu trên tay cầm chiếc bát, đang định ăn ngay lại thấy Lucy bước đến gần bàn ăn, cô không nói không rằng tự động kéo ghế ra ngồi vào vị trí trong bàn.

Natsu lấy làm lạ, cô lại định giở trò gì nữa đây.

- Cho tôi một phần... - Lucy không nhanh không chậm nói.

Natsu kinh ngạc, trước giờ cô toàn ăn bánh kẹo thay cơm, sao hôm nay lại ngấu húng ăn tối thế này. Không đợi Natsu kịp hỏi, cô đã lên tiếng.

- Từ trước tới giờ cậu ngồi ăn một mình không thấy cô đơn sao, tôi xin lỗi vì đã không để ý đến điều này, từ hôm nay tôi sẽ ngồi đây ăn cùng với cậu.

Chỉ một câu nói rất đơn giản nhưng cũng đủ làm cho Natsu cảm thấy ấm lòng. Trong lòng anh vừa vui vừa ngỡ ngàng, cô lại đối tốt với anh như vậy, thật khiến anh cảm kích.

Anh nhanh chóng lấy thêm một chiếc bát nữa, Lucy mỉm cười nhìn anh, cô từ tốn gấp một chút thức ăn bỏ vào miệng.

- Tôi không ngờ cậu lại nấu ăn ngon đến vậy. - Lucy nhăn trán nhìn Natsu.

- Có vài điều về tôi còn có thể làm cô bất ngờ nữa đấy. - Natsu tỏ vẻ tự hào nói.

-Được rồi, cậu cũng ăn đi.- Lucy gấp cho cậu một miếng sườn rồi nói. -Cậu đừng ngạc nhiên quá nha. Natsu này, tôi cũng muốn đến trường.

Natsu vừa ăn vừa nói.

- Không phải chứ.

- Chẳng phải cậu được miễn học phí vì mồ côi đấy sao, hiện tại tôi cũng vậy, chắc là học được chứ.

Natsu thoáng ngây người, nhưng sau đó trở lại với khuôn mặt hồn nhiên như thường.

- Ồ, chắc cô cảm thấy chán ngán khi phải ở nhà chứ gì được rồi, tôi sẽ giúp cô làm đơn xin nhập học.

Lucy sao có thể không biết đụng vào chỗ đau của cậu, khuôn mặt tỏ vẻ áy náy. Xin lỗi, lẽ ra tôi không nên nhắc tới hai chữ này.

-Không sao, tôi quen rồi.- Mặc dù nói vậy nhưng sao vẫn không buồn trước hai từ ấy, mồ côi....

Buổi tối hôm đó thật sự làm anh rất vui, vì kể từ giờ, trên chiếc bàn ăn anh này không chỉ một mình anh không nữa, anh có thể dành thời gian chờ đợi khi giờ cơm tới, điều này anh chưa bao giờ trải qua, chính cô đã giúp cuộc sống của anh có thêm niềm vui, vậy lúc trước anh đồng ý cho cô ở lại chắc là không sai.

Ăn cơm xong không hiểu Lucy nghĩ từ bao giờ lại ra cái trò trêu chọc mọi người trong khu chung cư này. Lúc đầu anh phẩy tay từ chối nhưng cô đã bảo rằng phải khiến cho những người coi thường anh phải chịu, nhưng cũng không làm hại họ, chỉ là trêu chút thôi.

Anh thấy vậy mà lại hay, đầu óc chợt nảy ra các ý tưởng, hứng lên cùng cô thực hiện. Hai anh chị cứ như con nít không bằng. Không ngờ đến cô cũng bị anh ảnh hưởng, lại nghĩ ra được trò này, vui đấy chứ.

(Để người ta bắt được có mà bị tổng cổ ra khỏi đó, coi chừng hai người đó.)

Đêm hôm đó, chọc phá mọi người cũng đã thỏa mãn, Natsu quay trở về nhà nhưng lập tức phát hiện ra Lucy không có đi theo, anh liền tức tốc chạy đi tìm.

Hóa ra là cô ở bể bơi của tầng mười lăm. Làm anh tưởng cô bị bắt quả tang rồi chứ.

(Hơ hơ, thế nào cũng có ngày đó, hai anh chị này ở chung với nhau cái chung cư đó thế nào cũng loạn lên.)

- Lucy sao cô ở đây, không đi ngủ sao.- Natsu lên tiếng hỏi.

- Tôi thấy nóng bức nên tới đây cho mát.

- Muốn mát thì xuống đó bơi luôn đi.

- Được thì tôi đã làm rồi.

- Đừng nói với tôi cô bơi giỏi quá nên không dám xuống nha. - Natsu trêu ghẹo.

Lucy trừng mắt nhìn Natsu, nhanh chóng đi tới chỗ cậu.

- Đúng vậy tôi bơi rất tốt nên không cần xuống, hay là cậu xuống đi.

Vừa nói Lucy vừa kéo Natsu để anh ngã xuống bể nước. Nhưng anh sao có thể để cô lòi dễ dàng được, hai người liền tục giằng co qua lại. Công nhận cô cũng khỏe thật, giằng co với Natsu.

Nhưng không may, người rơi xuống nước không phải là anh mà là cô. Rơi xuống nước, cô ngói đầu lên nhìn anh thì trông thấy khuôn mặt đang cười nhạo mình.

- Ha ha Lucy công nhận cô bơi rất giỏi nha. - Natsu nói xong câu đó thì quay sang nhìn Lucy, ủa sao tưởng bơi của cô kì vậy ta.

Cái này đâu có phải là bơi...

- Cứu... cứu tôi. - Lucy giấy đành đập hét lên.

- Giời ạ, còn vờ vịt, mau lên đây đi chị hai. - Natsu cứ ngỡ là Lucy đang lừa mình liền nói.

- Cứu... tôi không biết bơi. - Cô cố gắng nói được câu đó rồi chìm ngấm dưới nước.

- Ê, không chơi giỡn kiểu đó nha, mau lên đây đi.

Thấy cô không trat lời, anh thấy lo lo, sao mà lặn dưới đó lâu quá vậy. Nỗi lo lắng tăng lên, Natsu liền nhảy xuống vớt cô lên.

Vác cái thân cô lên bờ, Natsu cả người ướt sũng, tay đập nhẹ vào mặt cô.

- Này mau tỉnh lại đi, không lẽ là không biết bơi thật hả trời. Sau khi dùng động tác ép ngực, cuối cùng Lucy cũng chịu tỉnh, mở hai mắt nhìn Natsu, ho sặc sụa.

- Ấy không biết bơi sao lại không nói.

Nhìn Lucy co ro người, chẳng lẽ cô lạnh. Nhưng không phải vậy, anh nhìn kĩ gương mặt cô, trắng bệch, toàn thân run rẩy vì sợ, gương mặt thất thần nhìn xuống sàn.

- Tôi ...sợ ...ở ...dưới.. nước... - Mãi đến vài phút sau, cô mới nói được một câu.

- Nhìn cô có vẻ không ổn, chờ tôi một chút.

Natsu định quay người đi đã bị Lucy nhanh chóng vòng tay ôm chặt anh.

- Đừng bỏ rơi em... Xin anh... đừng đi..- Lucy giọng nói run rẩy như chú gà con trước giông bão, miệng lẩm bẩm, đôi môi tái nhợt mấp máy, đôi mắt nhắm chặt không dám mở ra.

Chưa bao giờ anh lại thấy cô với dáng vẻ sợ hãi như vậy. Natsu không biết làm gì chỉ để cô ôm mình. Cứ như vậy cho đến khi Lucy bình tĩnh trở lại.

14. Chap 13: Nhập Học

Làn nước là nỗi sợ không dứt
Mệnh mông... mệnh mông không thấy anh
Chỉ còn lại ta bơ vơ giữa nước xanh
Nước xanh... xanh mãi một màu

Dù chỉ cách có hai lớp vải, nhưng Natsu anh vẫn nghe rõ mồn một tiếng nhịp tim đập của Lucy.

Trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng thấy cô thật kiên cường, mạnh mẽ, có khi lại ngạo mạn, khôn ngoan,... nhưng trường hợp này là lần đầu tiên Natsu thấy được ở cô.

Khuôn mặt Lucy tái mét trong chẳng còn chút sức sống, đôi tay ôm anh chặt khừ không chịu buông, đôi môi cô mấp máy như đang thì thầm điều gì đó.

Cảnh tượng này thật khiến ai đó nghĩ về chuyện của 1000 năm trước.

- Em muốn sang bên kia ngôi làng, có được không? - Tiếng nói trong trẻo của Lucy vang lên.
- Không được đâu, họ sẽ không chào đón em. - Người con trai đứng sau lưng cô lên tiếng.
- Tại sao vậy? - Lucy vẻ mặt không vui nói.
- Thân phận của chúng ta đã định sẵn là đối nghịch với con người, không thể nào hòa thuận được. - Người con trai ấy ôn tồn nói.
- Con người và yêu quái không thể không xảy ra chiến tranh được sao? - Lucy buồn bã ngược nhìn anh.
- Anh rất tiếc Mizuki, nếu chúng ta là con người, chúng ta sẽ không được mạnh mẽ thế này, anh nghĩ rằng em nên cảm thấy mình may mắn... - Người con trai ấy chưa nói dứt câu, Lucy đã liếc nhìn anh.
- Anh cho rằng như thế này là hay sao, suốt ngày ở mãi góc u tối, biết bao giờ mới có thể chạm tới ánh sáng.
- Không bao giờ được đâu Mizuki
- Em mặc kệ, dù thế nào em cũng sẽ qua đó. - Lucy ương bướng không chịu nghe lời anh, một mực đòi qua bên kia con sông.

Cô không chờ cho anh kịp lên tiếng, đã trực tiếp đi trên mỏm đá nhấp nhô thành từng chặng.

- Mizuki, cản thận đó. - Anh chột lên tiếng.

Điều này làm Lucy khê giạt mình, chới với nghiêng người, thế là cô ngã ầm xuống con sông đang chảy xiết.

Và vì không biết bơi, Lucy chỉ biết vớ tay vấy vấy, chờ anh đến cứu mình, cô không hiểu sao mình lại không biết bơi, chỉ biết rằng ngay lúc này, người mình bị dòng nước cuốn trôi thì cảm giác sợ hãi lại tràn ngập.

Lucy được anh cứu lên trên bờ, tình trạng hiện giờ của cô không khác gì một con mèo bị ướt, mình mẩy ướt nhẹp. Cô sợ đến nỗi không nói lên được lời nào.

Không biết phản ứng như thế nào, Lucy liền tìm đến hơi ấm quen thuộc ấy để nương tựa. Cô ôm chặt lấy người con trai trước mặt, miệng không ngừng mấp máy nói lời cầu xin.

- Đừng bỏ rơi em... xin anh... đừng đi.

Người con trai ấy lúc này thấy cô bị ngã anh đã rất hoảng sợ, vì anh biết cô tuyệt nhiên không thể bơi được, giờ cô lại úp mặt vào ngực anh, khiến anh không còn cảm thấy trống trải.

Nhìn cô như vậy khiến anh bất giác cảm thấy đau lòng, tự trách mình sao lại để cô vào chỗ nước non như vậy.

Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc vàng óng, liền nói lời trấn an cô.

- Anh ở đây, anh sẽ không đi đâu cả.

- Anh đừng đi... bây giờ và cả sau này nữa... - Lucy không an tâm nói lớn.

- Được rồi, nhưng em phải nghe lời anh, không được sang bên đó nữa. - Anh liền đưa ra điều kiện.

Lucy nhanh chóng gật đầu, ở bên anh cô luôn có cảm giác an toàn, không muốn rời xa anh, cô như vậy có quá phụ thuộc anh?

Cô yêu anh, phải... rất yêu anh... Nhưng rồi đến một ngày, cô cảm giác được người con trai ấy lại đang lừa dối cô, tất cả những gì anh làm là muốn lợi dụng cô, anh chẳng lẽ không hiểu cảm giác của cô, cô không phải là một công cụ!

Cái ngày ấy, Lucy nhìn sâu vào đôi mắt anh...

Anh đang nói dối...

Anh đang hối hận...

Không thể nào... một lời lừa dối cũng đã đủ để niềm tin bị lung lay... từ trước tới giờ anh đã dối cô bao nhiêu lần... Thì thứ gọi là hối hận... có ở con người ấy sao?

Còn muốn bảo là tốt cho cô... Thứ tình cảm đó nếu có cũng chẳng qua là thương hại, cô không hề muốn.

Bởi vậy cô hận anh, anh đã giữ mãi câu trả lời cho câu hỏi mà cô luôn đi tìm. Anh luôn coi cô là một kẻ ngốc sao, còn cô lại coi anh là ân nhân của mình, là người mình yêu nhất, bây giờ chỉ còn lại là kẻ dối trá.

Nhưng tại sao, trong lòng cô luôn nghĩ về anh không dứt

Biết bao người tại sao cô lại yêu anh..

Tại sao ngày đó cô lại tin tưởng anh còn hơn chính bản thân mình.

Tại sao cô lại muốn gặp anh hơn bao giờ hết, muốn chìm đắm vào vòng tay của anh.

Dù biết rằng anh có lẽ đã không còn.. cũng phải thôi... đã một ngàn năm rồi.

Còn bây giờ ai đang hiện hữu trước mặt của cô, ai đang để mặc cho cô ôm lấy, ai đang nói những lời đó... có phải là anh không?

Nếu thật là anh, cô nguyện như thế này mãi, tiếc là...

- Natsu, tôi.. ổn rồi. - Lucy bắt đầu nói lỏng tay, thả Natsu ra.

Nãy giờ Natsu bị Lucy dọa cho chết khiếp, cô ôm chặt vậy khiến anh muốn ngộp thở mà chết luôn.

- Tôi thấy rồi, mau quay về phòng thôi-Natsu đứng dậy kéo Lucy lên, rồi sau đó cả hai cùng đi về nhà.

- Lúc này, tôi có nói mớ gì không.-Lucy hơi ấp úng hỏi.

- Không có... cô chỉ sợ, vậy thôi, uống quá, biết thế đem theo điện thoại chụp hình, cô có biết lúc đó trông cô rất không bình thường như thế nào không... - Natsu chưa kịp nói hết câu đã nhận được ánh mắt có mức sát thương cao của Lucy.

- Mặc tôi. - Bỏ lại câu nói ngắn cùn cởn, Lucy tiến lên phía trước Natsu.

Không phải anh không nghe thấy những lời đó từ cô, mà là anh không muốn nói... nếu không cô nhất định sẽ băm anh ra nấu cháo.

Những lời đó thật sự được phát ra từ miệng của cô sao, trông lúc đó cô cứ như một cô gái yếu ớt chứ chẳng bướng bỉnh như thường ngày tẹo nào.

Nhưng có một điều anh không rõ, cô nói vậy là có ý gì.

Cô đang van xin anh... điều này làm anh kinh ngạc.

Nhưng giọng điệu của cô thật không bình thường. Hình như cô bị ám ảnh bởi một điều gì đó nên phản xạ hơi lạ.

Và có một điều nữa anh biết chắc chắn, những lời nói đó không dành cho anh... mà là cho một người khác.

Cái ôm đó cũng không dành cho anh... chẳng lẽ là cho người cô yêu...

Không thể nào, yêu quái như cô mà cũng biết yêu sao? Anh thật sự không dám nghĩ tới anh chàng xấu số nào lại “may mắn” đến vậy.

Natsu còn đang nghĩ ngợi thì bị Lucy phang cho một câu lập tức tỉnh ngay.

- Natsu, hai tuần sau tôi sẽ đến trường đấy.

Hai tuần sau

- Này, vết thương ở vai thế nào rồi hả? - Natsu lơ là hỏi thăm Lucy.

- Lành rồi, không cần quan tâm. - Lucy thấy thái độ của cậu như vậy thì bất mãn lên tiếng.

- Tôi chắc chắn sau này cô chẳng dám mặc một bộ đồ mát mẻ nào ra đường đâu. - Natsu liền lên tiếng nói móc.

- Ý cậu là... - Lucy không hiểu liền hỏi.

- Có vết sẹo chà bá ngay vai thế kia không làm vậy mới lạ. - Natsu nói.

- Mặc thôi. - Lucy nhìn Natsu, không biểu lộ cảm xúc gì quay đầu đi.

Hôm nay là ngày đầu tiên Lucy đến trường, mặc dù cô gần như đã nắm được các kiến thức cơ bản của sách giáo khoa nhưng vẫn cảm thấy lo lắng.

Natsu thật đúng muốn bái cô làm sư phụ, mới có một tháng cô đã nắm xong hết rồi.

Natsu đến trường như mọi ngày, đi đến đâu cũng có người nhìn anh bằng con mắt rục rủa.

Ấy là vì tin tức anh và Lisanna đang quen nhau ý mà!

- Sao Lisanna lại đi với thằng Natsu mà không phải là tao. - Một nam sinh khóc lớn.

- Tao mới đáng thương này, ai cũng biết trong trường tao là hot boy cả. - Nam sinh khác âm ỨC nói.

Natsu bị mấy lời dèm pha kia thì không nói gì chỉ nghĩ thầm trong đầu.

“Hot.... cái khỉ gì? Có mà hot dog thì có?”

“Tụi bây đang gato với tao thì cũng vô ích thôi”

Lúc đó, có một bóng dáng quen thuộc đi đến trước mặt anh, như hằng ngày, cô ấy tới và chào anh một buổi sáng tốt.

Nhưng lúc này có một sự khác biệt rõ ràng, cô ấy không những chỉ chúc những lời chúc ngọt ngào mà còn khoát tay cùng anh đi vào trường.

Để lại đằng sau là bao nhiêu ánh mắt chứa đầy sát khí, Natsu và Lisanna hiên ngang đi qua họ và vào lớp của mình.

Còn một điều anh chưa để ý, trước lúc vào học ở đây Lucy phải làm một bài test để đánh giá năng lực, sau đó mới được vào lớp đã phân. Anh thậm chí nghĩ chắc cô vào lớp 11B15 cũng nên.

(Lớp tệ nhất ~__~)

Giờ vào lớp đã đến, tiếng chuông vang lên là lúc các học sinh có 15 phút để tự xem bài. Lúc này đây, cô giáo chủ nhiệm bước vào. Cả lớp đứng lên chào đồng loạt sau đó, là chuyện mà Natsu không ngờ tới.

- Lớp chúng ta sẽ có học sinh mới chuyển vào đây.-Cô giáo lớn tiếng nói phá tan sự ồn ào của lớp học.

Lúc này, có một cô gái với mái óc vàng với bộ nữ sinh đang khoác lên mình bước vào trường với tâm thế đầy tự tin.

Dừng lại trước cái bảng đề tên lớp, cô hít một hơi thật sâu, rồi từ từ bước vào.

- Mời em vào.

Khi Lucy bước vào lớp, có một thứ như ma lực vô hình làm lớp học trở nên thật nhiệm màu. Lucy trên môi với nụ cười tươi tắn cúi đầu chào cả lớp.

- Em hãy giới thiệu bản thân mình đi.

- Xin chào tất cả các bạn, mình là Lucy Heartfilia.

Với phong thái rất bình tĩnh, Lucy dường như là tâm điểm chú ý của cả lớp. Cô vẫn chưa nói hết câu, thì đồng loạt nam sinh trong lớp cùng nhiều nữ sinh khác ngoại trừ Lisanna và Natsu đứng lên cúi đầu chào lại.

- Rất vui được gặp bạn.

Cái này là hiếm thấy nha, cứ như chào đón minh tinh vậy đó. Chưa kịp nói thêm tiếng nào, cả lớp đã nhốn nháo cả lên, rồi còn tự giới thiệu bản thân, cái lớp đã sớm trở thành cái chợ không hơn không kém.

- Im lặng, tôi kêu em Lucy giới thiệu bản thân chứ có phải mấy em đâu, định làm loạn hả. Ngồi xuống hết cho tôi.

Thế là cả lớp sợ hãi bà cô la sát, ngoan ngoãn ngồi xuống.

- Mình mới vào trường chưa biết gì nhiều, mong các bạn chỉ bảo. - Lucy lại một lần nữa lên tiếng.

Lại một lần nữa cả lớp đáp lại.

- Vâng, rất vui được bạn chỉ bảo.

- Cô ta kêu là mấy người chỉ bảo cô ta, chứ không phải ngược lại đâu... - Natsu này giờ khó chịu lên tiếng.

- Này này thằng kia, dám nói bạn mới là cô này cô nọ, như thế mà là lớp học thân thiện à.

Chưa chi đã bị cả lớp phản ứng lại.

- Chứ mấy người gọi tôi là thằng này thằng nọ thế mà là thân thiện sao? - Natsu không chịu thua cãi lại.

- Tôi nói thôi ngay có nghe không, mấy anh chị đừng có cãi nhau nữa, tôi cho ra ngoài đứng hết. - Cô giáo nổi máu la lớn khiến cả lớp trật tự lại.

Khi Lucy bước vào lớp đã sớm trở thành tâm điểm chú ý, giống như một thiên thần tỏa sáng vừa đặt chân đến đây. Ngoại hình bắt mắt, mới nhìn thôi đã cảm thấy mến, cộng thêm vẻ đẹp trời phú, không chỉ lớp này mà cả trường đều bị cô thu hút.

Xem ra cô cũng sẽ sớm trở thành nữ vương trong cái trường này thôi. Trái tim của biết bao nam sinh đã bị cô làm cho điên đảo, đến cả nữ sinh cũng tôn cô làm thần tượng. Ấy ya, vào trường chưa được 1 tuần đã thành hot teen rồi.

Riêng Natsu thì không những không vui mà còn là xấu đến cực điểm, lúc trước anh lỡ nói với Lisanna Lucy là chị hàng xóm mà, bây giờ biết sao đây. Lisanna nhìn thấy Natsu có vẻ bối rối liền cảm thấy có gì đó thật khó chịu trong lòng.

Không lẽ Natsu cũng đã sớm bị vẽ bề ngoài của Lucy mê hoặc. Không... Natsu sẽ không làm vậy với cô đâu, cô tin tưởng anh.

- Bây giờ em hãy chọn chỗ ngồi cho mình đi. - Cô giáo thấy tình hình cả lớp không ổn, bây giờ cô mà xếp Lucy vào chỗ nào cũng bị nhiều anh lên tiếng phản đối, thôi thì để cho Lucy tự quyết định, như vậy sẽ không ai có ý kiến gì.

Lucy nhìn quanh lớp một lượt, ánh mắt quét đến đâu cũng thấy có cái nhìn long lanh, chờ đợi. Và rồi cô dừng lại ở giữa lớp, trên môi nở nụ cười như ẩn như hiện, cả lớp cũng theo đó mà ngoái đầu lại.

Natsu đang ngồi vẽ thì bỗng cảm thấy có cảm giác không mấy tự nhiên, anh khẽ ngẩng đầu lên thì bất gặp tất cả các ánh mắt đều hướng về mình. Toàn là ánh mắt hình viên đạn.

Lucy cô không định.... vậy chứ, đừng mà, anh không muốn bị xả súng vào người đâu. Lucy ơi chẳng lẽ cô muốn anh gặp đại họa chết không toàn thân mới chịu hả.

Trong lớp hai học sinh ngồi cùng một bàn, nhưng giờ chỉ còn 6 chiếc bàn là có thể ngồi được, cô không chọn chỗ nào lại chọn đúng chỗ anh là sao. Natsu mặt méo sẹo khi Lucy dần dần bước lại chỗ anh.

Thôi rồi, chuẩn bị lên tây thiên thỉnh kinh là vừa. Lucy khéo môi nhàn nhạt nụ cười, không nhanh không chậm bước gần tới bàn của Natsu... rồi nhanh chóng lướt qua anh.

Ừa, không phải cô định ngồi cùng bàn với anh à. Natsu như đang mở mắt quay xuống nhìn Lucy, cô không dừng lại ở bàn của anh, mà là bàn của Lisanna.

Lucy nở nụ cười thân thiện ngồi vào chỗ trống cạnh Lisanna.

- Rất vui được làm quen. - Lisanna cũng nở một nụ cười chào lại.

- Chào cậu.

Phù may quá, Lucy cô thì ra vẫn có chút tình người, Natsu trong lòng thanh thản. Cả lớp thì vẫn chưa hết ồn ào vì cô. Nhưng anh làm sao biết được, Lucy làm gì cũng có dự tính cả.

- Natsu san, cậu không định ăn mừng việc tớ được vào lớp chọn đấy chứ. - Câu nói đó như giáng một đòn tâm lý vào cả lớp, ai nấy đều quay lại nhìn anh.

Cái gì, chuyện này còn chấn động hơn cả tin Natsu đang làm người yêu của Lisanna đó nha. Natsu tròn mắt quay lại nhìn Lucy. Lucy lại tiếp tục bồi thêm một câu nữa.

- Đừng nói là cậu đã quên nha, cậu hứa rồi mà.

Natsu đã quen Lucy từ trước rồi sao, lại còn xưng hô thân mật vậy. Còn điệu dáng của Lucy ra vẻ như trẻ con nũng nịu đòi bánh, quan hệ giữa hai người này thật mờ ám.

Natsu còn lắp ba lắp bắp chưa nói được câu nào thì Lucy đã làm mặt giận lẫy nhìn Natsu, trông cứ như hai người đang yêu nhau ấy. Còn Natsu muốn thanh minh, sao cô lại nổi hứng nói chuyện với anh bằng cái kiểu đó chứ, Natsu-san, cái từ nghe sao nổi da gà, mới ngày hôm qua cô còn bắt anh kêu là chị nữa mà.

Natsu cố gắng lắm mới nói được tên cô.

- Lucy...

- Cậu không cần nói nữa, tớ hiểu rồi. - Lucy không để cho Natsu nói thêm câu nào liền khóa miệng anh lại.

Lisanna người duy nhất biết Natsu có quen với Lucy, nhưng những lời nói mập mờ của Lucy là ý gì đây. Chưa có cô gái nào lại nói với anh những câu kiểu như vậy. Lisanna quay sang nhìn Natsu bằng ánh mắt kinh ngạc.

Như vậy là sao hả Natsu?

15. Chap 14: Bắt Cá Hai Tay

Mùa xuân là khởi đầu cho biết bao ước mơ.

Mùa hạ là lúc nhiệt huyết cho ước mơ cháy bỏng nhất

Mùa thu sẽ đưa ước mơ lãng mạn đến đích cần tới

Mùa đông ta lại ủ ấp cho ước mơ mới chờ ngày bay xa

Bây giờ em chẳng có ước mơ đẹp đẽ nào

- Trật tự, tới giờ lên lớp rồi... Có mâu thuẫn gì để giải quyết sau, giờ chúng ta bắt đầu học. - Tiếng cô giáo cắt ngang những lời bàn tán về Lucy và Natsu.

Natsu thì đang cố tìm lời lẽ để giải thích cho chuyện này, không thể nào tập trung vào bài giảng được.

Lisanna tay nắm chặt bút, khẽ liếc nhìn Natsu với ánh mắt khó hiểu. Còn Lucy cô, cái vỏ bọc giận dỗi ấy cô vẫn để nguyên.

Khi tới giờ ra chơi, Lisanna không đợi thêm một giây nào đứng dậy ra ngoài lớp học. Để lại sau lưng là những lời bàn tán không hay ho.

- Lisanna hình như bị Natsu cho ăn quả lừa rồi, tội nghiệp cô ấy ghê.

- Thì ngay từ đầu tôi đã nói rằng thằng đó không đáng tin cơ mà.

Natsu đầu tóc xù khói khi nghe được, những không có thời gian đôi co với tụi nó, phải chạy theo Lisanna ngay lập tức.

Lucy nhìn bóng lưng Natsu chạy ra khỏi cửa, trong lòng khó chịu, liền đứng dậy.

- Lucy-san, bọn tớ có thể nhờ cậu chuyện này được không. - Cả đám con trai tranh thủ cơ hội nhào tới.

- Chuyện gì vậy? - Lucy kì thực không muốn quan tâm đến mấy chuyện ấy, nhưng cô sẽ làm nếu có lợi.

- Sắp tới trường sẽ khai mạc đại hội thể thao, lớp mình có một đội bóng đá nam, chúng tớ muốn nhờ cậu thành lập một đội cổ vũ và dĩ nhiên Lucy phải là trưởng đội.

Lucy suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đáp lại.

- Có Natsu trong đội bóng đó không. - Tất nhiên là cô chỉ nghĩ đến Natsu, còn mấy người kia có sao cũng được.

- Ồ... chuyện này... Natsu không có trong đội đâu. - Bọn họ áp ứng nói.

- Tại sao vậy? - Lucy đã tin những lời Natsu nói là thật, bọn chúng chỉ toàn ghen tị với

Natsu vì thân thiết với Lisanna, nên cố tẩy chay anh đi.

- Natsu dĩ nhiên sẽ chẳng bao giờ tham gia đâu. - Các nam sinh ậm à ậm ừ.

- Không muốn tham gia hay là vì không được cho tham gia. - Lucy ánh mắt sắc bén khiến các nam sinh cảm thấy lạnh người.

- Sao được chứ, bọn tớ nói thật, nó sẽ không tham gia, năm nào nó chẳng thế, là vì nó tham gia lĩnh vực khác rồi.

- Là gì thế? - Lucy hỏi ngay.

- Thì nó giỏi võ thể cơ mà, năm nào nó chẳng tham gia môn Karate cho lớp.
- Oh, thế hóa ra cậu ấy không cần được cổ vũ sao? - Lucy trong lòng hơi bực tức liền nói.
- Không cần, nó cũng sẽ thắng thôi, nó đi thi cấp quốc gia đứng thứ nhì mà lị, khỏi phải nói chắc chắn nó cũng sẽ hạ đo ván các đối thủ khác cho xem. - Bọn con trai léo mép cười.
- Vậy sao, tớ cũng chưa biết nữa, để tớ suy nghĩ thêm nha.

- Được được, Lucy cứ suy nghĩ thoải mái không sao hết, bọn tớ rất vui khi có cậu học chung lớp, và càng vui hơn nếu cậu cổ vũ cho đội chủ nhà.

Lucy không nói gì chỉ để lại nụ cười nhàn nhạt trên môi, nhưng nó cũng đủ khiến biết bao trái tim rơi ra khỏi lồng ngực.

Bọn họ mừng thầm trong lòng, những tưởng rằng Lucy chắc chắn sẽ cổ vũ cho họ. Lucy quay lưng bước đi, về hướng của hai người nào đó...

Natsu đi tới chỗ Lisanna trực tiếp nắm lấy bàn tay cô kéo đi thật mạnh mẽ. Cô không phòng bị lại không đủ sức để giằng co với anh nên miễn cưỡng đi theo.

Natsu dẫn cô tới một cái cây để quạt to lớn, cả hai đứng dưới bóng cây.

- Cậu đưa tớ ra đây làm gì. - Lisanna mở lời.

Natsu anh đối diện với cô.

- Sao cậu không nói gì với tớ đã bỏ đi, tớ không thích chút nào.
- Tứ bận, có chuyện gì để sau nói.
- Vậy mà cậu còn để tớ dẫn đi. - Natsu cứng rắn nói.
- Là tớ không muốn nhìn cậu lúc này. - Lisanna lạnh lùng nói.
- Tại sao không thể tin tớ một lần.
- Không phải tớ không tin cậu, là do tớ...
- Lisanna... - Natsu chân mày chùng xuống, nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình.
- Là do tớ quá ích kỉ, tớ không thể chịu được một cô gái khác thân mật với cậu dù là không đáng phải thế.
- Lisanna buồn bã nói.

Thấy cô vậy anh làm sao có thể không đau lòng được, cô là người anh thích, là người con gái quan trọng nhất với anh. Vậy mà anh lại làm cho cô buồn thêm lần nữa, cô nói là do cô ích kỉ, nhưng thực chất chính anh mới là kẻ có lỗi.

Chính anh như kẻ bắt cá hai tay.

Chẳng có người nào nhìn thấy người khác thân thiết kiểu đó với người yêu của mình mà không buồn bực được chứ.

Anh không thể tiếp tục khiến cô phải chịu đựng cảnh này, anh nhất quyết phải nói rõ với Lucy.

- Lisanna, giữa Lucy và tớ không có gì hết, chị ấy chỉ tỏ ra gần gũi vậy thôi.
- Lucy cùng tuổi với cậu sao lại xưng bằng chị. - Lisanna thấy hơi vô lí liền hỏi.
- Chỉ là tớ thích thế thôi, nếu cậu không đồng ý tớ sẽ chuyển ngay. - Natsu không do dự nói.

Đôi mắt lưu ly của Lisanna nhìn Natsu không chớp. Nếu Natsu đã nói vậy, chẳng lẽ cô lại nhỏ mọn đến nỗi không nghe cậu ấy nói.

Lisanna cô gật đầu, anh cũng theo đó mà nở nụ cười tươi. Hai người không để ý rằng có một người nữa đang nhìn hai người với ánh mắt đăm chiêu, liệu người đó có tìm cách chia rẽ hai người lần nữa.

Sau một tuần đi học, cuối cùng Lucy cũng đã quen dần với nề nếp quy củ của trường. Nhưng có một điều mà cô vẫn đang lo lắng, Natsu từ một tuần trước đến nay dường như ít nói hơn.

Cô hỏi câu nào cũng chỉ ừ một tiếng, không phải anh định cách ly cô đấy chứ. Theo như tin tức cô nghe được trên trường rằng Natsu đang hẹn hò với Lisanna, vì hành động của cô mà anh lại tránh tiếp xúc nhiều với cô như vậy sao.

Cả tuần cô không rảnh để quan tâm đến chuyện đó nên cô cũng không lên kế hoạch gì. Bây giờ trong lòng cô đang rất khó chịu, lập tức muốn đi tìm Natsu. Sải bước trên đường, cô đang suy nghĩ mông lung đột nhiên lại chạm mặt tên khó ưa đó.

- Ồi chà chà, không phải hot girl của trường đây sao, lại gặp nhau ở đây quả thật có duyên ghê nha. - Chủ nhân của giọng nói đó không ai khác ngoài Shindo.

Cậu ta cũng đã sớm biết được những tin tức nóng hổi của khối, cũng biết luôn chuyện của Lucy, Natsu, cả Lisanna nữa. Và điều này khiến hắn chẳng vui tẹo nào.

Tại sao Lisanna lại chọn Natsu mà không phải anh, anh có gì thua Natsu chứ. Nhưng nay lại gặp Lucy khiến cho tâm trạng của hắn cũng giảm bớt căng thẳng. Lucy chẳng thèm nhìn người đối diện, đang định quay lưng bước đi thì giọng nói của Shindo đã lên trước.

- Không phải người đẹp đây đang định đi tìm Natsu đấy chứ.

- Không liên quan đến cậu. - Lucy tỏ vẻ không quan tâm nói.

- Trời ạ, cả Lisanna và cô hình như đều bị Natsu bỏ bùa thì phải. Nếu muốn tìm hắn thì chắc không được đâu

Lúc đầu hắn chỉ định ghẹo cô, nhưng xem ra lại là thật.

- Nó chắc chắn giờ này là đang đi chơi với Lisanna...

- Tôi đã nói là không phải chuyện của cậu. - Lucy không vui quay lại nhìn Shindo bằng ánh mắt băng lãnh, khiến anh thấy lạnh cả sống lưng.

Bỏ câu đó ở lại, cô liền đến trường. Lúc trước mấy ông tướng kia nhờ cô chuyện đó, cô vẫn chưa trả lời, làm suốt ngày bọn họ cứ đeo bám cô như là cái đuôi vậy, bực chết đi được.

Cô chỉ định đi tìm Natsu, nhưng chắc xem ra có tìm cũng chẳng thấy. Vì vậy cô muốn đi dạo quanh các phòng tập thể thao, với ý định kiểm thử gì đó để trút giận. Và tại phòng boxing, cô đã tìm được thứ đó.

Lucy khẽ khàng đi vào phòng tập. Khiến cho ai đó đang tích cực đắm bốc vào cái bao cát treo. Lucy định hù dọa người đó, bước chân linh hoạt như mèo không gây ra tiếng động.

Cô đập mạnh vào vai người đang tập luyện hăng say, cổ tình chọc tức anh, nhưng không ngờ, anh lại quay ra sau. Trên tay mang găng đấm bốc lại thúc vào mặt cô một quả.

- Ui da... - Lucy hét âm lên.

Natsu mắt tròn mắt dẹt nhìn cô gái đang ngồi bệt dưới sàn gỗ bóng loáng, tay xoa xoa trán, trên mặt hiện lên chữ sất.

Thế là anh đang mồ hôi nhễ nhại trên người liền bị cô làm cho đông cứng.

- Sao cô lại ở đây. - Natsu nhìn bộ dạng của cô há hốc mồm hỏi.

- Tôi hỏi cậu mới phải. - Lucy ánh mắt xẹt tia lửa như muốn bốc cháy hậm hực hỏi lại.

- Cô không thấy sao, tôi rõ ràng là đang tập luyện thể mà bị cô làm cho sao nhãng.

- Tôi không biết, cậu bắt đền đi, sao có thể đánh tôi mạnh vậy chứ. - Lucy bất mãn nói.

- Chỉ là phản xạ thôi, tôi chưa vật cô nằm lăn ra đất là may rồi.

- Sao cậu có thể trả lời tỉnh bơ vậy chứ.

- Không phải cô làm tôi giật mình trước sao.

- Cậu to gan lắm dám nói với tôi như vậy hả. - Lucy lửa giận hừng hực trong lòng.

Natsu đương nhiên vẫn cảm thấy rất run sợ trước lời nói của cô mặc dù biết rằng chỉ là hù dọa mà thôi, chắc do quen rồi.

- Thôi được rồi là tôi sai. - Natsu không phục nói.

- Xin lỗi là xong sao, đưa đây. - Lucy chìa bàn tay nhỏ nhắn của cô ra.

Natsu mù mờ không hiểu.

- Đưa cái gì. Đừng nói là tiền nha, chỉ đánh có một cái không bị chấn thương đâu. - Natsu lo lắng cho cái túi của anh liền nói.

- Chỉ có tiền thì làm sao bù đắp được cho tôi hả. - Lucy không đợi Natsu hỏi thêm ngay lập tức bước tới tháo đôi găng tay của cậu ra.

Rồi, hiểu rồi, cô định trả thù bằng bạo lực. Không phải chứ, không biết là cô trâu bò cỡ nào nhưng riêng cái chuyện này làm anh thấy bất an vô cùng, không định đánh anh gãy xương đó chứ.

Lucy sau khi đã đeo găng vào thì dùng tay đấm đấm vào nhau, còn chân thì nhún nhún như võ sĩ chuyên nghiệp vậy. Natsu anh lúc nào cũng bị cô làm cho sợ chết, tức chết, cười chết vì cô mà.

- Tôi bắt đầu đây, ráng mà chịu nha. - Lucy trợn mắt nhìn Natsu.

- O... khoa... - Natsu chưa kịp nói hết câu Lucy đã nhanh chóng lao vào anh.

May mà Natsu có học võ nhanh chóng né được không thì đã nằm trên bàn thờ rồi. Lucy không hài lòng la lối.

- Không được né, đứng yên đó.

Natsu chu mỏ nhìn Lucy, rõ ràng là anh vô tội mà, cô lúc nào cũng thích bắt ép người khác cả.

Lucy tranh thủ cơ hội đấm lên đầu anh, không ngờ chỉ trượt qua mái tóc hồng gai ấy. Bất ngờ cô mất đà, tay còn lại quơ quào hướng thẳng vào mặt anh.

Dĩ nhiên là Natsu đời nào chịu đòn, anh liền bắt nhanh bàn tay cô lại, theo phản xạ liền đè cho cô ngã xuống.

Cô cũng đâu có chịu để bị gục lần hai, tay kia gì chặt cổ anh kéo xuống. Vô tình lại tạo ra cảnh tượng thật hoành tráng.

Tấm thân của anh hoàn toàn che lấp thân hình mảnh khảnh của cô. Đôi tay anh chống xuống đè lên làn tóc của cô xõa dài trên sàn. Cặp mắt của hai người lại chạm nhau, Natsu lần nữa bị ánh nhìn của đối phương làm cho mê hoặc. Anh khẽ nhìn xuống đôi môi anh đào của Lucy, nhìn như bị thôi miên.

Nếu như gần hơn chút nữa có lẽ hai người đã hôn nhau.

Lucy không chờ đợi thêm giây phút nào lập tức đá văng Natsu ra khỏi người mình, mặt cô xuất hiện những vệt hồng hồng, Natsu còn tưởng đó chỉ là hoa mắt.

Lucy tức tối chỉ tay về phía Natsu, cơ hồ như có ý nghĩ muốn băm vằm anh ra nấu cháo heo.

- Cậu... hít đất 1000 cái cho tôi. - Không đánh được Natsu Lucy liền quay ra bắt nạt anh.

- Cái gì, nghĩ sao mà bắt tôi làm vậy chứ... - Natsu phản đối kịch liệt.

- Cậu dám lên tiếng sao. - Lucy chống nạnh đành hanh nhìn Natsu.

Bộ dáng của cô anh làm sao có thể biểu tình bãi công được đây, thôi đành chiều ý cô vậy. Natsu trong miệng rửa thắm bà phù thủy độc ác không ngớt liền bị giọng chua chát của Lucy quấy nhiễu.

- Bắt đầu đi, tôi đếm, không ăn gian được cái nào đâu... - Lucy khuôn mặt gian xảo, đôi môi nhếch lên nụ cười thuần túy nghiêng đầu chọc tức anh.

Natsu bắt đầu hít đất theo yêu cầu.

1 cái... 2 cái.....100 cái... tới đây muốn nằm bẹp xuống đất rồi.... 200 cái.... Thở không nổi lun... 250... không trụ được liền nằm dài xuống đất.

Natsu còn thở chưa xong đã bị Lucy cản nhân.

- Còn 750 cái nữa, đừng có lè mề-Natsu còn chưa thở đủ bị đã bị Lucy bạo hành.

- Tôi không làm nổi nữa đâu, mệt quá rồi. - Natsu lè lưỡi lắc đầu nhìn cô

- Cho cậu nghỉ ngơi 5 giây, sau đó tiếp tục. - Lucy héch mặt nhìn Natsu.

Anh thì đầu tức muốn xi khói, căm ghét không thể đánh cô được, lại còn phải nghe theo lời cường chế khó ưa của cô.

Lucy cảm thấy cổ mình khan khát, thiết nghĩ cũng nên mua một chai nước, sẵn tiện mang cho Natsu luôn.

Cô đi ra khỏi cửa, trong lòng thầm nghĩ rằng không cho Natsu uống nước thì anh sẽ bị khô máu làm sao hít đất tiếp cho cô báo thù được nữa.

Cô vừa chỉ đi tới cổng trường đã lập tức chạy lại vào phòng thể dục. Anh nhìn thấy bộ dáng hốt hải của cô trong lòng nhin cười, không nóng không lạnh hỏi rõ rang.

- Có chuyện gì vậy, đừng nói là cô sợ đi một mình nha. - Natsu nói tới từ cuối liền bật cười.

- Sợ cái đầu cậu, có chuyện rồi Natsu. - Lucy mặt trong lo lắng ra vẻ gọi tên anh.

Natsu bán tín bán nghi, không lẽ cô định hù dọa anh sao, hey, đừng làm thế nhé, rõ rang là cô sợ ma mà còn bày đặt làm điều hại anh.

Lucy tức tối vì anh không tin, liền lôi anh xềnh xệch ra trước cổng, bây giờ anh mới tin nè nha.

Cái gì vậy, cửa khóa mất tiêu rồi????

- Tất cả là tại cô, tự nhiên giữ tôi ở lại làm gì cho bây giờ ra nông nổi này hả? - Natsu khuôn mặt méo sẹo quay sang đổ lỗi cho Lucy.

- Ai mà biết được là trường sẽ khóa cửa vào lúc này chứ? - Lucy quay sang gắt Natsu.

- Giờ tính sao đây, không lẽ ở đây qua đêm à. - Natsu vuốt mặt nói.

- Chứ cổng có bảo vệ bằng điện từ thì tính sao đây, cậu muốn giống như bị sét đánh lăm hả. - Lucy thở dài.

Cả hai cùng nhìn qua bên kia cánh cửa, không có một ai đi ngang qua để có thể kêu cứu.

- Có một điều tôi chỉ sợ thôi. - Natsu mặt mày nghiêm trọng nói.

- ... - Lucy quay qua nhìn Natsu với ánh mắt nghi ngờ.

- Có thể còn sống lết về khi ở lại đây không thôi. - Natsu lắc đầu.

- Tại sao?-Lucy hỏi. - Không cần phải lo, có tôi ở đây rồi. - Lucy ưỡn ngực tự tin

- Nghe nói ban đêm trong trường.... có ma

Lucy mắt như không thể to hơn được nữa nhìn Natsu chăm chăm, Nói gì chứ ma là thôi cô sợ nhất đó.

(Cái này là tại anh nè, ai biểu lúc trước cho chị xem phim kinh dị làm gì.)

Cả hai lạnh người quay lại nhìn ngôi trường, tiếng lá rơi xào xạc, tiếng gió rít từng đợt qua ô cửa kính khiến cho không gian thật rợn ngợp, liệu chuyện đó là có thật hay không?

16. Chap 15: Điều Bí Ẩn Trong Trường Học

Trong màn đêm tĩnh lặng nghe đâu tiếng nói.

Thình thịch nhịp tim cùng hơi thở lạnh toát.

Tay nắm tay theo nhau nhất nhất không rời.

Thất truyền tự xưa còn ám mãi... nơi này.

Natsu mặt cười hiện rõ, chỉ chỉ chỗ chỗ Lucy.

- Tôi nói vậy mà cô cũng tin hả. Rõ ràng là sợ mà.

Lucy ngẩn người nhìn Natsu, sau đó mặt đỏ lên vì tức giận.

-Tôi cho cậu chết không toàn thân bây giờ. Giỡn mặt với tôi hả. - Lucy vừa thẹn vừa tức giận, hằm hằm quát Natsu.

Anh khi nhìn thấy bộ dạng sợ sệt của cô, lấy làm hứng thú liền ôm bụng cười thành tiếng.

- Im ngay, không tôi cho cậu... - Lucy tức giận lên tới đỉnh điểm, cực kì nóng nảy hét lên.

- Thôi thôi được rồi, không đùa nữa. - Natsu thấy tình hình không ổn liền chữa cháy.

Nhưng sau đó, mặt cậu tự nhiên cứng ngắc, tay run run đưa lên chỉ phía sau Lucy.

- Có có người...

Lucy thấy biểu hiện Natsu không ổn nhưng vẫn không dám liếc nhìn, bình tĩnh hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

- Có người đang treo tồn ten trên cây bạch quả kia kìa.

Lucy không đợi Natsu kịp nói thêm liền lập tức chạy lại ôm chặt lấy cậu, khiến Natsu không thể thở nổi.

- Nếu nó... nó có tới tôi cũng sẽ che chở cho cậu.

Natsu nghe Lucy nói vậy thì đứng hình, cô quan tâm anh đến vậy sao. Anh là đấng nam nhi lại để một cô gái nói với mình như vậy, còn gì là bản lĩnh đàn ông nữa chứ.

Nhìn dáng dấp nhỏ bé của cô đang run lên bần bật. Anh thiệt không còn hứng để trêu cô nữa.

- Tôi đùa đó, chẳng có gì đâu. - Natsu lấy lại vẻ bình thường nói với Lucy.

Lucy nhắm tịt mắt nghe Natsu nói vậy thì lập tức đẩy anh ra. Quay lại xác thực, đúng là chẳng có gì cả. Lucy trừng mắt, nhìn Natsu như đao phủ muốn xử tử anh.

- Cậu... tôi không đánh thì được nước làm tôi mà. - Lucy thúc cùi chỏ vào Natsu một cái thật mạnh.

- Đau chết tôi mất. - Natsu la làng kêu đau.

- Đừng than nữa, mau tìm cách ra khỏi chỗ này đi. - Lucy bặm môi nhìn Natsu.

Cô vừa dứt lời, đèn điện sáng nhấp nháy đôi hồi rồi tắt ngúm. Chỉ còn lại ánh đèn hiu hắt từ con đường lớn lấp lờ cho hai người còn nhìn thấy mặt nhau.

Cảnh quan lúc này thật truyền cho hai người một cảm giác lạnh cả sống lưng.

- Phải quay lại lấy ba lô cái đã. - Natsu không nhanh không chậm nói.

- Trời tối như thế này mò tới phòng đó lấy ba lô thì... - Lucy ra tiếng phản đối.

- Tôi để quên điện thoại ở đó rồi, không có nó làm sao chúng ta thoát ra khỏi đây.

- Ồ vậy thì quay lại cũng được.

- Cần thận có ma đấy. -Natsu dần dần nói.

- Cậu còn nói thêm nữa tôi cho cậu hết nói được. - Lucy lần nữa cảnh cáo anh.

Natsu không nói gì hùng hổ tiến về phía phòng thể dục, mặc dù Lucy không thấy nhưng trên môi anh lại nở nụ cười nhạt, anh đang suy nghĩ gì. Lucy nhìn theo bóng lưng của Natsu, trong lòng tức tối, người nóng rực lên như bão lửa lại bị một cơn gió nhẹ mơn qua người lập tức thấy lạnh phần gáy, cô khẽ quay đầu lại.

Đập vào mắt cô là một tà áo trắng phất phơ trên cành cây bạch quả. Cô nuốt nước bọt, chạy lẹ về phía Natsu ôm lấy cánh tay săn chắc của anh.

Đầu không dám ngoái lại nhưng trong đầu vẫn định thầm rằng cô chỉ đang có trí tưởng tượng rất phong phú.

Cả hai phải đi ngang qua khu lớp học mới tới được đó. Mới lúc này thôi đèn đóm còn sáng trưng, thể mà giờ đã tối đen không nhìn rõ gì hết.

Natsu bá đạo đi qua dãy hành lang, anh có bao giờ tin mấy cái trò trẻ con thể đâu, cho nên anh không sợ gì hết. Đang đi bỗng dưng Lucy lại nói.

- Hay chúng ta vào phòng thí nghiệm lấy đèn cây đi, tối quá.

Natsu thật mệt với cô mà, rõ ràng là đang sợ thể cũng bày đặt hù dọa anh. Natsu cùng Lucy từ từ mở cửa cho ánh trăng soi vào nhưng vẫn thấy rất mù mờ.

Trong khi anh đang mò mẫm tìm đèn cây, Lucy đứng sau lưng anh hồi thúc.

- Nhanh lên Natsu.

- Biết rồi.

- Ở trong này tôi thấy ghê ghê sao ấy. - Lucy vẫn còn bị ám ảnh chuyện lúc này.

- Nói thật là ở đây vẫn còn thấy an toàn hơn là ở bên cạnh cô.

(Ý nói chị đáng sợ hơn cả ma đây mà.)

Lucy hậm hực muốn đánh anh một cái nhưng lại nghe được tiếng gió luồn qua cửa kính như tiếng hét, cô nhăn mặt nhìn anh.

- À, có rồi. - Natsu hô hoán.

Sau đó, anh lấy cái bật lửa lên. Lucy chợt nhìn thẳng về phía cuối lớp học, bất ngờ cô nhìn thấy một bàn chân hiện ra mờ ảo đang lơ lửng trên không trung, cô cố ngược đầu lên cao hơn, và toàn bộ những gì cô thấy lúc này là một nữ sinh đầu tóc rũ rượi, xung quanh cổ bị siết chặt bởi một sợi dây thừng.

Ánh mắt mở to vô hồn nhìn Lucy chăm chăm. Lucy không dám chớp mắt, tay khìu Natsu.

- Natsu... Có người treo... cổ kia.

Anh đã châm lửa xong xuôi, cầm ngọn đèn cây quay lại.

- Có chuyện gì thế.

Bóng người ấy biến mất, Natsu thấy Lucy hơi lạ liền lấy tay hươ hươ trước mặt cô. Cô giật nảy người lắc đầu. Natsu thấy cô hơi lạ thì nhướn miệng cười.

- Cô định trả thù tôi sao, không ăn thua đâu.

Lucy tức tối nói.

- Tôi nói thật mà.

- Rồi rồi, vậy mau ra khỏi đây đi, nếu không sẽ bị ma bắt mất đấy.

Lucy vừa sợ hãi vừa không khỏi tức giận anh.

- Cậu phải tin tôi, lúc này tôi cũng có nhìn thấy cái bóng trắng trên cây, bây giờ lại là nữ sinh treo cổ trong phòng, tôi không nói dối.

Natsu nheo mắt nhìn Lucy, chắc chắn là anh đang không tin cô. Lucy tức giận hét lên.

- Cậu đã nói dối nhưng tôi vẫn tin tưởng cậu hết lần này đến lần khác, tin tôi một lần không được sao.

Natsu thấy vẻ mặt của Lucy có vẻ nghiêm trọng, nhưng vẫn không tin là trường có ma, nét mặt cậu thoáng bối rối. Lucy không cách nào nói được liền bỏ Natsu chạy ra khỏi phòng.

Cô hẳn đang rất thất vọng, rất rất thất vọng. Natsu chẳng hiểu mình đã làm sai chuyện gì, đến khi sức tỉnh lại Lucy đã chạy mất tiêu, anh liền cầm đèn cầy trên tay đuổi theo.

Lucy chạy chưa tới năm phút vì nghe thấy tiếng khóc thút thít trên lầu nên dừng lại. Giờ này ở trường còn có ai khác ngoài cô và anh sao. Trong lòng cô hỗn độn cảm xúc, chạy lên trên.

Lúc này cô thấy một nữ sinh đang khóc. Lucy liền chạy tới hỏi. Cậu là ai, sao lại ở đây. Cô gái đó khẽ ngược đầu nhìn Lucy, vội quệt đi hàng nước mắt còn vương, giọng nhỏ nhẹ.

- Tôi để quên đồ quan trọng ở đây, lên trường tìm lại nhưng giờ cửa phòng bị khóa mất rồi.

Lucy hơi ngạc nhiên, có bao giờ cửa phòng học được bảo vệ khóa lại đâu. Lucy vẫn còn lo lắng về ngôi trường này, nó khiến cho cô cảm giác khó chịu ngay lúc này, thế nên không suy nghĩ nhiều.

Lucy nắm tay cô gái ấy đứng lên, giọng nói nhẹ nhàng như trấn an.

- Để ngày mai hẳn lấy, bây giờ chúng ta hãy ra khỏi nơi này đi.

Lucy không biết có phải là do tưởng tượng không nhưng đôi tay cô gái này không chút độ ấm, lạnh lẽo như đá tảng vậy.

Lucy không do dự kéo cô chạy trên dãy hành lang. Không biết có phải do Lucy cô chạy nhanh làm cô gái đó đuổi theo không kịp hay không. Cô gái đó lớn tiếng nói.

- Từ từ thôi, cậu đừng chạy nhanh quá.

Lucy quay đầu lại.

- Ừm, vậy chúng ta... - Chưa kịp nói hết câu, miệng Lucy đã cứng đờ không nói thêm được lời nào.

Bàn tay mà Lucy vẫn đang nắm chặt giờ nhìn chẳng khác gì một miếng thịt đông lạnh khuyết máu, trắng bạch như xác chết.

Còn cô gái ấy, ngược nhìn Lucy, bỗng trong đáy mắt, huyết lệ chảy thành dòng rơi trên khuôn mặt.

- Tay của tớ, trả tay lại cho tớ. - Cô gái khóc như ai oán từng bước tiến về phía Lucy.

Lucy hét lên, thả bàn tay kia xuống, quay đầu chạy đi.

Natsu nghe tiếng hét của Lucy trên tầng hai ngay lập tức chạy lên. Nếu phải nói thì đúng là lần đầu tiên anh nghe thấy Lucy hét thất kinh như vậy, trong lòng dự cảm có chuyện chẳng lành. Liền chạy lên xem thử, nhưng rốt cuộc vẫn không thấy thứ gì.

Anh giậm chân tại chỗ, trong lòng tức không nói lên tiếng. Hay là cô đang trêu đùa anh đấy hả.

Nghĩ vậy, anh không nhanh không chậm bước xuống bậc thang, rảnh rỗi vừa đi vừa đếm số bậc thang, nói chung là để cho khuây khỏa cơn tức.

- 1... 2... 3... 11... 12... - Dừng ở bậc thang kẻ cuối, Natsu không khỏi thắc mắc.

Nếu anh nhớ không nhầm thì chỉ có 12 bậc thang thôi mà, sao bây giờ lại lòi ra một bậc nữa. Natsu anh trong đầu bẽ tắc, không suy nghĩ nhiều bước xuống và đếm... 13.

Ngay lập tức, sau đó là một chuỗi sự kiện kinh hoàng. Một thân thể nữ sinh từ trên lầu rơi xuống trước mặt Natsu.

Máu bắn ra trên nền đất, cơ mặt nữ sinh ấy cứng ngắc bỗng dừng lại giãn ra để lộ nụ cười rộng đến mang tai.

- Tay của tôi... – Nữ sinh ấy mặt bê bết máu nói

Natsu theo phản xạ la lên rồi chạy đi. Chạy tới ngã rẽ lại đâm sầm vào một người. Cả hai vung về té xuống đất.

Lucy trân trân nhìn Natsu.

- Cậu...

Natsu không để cô nói thêm liền đứng dậy nắm lấy đôi tay ướt mồ hôi của cô thật chặt. Sau đó kéo cô chạy thật nhanh. Không mau rời khỏi chỗ này là chúng ta tiêu chắc. Natsu vừa chạy vừa nói.

Lucy đang có cảm giác trống vắng, lạc lõng bỗng trở nên can đảm hơn nhiều. Nếu là Natsu anh đứng ra thì cô sẽ chẳng sợ gì cả. Cả hai cùng chạy, chạy thật nhanh, phía trước lại là một ngã rẽ.

Natsu đang chạy rất nhanh thẳng lại, làm Lucy đổ nhào lên tấm lưng rộng lớn của anh.

Qua lớp kính trên hành lang, anh thấy được một khuôn mặt đầy máu của ai đó đang tiến về hướng của họ. Dáng người đi không nhanh không chậm, ánh mắt vô hồn nhìn thẳng, trên tay còn cầm thêm một chiếc rìu có nhũ vài giọt máu xuống nền đất.

- Chuyển đường đi. - Nói rồi Natsu tiếp tục dẫn Lucy chạy.

Cả hai chạy qua phòng mỹ thuật, tính trốn ở đó một lúc. Dường như nín thở khi chờ thần chết đi qua cửa phòng. Đang trong giờ phút thập tử nhất sinh thì một chuyện không ngờ đã xảy ra.

Lucy cảm thấy tay mình như có nước rơi xuống, khẽ liếc mắt nhìn. Chợt cô thấy một chấm máu đã thâm đen. Rồi lại tiếp tục, một giọt nhỏ trong không trung chạm vào tay cô.

Lucy chần chừ ngược đầu lên... Quả thật cô nhìn thấy bức tượng trưng bày trong phòng mỹ thuật dính đầy máu, trên đầu nó còn có vết cắt đang chảy máu âm ỉ.

Lucy hét lên, Natsu cũng theo đó nhìn thấy nắm tay Lucy chạy ra khỏi phòng. Nhưng chưa kịp bước đến cửa. Thần chết đã quay lại khi nghe tiếng la động trời. Giờ là ngõ cụt, biết chạy đi đường nào.

Cả hai tay nắm chặt nhau, nhưng càng nắm, Natsu càng cảm nhận bàn tay của Lucy rất lạnh, như là nước đá vậy. Khi thần chết lao tới, anh không suy nghĩ nhiều ôm chặt Lucy lại... Bỗng dừng lại nghe thấy...

- AAA, cái đồ biến thái, cậu làm gì vậy hả?

Tất nhiên chủ nhân của giọng nói đó không ai khác ngoài Lucy. Nhưng tại sao cô lại la lên như kiểu anh là tội đồ không bằng, anh đang muốn bảo vệ cô đó.

Natsu từ từ hé mắt ra, liền thấy được ánh mắt tràn đầy tức giận của cô gái đó.

- Hay thật, trong lúc tôi đi mua nước cậu lại ngủ ở đây, tôi chưa cho phép sao dám ngủ hả?-Lucy giọng chua chát nói.

- Ủa... Nãy giờ là tôi đang ngủ hả?-Natsu bày tỏ khuôn mặt ngây thơ.

- Mới từ trên trời rơi xuống hay sao? - Lucy nhăn mặt lấy tay ám chỉ vào đầu.

(Ý bảo anh khùng á mà)

- Mà cậu mau bỏ tay ra. - Lucy hét ầm ĩ, dùng sức đánh lên tay Natsu.

Anh nhìn lại, đúng là thấy mình giống hệt kẻ đang làm trò đồ bại, lập tức thu tay về.

Thực ra lúc nãy anh vì mệt quá nên thiếp đi, Lucy quay lại thấy anh đang say ngủ nên định đánh thức anh dậy.

Đầu tiên cô cho chai nước lạnh ngắt bỏ vào tay anh, cứ tưởng rằng anh sẽ bật dậy ngay. {Vậy nên lúc anh nắm tay chị *trong mơ* mới thấy lạnh nè}

Không hài lòng về việc anh tiếp tục ngủ, cô lại định lấy lọn tóc quét lên mặt anh cho anh nhột chơi.

Không ngờ anh lại gỡ thói *dê xồm* quay người qua ôm lấy cái đùi trắng ngần của cô.

Natsu nãy giờ mới sức tỉnh, lấy tay lau mồ hôi còn đọng trên trán. Quả là ác mộng khủng khiếp nhất anh từng trải qua. Nếu Lucy không kêu anh dậy chắc anh thăng thiên trong đó luôn rồi.

Mà nay giờ mới để ý nha, hình như trường bị cúp điện rồi thì phải. Chắc là do hệ thống điện cáp có vấn đề đây mà.

- Tôi thấy khi ngủ mặt cậu biểu cảm dữ lắm, gặp ác mộng hả?-Lucy nhìn Natsu dò xét.

- Đã biết vậy mà còn hành hạ tôi nữa, cô là con người ác nhất trên thế giới.-Natsu không vui vẻ gì lập tức trả đòn.

(Nói sao chứ em vẫn thấy chị còn tốt chán so với phiên quân IS)

- Biết vậy thì tốt, mau lên, cổng sắp đóng rồi đấy.-Lucy hối thúc.

Thấy cô có vẻ nhanh nhẹn vậy, anh ngăn người.

- Tôi biết là cô sợ ma nhưng từ từ đã.

- Sợ ma cái đầu cậu ấy, cậu sợ mà nói tôi hả. - Lucy không kiên dè kí tặng Natsu một phát.

- Ủa, tôi nhớ hồi lúc cô sợ mà. - Natsu vừa xoa xoa đầu vừa hỏi.

- Hồi nào, tôi chỉ nhớ là mình không muốn nhìn cảnh giết chóc thôi chứ có nói là sợ ma đâu, rõ ràng.

- A vậy hả, nếu thế thì tôi không lo có một ngày cô sẽ lấy mạng tôi rồi. - Natsu cười.

- Điều đó là đương nhiên rồi, tôi thì không thích giết nhưng chỉ thích tra tấn thôi-Lucy cười.

Nụ cười đó khiến cho Natsu không khỏi sờn gai ốc, nghe còn kinh dị hơn cả giấc mơ của anh.

Nhưng có một điều anh chắc chắn rằng trường mà anh đang học không chứa những điều kinh khủng như vậy

Cả hai đi trên hành lang hướng thẳng đến công trường, do trời tối mà lại không có đèn nên cả hai không dám đi nhanh.

Một giọng nói bỗng truyền tới sau lưng họ.

- Các cháu làm gì ở đây vào giờ này thế?

Cả hai cùng quay lại nhìn, thấy một người đàn ông trạc tuổi trung niên đang đi tới, ông ấy còn mặc đồng phục của bảo vệ nữa.

- A vâng, tụi cháu định về ngay đây. - Natsu quay lại nhìn bác bảo vệ mỉm cười.

Lucy không ngần ngại đi tới nắm lấy tay của Natsu, mắt cô nhìn chăm chăm không lộ chút biểu cảm nào khi đối diện với bác.

Natsu cảm thấy ngượng ngùng khi Lucy làm vậy, trông họ cứ như tình nhân đi với nhau vậy.

- Vậy hả, tụi cháu đi về cẩn thận. - Bác bảo vệ ấy nói tạm biệt một câu rồi quay lưng bước đi.

- Dạ, chào bác. - Natsu cũng chào lại.

Sau đó, Lucy nhanh chóng kéo Natsu chạy. Khi ra khỏi cổng, cô mới dừng lại, lúc này đèn trong trường cũng sáng trở lại.

Trong đầu Natsu định ninh nghĩ rằng ông ấy đã đi sửa chữa hệ thống điện.

Cả hai đứng thở dốc một hồi lại có một chú bảo vệ đi tới.

- Mấy cô mấy cậu ra trễ thế, làm tôi chờ nãy giờ.

Sau đó chú ấy đi tới khóa cổng trường lại. Thấy vậy Natsu vội lên tiếng.

- Khoan đã chú ơi, còn có bác bảo vệ ở trong nữa, sao không chờ ông ấy ra ạ.

- Hả, cậu nói gì kì vậy, trong trường này có mình tôi làm bảo vệ mà, kiếm đâu ra người thứ hai.-Chú bảo vệ không hiểu hỏi lại Natsu.

Một luồng khí lạnh bao trùm cột sống, Natsu quay đầu nhìn ngôi trường ấy, khẽ nuốt nước bọt. Anh thề là từ đây về sau không dám ở lại ban đêm trong trường nữa.

Lucy nhìn Natsu lắc đầu, anh quả thật rất ngây thơ...

Cứ mỗi đêm có học sinh về trễ so với giờ đóng cổng, có một bác bảo vệ đi đi lại lại trong trường, trên tay không có chút ánh sáng, nhưng ông ấy vẫn gặp những học sinh ấy để chào hỏi...

17. Chap 16: Hôn

Tóc tách tóc tách tiếng mưa rơi

Hay đâu đó là sầu muộn

Quàng tay qua cổ, chân nép ngang hông

Anh chỉ có thể ẩm ỨC trong lòng.

“Em rồi cuộc có phải là heo?”

Lucy cùng Natsu rảo bước trên con phố quen thuộc, vốn trời đêm không khuya nhưng cái cảm giác vừa mới bước ra khỏi cánh cổng trường kì bí ban này làm cho ai đó bất chợt rùng mình.

Suy nghĩ vẫn lơ đãng xuất hiện như làn gió thoảng ngang qua tâm trí Natsu, anh đang suy nghĩ gì?

Nếu như giấc mơ đó là thật thì chắc giờ anh đã sớm trở thành bộ xác sẽ được phát hiện đầu tiên trong trường, dư âm của nó khiến người ta không khỏi không nghĩ ngợi.

Nhưng tại sao lúc đó anh lại chấp nhận rằng mình lại đưa lưng ra để đỡ cho cô ấy.

Tại sao lại nắm đôi bàn tay lạnh buốt ấy đến bây giờ vẫn chưa muốn buông ra.

Tại sao lại cảm thấy thật dễ chịu khi cô ấy ở gần.

Tại sao hết lần này đến lần khác luôn nghe theo lời cô ấy?

Tại sao anh vẫn hay lén lút chỉ để nhìn được gương mặt của cô ấy?

Tại sao gần đây anh nghe đâu vắng vắng bên tai tiếng nói ngọt ngào của cô?

Tại sao có những lúc anh chỉ muốn ấn xuống đôi môi kia một nụ hôn?

Tại sao nụ cười của cô đối với anh lúc bấy giờ lại trở nên quý giá như vậy?

Tại sao anh tin tưởng cô ấy đối với mình như những lời cô nói?

Anh thương hại cô ư... có thật thế?

Anh nhớ cô vì trong gần một tuần mình luôn tránh mặt? Không đâu, anh chỉ nhớ người anh yêu thương.

Anh có coi cô là một phần của gia đình... như người chị, người mẹ, người em gái hay....

Tất cả những điều đó bây giờ thật mơ hồ, anh còn không rõ mình đang nghĩ cái gì nữa, chết tiệt!

Từ bao giờ mà anh lại như thế?

Khẽ liếc nhìn sang cô gái tóc vàng đang đi bên cạnh, Natsu nhanh chóng nhận lại một tia sắc lẹm từ ánh mắt nâu của Lucy, cô như không vui nói:

- Cậu định cầu xin cũng vô ích, tôi không tha đâu.

Natsu ngó người, cô đang nói gì thế, chẳng lẽ cô nghĩ anh có ý định xấu gì với cô à?

Không không, phải giải thích cho cô rõ, chứ không sau này cô lại kiếm cớ nói móc anh.

Nhưng đôi môi khép hờ chưa được mở ra đến 1 giây đã bị thứ âm thanh trong trẻo kia cắt ngang.

- Ngồi xuống. - Lucy ra lệnh như một công nương tối cao.

- Tại sao tôi phải làm như vậy chứ? - Natsu ngẩn tò te không hiểu liền hỏi.

Lucy lắc đầu, ngón tay trở trên không trung đưa qua đưa lại.

- Cậu phải chịu phạt vì tôi chưa trả thù xong mà.

Natsu suýt bật ngửa, gương mặt thoáng đỏ ra sau đó nhanh chóng lấy lại biểu cảm, lấy lại tiếng nói riêng trong lòng anh đang rất ức chế.

- Cô ác quá... dù sao tôi cũng mệt sắp xỉu khi hít đất mà.

- Nhưng cậu vẫn chưa hoàn thành, ngồi xuống. - Lucy như bà la sát lặp lại lời yêu cầu.

Natsu rất uất ức ngồi xuống, trong đầu miên man suy nghĩ cô sẽ dùng hình thức nào tra tấn anh đây, chắc anh chột quá.

Natsu vừa mới khụy chân, Lucy đã nhanh nhẹn nhảy tót lên lưng của anh. Đôi tay vòng chắc quanh cổ, miệng thì thầm.

- Công tôi từ đây về đến nhà đi.

Natsu thở phào vì cô không dùng độc chiêu hành hạ anh đến chết. Anh từ từ chồm người đứng dậy, lập tức bị một trọng lực từ đối phương chi phối.

- Ăn cái gì mà nặng quá vậy? - Natsu la lối.

- Cái gì, tôi thế này mà nặng á, xem ra hình phạt này vẫn còn nhẹ chán đúng hông? - Lucy dùng lời lẽ đe dọa Natsu khiến anh sợ phát khiếp.

Anh khẽ lẩm bầm trong miệng, cố gắng đứng dậy trước ánh mắt tò mò tấy mảy của nhiều người.

- Đồ ác ôn

Lucy thoáng nghe được, mắt liếc nhìn anh như muốn bấm thịt, chiếc đầu khẽ tựa lên vai anh

Lucy nhẹ nhàng nói, hơi nóng phả vào tai Natsu khiến anh thấy nhồn nhột.

- Cậu mà còn nói nữa tôi sẽ hôn cậu đó.

Natsu khẽ đỏ mặt, quay đầu nhẩn mày định đáp trả lại lời nói bá đạo của cô.

Nhưng khi vừa mới chạm ánh mắt đầy mê hoặc ấy, anh lại nuốt hết những lời đó xuống bụng, mặt càng đỏ hơn.

- Sao thế? - Lucy thấy Natsu có vẻ bức xúc tự dừng thay đổi thái độ làm cô hơi ngạc nhiên.

Thích thú với trò đùa của mình, Lucy gục đầu vào sát vai của Natsu, miệng đắc ý nói.

- Cậu sợ rồi chứ gì, biết sợ là tốt.

- Ai sợ chứ? - Natsu lên tiếng.

Anh không dám quay lại nhìn cô lần nữa vì anh sợ tim mình lại thỉnh thoảng ngừng đập, cô sẽ nghe thấy mất.

Lucy vẫn không chịu buông tha cho Natsu, nghe câu nói bất ngờ của anh, cô nổi gan lên nói lại.

- Giế, nói nữa là tôi hôn cậu thật đó. Cậu thích lắm hả? - Có phần ghẹo, Lucy chĩa thẳng lời nói đến Natsu, ánh mắt đậm chiêu có chút hài hước.

- Ai thích chứ. - Natsu trả treo.

Lucy hừ một tiếng rồi không nóng không lạnh hôn nhẹ bên má của Natsu, khiến anh giật nảy người, miệng lắp ba lắp bắp.

- Cô...

Chưa nói tiếp được lời thứ hai, Natsu đã bị Lucy trao thêm một nụ hôn bên má còn lại khiến anh mặt đỏ như chưa từng được đỏ.

Lần này Natsu sợ hãi im bất, không dám hó hé tiếng nào.

- Nếu còn nói thêm nữa thì tôi sẽ hôn môi cậu đấy biết chưa.

Mọi người đi trên đường ánh mắt đều nhìn về hướng có đôi nam nữ “tình tứ” đang làm bộ trên đường đi lác đác tặc lưỡi đều có đủ.

- Haizz, giữa nơi đông người mà thể hiện công khai ghê.

- Có gì đâu, giới trẻ thời nay là tự do thoải mái thể hiện hạnh phúc là được rồi.

Những lời nói ấy vô tình lọt vào tai Natsu. Anh thật muốn hét lên nhưng mà như vậy là bị Lucy “ây” ngay.

Đang đi trên con đường tấp nập, bỗng đâu một cơn mưa lại xuất hiện. Mưa rơi tí tách tí tách.

Ướt cả vai áo trắng, ướt cả mái tóc hoa anh đào, ướt cả đôi tay trắng nõn đang dùng sức bám trụ trên cổ anh.

Natsu anh muốn kêu trời cũng không được, than với đất cũng không xong. Chẳng lẽ đến cả thần thánh cũng muốn anh gặp đại hạn sao.

Trên từng cửa kính bị nhòe đi vì những hạt mưa chảy miết xuống thành dòng tí ti, ánh đèn điện lập lờ.

Biết tìm đâu ra chỗ trốn mưa bây giờ.

Đang trong tâm trạng không tốt, Lucy lại ra vẻ rất thích. Cô lấy đôi bàn tay hứng từng giọt nước mưa nặng trĩu trên bàn tay, trong cô không có vẻ gì là bận tâm với chuyện sắp xảy ra với mình.

Natsu thấy Lucy có vẻ phấn khởi, liền đùa.

- Nếu cô thích mưa như vậy thì làm cái áo mưa cho tôi khỏi ướt đi. (Hình như anh quên zụ đó rồi)

- Chẳng phải tôi đang làm sao? (Chị cũng quên tuốt, hèn cho anh nha T__T)

Natsu mặt mày tươi tỉnh chưa được bao lâu, lại cứng đầu nói.

- Cứ như vậy cô sẽ bị cảm mất, nhớ lúc đó cô bắt thôi làm nô tỳ thì sao hả, không được.

Nói rồi anh lấy trong ba lô một chiếc áo khoác, ngại ngần đưa cho cô.

- Mau trùm lên đi, có khi lại thế đấy.

- Cậu nên lo cho mình thì hơn-Lucy không biết ơn nói.

- Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, có cô là chiếc ô cho tôi còn gì. - Natsu buộc miệng nói.

Đôi môi khê đưa lên thành hình trăng khuyết đẹp mị hoặc, mở lời.

- Ủ, thế ra cậu muốn tôi suốt đời làm ô cho cậu, không tôi.

- Gì chứ, ai muốn thế bao giờ.-Natsu kinh cãi với Lucy màn hai.

Không đợi cho anh kịp cãi thêm câu nào, Lucy đâm vào hai tay của Natsu đang thực hiện nhiệm vụ giữ chân Lucy để thăng bằng trong việc gọi là công.

Anh bất ngờ thả ra, nhưng không biết điều đó lại là họa của mình.

Lucy nhanh nhẩu chặn đứng trước mặt anh, hai tay nâng khuôn mặt anh như báu vật. Miệng thầm cười.

- Chẳng phải tôi đã nói rằng tôi sẽ hôn cậu nếu dám nói thêm sao, đây là câu thứ mấy vậy?

Biết mình bị gài, Natsu không còn cách nào khác là phải bỏ chạy. Nhưng không hiểu do mưa làm nặng đôi chân anh hay vì lí do khác, cơ thể anh bất động không làm gì.

Lucy từ từ nhón đôi chân lên, đôi mắt khép hờ lại, đang dần dần hướng đến...

“Natsu, làm gì đi chứ, cô ấy sắp hôn mày rồi kìa, mau tránh ra đi...”

Đối lập với dòng suy nghĩ đó, mặt khác của anh lại nhiệt tình kêu gọi.

“Có sao đâu nào, đã hôn một lần rồi làm lần hai không thành vấn đề”

“Mày nên nhớ là mày đã có người yêu rồi, Natsu!!!”

“Nhưng phản kháng cô ấy cũng chết mà”

“Cô ấy chắc không nhỏ mọn đến nỗi thế đâu, gần lắm rồi lấy tay che lại nhanh lên”

Nhưng đã không còn kịp nữa, Lucy đã gửi cho Natsu cái hôn thứ hai, cô nhẹ nhàng mơn trớn đôi môi anh.

Đến lúc này, lí trí dường như đã không còn được kiểm soát, Natsu rụt rè đưa tay lên trụ sau gáy Lucy, từ từ đáp trả cô.

Lucy ngạc nhiên, nhưng hành động này càng làm cô lấn tới, cô giữ đôi tay của mình qua hông anh.

Natsu gần như bạo hơn, anh giữ chặt lấy cô hơn, nụ hôn cả hai trở nên sâu hơn, khó dứt hơn. Chiếc lưỡi của anh linh hoạt khám phá khoang miệng của cô, dù rằng đây là lần đầu tiên anh làm thế nhưng có vẻ cũng khá thành thực.

Cả hai hôn nhau bất chấp người đi đường đang vội vã tìm nơi trú mưa, có người hiếu kì cũng quay đầu nhìn họ, sau đó tức tốc chạy đi.

Natsu không thể hiểu được thế nào gọi là nụ hôn ngọt ngào của các cặp tình nhân đang yêu nhau, chẳng hiểu thế nào là kĩ thuật hôn này nọ. Cứ theo bản năng của một thằng con trai mà làm.

Bây giờ anh chẳng biết anh yêu ai, cần ai, muốn ai, chỉ biết trời đất như quay cuồng, chỉ muốn tiếp tục được hôn người con gái đó.

Dù trời có mưa to hơn nữa, sấm chớp có đánh như muốn xé toạc bầu trời, mặt đất có ồn ào hùng hổ con mưa thì vẫn không ngăn cản được, có hai người đang hôn nhau say đắm.

- Này, Natsu, mau dậy đi học đi.

.....

- Này, có nghe tôi nói không hả? - Lucy bực mình khi ngày nào cậu cũng gần như đi trễ, nhưng hôm nay quá lắm rồi nhé, đến giờ còn chưa chịu dậy.

Cô vào phòng Natsu, thấy anh vẫn còn nằm ỉ ra đó, cô tức giận đi tới giật phăng cái chăn ấm cúng của anh ra.

Nhưng Lucy thấy hơi lạ, sao Natsu vẫn chưa dậy. Cô nhẹ nhàng đặt tay lên trán anh...

- Cậu sốt rồi...

18. Chap 17: Trở Thành Bệnh Nhân

Ước gì tôi biến thành mưa,
Vương trên mái tóc em vừa hong khô.
Để em hờn giận trách đùa:
Vương trên tóc ướt đến mùa mưa rơi.
Hạt tình rắc nhẹ từ mây
Mà sao ướt lạnh, hao gầy tim em?
Ngước nhìn em bước vào tim,
Mưa tôi lặng lẽ ướt mềm dấu chân.

Lucy đi đến bên giường của Natsu, anh đang nằm bẹp dí với một cái khăn thấm nước lạnh vắt ngang qua đầu. Có vẻ như sau một loạt sự kiện khủng bố hôm qua. Sức khỏe của anh đã bị kiệt quệ.

Nào là phải hít đất đến cùn sức, thiếp đi một lát lại gặp ác mộng kinh hoàng, đi về lại bị Lucy hành hạ bất công về đến nhà.

Giữa đường gặp mưa mà nhường áo khoác cho Lucy { Cái này em thích }

Lại còn hôn nhau trong cảnh mưa rơi ngập trời, lãng mạn phết mà lại dính phải bệnh cảm quái ác thì thật là...

Nhưng những cảm giác kì lạ trong cơn như tỉnh như mê ấy quả thật rất kì lạ, anh cũng chẳng hiểu mình nghĩ gì mà lại hành động như vậy, anh điên rồi sao.

Đầu óc anh đang điên cuồng, trái tim anh cũng đang thổn thức, thân thể anh cũng đang mệt mỏi.

Khẽ liếc mắt nhìn người con gái trước mặt mình, hai má anh lại tê dại, cảm giác nóng bừng tràn ngập hết cơ thể.

Lucy đưa đôi mắt có chút buồn bực hướng về phía anh, vô tình đôi mắt của cả hai chạm nha. Natsu có chút bối rối liếc mắt sang phía ô cửa sổ.

Từ tối hôm qua đến giờ trời vẫn mưa, bầu trời nhòe đi một mảng xám, gợn gợn từng đám mây không biết từ đâu. Gió thổi len lỏi qua cánh cửa sổ khe khẽ rít lên như tiếng sáo. Không trong trẻo mà đục ngầu vang lên khiến anh có phần hơi khó chịu.

- Cậu bị sốt rồi, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Lucy cất tiếng nói, phá tan sự im ắng giữa hai người. Hiện giờ trong lòng cô đang nghĩ gì, cô cũng không rõ.

Khi đôi tay mềm mại chạm vào vầng trán nóng như nước sôi của Natsu. Cô giật nảy người, tự hỏi trong lòng mình rằng là do Natsu bị sốt hay do tay mình đã quá lạnh lẽo đến mức tưởng tượng như thế.

Đôi bàn tay băng giá của cô mãi mãi không ấm trở lại được, dù cho ai đó có nắm thật chặt, cổ truyền hơi ấm từ người sang cô ấy trong đêm mưa buốt, như một định nghĩa căn bản không thể suy chuyển, Lucy nắm chặt đôi bàn tay của mình.

Nhẹ nhàng thở ra những hơi thở, mong sao có làm cho nó bớt giống như một tảng băng, tất cả đều vô ích.

Nhìn Natsu bị cảm như vậy cô cũng có phần áy náy, có chút lo lắng cho anh mà trước đây ít khi cô có cảm giác thế này

- Cô không đi học sao? - Natsu khàn khàn lên tiếng.

Lucy bị lôi về hiện tại quay đầu nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng lên của Natsu, trên đôi môi tự nhiên kéo lên một vòng cung tuyệt sắc.

- Cậu như thế này sao tôi nỡ bỏ cậu mà đi, tôi cũng có trách nhiệm trong chuyện này, xin lỗi...

- Thế là cô định làm osin cho tôi hôm nay đúng không? - Chưa gì anh đã hồ hởi, mặt vui thấy rõ.

Osin... cô muốn đảm một cái thật mạnh, thật đầu, thật đặng vào mặt anh, nhưng vì nể tình anh đang trở bệnh nằm liệt giường nên cô cố kìm nén cơn tức, nóng nảy nói.

- Chẳng phải như thế cậu thích quá còn muốn gì nữa, với lại cũng do tôi mà ra cả, xin lỗi vì đã bắt cậu phải hôn tôi dưới mưa lâu như vậy.

Trong lời nói của Lucy hiện rõ ý cười, khiến Natsu không muốn cũng phải đỏ mặt tía tai.

- Cậu cứ ngủ đi cho khỏe, lát nữa tôi sẽ cho cậu uống thuốc.

Lucy điềm đạm nói với anh rồi đi đến cánh cửa.

Cách... không gian đã trở nên im ắng lạ thường.

Kéo mềm vào sát cổ, Natsu vẫn còn đỏ mặt vì những lời Lucy nói. Nó khiến anh nhớ lại lúc đó.

Khi đôi môi của cả hai áp sát vào nhau, cơ thể Natsu không tự chủ được mà giữ lấy

Lucy thật chặt. Cả hai như bỏ mặc ánh mắt của người khác, chỉ có thế giới của riêng hai người.

Đưa tay lên môi, Natsu lại khẽ cười, cảm giác đó... không tệ chút nào.

Giật mình, anh lắc đầu qua lại, không thể suy nghĩ nhiều về vấn đề ngớ ngẩn đó thêm nữa, mình nhất định phải khỏe lại thật nhanh, đi học trở lại và nhanh chóng gặp lại Lisanna.

Khi đó, anh sẽ không phải suy nghĩ những chuyện như thế này nữa, không phải lúc nào cũng lo nghĩ về cô, nhớ về cô. Anh biết rằng mình đang lún sâu vào một điều gì đó.

Anh phải lập tức gỡ nó ra khỏi tâm trí, điều đó có thể là tốt nhất cho anh.

Có lẽ...Nên dừng lại thôi..Yêu làm gì khi người ta không yêu mình...! Có lẽ... Phải buông tay thôi... Đã quá xa để níu giữ lấy bàn tay ai đó...! Có lẽ... Đã đến lúc phải học cách quên 1 người... Đừng nhớ đến họ nữa... Nếu không... Trái tim sẽ đau đấy...!!!

Lucy sau khi bước ra khỏi căn phòng, cô đứng tựa vào cánh cửa kia. Trong lòng thở dài.

Ban đầu cô chỉ định khiến cậu yêu cô, làm theo ý muốn của cô, ở bên cô những lúc cô cần.

Nhưng giờ đây mọi chuyện có thể đã trở nên xa hơn, khó nắm bắt hơn so với suy nghĩ của cô rất nhiều.

Liệu cô làm như vậy có phải là sai, đi đến bước này có phải đúng đắn.

Cô hình như đã trở nên khác biệt so với lúc mới hồi sinh, cô đã thích anh sao?

Nếu đúng như vậy, cô quyết không để cho bản thân ngày càng ngập chìm vào ảo tưởng đó. Để cô không phải đau lòng thêm một lần nào nữa.

Để không phải chứng kiến cái cảnh đau xót thương tâm của 1000 năm về trước.

Vết thương mà mình để lại cho người khác cũng chính là vết thương ở trong chính tâm hồn mình. Những vết thương đó dần trở thành những vết sẹo không bao giờ liền trong ký ức trưởng thành của mỗi chúng ta

---

Tiếng điện thoại reo lên, Lucy nhấc chiếc Samsung galaxy s5 của Natsu lên, khẽ liếc nhìn người gọi, trong lòng thầm cười.

Nhẹ trượt ngón tay lên, cô áp sát vào tai, lên tiếng chào.

- Tôi nghe...

Người đầu dây bên kia như cứng đờ toàn thân, miệng không nói được câu nào, trong lòng nghi vấn không thôi, đôi tay thoáng run rẩy, cất tiếng chào lại.

- Tôi là Lisanna đây.

- Tôi biết. - Lucy bình tĩnh đáp

- Natsu... cậu ấy. - Lisanna tiếp tục nói.

- Cậu ấy sẽ nghỉ hôm nay, cậu ấy bị bệnh, chẳng phải tôi đã gửi giấy phép đến trường rồi sao, có chuyện gì à? - Lucy ra giọng hỏi

- Không phải, chỉ là, tôi muốn hỏi thăm cậu ấy, vì dù sao tôi cũng là bạn gái Natsu. - Lisanna nói kiên định, có phần bức tức.

- Vậy à, cậu ấy đã đỡ hơn rồi, cô đã an tâm chưa, nếu không còn gì nữa tôi cúp máy đây. - Lucy chuẩn bị tắt máy thì Lisanna đã vội lên tiếng.

- Khoan đã, tôi vẫn chưa nói xong...

- Chuyện gì nữa.

- Tại sao cô lại bắt điện thoại.

- Tôi chỉ là thay bệnh nhân của tôi tiếp người khác thôi, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

- Cậu ấy đang ở bệnh viện hay... cô đang ở nhà cậu ấy.

- Dĩ nhiên là tôi đang ở nhà cậu ấy, có chuyện gì sao?

- Dĩ nhiên? - Lisanna bất ngờ hỏi.

- Natsu chưa nói cho cô biết à, mà cũng phải thôi, cậu ấy sợ cô sẽ giận, tôi đang ở nhà cậu ấy suốt hơn tháng nay, tôi chỉ sợ một ngày nào đó cô sẽ phát hiện ra chuyện này nên nói trước cho cô, mong cô không giận mà bỏ rơi cậu ấy. - Lucy nhếch đôi môi cười.

Đôi tay Lisanna nắm chặt chiếc điện thoại, cơ hồ như cô muốn đập nó thẳng vào bức tường. Nhưng cũng cố kìm nén...

-Tôi sẽ không bỏ rơi cậu ấy... không bao giờ... dù cho có người cố tình chia cách chúng tôi đi chẳng nữa. - Lisanna giọng nói chắc chắn.

- Ừ... tôi cũng mong là vậy...

- Không cần phiền cô chăm sóc cậu ấy đến mức phải nghỉ học theo đâu, tôi sẽ đích thân đến đó... - Lisanna nói.

- Sao tôi có thể để cậu ấy như vậy, dù sao tôi cũng là người có lỗi vì đã giữ cậu ấy đứng dưới mưa lâu như vậy, tất nhiên tôi sẽ chịu trách nhiệm...

Sau đó, Lucy tự động che đầu loa của chiếc điện thoại, cố tình nói lớn.

- Ừ, biết rồi, em vào ngay...

Nhưng những lời đó cũng đủ lọt vào tai của Lisanna, khiến cô không hơi thở không đều đặn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

- Lucy... từ trước tới giờ tôi đã thấy Natsu ở bên cô đủ rồi, lần tới tôi sẽ không để yên như vậy đâu.

- Vậy... chúc cô may mắn. - Lucy nói xong không chào một câu tạm biệt mà cúp nhanh máy.

Đôi môi lại hằn rõ nụ cười, liệu cô còn toan tính việc gì nữa đây?

Lisanna cầm chiếc máy trên tay, cơ thể cô như muốn rụng rời ra từng khúc.

Nhanh chóng, một giọt nước mắt nóng hổi rơi nhẹ nhàng xuống vạt áo trắng tinh.

Cô lấy tay che miệng để không bật ra tiếng khóc lớn

Chịu trách nhiệm ư... Cô nghe những từ này mà muốn quặn thắt tim lại.

Trên đường phố nhộn nhịp, trong phần người vội vã trú mưa, cũng có cô...

Đứng hình khi nhìn thấy cảnh tượng như không thể tin nổi.

Cánh dù màu trắng chậm rãi rơi theo tiếng mưa, để cả con người ướt sũng trong tuyệt vọng.

Ai đó đang tay trong tay với người con gái khác, từng tiếng nói tình yêu như vỡ vụn ngay lúc đó.

Nhìn thấy anh đang ôm hôn người con gái ấy say đắm, tiếng nấc nghẹn ngào hòa với cơn mưa... để chẳng ai nghe được.

Nước mắt hòa trộn với giọt mưa... để chẳng ai thấy được

Cơn đau như cơn mưa buồn.... anh có thấy chẳng?

Anh chưa từng hôn cô... cô không trách... không giận... không hờn.

Nhưng xin anh đừng làm thế với người khác... Trái tim em nát ra thành nhiều mảnh với câu hỏi...

Liệu anh có thật sự yêu em?

Liệu có thật sự quan tâm đến em?

Liệu có thật sự muốn ở bên em mỗi ngày?

Liệu có thật sự muốn ngắm nụ cười của em?

Hay tất cả chỉ là giả dối...

Lặng lẽ đi đến phòng y tế một mình, nếu Natsu có ở đây, có phải anh sẽ dìu cô từng bước không?

Lisanna cũng đang bị sốt, nhưng cô vẫn cố tới trường để chờ được hỏi anh những câu nói ấy.

Chờ được anh nói rằng đó không phải anh. Chờ anh nói anh chưa bao giờ lừa dối cô. Chờ anh nói anh yêu cô thật lòng.

Nhưng cô không muốn từ bỏ... tình yêu suốt bảy năm qua không thể bỗng chốc chỉ mới một tháng mà theo cơn mưa phui sạch... Cô muốn dành lại anh... Người con trai ấy cô tin anh vẫn còn yêu cô... chỉ là... chỉ là do anh chưa chín chắn mà thôi.

Đâu đó dưới gốc cây bạch quả lá vàng... có những giọt nước long lanh mà đục ngầu thấm ướt thân cây...

Có những lời chia tay không phải vì hết yêu...! Mà đơn giản chỉ vì không bên nhau được nữa. Và em tin nếu anh nói lời chia tay, chỉ vì anh không thể ở bên em...

Khi nghe Lucy lớn tiếng nói, Natsu dù đang bị sốt cũng khào khào lên tiếng.

- Cô bị tự kỉ hả mắc mớ gì nói một mình vậy?

Lucy trên tay cầm một khay thuốc, nghe Natsu nói vậy thì dừng chân, mắt hình viên đạn chĩa thẳng vào anh

- Im ngay và uống thuốc đi. - Từng lời nói lạnh lùng chĩa thẳng vào mặt anh khiến anh vô cùng bất mãn.

Natsu cầm chiếc li có chứa thứ cô gọi là thuốc... nhìn nó một hồi... thật sự nó có mùi rất khó chịu.

- Không có thuốc viên hay sao? - Natsu nhăn mặt nhìn Natsu

- Uống cái này mai cậu có thể khỏi bệnh được, cậu còn phải thi nữa mà không nhớ sao?

Natsu ngán ngẩm nhìn li nước, sau đó tự động viên bản thân, nhắm nhắm nhắm mũi uống vào nhanh hết mức có thể.

Nhưng mùi vị thật sự rất kinh khủng... đúng là có câu thuốc đắng dã tật mà

- Tôi thường dùng nó trước đây, nó là những nguyên liệu được xay nhuyễn ra đó, nhưng chỉ có điều tôi trước đây dùng đồ đã phơi khô, còn trường hợp của cậu thì dùng đồ tươi thôi.

Natsu uống xong li thuốc nghe chưa thông câu của Lucy tò mò hỏi lại.

- Đồ tươi nó có khác gì so với đồ khô?

Lucy từ từ lắc đầu, ý bảo không có gì? Nếu anh mà biết được những nguyên liệu cô lấy là từ các lục phủ ngũ tạng của động vật trộn với cây cỏ thuốc thì anh chắc chắn sẽ nôn ra không còn mảnh nào. ~w~ (Lấy một chút ý tưởng từ InuYasha)

19. Chap 18: Vở Kịch “aladin Và Cây Đèn Thần”

Người con gái lại không yêu những người con trai luôn đối xử với họ như một thiên thần.

Mà họ thường chỉ yêu những người hay đối xử rất dễ cười với mình.

Sau một ngày an nằm tĩnh dưỡng, cuối cùng Natsu cũng có thể vác thân lên đi học.

Anh công nhận thuốc của Lucy đúng là rất hiệu quả.

Natsu vẫn thắc mắc, anh bệnh như thế sao không thấy Lisanna gọi điện tới hỏi thăm dù chỉ một cuộc.

Anh xem đi xem lại, chờ mòn chờ mỏi, thế mà vẫn không thấy cô nhắn tới, cô chẳng lẽ cũng bị bệnh sao?

Ngoài nhìn kim đồng hồ, đã gần trễ rồi, anh cũng đã đi đến cổng trường, cũng chẳng thấy cô ấy đâu.

Anh biết rằng kể từ lúc Lucy sống cùng với anh. Anh đã từ chối chuyện Lisanna tới tận nhà cùng đi học. Thay vào đó là sẽ gặp nhau trước cổng trường và cùng nhau vào lớp.

Anh biết chỉ còn hai ngày nữa là anh sẽ tham dự cuộc thi võ thuật, không biết Lisanna có cố vũ cho anh như mọi năm hay không... chắc chắn là có rồi anh nghĩ thế nào ấy chứ, Lisanna nhất định sẽ cố vũ cho anh mà.

Còn “bà chằn” Lucy không biết có đi theo quấy nhiễu hay không thôi, anh lo là lo chỗ đó.

Dù sao thì hôm nay anh cũng sẽ được gặp lại Lisanna, anh đoán là cô sẽ tíu tít tới hỏi thăm anh mà xem.

Với tâm trạng đầy hứng khởi, Natsu bước vào lớp học. Ánh mắt hơi nghiêng về phía Lisanna, đồng thời ở đó anh còn thấy được cả Lucy, cô đã đi trước mà không chờ gì hết cả.

Nhưng không đúng như điều mà anh đã mong đợi. Không khí ở bàn rất ư là căng thẳng.

Lisanna ngồi chống cằm, vẻ mặt suy tư. Lucy cũng chẳng về gì là quan tâm, hai người này ngồi cạnh nhau nhưng tâm trí như cách xa mấy vạn dặm.

Natsu thăm dò, cẩn thận ngồi xuống ghế, nhưng mắt vẫn không dám liếc nhìn hai người con gái ở sau lưng mình. Có vẻ như họ đang xảy ra chiến tranh lạnh chẳng.

Từ đầu giờ đến cuối giờ hai người họ cứ hậm hừ không ai nói tiếng nào, còn thái độ lạnh giá ấy nữa khiến cả lớp suýt bị đóng thành băng.

Dù sao họ cũng là mỹ nhân và công chúa của trường, thái độ của họ cũng rất ảnh hưởng đến lớp.

Mọi người ai nấy cũng nhìn Natsu bức tức... khiến anh bắt đầu suy nghĩ... chẳng lẽ bọn họ vì mình cãi nhau sao? Thật không thể tin được...

Đến giờ sinh hoạt của cô giáo, họ cũng chẳng thèm đoái hoài mà nghe cô nói.

- Các em, hai tuần nữa trường chúng ta có tổ chức lễ hội văn hóa.

Cả lớp nháo nhào lên, đúng chất của 11B1

- Vì năm trước các em đã diễn xướng hợp ca nên năm nay các em có thể đóng một vở kịch được không? - Cô giáo đưa ra ý kiến.

- Cũng được đấy cô, cả lớp có những siêu sao điện ảnh chưa thành danh đấy cô ạ. Tụi em rất thích diễn luôn đó.

- Vậy chúng ta sẽ chọn vở kịch nào? Ai đưa ra ý kiến sẽ được thủ vai chính, không được ỏm ẹo kêu nại này nọ nghe chưa.

Nghe tới đó, cả Lucy và Lisanna đều mắt sáng như sao, xem ra có trò vui để hóng rồi đây.

- Cô ơi, hay là vở “Lọ lem” đi ạ. - Lisanna bắt đầu biểu quyết.

Cả lớp ai nấy trở mắt ra nhìn cô, cô thường ngày đâu có quan tâm đến mấy cái vụ này, sao hôm nay lại hào hứng thế kia chứ.

- Em nghĩ nên chọn “Người đẹp ngủ trong rừng” - Lucy không chịu thua bắt đầu lên tiếng.

Một lần nữa cả lớp lại quay sang nhìn Lucy, mắt to mắt nhỏ đều hướng thẳng về phía cô.

- À ừ ngoài hai vở ấy ra còn bạn nào bổ sung thêm truyện gì nữa không? - Cô giáo cũng toát mồ hôi lạnh.

Ai dám lên tiếng nữa khi hai người họ đã có ý kiến, giờ chỉ còn là cuộc bầu cử của lớp mà thôi.

Tới giờ diễn thuyết của Lisanna, cô sẽ đứng trước lớp nói lên suy nghĩ để thuyết phục các bạn chọn theo ý kiến của mình.

Lisanna dong dạc bước lên lớp và bắt đầu nói.

- Thưa các bạn, vở kịch cô gái lọ lem là một câu chuyện kinh điển nói về chuyện ở hiền gặp lành, những kẻ cố gắng phá vỡ hạnh phúc của người khác ắt sẽ gặp quả báo, vì thế em rất thích câu chuyện này, em muốn mình được đóng vai thành cô Lọ Lem tội nghiệp và được yêu hoàng tử của mình.

Vừa nói Lisanna vừa liếc mắt nhìn Natsu, ai cũng có thể hiểu được ý đồ của cô, cô muốn cùng Natsu được kiêm vai chính, muốn Lucy phải bức tức.

- Vậy tớ sẽ có vai gì, không lẽ là những vai phụ hay phản diện, Lisanna tớ chắc chắn rằng không ai muốn thế đâu.-Lucy nói, đồng thời cô cũng hiểu những lời châm chọc của Lisanna khi nói về vở kịch ấy.

- Chúng ta công bằng với nhau, không ai được ưu tiên hơn ai cả, nếu cậu không muốn diễn thì có thể làm biên tập dàn dựng sân khấu. - Lisanna nói thẳng thừng.

Lucy đứng dậy, ngẩng cao đầu mà nói.

- Thật tiếc tớ không muốn làm biên tập viên một chút nào. Thế nên hãy chọn “Người đẹp ngủ trong rừng” có rất nhiều vai tốt cho mọi người đấy. Nhưng tớ phải đóng vai công chúa, điều này là chắc chắn rồi, nếu cậu thích có thể đóng vai bà tiên đỡ đầu luôn chúc cho công chúa hạnh phúc bên hoàng tử.

Nãy giờ những người nghe cuộc nói chuyện của họ chẳng hiểu gì cả. Họ đang cố đối đầu nhau sao.

Nhưng chẳng lẽ chỉ vì tên Natsu ấy?

- Bà tiên? Lucy chẳng phải tớ đã nói rằng tớ muốn có hoàng tử của mình sao? - Lisanna tay nắm chặt lại.

- Tớ cũng vậy. - Lucy nói kiên định.

Bây giờ thật sự cả lớp đang chìm vào không khí âm u mà cả hai tạo dựng.

Chỉ có câu nói “cả hai không nhường cho nhau được sao?” mà chẳng ai dám nói cả.

- Kể từ khi cô xuất hiện. Tôi trước giờ luôn bị cô đi trước một bước, tôi không muốn nhường lại cho cô thêm một chút nào đâu. - Lisanna thẳng thừng nói.

- Đó là do cô không đủ bản lĩnh mà thôi. Tôi cũng không muốn nhường. - Lucy chẳng e dè lại đáp.

Cô giáo này giờ chứng kiến sự tình mà không lên tiếng, một phần là do Lisanna là con cưng của ngài chủ tịch, hai là muốn xem liệu trong hai người, ai sẽ có sức áp đảo hơn.

- Cô nói gì, tôi không đủ bản lĩnh, được, vậy thử xem mọi người ai bỏ phiếu nhiều hơn cho tôi và cô đi.

- Thích thì chiều.

Cả lớp lại phải làm theo lời hai người, kết quả là.

- Ý kiến của Lisanna 16 phiếu, của Lucy cũng 16 phiếu.

Nghe tới đây lớp ngạc nhiên.

- Không phải lớp mình có 35 người sao, trừ tôi với cô ra vẫn còn một người chưa tiến hành bỏ phiếu.-Lisanna ngạc nhiên nói.

- Có phải cô sợ thua nên đã bỏ bớt một phiếu của tôi không hả? - Lucy liếc nhìn Lisanna.

- Tôi là người nói câu đó mới đúng. - Lisanna cãi lại.

Cả lớp lại thêm phen nữa suýt bật ngửa với hai người này. Bình thường họ dịu dàng dễ thương lắm cơ mà, sao hôm nay nổi đóa cãi với nhau kinh thế nhỉ?

- Thôi dừng lại đi, là tôi chưa bỏ phiếu đó. - Natsu này giờ giữ cơn tức trong lòng mới bộc phát.

Thế rồi tất cả mọi người đều xì xầm, bàn tán. Quả thật có dính đến Natsu, chuyện rất mờ ám.

- Natsu cậu phải bỏ phiếu cho tớ chứ, tớ là bạn gái cậu mà. - Lisanna cố tình nói lớn, đôi mắt khê nhìn Lucy.

- Natsu, cậu không thể vô lí như vậy, dù là ai cũng phải công minh. - Lucy sau khi đưa tay ho khan vào tiếng bắt đầu lấy giọng.

- Sao chúng ta không thể chọn một vở kịch khác, nếu hai người có chọn vở kịch đó tôi cũng sẽ không tham gia đâu, chọn vở “Aladin và cây đèn thần” đi. - Natsu tiếp tục huyết phục hai người họ.

Cả hai người con gái quay lại trừng nhau, trong ánh mắt phát ra những tia sét nguy hiểm tột độ như muốn nhát nuốt đối phương.

Natsu nuốt nước bọt nhìn cả hai, Lucy và Lisanna đều đang quay phắt mặt với nhau, không ai nói thêm lời nào nữa.

Anh cầu trời cho mọi chuyện đừng thêm rắc rối.

- Thôi được, nếu là ý kiến của Natsu thì tôi không phản đối. - Lisanna lên tiếng trước.

- Cậu muốn làm gì thì tùy. - Lucy ngồi xuống ghế và bình tĩnh trở lại.

- Vậy cả lớp quyết định rồi nha, chúng ta sẽ diễn vở “Aladin và cây đèn thần”

Cả lớp mặc dù chẳng muốn nghe theo lời của tên Natsu này chút nào, nhưng cả hai nữ vương đều đã đồng ý, họ mà trái lời thì tức khắc...

Đến một hồi sau khi đã phân hầu hết các vai phụ, cô giáo lại tiếp tục.

- Vậy Natsu sẽ nhận vai Aladin, còn ai sẽ thủ vai công chúa Jasmine đây. - Lời nói của cô giáo ngay lập tức lại nhận được hai câu trả lời đồng loạt.

(Hình như bà cô này thích có bạo loạn xảy ra lắm thì phải)

- Em... - Và đương nhiên không ai khác chính là Lucy và Lisanna.

Thế là lại cãi nhau, công sức của Natsu đổ thành công cốc hết rồi, mới chỉ kết thúc thôi mà.

Đành là vậy, không còn sự lựa chọn nào khác, Natsu đành phải nói.

- Em sẽ không diễn vai Aladin nữa, em diễn vai đèn thần, vai đó cũng được gọi là chính mà đúng không. - Natsu hơi rụt rè nói.

- Cũng được đấy Natsu. - Cô giáo ra về hài lòng.

Nhưng mọi chuyện lại chưa kết thúc ở đó, tiếng cãi nhau đã gây vang khắp hành lang, khiến thầy hiệu trưởng đi ngang qua cũng phải vào tận lớp để ngó nhìn.

Khi thấy thầy hiệu trưởng, cả lớp lập tức im phăng phắc, thầy liếc nhìn Lucy và Lisanna. Đích thị giọng nói thánh thót gây nhiễu chính là của hai nàng rồi.

- Đây là giờ sinh hoạt, có thể bàn luận nhưng không được cãi nhau ồn ỹ.

Lucy và Lisanna đứng cúi đầu chẳng dám hó hé.

- Lisanna, em là con của ngài hiệu trưởng, nhưng không có nghĩa vì thế em muốn làm gì thì làm, trước đây em rất gương mẫu, có bao giờ cãi nhau với ai mà sao hôm nay lại dở chứng thế.

Nói xong thầy quay qua Lucy.

- Lucy, em là học sinh mới chuyển tới, thầy biết em là idol của trường, nhưng em cũng phải biết giữ hình tượng của mình chứ, đừng để các bạn khác trông thấy làm trò cười.

(Suy cho cùng cũng tại tên Natsu mà ra)

- Hôm nay tôi không phạt các em không được, lát nữa các em phải lao động sân trường cho tôi.

- Dạ, em biết lỗi rồi. - Cả hai cùng đáp.

Thầy hiệu trưởng sau khi giáo huấn cho hai đứa học trò thì tiếp tục đi giám sát

Lucy và Lisanna lườm nhau, chắc chắn bây giờ họ đang rất tức đây.

Sân trường, nay là mùa lá rụng, Lucy và Lisanna cật lực đi quét dọn. Mồ hôi nhễ nhại mà họ chẳng thể ngơi tay.

Họ không được nhận bất kì sự giúp đỡ nào từ ai nên phải làm tất cả. Các học sinh khác cũng muốn ra tay nghĩa hiệp lắm ấy chứ, thế mà có được đâu.

Còn một công việc cuối cùng mà họ phải làm là tưới cây.

Lucy và Lisanna mỗi người một vòi nước mà phun lấy phun để vào mấy cái cây “cổ thụ” trong trường, nói thật thì họ cũng muốn tắm luôn ấy chứ.

Natsu lắc đầu nhìn cả hai, tự rách bản thân chẳng thể giúp được gì.

Hồi nãy anh đã thử đi thuyết phục thầy hiệu trưởng thêm một lần nữa và nhận hết lỗi về mình, nhưng thầy cũng nhất quyết không.

Thôi thì anh đành đi mua chút gì đó cho hai cô nương mới được.

Lisanna tay cầm chiếc vòi nước như mưa phun, tưới lên cao các cành cây, nhưng vô tình, những giọt nước ấy bắn lên người Lucy.

Lucy lại tưởng rằng Lisanna định chơi cô, liền nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Lisanna...

Lisanna thấy thế thì thích thú, liền tung hứng cho Lucy càng thêm cay cú.

- Chẳng phải lúc nãy cô than rằng trời rất nóng hay sao? Tôi làm thế chỉ là muốn giúp cô thôi.

Lucy trợn mắt nhìn Lisanna, quả này cô không chơi lại không được.

Thế rồi Lucy liền bắn một ít nước sang Lisanna, làm cho cô ấy ướt còn hơn cả cô.

Lisanna há hốc mồm nhìn Lucy. Sao cô ta lại như thế chứ, chỉ là vô tình đâu phải cố ý?

Lucy hí hửng tắt vòi nước, định bụng đi tìm Natsu.

Ngay lập tức, Lisanna không kìm được tức giận mà phun thẳng nước lên người Lucy, khiến cô ướt phân nửa người.

Lucy nhẹ nhàng, từ từ vén mái tóc ướt nhẹp của mình, dùng đôi mắt như muốn giết người quét ngang qua người của Lisanna.

- Vậy là cô muốn chơi tới cùng chứ gì?

Lucy như nữ vương tối cao đang rất rất tức giận, còn Lisanna cũng tức giận không kém, nhìn thẳng vào mắt cô không chút sợ sệt.

Natsu sau khi từ căn tin trở về, anh đi ngang qua dãy hành lang thì bị một đám đông vây kín lối đi.

Anh không thể hiểu được có chuyện gì đang diễn ra, nhưng linh tính chẳng lành, anh liền bon chen vào cho được.

Và điều mà anh chứng kiến thật không thể tưởng tượng nổi.

Lucy và Lisanna... đang đua sức phun nước từ vòi vào người nhau.

Lucy đang nấp sau một cái cây còn Lisanna đang nấp sau tượng đá đặt trong sân trường.

Cả hai cứ như là đang chơi trò bắt tội phạm vậy.

Không chỉ có thế, điều đáng nói ở đây là Lucy và Lisanna không hề giữ hình tượng của mình, la hét um sùm, mắt mũi nhắm tịt mà cứ tấn công đối phương.

Người của cả hai ướt như chuột lột, nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Nãy giờ chẳng ai có can đảm để ngăn họ, may mà thầy hiệu trưởng đang họp, nếu không thì cả hai sẽ phải làm bản kiểm điểm mất.

Natsu thấy tình hình rất chi là không ổn, không suy nghĩ nhiều liền chạy ra giữa trận thủy chiến của cả hai.

Lúc này Lucy và Lisanna không núp đằng sau vật gì nữa, tiến thẳng lại gần kẻ địch.

Đang giữa lúc gay go thì bàn tay Natsu chen ngang hô to.

- Mau dừng lại, cả hai mau dừng lại.

Nhờ có Natsu, cuối cùng hai người mới chịu bỏ cuộc. Anh cũng bị ướt không ít, nhưng anh cam chịu vì đó là cách duy nhất để hai người dừng lại.

Nhưng đó có phải là kết thúc.

- Tất cả đều tại cô. - Lisanna âm ỉ nói.

Lucy tự dưng bị đả kích thêm một lần nữa liền tới gần Lisanna bắn nước.

- Chứ ai gây chiến trước hả?

- Không phải cô sao? - Lisanna không chịu thua cãi lại.

Cả hai chệch đều ra sức đá nước lên người kia, kết quả là Natsu ở giữa lãnh hết.

- Thôi đủ rồi, dừng lại. - Natsu vừa nói vừa giữ tay Lisanna lại để cô không làm thêm bất kì điều gì nữa.

Cả hai cũng chịu dừng, nhưng đó có phải là kết thúc.

Natsu trấn an Lisanna, lấy một chiếc khăn tay những giọt nước thấm ướt trên khuôn mặt đang giận dữ của cô, rồi lau sơ tóc cho cô.

- Thôi được rồi, không sao nữa đâu. - Natsu tiếp tục vỗ Lisanna như vỗ con nít.

Lisanna vẫn rất âm ức, cả người thở dốc như muốn hơi thở trở lại bình thường.

Lucy nhìn thấy cảnh chương tai gai mắt, buồn bực nói.

- Cậu chỉ biết lo cho bạn gái của mình thôi sao, tôi cũng là người bị hại chứ bộ.
- Cô suốt ngày bám dính lấy bạn trai của tôi còn làm bộ hả? - Lisanna bắt đầu cãi lại.
- Thì sao? Tôi chỉ như vậy thôi chứ chưa có quá đáng như những người khác đó.
- Cậu ấy là bạn trai tôi, tôi không muốn bất kì ai đến gần cậu ấy cô hiểu chưa hả?
- Vì cậu ấy là bạn trai cô, lúc nào cũng nghĩ đến cô hết nên tôi mới rất ghen tị với cô đó? Cô cũng biết rõ điều này vậy còn phản ứng dữ dội với tôi?
- Tôi chỉ sợ cô cướp mất Natsu, còn không hiểu sao hả đồ ngốc?
- Cậu ấy là bạn trai cô mắc mớ gì cô phải sợ chứ?
- Vì cô xinh đẹp hơn tôi, được nhiều người chú ý, cậu ấy cũng gần gũi với cô... - Lisanna hét lên.

Đến lúc này, những giọt nước mắt dần dần ứa động trên khóe mắt của Lisanna bắt đầu trào ra

Những giọt nước mắt cô đã cố kìm nén giờ không còn giữ được nữa, cô xoay người chạy đi.

Natsu không bằng lòng liền đuổi theo cô.

- Lisanna...

Đám đông cũng đã giải tán, giờ mọi người có thể chắc nịch kết luận rằng giữa Lucy-Natsu-Lisanna có xảy ra tình tay ba rất gay gắt. @@

Shindo tay nắm chặt thành đấm, răng nghiến ken két, miệng không ngừng rửa thầm.

- Natsu, mày sẽ phải trả giá.

Bóng lưng tàn độc ấy bước đi, dự định cho một kế hoạch đen tối sẽ diễn ra.

Giữa sân trường chỉ còn lại một mình Lucy đứng trơ trọi dưới ánh nắng chiều.

Lần đầu tiên cô thấy Lisanna khóc, cô đã làm cho Lisanna khóc phải không?

Lucy tay nắm chặt gấu váy, đôi mắt không buồn mà chùn xuống, vô cớ, giọt nước còn đọng lại trên mái tóc lăn xuống mi mắt, khiến cho tâm trạng u buồn càng thêm ảm đạm hơn.

-Xin lỗi, Lisanna...

20. Chap 19: Chia Tay - Tình Yêu Mới

Cô quạnh chạy đi trong nước mắt

Có biết đâu anh vẫn không hay

Từng chiếc lá ngọn cỏ nhách cây

Vươn nổi buồn khiến khóe mi cay

Không phải ai đến cũng là để ở lại. Chỉ sợ ta không nhận ra người xứng đáng ở lại mà thôi. Người ta có nhau thì khó, chứ lạc mất nhau lại quá dễ dàng.

Trong tình yêu, sự bất hạnh không nằm ở chỗ không được đáp lại, mà chính là cố chấp không chịu buông tay

Có những chuyện dù bạn nỗ lực bao nhiêu cũng không có kết quả. Dằn vặt, đau khổ một mình chỉ bằng ngay từ đầu đừng nuôi hy vọng gì cả như vậy sẽ dễ dàng từ bỏ hơn.

Có ai đó đang chạy... chạy... chạy thật nhanh để không ai có thể thấy nước mắt của cô đang rơi ra.

Không ai có thể thấy... cô không muốn ai thấy... Những chiếc lá úa tàn rơi như giọt nước mắt đục ngầu của cô.

Bao nhiêu trong đó là nỗi đè nén cảm xúc, là những chịu đựng. Đến khi không đủ sức phải bật ra nước mắt thành dòng.

Tại sao? Cô chỉ mới được hạnh phúc có một tháng... tại sao tất cả mọi người đều không công nhận nó.

Tại sao luôn cứ tìm cách để chia rẽ hạnh phúc ít ỏi mà cô có được?

Anh... có thật sự yêu cô, có thật sự nghĩ đến cảm nhận của cô?

Trên đời này con người phải tồn tại cả duyên phận hay sao?

Là anh và cô có duyên không có phận?

Không... Không đúng... tình yêu là sự nỗ lực của cả hai phía... Anh chưa bao giờ toàn tâm toàn ý muốn điều đó.

Lúc nào cô cũng phải nặng vai để xây đắp tình cảm cho cả hai. Còn anh hết lần này lần khác làm rạn nứt nó.

Thử hỏi như vậy có ai mà không đau đớn?

Cô đã rất nhẫn nhịn... rất cố gắng để cả hai không phải đổ vỡ.

Nhưng dường như... công sức của cô đã không còn có ý nghĩa với ai đó... có đúng không?

Xào xạc xào xạc... Chỉ có bấy nhiêu đó âm thanh của lá khô cũng đủ tạo nên một không gian ảm đạm... u buồn... Dòng lệ chảy miết không ngừng.

Cô gái người ướn sừng ngồi co ro trong một góc nhỏ... Tay cô bấu chặt lấy vạt áo... miệng lập cập vì run rẩy.

Không phải vì người đang lạnh... mà là trái tim đang run rẩy....

- Đừng khóc nữa, nặng quá....

Lisanna khẽ nhích người quay đầu nhìn người con trai ấy. Cô cũng chẳng thèm màng tới anh, không thèm nhìn anh nữa, vì cô giận..

Bàn tay anh đang đưa ra để ngay dưới khuôn mặt xinh xắn. Rồi từng giọt nước mắt... chảy vào lòng bàn tay.

Chưa bao giờ anh thấy một khuôn mặt luôn tràn đầy sức sống, một ánh mắt ẩn chứa sự vui vẻ, một nụ cười như chẳng biết phiền muộn... bây giờ lại vì anh mà biến mất.

Anh đúng thật là tồi tệ, tại sao không ở bên cạnh cô nhiều hơn, tại sao không san sẻ với cô nhiều hơn. Bây giờ anh phải làm sao ngoài việc hứng thay những giọt nước mắt ấy cho cô.

- Em không thích hợp với u buồn. Ngay cả nước mắt của em cũng rất nặng có biết không, anh sắp gãy tay rồi này.

- Vậy thì đừng hứng nữa, buông tay đi... - Lisanna không giận mà nói.

Natsu giật mình, anh chẳng lẽ đã có rất nhiều lỗi, nhiều đến mức cô không thể cho qua tất cả sao?

- Lisanna, sau tất cả mọi chuyện em liền muốn anh buông tay sao? - Natsu nhìn Lisanna thống khổ nói.

Lisanna lắc đầu, nước mắt càng ứa trào ra nhiều hơn.

- Tất nhiên là em không muốn, không bao giờ muốn... nhưng anh thì không hẳn vậy.

- Em nói thế là sao?-Natsu nheo mắt nhìn Lisanna.

Lisanna đứng dậy, trở mắt nhìn anh với tất cả sự đau buồn.

- Anh đừng tưởng là em không biết gì, suốt thời gian qua anh đã lừa dối em như thế nào?

Natsu kinh ngạc, cô đã biết rồi sao?

- Lisanna, không như em nghĩ đâu.

Natsu vừa nói vừa thành khẩn nắm lấy đôi bàn tay trở nên băng giá của Lisanna.

Cô không buồn mà hất tay anh thật mạnh.

- Không như em nghĩ, anh đã nói rằng dù cho có chuyện gì chúng ta cũng phải ở bên nhau để vượt qua, em đã rất cố gắng, nhưng anh mới chính là người không muốn nó.

- Em nói anh không muốn sao? Vậy chẳng lẽ em phủ nhận tình cảm của anh trong suốt bảy năm qua?

- Em không phủ nhận, em tin đó là sự thật.

Lisanna nhắm đôi mắt, cuối đầu xuống không trực tiếp nhìn thẳng vào Natsu.

- Nhưng anh có nói rằng anh và Lucy đang sống cùng nhau không?

Natsu mở to con mắt nhìn Lisanna, nhìn ánh mắt đầy sự hối hận, oán trách của cô.

- Đó... đó là bất khả kháng thôi... Lisanna... em hãy tin anh không hề muốn như vậy.

Natsu cố gắng hết sức để có thể bào chữa cho chuyện đó. Nhưng có thật là anh không muốn?

Lisanna chợt nhếch đôi môi lên một cách thê lương... Sau đó cô tự bật lên tiếng cười đắng cay.

- Anh nói rằng anh không muốn sao.... Đừng nói dối em Natsu. - Lisanna lắc đầu vô lực.

- Anh biết rằng trước giờ anh đều nói dối em, nhưng em hãy tin đó là vì anh không muốn tình cảm của hai ta phải xuống dốc.-Natsu nói, một tay anh đặt vào lồng ngực thể hiện sự chắc chắn.

- Nhưng anh đã làm rồi đấy thôi, em tin tình cảm của anh suốt bảy năm qua là thật... nhưng anh có chắc...

- Lisanna nghẹn ứ nơi cổ họng không nói thêm được tiếng nào.

Cô nuốt nước mắt xuống, nuốt cả sự đau khổ mà anh trao.

- Anh có chắc là đến bây giờ anh vẫn còn yêu em? - Lisanna giọng nói như có như không nhưng vẫn đủ để đánh một đòn vào tâm trí Natsu.

Anh đứng hình nhìn cô, cô hỏi anh có đang yêu cô không ư... tất... tất nhiên là có rồi.

- Đến bây giờ anh vẫn còn yêu em, nếu không thì tại sao anh lại phải đuổi theo em đến đây.

- Anh chỉ là vì muốn níu kéo cái mà mình đang có thôi.

- Không phải vậy đâu.

- Không phải sao... Vậy ai là người đã ôm hôn Lucy ở ngay trên đường phố. Em biết hết, Natsu nếu anh không yêu cô ấy anh sẽ đẩy ra, đằng này.... Em đã chờ, chờ anh làm vậy, nhưng xem ra em đã quá mệt mỏi rồi. - Lisanna hét lên bằng tất cả sức lực, như vậy là quá đủ, cô không muốn chịu thêm bất cứ cảnh nào nữa.

Cánh tay Natsu như chẳng còn lực để có thể chạm tới khuôn mặt cô một lần nữa. Anh không thể làm nữa.

- Anh đừng dối lòng rằng anh không hề yêu Lucy... Anh thay đổi rồi... - Lisanna ngược nhìn anh, đôi mắt đỏ ngầu lên vì khóc quá nhiều.

Natsu đứng trân trân nhìn cô, chẳng lẽ anh thật sự như lời cô nói.

- Chúng ta không thể tiếp tục được nữa, cứ thế này sẽ rất khó khăn cho cả hai...

Natsu như người mất hồn nhìn Lisanna, miệng lẩm bẩm.

- Ý em là...

- Đường ai nấy đi, đã không thuộc về nhau thì cố nín kéo làm gì... em đã cố gắng nhưng anh thì muốn buông ra... Vậy theo như trong thâm tâm sâu thẳm anh vẫn muốn... Chúng ta chia tay đi...

Natsu khó khăn mở miệng.

- Nói chia tay... là chia tay được sao?

- Vậy còn anh... nói sẽ yêu em nhưng anh đã làm được trọn vẹn?

Bỏ lại câu đó, Lisanna bước đi chẳng cần nhìn Natsu thêm một giây nào nữa, vì cô sợ, cô sẽ không kìm chế được.

Natsu quỳ mọp xuống đất, anh chẳng còn chút sức lực nào để đứng dậy. Kết thúc thật rồi...

Yêu xa dường như rất mặn nồng ngọt ngào, bởi vì có gian nan cho nên càng thêm quý trọng. Thật ra, nguy hiểm rình rập tứ phía, bởi khi anh và em cùng sống ở hai thế giới khác nhau, hai người không có bất cứ một điểm chung nào. Dần dần, cảm thấy đối phương đã thay đổi, thực tế có lẽ do chính mình thay đổi, cũng có thể chẳng có gì thay đổi cả, chỉ là bản thân viện cớ thoái thác và rồi tình cảm từ từ phai nhạt, thế là mọi chuyện đi vào hồi kết, mỗi người sống cuộc sống của riêng mình

---

Ngay sau khi buổi học kết thúc, cả lớp phải ở lại để tập diễn chuẩn bị cho lễ hội văn hóa. Cô giáo chủ nhiệm đã chuẩn bị tất cả lời thoại cho nhân vật. Còn nhờ việc dàn dựng sân khấu và trang phục được phân công rất chi tiết cụ thể.

Và Lucy đã không nhận bất cứ một vai diễn nào cho dù mọi người có cố gắng thuyết phục cô. Cô chỉ muốn làm công việc dàn dựng sân khấu mà thôi.

Điều đó khiến ai cũng lấy làm tiếc nuối, vì chắc chắn khi cô tham gia, lượng người xem chắc chắn sẽ rất đông.

Lisanna thì đảm đương vai công chúa Jasmine, và tên hoàng tử là Otan.

Natsu như mơ màng, không thể nào tập trung nổi vào lời thoại, anh cứ hướng ánh mắt vô hồn nhìn Lisanna.

Nhưng cô cũng chẳng cần mà nhìn anh cảm thương lấy một lần, cô không nghĩ anh đang đau lắm sao.

Thế giới này bất kì ai cũng có thể yêu nhau. Thân phận, địa vị, cá tính,... Bất cứ điều gì cũng không phải là lý do ngăn cản tình yêu.

Điều duy nhất làm cho 2 người không thể đến với nhau chính là .

Một người theo đuổi, còn một người đã bỏ mất rồi.

Màn đêm buông xuống, Natsu rũ mình bên một quán rượu nhỏ. Anh chưa bao giờ đến đây, nhưng bây giờ, ngày nào anh cũng muốn đến....

Từ bao giờ mà anh đã trở thành một người nhếch nhác như vậy....

Chân đứng không vững chãi phải tựa người vào các thân cây ven vỉa hè. Chân này đá chân kia, Natsu cố lết cho đến nhà.

Không may, anh lại đâm vào một người con trai đi ven đường.

Người đó bực bội vì anh chẳng thèm chịu ngó nhìn xin lỗi.

- Này thằng kia, đi đứng không biết trên dưới trái phải đụng trúng người ta mà không quỳ xuống xin lỗi sao?

Người đó không những đi một mình, mà còn có cả đồng bọn đi theo, thấy Natsu đang say nhẽm thì thừa cơ lấn tới.

- Mặc mớ gì tao phải đi xin lỗi mày, mày mới chính là người đụng trúng tao đó, quỳ xuống xin lỗi tao mới đúng.

Nghe những lời nói ngang tàn của Natsu, bọn chúng không khỏi rùng mình vì tức giận.

- Aaa... Thằng này lão.... Đã thế bố cho mày biết tay... - Thế là cả bọn cùng xông lên.

- Tao chấp hết chúng mày... ông nội đây con...-Natsu đang trong cơn khó chịu, muốn động tay động chân lại gặp mấy bao cát ngon lành thế này, có ai can ngăn anh cũng không chịu bỏ qua.

Từng tiếng kêu la thảm thiết vang lên, khiến ai nghe cũng phải bỏ chạy vì sợ hãi.

Natsu như một con sư tử xổng chuồng không ngừng lao tới dạy dỗ cho bọn đầu gấu vài chiêu biết mặt.

Xong xuôi, anh làm bộ chỉnh lại quần áo mặc dù đối với người say như anh thật sự là không cần thiết. Phải phải bàn tay nhìn bọn chúng đang nằm nghiêng ngả trên mặt đất, anh tự cười đi tới chỗ bọn chúng.

Dừng lại trước mặt tên cầm đầu, anh lấy chân đạp lên người hắn. Anh không nhân nhượng mà nắm đầu hắn nhấc bổng lên.

Tên cầm đầu rít lên vì đau đớn, liền kêu xin van nài.

- Đại ca, em sai rồi... tha cho em.

Natsu ánh mắt hằn tia đỏ ngầu, khuôn mặt héch lên bất cần gì thốt lên tiếng nói.

- Nhớ mặt tao....

- Vâng vâng... Đại ca... em nhớ ạ... Sau này đại ca cần gì cứ nhờ bọn em...

- Trường nào?

- Dạ... là trường Kotou ạ....

- Vậy được... đi đi.

Natsu cũng chịu bỏ tên đó ra. Như được cho lối sống, cả bọn cướp nhanh như tên lửa đứng dậy chạy thật nhanh.

- Vâng vâng... Cảm ơn đại ca.

Natsu tiếp tục đi thẳng về nhà, bọn giang hồ ấy đúng là những con gà của xã hội, quyền một băng nhào vô đánh một mình anh mà không làm anh trầy xước được. Natsu nghĩ thế đấy.

Khi anh bước trở về nhà, không bật đèn lên, mò đi trong đêm tối. Bỗng một ánh sáng đột nhiên lóe lên làm anh phải nhắm mắt.

Lucy đang từ trong phòng tắm bước ra, khi thấy anh trong tình trạng gật gù, nửa tỉnh nửa say như vậy cô chợt mơ hồ hiểu rõ.

Hóa ra từ lúc anh đi gặp Lisanna về không biểu lộ lấy một câu, lầm lũi lì lì ngồi trong lớp, bây giờ lại uống rượu say khướt về nhà, anh ngày càng không ra gì rồi.

- Lucy!!! - Natsu rống lên thật to.

Lucy nhăn mặt nhìn Natsu, anh hôm nay đúng là tệ bạc rất nhiều mà.

Lucy không nhanh không chậm đi lại vào nhà tắm, khi trở ra, trên tay cô cầm một ca nước thật đầy.

Đi tới trước mặt Natsu, liền hắt luôn ca nước ấy vào mặt anh.

Bị nước lạnh dội thẳng vào mặt, Natsu lấy tay lau mặt, ngược lên nhìn Lucy với ánh mắt cộc cằn.

- Cô làm cái quái gì thế hả, bộ hôm nay bị dội nước như vậy vẫn chưa đủ sao? Cô muốn tôi trả thù lại hả?

- Nếu cậu dám. - Lucy chống nạnh ra vẻ uy quyền, cô nàng chắc mẫm rằng Natsu sẽ sớm rút cổ lại thôi.

Natsu nhanh tay gắng lấy cái ca trên tay Lucy phóng như bay vào nhà tắm và trở ra, không sợ mà dội thẳng lên người cô.

Lucy mắt nhắm lại để nước không làm cay mắt cô. Cô dần lấy đôi tay quệt một đường trên mặt. Trừng mắt nhìn anh.

- Hôm nay nhờ rượu nên cậu gan gồm nhỉ?

Lucy như một nữ yêu tinh muốn bay vào xé xác Natsu làm trăm mảnh, nhìn anh như có thể giết bất kì lúc nào.

Nhưng điều này chẳng làm cho Natsu một mực sợ hãi mà làm cho anh càng thấy phần khích.

Anh chậm rãi quệt mắt nhìn cô, do nước từ trên mặt cô chảy xuống khá nhiều nên làm ướt sũng một phần áo.

Tuy chỉ có ánh đèn từ nhà tắm hắt ra nhưng cũng đủ làm anh thấy rõ bộ dạng của cô lúc này.

Đường cong trên người cô hiện rõ mồn một, cộng thêm dáng vẻ ướt át như khiêu gợi anh.

Natsu đang có sẵn hơi men trong người, lại bị người con gái hấp dẫn ấy cuốn hút. Cái ca trên tay anh cũng không được anh thương tiếc mà ném thẳng xuống đất.

Lucy thấy Natsu có vẻ không được như mọi ngày, hình như trong mắt anh giờ đây chẳng coi cô ra thứ gì. Dần dần tiến về phía cô....

Lucy cảm nhận được có cái gì đó không ổn ở Natsu, khiến cô có cảm giác rùng mình, bất giác cũng lùi lại phía sau.

Natsu đi tới lần ất Lucy đến khi cô không còn đường thoái lui, sau lưng cô là bức tường, còn hai bên đã bị cánh tay anh giữ chặt.

- Cậu đang làm trò gì thế hả Natsu, mau tránh ra. - Lucy vẫn cố giữ giọng nói như ngày thường.

- Nếu không tránh thì cô làm gì tôi? - Natsu càng ngày càng lấn tới.

- Thì đừng trách tôi vô tình. - Lucy lên giọng nói.

- Haha... Trước giờ tôi vẫn biết cô chỉ được cái hù dọa người khác, tôi không sợ đâu.... Muốn đánh muốn giết tôi ư, xem cô có dám không? - Natsu tự cười, không hiểu anh đang làm chuyện điên rồ gì.

- Cậu... - Lucy vẫn chưa hết kinh ngạc vì thái độ của Natsu, đây có phải là anh không?

Nhưng chưa kịp nói thêm tiếng nào, đôi môi cô đã bị khóa lại. Anh bá đạo chiếm hữu lấy làn môi ngọt ngào ấy. Càng ngày càng hôn sâu hơn, Natsu hơi thở loạn nhịp tùy ý càn quét bên trong khoang miệng cô.

Lucy vẫn chưa hết bất ngờ với anh thì đã đến bất ngờ khác.

Không chỉ dừng lại ở đó, bàn tay Natsu tùy ý sờ soạng trên người Lucy, khiến cô có cảm giác không quen, muốn đẩy cả người anh ra.

Nhưng người say mạnh hơn những lúc tỉnh rất nhiều lần, cô không những không đẩy được anh mà càng bị anh lấn tới.

Natsu như người điên càn xé đôi môi cô, khiến cô đau đớn muốn la lên, những tiếng nói ấy đều bị Natsu nuốt trọn.

Lucy không thể nào chịu được nữa liền lấy hai tay đánh thùm thụp sau lưng anh, mong anh mau buông cô ra.

Anh không những không để ý, bàn tay vòng qua eo cô, rồi dần dần di chuyển lên, Lucy liền giữ bàn tay anh lại, đôi chân giãy đạp anh.

Natsu liền lấy cánh tay còn lại giữ cho chân cô không đập trúng mình. Đồng thời bàn tay mân mê theo làn da mịn màng đi lên tới đùi.

Lucy không chịu khuất phục, thoát khỏi nụ hôn “tra tấn” nồng nặc mùi cồn của anh.

- Dừng lại đi.

Natsu theo lời Lucy mà dừng lại, anh chồm người về phía trước, miệng thủ thỉ vào tai cô.

- Chẳng phải lúc này cô một mực khiêu khích tôi sao? Thế bây giờ không muốn nữa à?

- Tôi chưa bao giờ nói rằng muốn cậu làm việc này cả. - Lucy ánh mắt hiện rõ căm ghét nhìn Natsu.

Natsu cười nhẹ, lại tiếp tục nói.

- Thế lúc này cô nàng nào vừa bảo rằng hãy tạt nước lên người mình và muốn tôi thấy được bộ dạng của cô hả?

- Tự cậu suy diễn, nếu cậu nghĩ như vậy chẳng khác gì cậu là một tên sắc lang cả.

- Vậy tốt thôi, tôi yêu cô và bây giờ tôi muốn cô....

Natsu dùng sức đè Lucy xuống mặt sàn, hung hăng hôn lên vành tai cô, sau đó đôi môi anh dần dần đi xuống tới cổ.... xuống nữa... xuống nữa tới đôi vai gầy.

- Natsu, đừng làm vậy, tôi không muốn phải ra tay với cậu đâu. - Lucy không cựa cựa nhìn Natsu nói.

Natsu hơi dừng động tác, nhưng không lâu sau anh lại tiếp tục hành động táo bạo của mình. Anh cởi từng cúc áo của mình không do dự.

Lucy nghiêng chặt răng, lập tức dùng một lực rất mạnh xô anh ra khỏi người mình, bàn tay nhỏ nhắn rất tức giận giáng thẳng vào bên mặt anh một cái bạt tai thật mạnh.

- Chát

- Cậu làm ơn tỉnh lại cho tôi đi.

Natsu ôm một bên mặt không nói tiếng nào.

- Cậu hành động như vậy có khác gì một tên sở khanh đòi bại cơ chứ?-Lucy đã tới giới hạn, không thể để cậu muốn làm gì thì làm.

- Cậu buồn sao... đau lòng sao... tuyệt vọng sao... vì vậy mà cậu trút tất cả lên tôi à.

Thay vì ngồi đó mà ủ rũ thì cậu cần phải tiến lên chứ, bộ trên đời này không có Lisanna cậu không thể sống tốt được sao? Cậu nghĩ rằng mình có làm những chuyện xấu xa hay không thì cũng không ai thèm để ý vì họ đều ruồng bỏ cậu? Nhưng tôi thì có, cậu không biết rằng cậu trở nên như vậy khiến tôi buồn như thế nào sao?

Lucy đi đến chỗ Natsu quỳ xuống nhìn cậu.

- Dừng làm cho tôi phải khổ sở thêm một lần nào nữa. Cũng đừng từ bỏ mọi thứ, vì cậu còn có tôi, tôi yêu cậu Natsu.

Bàn tay cô chậm rãi sờ lên khuôn mặt đáng thương của anh, nhanh chóng bị bàn tay anh nắm lấy.

- Tôi đã tự hỏi mình biết bao nhiêu lần rằng tôi có thật sự yêu cô?

Lucy ánh mắt đượm buồn nhìn Natsu.

- Không cần cậu phải yêu tôi, chỉ cần tôi yêu cậu là đủ rồi.

- Cô chấp nhận trong tim tôi có người con gái khác sao?

- Miễn là cậu ở bên tôi, chuyện cậu yêu ai tôi không quan tâm vì tôi yêu cậu.

Lucy đứng dậy, nhanh chóng xoay lưng đi, cô còn chưa kịp nói câu chúc ngủ ngon với anh đã bị anh giữ lại từ phía sau.

- Anh cũng yêu em....

Lucy đứng hình, ánh mắt ngây ngô quay lại nhìn Natsu.

- Chẳng thể hiểu nổi một người như anh, yêu một người con gái suốt bảy năm trời giờ lại đi yêu người khác.

- Natsu tự giễu mình.

- Anh không hẳn là yêu Lisanna... - Lucy chậm rãi nói.

Natsu ngây người, ý cô là sao.

- Hai con người cô độc cùng chia sẻ niềm vui, nỗi buồn và hạnh phúc cùng nhau sẽ đạt được một thứ gần giống như yêu... chứ không phải là yêu.

Vậy ra là trước giờ anh ngộ nhận rằng mình yêu Lisanna thật sao?

- Vậy còn em và anh thì sao, chẳng phải chúng ta cũng giống như vậy, thế là anh lại tiếp tục sai lầm sao? - Cánh tay Natsu buông Lucy ra, tự lùi về phía sau.

- Vậy trước giờ em đã làm được gì cho anh khiến anh cảm động phải nghĩ rằng tình cảnh của chúng ta lúc này cũng giống như giữa anh và Lisanna. Em chẳng làm gì cả... thậm chí toàn gây rắc rối cho anh... anh có cảm tình với em giống như với Lisanna sao?

Natsu dờ người, quả thật anh chưa bao giờ thấy rằng tình cảm mình dành cho Lisanna giống Lucy, vậy không phải là anh đồng cảm với cô... mà là anh yêu cô thật sao?

- Anh thấy đó Natsu, có thể bây giờ anh chưa quên được Lisanna vì nghĩ rằng anh vẫn còn bị ám ảnh bởi cô ấy. Nhưng rồi một ngày không xa, anh sẽ hoàn toàn yêu em.

Lucy nói lên, giọng nói cô rất dịu dàng, êm ả như mây, nhu tính như nước.

-Nhưng nếu một ngày anh hoàn toàn yêu em thì em lại rời bỏ anh...

-Không bao giờ có chuyện đó đâu... em sẽ luôn ở bên anh cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa... dù cả thế giới có ruồng bỏ anh... em cũng sẽ là người duy nhất cùng anh ruồng bỏ lại cả thế giới.

Dòng lệ tự động tuôn trào, vì sao vậy, chẳng lẽ là do người mà anh yêu thương nói với anh. Phải, cô yêu anh, anh cũng yêu cô, không việc gì phải sợ cả. Anh hãy cứ sống thật với bản thân mình, không còn là vì riêng Lisanna, mà là vì anh, vì Lucy, vì tất cả mọi người.

Cho cả thế giới thấy anh vẫn hạnh phúc dù cho có chuyện gì xảy ra.

Natsu vòng tay ôm Lucy thật chặt, nước mắt của anh thấm ướt cả mái tóc, cả bờ vai cô.

Lucy vòng đôi tay ngang qua sống lưng anh, nhẹ nhàng vỗ về.

Nhưng những lời cô nói có thật là vậy, rằng cô thật lòng yêu anh không? Lucy!!!

21. Chap 20: Nguy Hiểm!!!

—
Anh ta vì em mà làm những việc em không bao giờ ngờ tới, em có thể cảm động, có thể khen ngợi, nhưng nhất quyết không được châm chọc kiểu “hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi hay sao”. Vì nếu như vậy, sau này anh sẽ không bao giờ làm bất cứ việc gì vì em nữa.
—

Natsu mở mắt, đôi chân mảy nhíu lại, tay của anh di lên xoa xoa mi tâm.

Có lẽ ngày hôm qua anh đã uống quá nhiều, anh nhớ chỉ nốc chưa đầy một chai bia. Tử lượng của anh kém thật!

Cả đầu và cổ anh đau nhức, thân thể cũng trở nên nặng trịch, muốn đổi tư thế nằm quả thật rất khó khăn.

Anh xoay người qua bên trái, bất chợt đập vào mắt anh là một người con gái đang say giấc.

Mi mắt anh chớp chớp vài lần, sau đó cả người anh như được truyền điện liền bật dậy.

- Cô... cô... - Ngón tay Natsu chỉ chỉ chỗ chỗ Lucy.

Lucy nghe thấy tiếng ồn khẽ nhích đôi mắt lên nhìn xung quanh, thấy Natsu như người mất hồn, cô chẳng buồn mà nói rằng một câu. Lấy chân đắp kín lên người tiếp tục ngủ.

Natsu sau màn bất ngờ thì sực tỉnh... Mọi thứ đêm qua dần hiện ra rõ ràng.

Anh nhớ tất cả rồi!

Nhớ những lời yêu mà anh thổ lộ.

Nhớ câu hứa mà cô chắc chắn không quên.

Nhớ ai đó nơi trái tim mình thuộc về.

Nhớ lấy nước mắt làm ướt vai áo của cô.

Nhớ cả ý nghĩ của mình trong khi đang say.

Hả??? Cái gì??? Tối hôm qua anh định... nhưng nhưng...

Natsu sờ vào bên má của mình...

Phải rồi, anh đã bị cô tán cho một phát quên luôn ý định đó mà!

Anh chỉ nhớ đến lúc anh ôm cô, rồi sau đó....

Natsu trợn mắt nhìn Lucy... có phải anh lại...

Nghĩ đến đó Natsu chạy phăng ra khỏi chiếc giường...

Lucy đột nhiên ngồi dậy, lấy tay dụi con mắt còn đang ngái ngủ, miệng làm râm.

- Còn không mau đi đi. - Lời nói của Lucy như vùi Natsu vào cái hố sâu.

Natsu mặt trắng bệch không còn giọt máu, sau cùng anh loạng choạng đi đến chỗ cô. Anh quỳ xuống, chấp tay thành khăn.

- Tôi xin lỗi, tôi rất hối hận... cô hãy tha lỗi cho tôi... mặc dù cô đã ngăn tôi một lần nhưng mà tôi lại tái diễn... Cô giết tôi đi tôi không đáng làm người...

- Tái diễn? - Lucy nheo mắt nhìn Natsu.

-Tôi hối hận lắm rồi cô đừng nhắc nữa.

Lucy ngẫm nghĩ lại một hồi, sau đó trong đầu cô lóe lên một tối kiến nào đó, miệng nhếch lên thật gian xảo, nhìn Natsu đang cúi đầu mong cô tha tội.

Đột nhiên Lucy chộp lấy một chiếc gối, nhanh chóng đánh lên người anh.

- Tên đáng chết, nhà người dâm...

Natsu bị đánh túi bụi liền né tránh.

- Tôi xin lỗi...

Lucy quăng luôn chiếc gối vào người anh, ngón tay cứng rắn chỉ thẳng ra cửa.

-Mau đi đi, ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa.-Lucy hét lên.

Nói xong cô úp mặt xuống giường, bộ dạng ủy khuất khiến người khác phải động lòng, miệng không ngừng bật ra tiếng khóc nhưng nghe thì hơi giống tiếng cười.

Natsu áy náy vô cùng, tay nắm chặt, sao anh có thể làm ra thứ chuyện ấy chứ...

- Tôi dù là yêu quái nhưng cũng không phải là loại dễ để người khác thích đụng là đụng.

- Tôi... - Natsu đi ra khỏi phòng, sau đó quay trở lại với con dao trên tay.

Lucy chớp đôi mắt long lanh nhìn anh. Natsu đi tới, nắm lấy tay Lucy, đưa cho cô con dao và chìa thẳng về hướng của mình.

- Nếu cô hận hãy giết tôi đi.

Lucy tròn mắt nhìn anh, đôi tay cô nắm chặt lấy con dao, sau đó nhanh chóng lao thẳng về phía anh.

Natsu nhắm mắt lại. Nhưng nhanh chóng cô đã chuyển cán dao về phía trước, gõ vào đầu anh một cái.

- Đồ óc bả đậu, cậu tính chết thật hả?

Natsu ôm lấy cái đầu, hé mắt nhìn Lucy.

- Nhưng tôi...

- Cậu chết rồi thì tôi làm sao có thể rửa hết hận được chứ, cậu phải sống để ở bên cạnh tôi, để chịu toàn bộ trách nhiệm những chuyện mà cậu đã gây ra.

Sau đó, cô đưa con dao về phía Natsu.

- Lấy cái này đi nấu đồ ăn sáng cho tôi... nhanh!!!

- Nhưng cô không...

Natsu chưa kịp nói hết câu, Lucy đã hôn tặng anh một cái bên má, coi như một món quà.

- Chúc buổi sáng tốt lành.-Bỏ lại câu đó, Lucy bước xuống giường, đi ra khỏi cửa.

Anh nhìn bộ dạng của mình..Chỉ có chiếc áo bị ướt đang nằm dưới sàn, còn lại anh chẳng thay đổi gì?

Cô cũng vậy, chả có dấu hiệu gì là anh đã “xâm phạm” cô cả.

Natsu dờ người ra, thấy đôi môi mỏng khê mỉm cười, lúc đó anh mới nhận ra.

- Là cô lừa tôi...

- Em có gì là đang lừa anh... - Lucy nghe câu đó quay lại cười thật tươi.

- Rõ ràng là tôi chả làm gì cả, thế mà... - Natsu phồng mang trợn má nổi quạu.

- O, em là đang nói trước khi anh tỏ tình với em mà... - Lucy chu mỏ nói.

Natsu im bật không hó hé thêm tiếng nào nữa, Lucy phì cười đi ra khỏi phòng.

Anh vò đầu bứt tai, thế là anh bị ăn một cú lừa rồi, nhưng mà tại sao hai người lại nằm ngủ chung nhỉ?

Anh nhớ rồi, là anh giữ tay cô ở lại không cho cô đi khỏi.

Natsu thở dài, như vậy có lẽ nào là anh phụ thuộc vào cô quá mức không, như vậy sao đáng mặt con trai được chứ, anh không được như vậy.

Dỗng dạc bước ra ngoài, Natsu đem dao trở lại vị trí cũ, thấy Lucy đang ngồi chễm chệ ngay chiếc sofa, bật ti vi lên và khoan chân ngồi xem.

Natsu đi tới ngồi cạnh Lucy và than thở.

- Anh đau đầu quá, em pha cho anh một ly nước gừng được không?

- Tự làm đi. - Lucy phán một câu bất quan tâm.

Natsu quay sang xem xét thái độ của cô, rồi nói tiếp.

- Nhưng anh mệt.

- Ai bảo hôm qua uống cổ quá làm gì, có thành quá cổ em cũng không thương. - Lucy nói câu xanh rờn mặc kệ Natsu nhà ta.

Natsu quay sang lườm Lucy.

- Anh có phải là người em yêu không?-Natsu bá đạo hỏi.

- Vậy em có phải là người anh yêu không?-Lucy quay lại hỏi ngược Natsu.

Natsu đứng hình, sau đó lập tức nói.

- Đương... đương nhiên rồi.

- Vậy hãy tự làm đi, à còn phải nấu đồ ăn sáng đó. Còn nữa... mau mặc áo vào đi. - Lucy ra lệnh.

Cái gì??? Ở đâu ra cái kiểu trả lời vô lí đó được chứ, anh đúng là có lí cũng không nói lại cô.

Natsu đành lại tiếp tục làm tạp dịch như thuở ban đầu.

- Anh nghĩ... thế nào là yêu. - Lucy thấy Natsu không phục thì mở miệng nói

Natsu dừng lại nhìn Lucy

- Chính là muốn đứng trước mặt một người phụ nữ để che mưa chắn gió cho cô ấy, ngay cả khi không còn chút sức lực nào, cũng sẽ không bao giờ nói: “Anh không thể làm gì được nữa!”,. Vậy cho nên từ lúc này trở đi, việc gì em cần anh đều phải làm, rõ chưa? - Lucy phán một câu làm Natsu suýt bật ngửa.

Sao anh có thể yêu cô nàng khó ưa, hách dịch, vô lí như thế này kia chứ? Có lẽ anh nên cảnh tỉnh lại bản thân đã làm gì mắc tội để bây giờ dính phải “oan khiên lạ lùng”.

Đến trường, Natsu sau khi bị Lucy hành hạ cuối cùng càng mệt mỏi hơn, ngày mai là anh đi thi đấu rồi, cô làm thêm lần nữa sao anh sống nổi đây.

Lucy chạy đến chỗ Natsu lập tức vòng tay anh, cả hai đi vào trong trường.

Nhưng những ánh mắt nhìn Natsu thì không được vui vẻ như vậy.

- Cái thằng trời đánh... hôm qua mới chia tay với Lisanna mà giờ đã hí ha hí hửng đi với Lucy rồi.

- Tao đã bảo rồi, Lisanna quen nó chỉ tổ đau lòng thôi.

Lời nói của hai nam sinh như cửa sổ thẳng vào tâm trí anh. Đúng vậy, mới hôm qua anh chia tay với Lisanna sao bây giờ có thể vui vẻ đi tìm hạnh phúc mới, còn Lisanna thì sao và cô ấy sẽ nghĩ gì.

Cả hai cùng đi vào lớp thì vô tình chạm phải một ánh mắt buồn man mác.

Natsu giật mình, vội lấy tay Lucy ra khỏi tay mình, không dám ngược mặt nhìn thẳng vào cô.

Lisanna vẫn biết nếu chia tay với anh thì ngày này cũng sẽ đến, nhưng có cố níu lại cũng không giữ được, thà đau một lần còn hơn đau mãi mãi.

Lisanna lặng bước qua người Natsu, còn anh, muốn nói với cô một lời mà chẳng được.

Lucy ánh mắt tập trung vào hai người, cô cũng chẳng muốn nói gì.

Giờ tập diễn...

Cả lớp đang bận rộn với vai diễn của mình, người người đều háo hức cho buổi diễn. Chỉ riêng có hai người với tâm trạng không vui nổi.

Lucy đứng ra chỉ đạo cả bọn người dàn dựng sân khấu, chỉ có cô là khỏe nhất thôi.

Tất cả mọi người mệt bỏ hơi tai, ngồi giải lao tại chỗ 15 phút. Lucy đi loay quaoanh phần cánh gà để kiểm tra, vô tình cô thấy được một việc làm rất chi là mờ ám.

Tên Ota đảm nhiệm vai hoàng tử đang lén lén lút lút ở đây làm chuyện gì đó.

Lucy nấp sang một bên theo dõi tình hình, chờ xem hắn ta định giở trò gì.

Hắn đang táy máy với cái cũng tên được bắn tự động, sau khi đã làm xong cái gì đó, hắn ngó qua ngó lại xem thử có ai không rồi lẳng lặng bỏ đi.

- Mày dám làm thế với Lisanna sao, tao sẽ cho mày biết tay.

Lucy nghe được những lời hắn nói, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm xúc cực kì nguy hiểm.

Đôi mắt của cô nhìn chăm chăm sau lưng hắn, sau đó lại liếc sang cái cung tên.

Cô đi đến đó, quả thật là hắn có ý định hại Natsu.

Cái cung tên được lắp đặt lệch một khoảng so với vị trí của diễn viên đứng trên sân khấu, nhưng đằng này hắn đã chỉnh lại đúng với vị trí của Natsu.

Tên này quả thật rất to gan, dám làm chuyện này để hãm hại Natsu, xem ra ngày hôm nay người gặp xui rồi, cổ mà ăn cả vào nhé.

Buổi giải lao kết thúc, tất cả mọi người đều quay lại sân khấu.

"Ngày xưa ngày xưa có một chàng trai nghèo không còn một cây mỏng toi để rút. - chàng ấy tên Aladin

Aladin (Ota) bước ra, thụt thò nhìn lên hàng trái cây mà miệng chảy nước dãi, phải rồi, đã mấy ngày nay anh không có gì bỏ bụng.

Anh sắp đi cướp, thế mà một cái đâm vào đầu làm anh sực tỉnh.

- Thằng kia, dám ngó ngang ngó dọc vợ ta thế à? (Bà bán trái cây :v)

Aladin bỏ chạy nhưng không kịp, bị ông nhà đánh đến nổi lét không được. Chú khỉ nhỏ của cậu ta nhìn ngán ngẩm lắc đầu.

- Ai bảo dốt thía làm gì? Đi đâu không lựa lại lựa trúng hàng trái cây có mĩ nữ như thế, coi như số em hèo vậy.

.....

- Công chúa hiện giờ vương quốc chúng ta đang trong tình trạng nợ xấu, khủng hoảng kinh tế, người không còn cách nào khác phải dừng ngay việc mỗi ngày đi làm "Nail", ăn ở trong khách sạn năm sao nước ngoài, đánh casino thua tận mặt và mua sắm vô tội vạ ạ. - Tế tướng của vương triều ra tiếng khuyên bảo

Jasmine (Lisanna) ổng ẹo nói

- Không chịu đâu, không có mấy thứ đó sao ta sống nổi.

- Sao lại không ạ, miễn là người quyết tâm, dời núi lấp biển còn được hưởng chi là mấy chuyện cón con ấy.

- Vậy chừng nào người bỏ chơi facebook, không tới "3Q" đi đánh trận và cai được Fairy Tail hãy nói với ta những lời đó.

- O... cái đó thần cũng không làm được ạ. - Tế tướng cười hì hì.

- Vậy chỉ còn một cách...

- Cách gì, để có thể thoát khỏi cuộc sống này ta sẽ làm.

- Hãy cưới thần đi ạ, thật ra mấy năm nay thần có thành lập công ty "đen" có ngân quỹ rất lớn đủ để cứu đất nước này. - Tên tế tướng gian xảo.

- Hứ... tại sao ta phải lấy một ông già mồm gầy hết răng, sắp ôm hoa cúc trắng ngủ làm chồng chứ, chú nói chuyện cứ như đùa ấy. Hoàng tử đẹp mã giàu có ta còn chưa chịu hưởng hồ.

- Tùy người ạ.

...

Jasmine không thể chịu nổi cuộc sống ở hoàng cung nữa, cô sẽ ra đi tìm đường cứu nước....

Không may, trên đường đi công chúa lại gặp bọn cướp.

- Mất nai ơi xin đừng đi nhé em- Lời của tướng cướp.
- Ta không bao giờ chịu khuất phục đâu. - Jasmine nói kiên định

Đúng lúc đó, chàng trai Aladin xuất hiện.

- Các người đừng hòng đụng đến cô gái.

Cả bọn cướp nhào vào đánh Aladin.

- Thằng này láo, mấy bữa trước mới đến hang động của bọn ta ăn chực thế mà giờ này dám mở mồm hả? (Rất xin lỗi anh Aladin ạ :v)

- Mau dừng tay

Jasmine dùng lao vào đánh cả đám cướp túi bụi, vì cô đã từng đi du lịch ở Trung Quốc và một thời gian gia nhập Thiếu Lâm Tự :v

Aladin bị đánh mồm miệng sưng tấy cả lên, được công chúa dìu dắt vào một hang động nhỏ.

Vì bái phục công chúa, Aladin đã bái công chúa làm sư phụ dạy võ :3

Sau một thời gian, hai người họ có tình cảm với nhau, mặc dù Aladin quả thật là một anh chàng thiếu “năng khiếu” để học võ.

Vào một ngày, tể tướng đã tìm Aladin, lúc đầu ông định lôi Aladin ra đánh ghen một trận cho bõ tức, nhưng lúc sau nghĩ lại ông mới biết Aladin là người có năng lực tìm được cây đèn thần trong truyền thuyết.

Ông dụ Aladin đi chờ thời cơ bắt công chúa đi. Nhưng công chúa cũng không phải dạng vừa đâu đánh mấy toán thích khách ông sai tới, ông đành phải dùng phép thuật ngủ ru cô.

...

Aladin đi vào hang động nơi ẩn chứa kho báu, khi đó anh tìm được cây đèn thần. Không biết bên trong là thứ gì, nhưng nó hơi bụi nên anh đã lau nó.

Sau đó, thay vì một làn khói xuất hiện như cổ tích là những ánh đèn như trong vũ trường linh đình lấp lánh.

- Thần đèn (Natsu) lên sàn. - Giọng nói của một cô gái gốc Hawai vang lên.

Từ trong sân khấu bước ra, một thần đèn ăn mặc sành điệu, trên người đeo không biết bao nhiêu kara vàng, trên cổ có đeo một vòng hoa cho biết ổng vừa mới từ đâu đến.

Với những bước đi tinh tế, thần đèn như đang biểu diễn trong show thời trang.

Khi kết thúc, có hai cô gái từ hai bên sân khấu đi ra vòng tay thần đèn.

- Ta đang đi spa mà đứa nào gọi ta đấy.
- Woa, ông là thần đèn. - Aladin hồ hởi như một đứa trẻ.
- Chứ ai đang đứng trước mặt người.
- Tôi nghĩ thần đèn phải da xanh chứ.-Aladin tò mò hỏi.
- Công nghệ bây giờ tiên tiến lắm, thiếu gì kem tẩy trắng da.
- Đúng rồi đó, anh thần đèn “đập choai” hơn hẳn nha. - Hai cô gái thay nhau nịnh hót thần đèn
- Chuyện... - Thần đèn nói như đó là điều đương nhiên.
- Trông ông giống như một chàng thanh niên vậy. - Aladin nói.
- Giời, chú còn non và xanh lắm. Rồi, muốn gì nói đi, ta còn phải tiếp mấy cô em xinh đẹp này nữa.-Thần đèn “sát gái” tỏ bản tính lẳng nhăng.

- Tôi muốn ra khỏi đây, nhưng cái hang nó ở trên kia, quá cao so với tôi, tôi cần một cái thang. - Aladin vui mừng.

- Rồi, có thang ngay. - Thần đèn gạt đầu sau đó quay sang bảo với cô gái thứ nhất-Lấy cái thang đưa cho nó.

Cô gái thứ nhất lại quay sang cô gái thứ hai.

- Lấy cái thang cho thần đèn.

Cô gái thứ hai đi tới chỗ Aladin.

- Lấy cái thang cho con kia.

- À ừ... - Aladin giật mình. - Không phải tôi là người ra lệnh sao?

- Hạnh phúc người khác ban tặng không vững bền như hạnh phúc tự mình xây dựng. If you know what I mean. - Thần đèn phán câu xanh rờn.

Aladin lắc đầu, ngẩn tò te không hiểu gì sất.

Nhưng sau đó, tên tể tướng đã lấy được đèn thần

...

- Mau trả đèn thần lại cho ta. - Aladin đứng trước lâu đài, anh tới để đòi lại thần đèn và công chúa.

Tên tể tướng bước ra, cùng với sợi dây trói công chúa, nàng giãy dụa nhưng không thoát khỏi hắn.

- Thần đèn nghe lệnh ta. - Hắn cầm đèn thần xoa xoa.

Lần này, thần đèn xuất hiện trong hình dáng chính tề. Nhưng vừa mới bước ra thì...

- Oppa... - Jasmine chạy tới mừng rỡ quên mất mình đang bị trói.

- Ô... hi em. - Thần đèn cũng chạy tới

Cả hai bắt tay nhau mừng rỡ.

“Thật sự là khúc này Lisanna đã yêu cầu cô giáo chỉnh lại kịch bản, nhưng cô giáo nhất quyết không chịu, bà cô này đúng là nham hiểm”

- Nghe nói Oppa đi Hawai tuần sau mới về mà? - Jasmine nũng nịu hỏi

- Tại nhớ em nên về sớm :v

- Nhớ đăng ảnh tag em nữa đó, em sẽ like và share cho.

Cả tể tướng và Aladin trở mắt.

- Hai người...

- Chúng tôi là anh em kết nghĩa-Thần đèn giải thích

- Đứa nào trói em. - Thần đèn thấy Jasmine bị trói liền hùng hổ hỏi

- Chính hắn. - Công chúa liếc mắt nhìn tể tướng.

- Ta là chủ của ngươi, ngươi phải nghe theo lời ta. - Tên tể tướng hống hách nói.

- Mau tiêu diệt Aladin

- Aladin, đây là cách duy nhất cậu có thể thắng, hãy “hack” đèn thần, chỉ có thể cậu mới lại là chủ nhân của tôi. - Thần đèn khẩn thiết nói.

- Ha ha , vô ích thôi, lạc hậu như nó thì sao mà biết chứ.-Tên tể tướng đắc thắng.

- Có chứ, ta không biết những thứ tin học đó có nghĩa gì, ta không giàu có, không đẹp trai, không giỏi giang, nhưng ta có tinh thần chính nghĩa, ta can đảm, ta yêu Jasmine thật lòng và ta quyết tâm dành lại đèn thần.
- Aladin chẳng chặc nói.

- Mèo khen mèo dài đuôi. - Thần đèn không thể nào khen lấy Aladin một câu.

Aladin chớp thời cơ tể tướng không để ý lập tức ra hiệu cho chú khỉ của anh ấn nút vào máy bắn cung của quân đội.

Theo kịch bản mũi tên sẽ hướng thẳng đến chiếc đèn thần trên tay tể tướng, Aladin dành được chiến thắng, lấy công chúa Jasmine và trở thành vua.

Nhưng... mũi tên bắn ra lại không đến đích nó cần đến...

“Natsu... chờ chết đi”

22. Chap 21: Vị Hôn Phu Của Lisanna?

Nhật nhòa ánh mắt trong biếc sớm chiều

Rưng rưng một cõi biết đi về đâu

Nếu kiếp này không hẹn tình bỏ lỡ.

Thì kiếp sau anh còn tình gửi trao?

Yêu nhau tình chỉ cho hết duyên này

Lòng thề không đổi chỉ là ích kỉ

Dẫu biết tình không đến tâm mạch

Xin anh một khắc... khắc tên em.

Mũi tên lao nhanh vun vút, vượt qua cả những phân tử khí li ti nhắm thẳng về phía trước. Một nụ cười đắc thắng chợt nhếch lên. Không rõ là một hay hai cái, nhưng rõ ràng, cả hai đều có chung tâm tưởng.

“Hạ nó đi”

Đằng sau bức màn lộng lẫy là ánh nhìn dã tâm. Đôi mắt linh hoạt chao đảo.

“Để xem, ai mới là người cười”

- Coi chừng đó.

Thấy được mũi tên đang nhanh chóng hướng về hướng của Ota, Lisanna liền hét lên hốt hoảng.

Đến cả Natsu cũng rất bất ngờ với hướng di chuyển của mũi tên, anh như nhìn xuyên qua được nó sẽ găm vào đích đến cuối cùng- Ota.

Tên Ota vẫn chưa kịp định hình xem chuyện gì xảy ra với mình, thì nhanh chóng một sức mạnh đã đẩy hẳn té nhào khỏi mặt đất.

Hắn lăn lông lốc còn người vừa cứu hắn thì sao.

Ánh mắt nâu khê lay động, hơi hướng mắt lên, Lucy chăm chú theo dõi, cô lắc đầu.

- Là do cô tự chuốc lấy, tự muốn trở thành con mồi bị sập bẫy.

AAA

Tiếng Lisanna la lên, cô đã thành công trong việc cứu lấy Ota trong gang tấc, nhưng bản thân cô lại bị mất đà. Cô chơi vơi, cộng thêm đôi dày cao gót không khỏi gây vướng.

Cô bị trật gót ngã người ra phía sau. Nhưng phía sau lại là bụi sân khấu cao hai mét, nếu cô ngã chắc chắn sẽ có chấn thương.

Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, cô nghĩ rồi mình cũng sẽ sớm phải từ bỏ vai diễn này để vào bệnh viện.

Thay vào đó, một bàn tay ấm áp nắm lấy cô trong lúc cô ngã, Natsu cố gắng dùng sức kéo cô, nhưng việc đó cũng có nghĩa...

RẦM.

- Natsu... Natsu...

Đôi mắt to tròn mở căng... Sao anh lại làm như vậy? Anh muốn tự làm tổn thương mình hay sao?

Lisanna từ từ trượt xuống đến khi chân cô chạm đất an toàn. Còn người vừa kéo cô...

Lisanna hốt hải chạy lên, cùng lúc đó Lucy cũng di chuyển lên sân khấu. Bàn tay cô nắm chặt...

Tay của anh bị đập vào cạnh của bụi diễn, máu đang chảy ra, Natsu nghiêng răng ôm chặt lấy cánh tay của mình.

Lisanna giọng run run đi tới, nắm lấy đôi tay bị thương của anh.

- Natsu... sao cậu?

Lucy kéo Lisanna ra xa Natsu... một mực tức giận.

- Cô còn dám nói, cô có biết mình đã làm gì không hả?

Không kìm nổi được tức giận, Lucy cô thật không nghĩ bước này sẽ diễn ra.

Ngay lập tức, Natsu được đưa vào phòng y tế, sau đó nhà trường vội chuyển anh đến bệnh viện.

Chuẩn đoán ban đầu, Natsu bị thương ngoài da rất nặng, nhưng may mắn không bị gãy xương tay. Nhưng còn cuộc thi đấu của anh ngày mai thì sao?

Lisanna đứng từ cửa kính nhìn vào, cô không dám vào thăm Natsu, biết mình đã gây ra những gì cho cậu, cô thật không dám đối mặt.

Lucy sau khi từ phòng bệnh bước ra, chạm mặt với Lisanna.

- Cô làm ơn dừng hành động ngu ngốc như vậy nữa, có biết bao người vì cô mà tổn thương không hả?

Lisanna đôi tay đan chéo lại với nhau, cô khóc, những giọt nước mắt ghen ứ nơi khóe mắt không thể giữ được một mực tuôn rơi.

Lisanna đứng ngoài dây hành lang, cô phải làm sao đây, chính cô là người đã gây ra chuyện này, nhưng làm sao có thể mở lời xin lỗi Natsu, cô không có can đảm.

- Xin... xin lỗi.

Lucy thở dài.

-Nếu cô muốn xin lỗi thì làm ơn dừng để chuyện này tiếp diễn một lần nữa.

Nói rồi cô bước ngang qua Lisanna, đôi mắt hạ thấp trầm buồn.

Tại sao Lisanna lại có lòng tốt giúp đỡ tên Ota ấy chứ, hẳn có gì xứng đáng để cô phải làm vậy?

Lucy cắn môi, phải... không cần phải thương người mù quáng như vậy, rồi đến lúc như Lisanna hại cả những người mình yêu quý.

Cũng giống như cô hồi đó... làm vậy thì được ích gì chứ.

Rồi bỗng nhiên, hình ảnh của anh lại ùa về, cô nghiêng chặt rằng, cô hận vì đã cứu anh. Nhưng dù biết trước được là ngày đó cũng sẽ đến, vậy mà cô cũng cố chấp muốn được một lần yêu anh. Nhưng giờ, anh đã không còn... cô không phải lo lắng nữa

---

Cái gọi là duyên phận, chính là trong ngàn vạn người gặp được người cần gặp là anh, trong ngàn vạn năm, giữa mệnh mỏng hoang hoải vô tận của thời gian, không sớm một bước cũng không muộn một bước. Chỉ là cái duyên phận ấy không thả mà bay...

- Natsu, ăn tí cháo đi.

- Nhưng anh không đói-Natsu giở chứng không ăn.

- Ăn vào mới có sức khỏe hồi phục chứ, anh muốn nằm lì ở đây suốt à.

Lucy đưa từng thìa cháo vào miệng Natsu, khuôn mặt của anh cứ như trẻ con vậy, chắc hẳn mấy ngày nay anh đã ngán tận cổ món cháo đầy dinh dưỡng này rồi.

- Em mua cháo ở đâu thế. - Natsu vừa ăn vừa hỏi.

- Đây là cháo em nấu chứ mua ở đâu. - Lucy buồn bực nói, rõ là anh chả hiểu cô tẹo nào.

- Cái gì, em biết nấu cháo? Cái này chưa vào danh sách chuyên lạ quốc tế luôn. - Natsu nổi hứng chăm chọc.

Lucy lườm anh làm anh nổi hết cả tóc gáy.

- Thôi được rồi, không đùa nữa-Natsu nói-Nhưng cháo này cũng không tồi.

Lucy dừng hẳn động tác mớm cháo cho anh.

- Là ý gì đây?

- Trước giờ anh toàn nấu cho em ăn cả thôi. - Natsu cười mỉa.

- Anh có phúc mười một đời được ăn cháo em nấu vậy mà chỉ có “không tồi” thôi sao? Phải là “tuyệt ngon” mới đúng.

Natsu lắc đầu cười khàng khặc.

- Thế em nấu ngon vậy thì em đảm đương chuyện bếp núc luôn đi.

- Không được. - Lucy kiên quyết.

- Tại sao? - Natsu thích thú hỏi.

- Vì anh nấu ngon hơn em-Lucy mặt xuất hiện những vết hồng hồng nghiêng đầu nói.

Natsu ngớ người, có phải là cô đang thừa nhận mình không, lần đầu nha.

Natsu còn đang mơ màng thì Lucy đã đứng phắt dậy.

-Mau đi ngủ đi.

Em sớm là người của anh.

Vậy mà bây giờ Anh lại giống như thằng nhóc mới biết yêu , muốn bước vào trái tim Em từng chút một

---

Buổi tối, sương lạnh đã giăng một lớp bên khung cửa sổ, Natsu đang ở trong bệnh viện, thật sự không nặng lắm nhưng Lucy cứ nằng nặc đòi anh ở lại cho khỏe hẳn rồi về.

Hôm nay không hiểu cô ăn trúng cái gì tự đứng lại ở lại ngủ trong bệnh viện.

Natsu nằm trên giường bệnh, nhưng đặc biệt là giường dành cho bệnh nhân và người nhà, nên nó có cấu trúc dính liền nhau và chiếc cao chiếc thấp.

Anh đang nằm ở trên nhìn xuống thấy cô đang ngủ say, vì cửa sổ của bệnh viện có lẽ quá nhỏ với cô nên cô miễn cưỡng nằm xuống chiếc giường ấy.

Nhưng trông tư thế của cô có vẻ không được thoải mái, chắc tại cô không quen.

Natsu thấy trời trở lạnh, mà chiếc chăn cô đang đắp lại chỉ đến nửa người của cô. Natsu liền chồm xuống với tay kéo chiếc chăn lên. Nhưng khổ nỗi tay anh đang được băng bó rất kĩ càng khiến cho việc chuyển động cực kì khó khăn.

Anh cứ cô gấp chiếc chăn lên là nó lại tuột xuống. Thế là anh cố gắng chồm người xuống thêm một chút nữa.

Hậu quả là nó khiến anh không những không làm xong công việc mà còn bị rơi xuống giường dưới... nơi Lucy đang nằm.

May mắn, anh chống cùi chỏ gần sát mép gra giường để không chạm vào cô làm cô thức, nhưng làm sao để lên lại bây giờ, động chân một tí là cô sẽ thức dậy, không chừng cô sẽ đá văng anh khỏi giường, rồi bệnh tình càng thêm nặng cũng nên.

Nghĩ đến đó, Natsu cô gắng nâng người lên cao hơn, nhưng là do anh bị thương, chỉ với một cánh tay không đủ sức giữ cả cơ thể mãi trên không được, anh không thương tiếc ngã lên người cô.

Lucy nheo mắt tỉnh dậy, thấy khuôn mặt anh đang kề sát mặt mình, may mà lúc này anh kìm được nếu không cả hai gãy mũi chứ chả chơi.

Lucy không nói lời nào, nhắm mắt ngủ tiếp. Mặc kệ Natsu đang đỡ sức ngọ nguậy tìm lối lên. {Vô ích thôi, ở dưới luôn đi anh :3}

Một lần nữa anh lại ngã ục lên người cô, thất bại lần thứ hai rồi ==”

Lucy mở mắt nhìn Natsu. Nhưng cô không nói lời nào cả, lại tiếp tục một lần nữa nhắm mắt ngủ tiếp chẳng màng sự đời. {Chị này ham ngủ ghê}

Nỗ lực bất thành, Natsu cảm thấy nản, lại nhìn thấy vẻ đẹp khó cưỡng, anh rụt rè cuối đầu hôn lên làn môi mỏng của cô.

Chỉ một nụ hôn nhẹ như thế cũng làm cho cả không gian căn phòng tràn ngập mùi vị của tình yêu.

Nếu cuối cùng anh và em có thể ở bên nhau, anh sẽ biết em ngày đêm đều nhớ tới anh. Không muốn nói quá nhiều, chỉ vì không muốn anh mệt mỏi

---

Cuối cùng sau hơn một tuần nghỉ học, anh cũng trở lại lớp. Từ khi anh bị thương đến giờ, Natsu vẫn chưa thấy Lisanna đến thăm mình. Chỉ có một giỏ hoa quả gửi tới không biết của ai.

Thật sự rất muốn gặp lại cô để nói rõ tất cả mọi chuyện, xin lỗi vì đã làm cô buồn. Anh muốn coi cô như một người bạn thân như từ trước tới giờ hai người vẫn vậy.

Điều có có xa vời không?

Lisanna ngồi chống tay suy tư, cô như chẳng tập trung vào chuyện gì cả.

Mọi người trong lớp đều đang xôn xao, Natsu ngạc nhiên, trong suốt một tuần anh nghỉ học bộ có tin gì hot lắm hả?

- Ngày mai là đến sinh nhật Lisanna rồi. Tao phải chuẩn bị gì để được cô ấy để mắt tới đây. - NS1 háo hức nói.

- Thôi đi mày ơi, Lisanna có hôn phu rồi làm gì có cửa cho tụi mình nữa.

Gì cơ? Lisanna có hôn phu? Sao Natsu anh chưa bao giờ nghe nói đến.

Natsu hướng mắt về phía Lisanna, thấy cô không được vui là vì chuyện đó sao?

Lucy đi dãy hành lang, vô tình chạm phải ánh mắt quen thuộc.

- Chào người đẹp.

Lucy đứng lại, nhếch đôi môi khinh bỉ

- Cậu là hôn phu của Lisanna nói vậy với tôi không sợ cô ấy buồn sao?

- Ha ha, cô ấy chẳng thèm để ý gì đến tôi hết. Chẳng qua mọi chuyện là do hai ông bố già sắp đặt thôi. - Shindo mỉm cười.

Lucy vẻ như chẳng quan tâm bước tiếp.

- Tôi không rảnh để nghe cậu kể lể chuyện đời.

- Khoan đã, ngày mai là sinh nhật Lisanna rồi, cô ấy có mời cô và Natsu không? - Shindo ngang đường Lucy hỏi chuyện.

- Có thì sao mà không thì sao? Chuyện đó chẳng hề quan trọng.

- Rất quan trọng là đằng khác. Ai cũng biết lúc trước Lisanna và Natsu là người yêu của nhau, nếu chia tay rồi thì hai người đó vẫn có thể trở lại làm bạn, nhưng đằng này. - Shindo mập mờ nói.

- Ý cậu là sao?

- Nếu Lisanna vẫn còn yêu Natsu thì cô không nghĩ một ngày cô ấy sẽ dành lại Natsu từ tay cô sao?

- Điều đó tôi biết, nhưng tôi tin Natsu sẽ không quay lại với cô ấy.

- Làm sao có thể đoán trước điều gì, hay là cô và tôi làm một cuộc thương thuyết đi, nếu như thành công thì Natsu sẽ mãi mãi thuộc về cô, còn Lisanna sẽ là của tôi.-Shindo gian ý đẩy người nhìn Lucy.

- Tôi còn không biết Natsu có mãi mãi thuộc về tôi hay không? Chắc chắn là vậy rồi. Còn cậu muốn có được Lisanna ư, bằng cách nào? - Lucy đẩy ẩn ý hỏi Shindo.

-Vào buổi sinh nhật, tôi sẽ thay mặt là vị hôn phu của cô ấy mời Natsu và cô tham gia buổi tiệc, chỉ cần một kế hoạch nhỏ là sẽ có được thứ mình muốn.

Lucy nheo mắt nhìn Shindo.

- Cậu định dùng thủ đoạn đê tiện ấy để có được Lisanna sao, có cần mất công đến vậy không.

Shindo nghe Lucy nói xong tràn đầy ý cười.

- Haha, đê tiện, cô mà cũng thốt ra được những lời này sao, cô đừng tưởng tôi không biết cô mưu mô, xảo quyệt đến đâu để chia cắt Lisanna và Natsu. Ngay cả... cái cung tên tự động ấy, là cô đã điều chỉnh nó... cô có biết làm như vậy sẽ tổn thương người khác không?

- Phải tự biết khi động đến Natsu thì kết cục rất thê thảm.-Lucy không khó khăn nói ra.

- Vậy cậu ta có gì để cô bảo vệ đến vậy, nếu cô yêu cậu ta, cô sẽ không điều chỉnh cây cung mà tổ giết tên Ota đó.

- Natsu ư... có gì đáng ư... rất đáng giá... đáng giá còn hơn cả 10000 cái mạng của người khác.

- Cô thật ác độc khi đem so sánh như thế nha.

- Tôi nói không sai, quả thật... đáng giá rất nhiều đấy. Còn cậu, muốn có được Lisanna ư... nực cười... một tên như cậu chẳng đáng để xách dép cho cô ấy.

Bỏ lại câu đó, Lucy hiên ngang bước qua Shindo. Anh ngoái đầu lại nhìn cô.

“Không đáng xách dép ư, để xem mọi chuyện sẽ như thế nào”

—
Lisanna ngồi bên bãi cỏ của sân trường, mỗi khi có tâm sự không muốn cho ai biết cô đều ra đây ngồi một mình.

Ngồi buồn một mình, đôi tay chạm phải một hòn sỏi, cô không buồn mà ném chúng đi.

- AAA - Một tiếng kêu vang lên sau khi cô ném nó đi.

Lisanna hốt hoảng chạy xem ai là nạn nhân xấu số. Đến nơi cô thấy được một gương mặt đã làm biết bao nhiêu cô gái thót tim- Loki-Nam vương của khối 12.

Lisanna thấy anh xoa xoa đầu liền sợ hãi hỏi thăm.

- Em xin lỗi, anh không sao chứ ạ?

Loki quay quắt nhìn Lisanna với ánh mắt khó chịu khiến cô nằng cặng thêm bối rối.

- À ừ không sao.

- Anh có thật là không sao không? - Lisanna lúng túng hỏi.

Loki cúi mái tóc về hướng của Lisanna.

- Thế thì em xem thử đi.

Lisanna giật mình lùi bước ra phía sau e dè.

- O..

Loki thấy thế lấy làm thú vị.

- Thôi, bao anh chiều kem cũng được.

- Nhưng... anh quên mang theo tiền mặt rồi, chỉ có thể tín dụng gần hết tiền thôi, làm sao mà bao anh được.-Lisanna thật thà trả lời.

- Hahaha... cái cô nhóc này, bình thường mấy cô cũng tìm mọi thủ đoạn để được dẫn anh đi ăn kem, còn em có cơ hội thì lại bỏ...

- Em làm sao giống mấy cô nàng ổng ẹo ấy được...-Lisanna chu mỏ nói

- Em tên gì, học lớp nào? Để khi cần anh đến đòi nợ.-Loki đắc ý cười.

- Lisanna... lớp... - Lisanna chưa kịp nói hết câu Loki đã nhảy dựng lên.

- Có phải là hôn thê của Shindo không? - Loki tay trở hếch đôi kính lên.

- Dạ sao anh biết? Chẳng lẽ tin tức lan truyền nhanh như vậy sao? Vậy thế mà anh không biết được em là người nổi tiếng của khối 11 lại bắt em bao kem...

- Phì... anh nào để ý... Anh là anh trai Shindo. - Loki nở nụ cười sát gái.-Ngày mai sinh nhật em nghe nói sẽ công bố rộng rãi luôn chuyện đính ước này, anh cũng tới dự...

- Dạ vâng... - Lisanna nghe tới chuyện này thì vẻ mặt ảo não, như mất hết sức sống.

Loki thấy Lisanna có vẻ không được vui, nên anh cũng không cố nói thêm nữa, dù sao đây cũng là một cuộc hôn nhân sắp đặt, cô không vui cũng phải thôi.

- Thôi, bây giờ anh đi lên trường có việc, bao giờ gặp lại lần nữa là anh bắt đền em chiều kem thật đấy.-Loki nói xong nháy mắt một phát như thường lệ. (Anh này nhìn vậy nhưng cũng không phải playboy đâu nha)

Ngày mai, cô phải đối mặt với chuyện ấy ra sao đây?

Còn Shindo, anh có âm mưu gì để có được Lisanna?

23. Chap 22: Bữa Tiệc Khó Quên

Khóc đi em

Nếu những giọt lệ kia

Xóa nhòa những hờn đau

Và tủi khổ

Đi hết cùng cực

Rồi em sẽ đứng vững.

Cầm trên tay chiếc thiệp mời xinh xắn, Natsu thở dài, đáng lẽ ra nếu quan hệ của bọn họ vẫn như lúc ban đầu, không có những lời đầy nước mắt, không có những cảnh chia tay chẳng dám ngoảnh lại.

Có lẽ bây giờ, anh và Lisanna vẫn là bạn tốt của nhau.

- Natsu, chúng ta đi thôi. - Lucy từ trong phòng bước ra.

Cô mặc chiếc váy mà Natsu đã mua tặng, anh không khỏi ngạc nhiên, suốt hai tháng qua cô không hề đụng đến nó, vẫn nâng niu giữ gìn nó cẩn thận để một ngày có thể sánh bước cùng anh.

Anh biết rằng chiếc thiệp này là Shindo mời, anh đoán chắc có lẽ Lisanna cũng không muốn thấy anh có mặt trong buổi tiệc, liệu anh có nên đi hay không?

- Anh không nhất thiết phải đi. Nếu anh không muốn... - Lucy thấy Natsu có vẻ chần chừ thì lên tiếng, cô ắt hẳn cũng chẳng muốn anh đi.

Điều mà cô lo ngại chính là tên Shindo ấy, không phải chỉ có một hai cách để hắn có thể chiếm được Lisanna trọn vẹn, nếu như hắn làm hại Natsu, cô không được phép để chuyện đó xảy ra.

- Không sao đâu, vì dù gì thì anh và Lisanna cũng là bạn thân, nếu cứ trốn tránh chẳng khác nào anh không dám đối mặt với những chuyện đã qua, phải co cô ấy thấy rằng anh vẫn ổn và cô ấy cũng sẽ như vậy, rằng bọn anh có thể trở lại làm bạn. - Natsu ánh mắt sâu thẳm nhìn Lucy, giọng nói kiên định chắc chắn.

Lucy mỉm cười nhẹ.

Natsu chú tâm nhìn cô, cô mặc chiếc váy này đúng là rất đẹp, nói đúng hơn cô mặc cái gì cũng đẹp. Chỉ là tùy theo mức độ mà thôi.

Đôi mắt anh bỗng dán trên đôi vai trần của cô, nụ cười trên môi nhạt dần.

- Lucy, vai của em.

Lucy ngỡ người không hiểu Natsu định nói gì, cô quay quắt lại nhìn thử xem sau vai mình có điều gì dị thường.

- Có gì đâu nào.

Natsu đi tới dùng tay cố định người cô, giọng không khỏi bất ngờ.

- Anh nhớ lúc trước em bị bắn ngay chỗ này, bây giờ lại không thấy sẹo.

Lucy nhớ sự ra chuyện đó, liếm liếm đôi môi khô khốc, cô tự nhiên nói.

- Anh còn nhiều điều chưa biết về em lắm, mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

- Yêu quái sướng gồm nhĩ. - Natsu hứng khởi nói.

- Có lẽ vậy... - Lucy giọng trầm xuống.

- Chúng ta đi thôi. - Natsu nắm tay Lucy dắt đi, cả hai sẽ cùng tới bữa tiệc.

”Natsu, anh có lẽ không biết, thứ mà em cảm hận nhất trên đời này là kiếp yêu quái em đang phải gánh chịu, vì lũ người đó mà bây giờ em mới thành ra thế này.

Thế nên ngoại trừ anh ra, em nhất quyết sẽ không thương xót bất cứ một con người nào khác.

Khi thời gian trôi đi, có lẽ có nhiều thứ anh sẽ biết, đến lúc đó, xin anh đừng quay lưng lại với em”

Em là 1 cô gái trẻ, em xinh đẹp tràn trề thế này kia mà, đừng để những lời của bọn họ - những kẻ thừa thời gian nhưng tàn tật tư duy và nhân cách ảnh hưởng tới cuộc sống tươi đẹp mà em đang có.

Vì em còn trẻ, vì em xinh đẹp và vì em tự do...

- Lisanna, sắp đến giờ rồi, em mau ra chào khách đi. - Shindo bước vào phòng khách nơi Lisanna đang ngồi một mình trên chiếc ghế hoàng gia lung linh.

Lisanna từ từ đứng dậy, cứng ngắc như một con búp bê, không nói tiếng nào đi ngang qua Shindo.

Hắn không thể chịu nổi việc cô cứ coi hắn như không khí, lên tiếng đáp lại sự im lặng của cô.

- Em nên nhớ hôm nay là sinh nhật em và cũng là ngày chúng ta đính hôn, đừng làm bất cứ điều gì để mọi chuyện đổ vỡ.

- Mới lúc đầu gặp anh tôi đã nghĩ ah là một người con trai ngây ngô chỉ muốn làm quen với tôi, không ngờ anh thủ đoạn đến vậy. - Lisanna âm điệu không vui.

Nói xong câu đó Lisanna bỏ đi chẳng để một câu nào của Shindo lọt vào tai mình.

Shindo tay nắm chặt thành nắm đấm, nếu hôm nay hắn không làm gì đó thì cô vẫn còn cơ hội thoát khỏi tay anh.

Sinh nhật của Lisanna được tổ chức tại một căn biệt thự ở gần biển mà bố cô mới tặng nhân dịp sinh nhật và lễ đính hôn, năm nay ông lại không về để chúc mừng cô thêm được một tuổi.

Tủi thân, Lisanna vừa không được đón nhận không khí hạnh phúc của gia đình, bạn bè mà thay vào đó là không khí u buồn nhất từ trước đến giờ.

Những ánh đèn chùm lung linh, những bài hát sôi động vang lên hòa vào không gian, cả những tiếng cười đùa mà cô chẳng cảm nhận được thứ gì, tất cả như hư vô.

Ít ra, mọi năm cô đều làm một buổi tiệc sinh nhật nhỏ cũng Natsu, anh và cô vào một quán mì vỉa hè, cả hai cùng nhau đánh chén cho đến khi bụng no căng.

Năm nay đã không còn nữa.

Năm sau cũng không còn nữa

Mãi mãi không còn nữa...

Lisanna bước đi xuống bậc thềm, nhìn dòng người đang ra vào cổng. Vì bữa tiệc được tổ chức ngoài trời nên không có ai chú tâm ăn mặc quá sang trọng. Cả cô cũng vậy, cô chỉ muốn mặc chiếc váy mà cô thích để dự tiệc.

Sau đó, có lẽ đính hôn thì sẽ khoác trên người một bộ váy kiêu sa, quý phái.

Đập vào mắt cô là người mà cô mong đợi nhất, và cũng là người mà cô không muốn gặp nhất.

Anh đang nắm tay cô gái đó đi vào bữa tiệc.

Cô gái mặc một bộ váy giống hệt như cô, chỉ có điều, cô gái ấy khoác lên mình một màu trắng thuần khiết, xinh tươi như một thiên thần...

Còn cô là màu hồng nhẹ nhàng, diễm lệ.

Cả ba người chạm mặt nhau.

Lucy cũng có thể để ý thấy Lisanna mặc một chiếc váy giống mình.

Lisanna né tránh ánh mắt của hai người, lảng đi đằng khác.

Đúng lúc đó, Shindo bước tới trong bộ chiếc áo sơ mi và vét bên ngoài không kiểu cách, rất đơn giản.

Điều này cũng không mấy quan trọng vì hầu như ở đây, mọi người đều ăn mặc rất đơn giản.

- Chào hai người, tôi biết là hai người sẽ tới mà. - Shindo nở nụ cười.

Cả hai cùng gật đầu chào lại.

- Cho tôi mượn Natsu một chút nhé. - Shindo liền kéo khuỷu tay Natsu, ý bảo anh đi theo hẳn.

- Đợi đã, tôi cũng đi nữa. - Lucy không hài lòng đi theo.

- Làm gì mà giữ kĩ thế, tôi chỉ định mời Natsu đi giải trí một chút thôi, cô yên tâm vì hôm nay là ngày đính hôn của tôi, tôi không làm gì gây hại đâu mà lo. - Shindo cười hết sức tự nhiên, Lucy cũng không cách nào đành để cho hắn lôi Natsu đi.

Lisanna đi ra sau vườn nhà cô, nơi đây cây cối um tùm, không có ánh đèn, chỉ có mình cô hiu hắt tại đây.

- Cô ra đây ngồi một mình thì được ích gì?

Một tiếng nói quen thuộc vang lên, Lisanna ngoảnh mặt lại.

Sau đó, cô không màng tới tiếp tục thú vui tao nhã ngồi một mình.

- Không muốn làm thì đừng làm.

- Cô đừng ở đây lải nhải một bên tai tôi nữa. - Lisanna quay lại lớn giọng với Lucy.

Sau đó, cô chạy vào khu vườn ấy... nói đúng hơn là một khu rừng trên ngọn núi, sâu hơn... cô không muốn gặp ai ngay lúc này.

Lisanna chạy được một đoạn, dừng lại thở hồng hộc... Nhưng đến khi phát hiện ra hình như mình đã chạy quá xa với điểm ban đầu.

Cô chỉ mới đến đây thôi, chưa có tham quan nhiều, giờ chẳng lẽ để bị lạc luôn à.

Không phải chứ @@

Lisanna quyết định quay lại vì dù có không muốn đi chẳng nữa, cô vẫn là nhân vật chính trong buổi tiệc.

Đang rối rắm với tình cảnh ngặt nghèo, bỗng nhiên Lisanna nghe thấy tiếng gì đó. Nhưng cô không để ý cho lắm, khung cảnh nơi đây thật khiến cô phát khiếp, cô vốn đã sợ bóng tối, nhưng do lúc này nên cô quen luôn cái cảm giác sợ hãi của mình.

Cô bất chợt vấp phải một cành rễ to nơi mặt đất, thế là cô chúi đầu ngã oạch xuống.

Tay cô lại vớ phải thứ gì đó sần sần, cô ngước đầu lên, trăng trên trời chiếu rọi xuống hiện rõ thứ gì tay cô vừa chạm lấy.

Một con rắn...

- Aaaaa - Lisanna hét lên rồi nhảy dựng, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Con rắn nhanh chóng vồ tới, định bụng phóng thẳng chiếc răng nanh nhọn hoắc lên người cô gái xấu số. Lisanna vẫn chưa kịp thấy chuyện gì, thì một bàn tay đã vươn tới trước mặt cô.

Phập... Miệng rắn ngập một vòng chắc nịch quanh cổ tay trắng trẻo của ai đó.

Lisanna tròn mắt ngạc nhiên nhìn Lucy. Cô từ đâu xuất hiện vậy, sao lại cứu Lisanna cô.

Lucy vẻ mặt không chút biểu lộ cảm giác gì, nhanh chóng rút răng nanh của nó ra khỏi tay mình. Nghiêm nghị quay mặt nhìn Lisanna.

-Cô nên cẩn thận hơn đi, nhà của mình mà cô cũng không biết cái gì cần đề phòng hay sao?

Đôi mắt Lisanna chăm chăm nhìn dòng máu nhỏ giọt từ cánh tay của Lucy.

-Tay cô...

-Đừng để ý, không sao cả, răn này không có độc.

Lucy nói cho qua chuyện rồi kéo tay Lisanna đứng dậy.

- Vậy sao cô không để nó cắn cho tôi tỉnh ra. - Lisanna hét lên, đôi mắt của cô đã ngấn lệ.

- Tỉnh ra rằng cô thực chất chả có niềm vui gì trong cuộc đời này, cô chẳng có ý năng lực gì để ngăn cho điều cô không muốn xảy ra, rằng cô đã mất đi người con trai duy nhất cô yêu quý. Nếu được thế thì tôi đã làm rồi, vì vốn dĩ cô mãi mãi không thể vực dậy được. Cô tưởng chỉ có mình cô như thế thôi sao, tôi cũng đã từng như cô, bị đẩy xuống hố tuyệt vọng, cách mà tôi đáp trả lại với định mệnh là càng ngày càng muốn chạm tới đáy của nó. Nhưng cô khác tôi, cô có đủ điều kiện, có đủ những điều giúp cô có thể trèo lên vực.

- Làm sao cô biết tôi còn chứ. - Lisanna ngẩng mặt nhìn Lucy.

- Vì cô còn có những người yêu quý cô. Cô đừng nghĩ tôi làm dieefu này vì tôi thương hại cô, mà là vì tôi không muốn Natsu buồn, anh ấy đã rất hao tâm vì cô, còn cô luôn muốn trốn tránh. Lisanna, cô thích hợp với nụ cười hơn... - Lucy nhìn. Lisanna mỉm cười một cách nhẹ nhàng, tự nhiên không gò bó.

Lần đầu tiên Lisanna được chứng kiến nụ cười này của cô. Nụ cười ấy thật sự làm cô bớt đi sợ hãi lo lắng. Lời nói của cô sao Lisanna lại có thể thấu hiểu và cô rút cuộc là ai vậy Lucy.

- Cô không cần phải lấy Shindo, hẳn ta thật sự không đáng.

- Cô đang an ủi hay chế giễu tôi vậy? - Lisanna lau đi nước mắt trên gương mặt nhìn Lucy ngờ vực.

- Tùy cô nghĩ thôi.

- Mà cô nói trước đây cô giống tôi là có ý gì. - Lisanna tò mò.

- Tôi ư? Tôi cũng từng sống trong một thế giới rất vô lý, không bao giờ tôi có thể tự mình ngóc đầu lên được. Người ghen ghét cũng có, người thương cảm cũng có, người muốn hạ thấp tôi cũng có... Nói chung tôi có khi còn tệ hơn cô rất nhiều, bởi vì cô có quyền định đoạt ngay lúc này, còn tôi chẳng có lời nói riêng.

- Tôi có quyền định đoạt sao, tôi không nghĩ thế. Cuộc hôn nhân này được sắp đặt để hai gia đình có thể hợp tác làm ăn với nhau. Không thể nào có chuyện định đoạt được.

- Có đấy, là do cô không thử mà thôi.

Lisanna ngẩng đầu nhìn Lucy, tại sao cô lại ra sức thuyết phục cô, ra sức động viên cô như vậy.

Lisanna cảm thấy cái gì đó ở Lucy có thể tin tưởng được, rằng đây mới chính là con người thật của Lucy, không phải tính cách lúc nào cũng muốn tranh giành Natsu với cô, nói những lời làm người khác cay lòng.

Sự độc lập của 1 người con gái như 1 bông hồng kim cương đầy gai, quyến rũ và ma mị, ai cũng muốn giành giật và chiếm đoạt. Khi ấy con gái không cần thêm bất cứ một món đồ trang sức nào nữa. Bản thân sự độc lập kia của con gái đã là một thứ trang sức tuyệt mỹ. Hãy nhớ, em đẹp nhất khi em là chính em.

Sự phản bội mà ta nhận được hôm nay không phải do ta ngu ngốc hay không tốt. Mà là vì ta đã quá tốt với những thứ xứng đáng với mình.

Thật khó mà tin được khi Lucy đến đây không một vết trầy xước hay bám bẩn nào, cô quả thật rất kì lạ.

Lisanna bây giờ tự nhiên cảm thấy gần gũi với cô hơn, nhìn tay Lucy lúc này đỡ cho cô không biết từ lúc nào, Lisanna cảm thấy vui lòng, gần gũi với Lucy hơn.

- Đi thôi, cô có nhớ đường về không.

Lisanna gật gù đầu nhìn Lucy, cô đứng dậy đi tới chỗ cô định đỡ Lucy, sợ rằng cô có thể ngã xuống.

Lucy không những lấy tay Lisanna ra khỏi tay mình, còn lắc đầu ngán ngẩm nhìn cô.

- Cô thật vô tư đấy, nếu như không có tôi cô làm sao ra khỏi đây bây giờ. Với lại đừng có làm khoác tay tôi, dễ gây hiểu nhầm lắm.

Cái gì, Lisanna cô cảm thấy có lỗi nên mới làm vậy, thế mà Lucy không thêm ngoảnh gò tới mà trả lời một câu phủ vậy sao?

Thường ngày cô cũng làm thế này với Natsu, sao anh có thể thích cô vậy trời.

Nhưng giờ, Lisanna tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, chỉ là những lời nói bình thường cũng khiến người khác phải lay động, đó là sức hút của Lucy dù cho bề ngoài ủa cô có băng lãnh thế nào đi chăng nữa.

Trở lại buổi tiệc, Lisanna đã thay bộ váy đính hôn trên người. Cô muốn tìm Lucy ngay lúc này. Cô thật sự lo cho vết thương của Lucy. Nhưng cô đâu biết được rằng vết thương ấy chỉ là chuyện vặt đối với Lucy, giờ nó đã lành rồi.

- Đã đến giờ khiêu vũ rồi. Nào mời các bạn hãy tìm người bạn nhảy gần với mình nhất.

Lúc ấy, một người con trai bước đến bên cạnh cô, giơ bàn tay ra cúi gập người mới chào.

- Tiểu thư, có thể nhảy với tớ.

Lisanna đứng hình nhìn người con trai ấy. Nhưng cuối cùng, bàn tay cô cũng nắm lấy tay anh.

- Lucy đâu rồi.

- Không biết nữa, tự nhiên cô ấy chạy mất tiêu.

- Vì vậy cậu mới mời tớ nhảy. - Lisanna cười tự giễu.

- Không đâu, tớ muốn nhảy với cậu thật mà, BF của tớ.

Nghe câu này, tự nhiên lòng Lisanna cảm thấy vừa có chút hụt hẫng, vừa có chút hơi buồn, nhưng cô vẫn thấy hài lòng hơn bao giờ hết.

- Thôi mà, chúng ta vẫn là bạn thân có đúng không? - Natsu nở nụ cười tinh nghịch.

- Tớ rất vui khi nghe điều đó từ cậu Natsu. - Lisanna ngẩng đầu nhìn Natsu cười vui vẻ.

Hai mắt Natsu cười đến híp lại, anh đã không mất cô, anh vẫn có thể giữ được tình bạn này.

....

- Thật hân hạnh khi tôi được nhảy với cô. - Shindo nói.

- May mắn sao, này giờ tôi đập phải chân cậu cũng hai mươi ba lần rồi, thật sự cậu là người may mắn nhất hôm nay đấy. - Lucy nở nụ cười sát thương.

-Hãy nhìn xem, bạn trai của cô đang nhảy với vị hôn phu của tôi, sự trao đổi này công bằng đấy chứ.

- Hồi này cậu đã nói chuyện gì với Natsu vậy hả?

- Chỉ là chuyện con trai thôi, tôi cứ nói suốt còn cậu ta cứ ậm ậm ừ ừ, chán ngắt à.

- Đồ nhiều chuyện. - Lucy trêu chọc.

Natsu cũng đã thấy Lucy cô đang nhảy với cái tên Shindo chết tiệt ấy, tự nhiên chân tay lại không được bình thường, cứ quỳnh qua quỳnh quá.

- Cậu thật sự lo sợ Lucy bị lấy đi sao, anh ấy là chồng chưa cưới của tớ. Cậu lo gì?

Lisanna thấy thái độ của Natsu thì nửa khóc nửa cười.

-À ừ...

- Nếu như sau này cậu có cô đơn một mình, tớ có thể quay về với cậu.

Lisanna nhìn Natsu bằng ánh mắt chân thật.

- Hả, cậu nói gì cơ? - Natsu quay đầu lại hỏi Lisanna.

- À thôi không có gì đâu, đừng để ý.

Nói rồi Lisanna nhón chân lên hôn một bên má Natsu làm anh suýt ngã người ra phía sau.

Lisanna cuối cùng cũng đi tới chỗ Lucy trực tiếp nắm lấy tay cô dắt đi. Để Shindo đứng đó một mình ngẩn người.

- Đây, trả lại cho cậu này. - Nói rồi Lisanna bước đi, có thể lúc này ngực cô thấy nhói đau, nhưng vẫn hơn là giữ mãi cơn đau ấy trong tim.

Em còn biết làm gì hơn là chúc anh hạnh phúc.

—

Một người con có thể yêu thương người này nhưng cũng có thể cùng một lúc yêu thêm một người con gái khác. Không có lời hứa nào là vĩnh cửu, tình yêu kể ra cũng có hạn sử dụng, chỉ là chúng được bảo quản trong bao lâu mà thôi

24. Chap 23: Sự Cố

—

Nếu như chẳng phải cố chấp chỉ yêu một người con trai, có lẽ tôi sẽ vui vẻ hơn nhiều. Yêu là một loại gánh nặng.

Có đôi khi một người biến mất, cả thế giới như cũng thay đổi thiếu vắng đi.

Thời gian giống như tên trộm tài ba, lặng lẽ lấy đi mọi thứ mà bạn không hay biết, chẳng hạn như sự cô đơn, suy nghĩ và chờ đợi.

—

Bước đi thật trống trải, cô quạnh biết nhường nào, quay lưng lại với những gì đôi ta đã có, trở về như thuở ban đầu... lại làm bạn tốt của nhau.

Lisanna trong đầu chẳng còn có những ý nghĩ hay bất kì cảm xúc lằng lộn trong tim, đôi mi rũ xuống yếu ớt. Phải chăng, như vậy có nghĩa là chấm hết tất cả, cô phải cười người mà cô không thích hay sao?

Miệng thì nói vẫn ổn, nhưng bây giờ lại đau đớn hơn ai khác, còn cách nào nữa không, để có thể níu anh quay lại?

Anh thật sự muốn em phải ngậm đắng nuốt cay bên người con trai khác suốt đời sao, Natsu?

- Đây, cô nhóc hậu đậu.

Đang miên man với những dòng cảm xúc, một thứ âm thanh trầm ầm đánh thức Lisanna.

Cô ngạc nhiên quay đầu, đôi mắt long lanh không chớp nhìn người con trai trước mặt.

- Anh... Loki.

- Tiểu thư có vẻ buồn khi xa cách một người con trai, có muốn nhảy với tôi để dịu bớt đi không? - Loki ăn mặc lịch lãm như một quý ông, cúi gập người mời chào Lisanna.

Chẳng có lí do gì để từ chối cả, dù sao Loki cũng sắp là anh chồng tương lai của cô, như thế này là làm thân.

Nghĩ thế, Lisanna nhẹ nhàng đặt bàn tay xinh xắn lên bàn tay anh. Rồi cả hai cùng chìm vào dòng nhạc khiêu vũ với nhau.

Lisanna khẽ nhìn Natsu, anh và Lucy đang khiêu vũ với nhau, nhưng nhìn Lucy trông có vẻ không được vui cho lắm, hậm hực nhìn Natsu...

Là người khác nhìn vào sẽ thấy họ giống như một cặp đôi đáng yêu, nhưng cô không thể nào nghĩ như vậy được, là vì cô quá ích kỉ?

- Đây là người em thích ư? Có vẻ như cậu ta đã có ý trung nhân thì phải?

- ...

- Xin lỗi nha, anh không nên nói vậy. - Loki thấy lời nói của mình có phần quá thật thà nên vội bào chữa.

- Không sao đâu, em cũng biết điều đó mà. - Lisanna vội lắc đầu giải tỏa không khí căng thẳng.

- Biết thì biết, nhưng mà vẫn rất đau lòng.

- Anh nói chuyện cứ như là người từng trải vậy.

- Xem phim Hàn Quốc, đọc tiểu thuyết nhiều quá bị nhiễm thôi em à.

Lisanna ánh mắt tròn xoe nhìn anh, không ngờ anh như thế này mà cũng đa sầu đa cảm phết đấy chứ.

- Em thật sự không muốn nhắc tới chuyện này nữa. - Lisanna mệt mỏi nói.

- Chúng ta đi uống chút gì đó không.

- Cũng được, đi thôi. - Loki không dám tò mò thêm liền đổi sang chủ đề khác.

Lisanna chợt mở mắt, ngẩng nhìn thứ đầu tiên mình thấy được... là trần nhà. Cô lấy tay đặt lên trán, chắc tại tối qua cô uống hơi nhiều, bây giờ cô cảm thấy toàn thân thể không muốn cử động.

Chuyển ánh mắt sang bên phải, chợt nhận ra thứ gì đó đang cựa cựa. Cô bàng hoàng bật dậy.

Trước mặt Lisanna, Loki quần áo xộc xệch đang nằm ngủ rất ngon lành, miệng anh còn chảy cả ke nữa. Anh lấy tay gãi gãi khuôn mặt buồn cười của mình, mơ đôi mắt nhìn Lisanna.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, đứng được khoảng năm giây sau thì...

- AAA sao anh lại ở đây chứ. - Lisanna hét lên một tiếng rõ to.

- Cái này anh hỏi em mới đúng, đây là phòng anh mà.

Rốt cuộc chuyện này là sao, cô và anh đã như thế nào vậy???? Đúng lúc đó, cánh cửa phòng mở ra, Shindo cùng bao nhiêu người khác bước vào trong. Có cả Natsu, Lucy, toàn bộ khách của buổi tiệc bước vào, bây giờ đã là 12 giờ đêm.

- Cô Lisanna, cô hãy để chúng tôi dìu cô về phòng, nếu không cậu chủ sẽ trách mắng chúng tôi mất. - Cả đám về sẽ đi theo Lisanna lo lắng khi cô nâng mắt thẳng bằng tựa người vào vách.

- Để tôi một mình, tôi muốn tự đi, mấy người không cần quan tâm. - Lisanna bước bình cãi lại.

- Nhưng...

- Tôi nói đi hết đi. - Lisanna quát.

- Phải làm sao bây giờ, cậu chủ dặn là phải đưa cô Lisanna về phòng cậu, cứ thế này chúng ta sẽ bị đuổi việc mất.

Trong khi bọn họ đang còn tranh luận thì Lisanna đã tự nhiên xông vào một phòng và khóa cửa lại. Đến khi bọn họ bình tĩnh đã không thấy Lisanna đâu.

Còn Lisanna, cứ ngỡ đây là phòng mình nên rất ung dung đi đến chiếc giường êm ái đánh giấc ngon lành.

Bọn vệ sĩ chạy đi thông báo cho Shindo biết, nhưng chúng chưa kịp chạy đến cửa lớn ra ngoài đã gặp một cô gái đẹp say đắm lòng người.

Cô có vẻ như cô đang tìm thứ gì đó.

- Cô đang làm gì ở đây vậy? - Đám vệ sĩ nhao nhao đi đến chỗ Lucy.

Lucy đưa đôi mắt mị hoặc nhìn bọn họ khiến tim ai cũng muốn rụng rời.

- Tôi làm rơi khuyên tai ở đâu đây, nhưng chỗ này thật khó tìm, các anh có thể giúp tôi chứ.

- À vâng, tất nhiên rồi.

Thế là cả bọn lao đầu vào tìm kiếm giúp người đẹp mà không để ý rằng... trên vành tai của cô chẳng có một chiếc khuyên tai còn lại.

Shindo lo ngại cùng đám bạn tới khuya, hầu lớn khách mời là những người bạn trong lớp, họ đều xin phép ở lại đây qua đêm.

Vì biết thự nơi đây có thể nói là một khách sạn lớn.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Shindo, anh dự định rằng giữ họ lại làm nhân chứng rằng anh và Lisanna thật sự sẽ phải tổ chức đám cưới bằng cách gài bẫy cô, nhưng anh sẽ không ngờ rằng, có người sẽ phá hỏng âm mưu đó.

- Cậu chủ...

Sau cả mấy tiếng đồng hồ mê muội tìm kiếm thứ không có thực cho Lucy, bọn chúng cũng quay lại...

- Có chuyện gì để sau đi. - Shindo phớt lờ bọn chúng.

- Nhưng cô Lisanna....

Nghe đến cái tên ấy, Shindo quay lại nhìn thuộc hạ.

- Lisanna làm sao?

- Cô chủ đã biến mất rồi ạ. Chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng không thấy cổ đâu hết, nhưng vẫn còn một phòng mà chúng tôi không dám vào, phòng của cậu cả.

- Cái gì????

- Lucy này giờ em đi đâu vậy. - Natsu bực mình hỏi.

- Anh nói gì cơ, này giờ em vẫn ở đây với anh đó thôi. - Lucy nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn Natsu.

- Ồ, phải rồi ha. - Natsu cảm thấy có cái gì đó là lạ nhưng rất mơ hồ không thể hiểu.

Mà kí ức của anh này giờ trong như một giấc mơ vậy.

Khách mời nghe được chuyện gì đó không ổn từ Shindo lập tức tá hỏa đi tìm. Cuối cùng...

-Em...- Shindo mặt đỏ bừng bừng vì tức giận nhìn Lisanna, chưa bao giờ anh cảm thấy bẽ mặt như ngày hôm nay.

- Em đừng hiểu lầm Shindo, chẳng có chuyện gì xảy ra hết. - Loki trấn an Shindo.

- Anh im đi... còn cô... cô là loại gì vậy ả, không thích tôi thì cô nói thẳng ra luôn đi, có cần phải dùng hạ sách này không?

- Tôi... tôi không biết gì hết... các người đừng nói nữa. - Lisanna ngồi sụp xuống đất, tay bịt tai lại.

Nói rồi cô nhanh chóng chạy ra khỏi đám người nhôn nhào xì xầm.

Vì vụ việc vừa qua mà bên nhà Shindo đã hủy hôn với Lisanna, mặc dù Loki và Lisanna chỉ là do quá chén mà nằm cạnh nhau, chứ thực chất giữa hai người họ vẫn chưa xảy ra chuyện vượt quá giới hạn.

Bố của Loki rất tức giận, ngay buổi tối đính hôn mà lại xảy ra cơ sự như vậy. Ông Strauss cũng không kìm chế được trút hết lên đầu Lisanna, biến cô thành một cô gái đáng thương.

Thật ra tất cả mọi người không ai nghĩ rằng chuyện đó là đáng làm lớn, chỉ là vô tình mà thôi, nhưng vì bên nhà Shindo lại không chấp nhận.

Lisanna đi trên đường, mơ màng chẳng thèm để ý đến ai xung quanh, vì nhà bên đó mà bây giờ cô mới chẳng dám gặp ai lúc này.

Rảo bước trên đường, đèn đỏ đã lên, cô đi ngang qua vạch kẻ đường

“Lisanna, dù cho tôi có như thế nào cô vẫn nhất quyết không muốn cùng tôi sao, hết natsu rồi đến anh hai tôi, cô dùng đủ thủ đoạn để rời xa tôi, nhưng cô đừng có mơ, tôi không có được cô thì cô cũng đừng hòng ở bên cạnh người khác.”

Chiếc xe lao đến bất chấp tất cả để đụng vào cô gái ấy.

Rầm...

- Mau đưa bệnh nhân vào phòng đặc biệt, mất máu quá nhiều.

Dòng người mặc áo blu trắng vội vã làm công việc thường ngày của họ.

Cô gái đang nằm trên chiếc giường đầy trông thật bất lực, máu túa ra quá nhiều làm vấy bẩn mái tóc tuyệt đẹp của cô.

Cô sẽ chết sao?

Tiếng bước chân vang vọng bên dãy hành lang, Natsu thở dốc đứng ngoài chờ đợi, cầu nguyện cho Lisanna được bình an vô sự.

Lucy tựa lưng vào tường, trông khuôn mặt cô chẳng có tí cảm xúc nào hết, như mình đang phải trông nom một người dưng chưa hề quen biết.

Đôi tay Natsu đan chặt lại với nhau, trông anh như đang rất lo lắng.

- Không sao đâu, Lisanna đã rất may mắn, cô ấy nhất định sẽ vượt qua thôi.

Khi chiếc xe của Shindo lao tới Lisanna, nếu như bình thường với tốc độ đó cô đã chết luôn tại đó, nhưng không hiểu là ông trời có thương xót cô hay không.

Một chiếc xe tải mất lái vô tình đâm vào xe của Shindo, Lisanna sự va chạm của ai chiếc xe mà hất văng ra xa, mọi người cùng nhau gọi xe cấp cứu cho cô.

Còn Shindo ư, con người ấy không đáng để được sống nữa, cậu ấy cũng đã được đưa vào bệnh viện, nhưng số phận cậu ấy sẽ ra sao, khó có ai mà biết được.

Cánh cửa mở ra, ngay lập tức, Natsu chạy tới hỏi thăm bác sĩ.

- Cô ấy không sao chứ.

- Rất may, cô ấy chỉ bị chấn thương ngoài, không ảnh hưởng gì đến sọ não. Chỉ cần ngủ vài tiếng nữa có thể sẽ tỉnh lại.

- Cảm ơn ông rất nhiều-Natsu rồi rít cảm ơn.

Còn bên phòng kia, Shindo cũng đang phải đấu tranh với sự sống, nhưng đáng tiếc nó không dành cho cậu.

Cả nhà Lisanna bên Mỹ đã được thông báo về tình trạng của Lisanna lúc này, cả nhà họ đều thở phào nhẹ nhõm khi biết con gái mình vẫn ổn. Dự định là ngày mai họ sẽ trở lại Nhật Bản để thăm Lisanna.

Natsu bước vào phòng bệnh nhân, có vẻ cô đã tỉnh sau vài ngày miên man trong giấc ngủ.

- Cậu tỉnh rồi hả? Bác sĩ nói rằng cậu có thể tỉnh sau vài giờ nhưng lâu quá chưa thấy cậu tỉnh lại làm tớ lo chết đi được.

Lisanna như một con người vô cảm nhìn Natsu.

Anh thấy không được ổn liền quay qua hỏi cô.

- Đừng nói là cậu không nhớ tớ đó nha. - Nghĩ vậy anh liền đến gần cô dò xét.

Natsu vừa ngồi bên giường bệnh đã bị Lisanna ôm chầm lấy. Anh giật mình, đưa tay vỗ về cô.

- Natsu, cậu là người đầu tiên tớ nhìn thấy khi tỉnh dậy, cậu có biết tớ vui thế nào không?

- Lisanna, cậu ổn chứ?

Giọt nước mắt lăn xuống đôi môi tái nhợt, Lisanna dụi đầu vào bờ vai của Natsu.

- Tớ... tớ đã mơ thấy mình đã chết, không còn thở nữa, một cái xác lạnh tanh đang nằm trong phòng, còn cậu, cậu không ở bên tớ, không có một ai cả, tớ ra đi trong cô đơn.

-Đừng nói thế chứ, chẳng phải bây giờ cậu đã ổn rồi sao, cậu không sao hết...

Natsu liên tục trấn an cô, định bụng tìm chút nước ấm cho cô, nhưng tay cô không chịu rời.

- Đừng đi... tớ không thể sống thiếu cậu được... đừng bỏ tớ. - Lisanna như bị cướp đi thứ quan trọng của mình, ánh mắt nhạt nhòa nước mắt.

- Lúc tớ chìm trong cơn ác mộng ấy tưởng chừng như không thể thoát ra, tớ đã nhìn thấy cậu, vì cậu nên tớ mới có đủ nghị lực để tỉnh dậy, ngay cả trong mơ tớ cũng không thể nào thoát ra được hình ảnh của cậu. Natsu, tớ...

Natsu thật không muốn nghĩ đến điều mà Lisanna đang nói đến, nếu đúng là vậy thì chẳng phải mọi chuyện từ trước đến giờ sẽ đổ vỡ tan tành hay sao.

- Natsu... em sai rồi... em không thể từ bỏ anh được... hãy quay lại với em... - Lisanna giàn giụa nước mắt cầu xin.

Natsu tự dưng bị đưa vào thế bị động, giờ anh phải nói sao để không mất lòng cô đấy.

- Những lời nói chia tay của em đều là trái với lòng mình, những lời nói vắn ỏi cũng là dối trá hết, giờ em không muốn phải sống trong những ngày tháng như địa ngục nữa, Natsu, chúng ta bắt đầu lại có được không? - Lisanna khẩn khoản nhìn Natsu, chờ đợi câu trả lời của anh.

Cùng lúc đó, một người con gái bước vào, tay cô nắm chặt đi tới chỗ Lisanna.

Cô mạnh mẽ gỡ hai cánh tay đang ôm chặt người yêu của cô và kéo anh ra.

- Đủ rồi đó, cô không còn những lời nào khác để nói sau khi tỉnh dậy hay sao?

Lucy ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn Lisanna.

- Trông cô bây giờ chẳng khác gì một con mèo đáng thương cầu xin sự yêu thương của người khác cả.

- Lucy đừng nói như vậy. - Natsu thấy thái độ của Lucy có phần thái quá liền lên tiếng nhắc nhở cô.

- Còn anh, anh cũng chẳng khác gì một kẻ tội nghiệp đi thương hại cô ta cả. - Lucy quay sang chỉ trích Natsu.

Natsu không thể nào nhẫn nhịn như thế này được, anh đều bỏ qua trước những hành động ngang ngược của Lucy, nhưng bây giờ thì không.

- Chẳng phải kẻ đó chính là em sao?

Lucy ngớ người, sau đó cô lấy lại nét mặt lạnh tanh của mình.

- Anh nói gì cơ, thật nực cười, giờ anh lại đi bênh vực cho cô ta.

- Chính em là người quá đáng, cô ấy đang không khỏe, chỉ như vậy thôi nên cô ấy mới không giữ được thái độ bình thường, em không thể thông cảm được sao?
  - Cô ta là đang rất muốn cướp anh ra khỏi tay em, chẳng lẽ phản kháng lại cũng là sai sao?
  - Cô ấy đang trong thời gian khó khăn, em phải...
  - Nếu nói như anh thì vua khó khăn bóc lột của dân chúng nhưng phải kìm hãm để chiến tranh không xảy ra hay sao, thời đại này đã không đi đến được như ngày nay.
  - Hai chuyện này hoàn toàn khác nhau.
  - Không hề khác nhau tí nào, nếu như anh thật sự muốn anh đã nói “tớ xin lỗi, tớ không thể” với cô ấy, đằng này... anh thật sự có bao giờ muốn em ở bên cạnh anh chưa? Em thấy anh thực chất chẳng muốn em can thiệp ngay lúc này, muốn bắt cả hai tay lẫn sao Natsu. - Nói rồi Lucy đã quay lưng bỏ đi-Đến lúc đánh mất em rồi anh đừng hối hận.
- Cô nói câu ấy là có ý gì, không được, không thể được, anh phải chặn cô lại nói chuyện rõ ràng.
- Natsu chạy đi ra khỏi bệnh viện, anh thấy cô đang bị những tên mặt mũi bặm trợn chặn đường.
- Đây cô em, tối rồi mà còn lang thang đi đâu thế.
- Lucy đã nhìn thấy Natsu cách chỗ cô không xa, miệng mỉm cười với mấy tên đó.
- Chỉ là đang buồn bực muốn kiếm trò chơi vui thôi, mấy anh có ý kiến gì không hãy chỉ bảo tôi với.
- Cả bọn thấy Lucy như vậy càng thêm phần khích.
- Nếu vậy đi chỗ khác chơi đi, chỗ đây nhiều người lắm không tiện.
- Natsu phải nói là tức giận lên đến đỉnh điểm, không ngờ cô dám trơ tráo như vậy, dám ở trước mặt anh mà nói những điều đó.
- Natsu không buồn mà đi tới kéo tay Lucy ra khỏi đám đó.
- Lucy lập tức giằng lại không cho anh cơ hội kéo thêm bước nào nữa.
- Anh đưa tôi đi đâu.
  - Đây thằng kia, dám dẫn cô gái xinh đẹp ấy đi hử, biết mặt tui tao không mà dám làm vậy.
- Ngay lập tức, Natsu hướng ánh mắt tràn trề sát khí về phía những tên đó làm chúng phải lùi bước.
- Ủa, sao nhìn mặt hần quen quen. - Một tên đàn em đi tới nói với tên cầm đầu.
- Tên đó sầm soi một hồi mới nhận ra.
- Hử, là đại ca đó. -Tên đó chợt nhớ ra (Là đám hồi bữa bị anh Natsu dẫn cho một trận tơi tả đây mà.)
- Nghĩ tới đùng đến anh một lần nữa là bọn chúng ngán rồi. Thôi thì tìm đường thoái lui.
- Chắc đại ca và đại tẩu có chuyện cần nói, tui em phăng đây. - Cả bọn dọt chạy thật nhanh để không phải hứng chịu cơn sóng cuồng nộ của Natsu.
- Ngay sau khi bọn chúng vừa chạy đi, Lucy quay phắt lại nhìn Natsu.
- Hóa ra anh cũng hồ báo gồm nhỉ.
  - Cái này anh nói em mới đúng.
  - Mắc mớ gì tới anh mà anh phải làm như vậy.
  - Không liên quan??? Em nói nghe hay thật.
  - Chẳng phải anh không muốn em can dự vào chuyện tình cảm của anh sao, coi em như vậy khác nào là người dưng chứ. - Lucy bực bội nói.

- Vậy bây giờ anh liền không quan tâm tới em, nguyện vọng của em mà có đúng không? - Natsu cũng không chịu thua nói lại, phải cho cô biết anh không phải dạng cho cô dễ bắt nạt.

- Vậy sao, thế thì chúng ta không liên quan đến nhau nữa, anh đi tìm Lisanna đi còn em tiếp tục đi tìm trò vui khác. - Lucy quay lưng lại với Natsu.

Lập tức, anh nắm chặt cổ tay cô.

- Em... đứng lại.

- Gì chứ, giữ tôi thì anh không muốn còn cho đi thì tiếc sao?

Natsu vò đầu bứt tai, anh dù có nói lí cũng không thể cãi lại cái vô lí của cô.

- Được được, anh thua rồi, là anh sai, em muốn gì cũng được. - Natsu đành chấp tay đầu hàng.

Lucy nở nụ cười tự mãn đi đến chỗ Natsu rồi ôm lấy anh.

- Anh không bao giờ có thể cãi lại em bất cứ một vấn đề nào, nên nhớ lời em nói đều đúng và anh phải nghe theo, rõ chưa???

- Rồi rồi, muốn gì cũng được. - Natsu ngập ngừng-Nhưng, anh không thể nói những lời thẳng thừng với Lisanna được.

- Là do cô ấy cứng đầu thôi, anh hãy để em, em sẽ nói chuyện nhẹ nhàng với cô ấy, ok chứ, đến lúc đó thì anh đừng gặp Lisanna. - Lucy nói giọng chắc mẫm, cô lại suy tính cái gì đó nữa rồi.

- Vậy sao lúc này em không làm vậy cho mọi chuyện êm đẹp có phải tốt không?

—

Bước vào phòng bệnh của Lisanna, Lucy lập tức đi tới cạnh cô.

- Tôi biết cảm giác trống trải của cô, nhưng cô hiểu điều này mà, anh ấy không thật sự yêu cô.

Lisanna đưa mắt nhìn Lucy, cô cũng chẳng nói năng gì.

- Cho dù cô có cố gắng dành lại anh ấy thì thứ gì mất cũng đã mất, không thể nào tìm lại được đâu.

Lisanna vẫn lặng im như tờ.

- Tôi nói cho cô hay, chỉ ngày mai thôi, tôi và Natsu sẽ không còn ở đây nữa, sau khi Nhật Thực diễn ra, cô sẽ không được nhìn thấy Natsu lần nữa, vĩnh viễn, cho nên tôi tới để nói, hãy sớm từ bỏ ý định đó đi, tìm một người thích hợp với cô và sống hạnh phúc, the end.

Lisanna mắt mở to tròn nhìn Lucy.

- Cô nói vậy là ý gì?

Thay cho lời nói, một nụ cười đầy ẩn ý được đáp trả lại, chắc chắn, lời Lucy nói cô ấy sẽ làm được.

Lucy bước ra khỏi căn phòng đó, phải, ngày mà cô mong đợi cuối cùng cũng tới..

Nhật Thực... đây chính là sự kiện cô mong đợi nhất... mặc dù không muốn một lần nào nữa đối diện với những đau thương, nhưng cô vẫn sẽ làm, cô phải cho bọn họ biết sự tồn tại của cô, rằng cô sẽ không để yên cho bọn họ sống an nhàn đến hết phần đời còn lại. Cứ chờ đi...

“Tôi sắp về lại nhà rồi”

Lisanna bàng hoàng nhìn cánh cửa dần khép lại, Lucy định đưa Natsu đi đâu?

Không ai có thể biết, vĩnh viễn có phải quá xa xôi, chúng ta không còn tin vào, lời thề thiên trường địa cửu, năm tháng sẽ giúp chúng ta quên, khắc sâu vào bàn tay, khiến ánh mắt mệt mỏi khiến lệ tràn khóe mi, quá khứ không vượt qua, tương lai chưa chắc đến...

25. Chap 24: Nhật Thực

Hai người ở bên nhau, việc nên làm nhất chính là bầu bạn. Em làm việc của em, anh làm việc của anh, buổi tối vài ba tiếng ai làm việc người nấy. Thế nhưng bạn biết rằng trong không gian này, có một người đang ngồi ở nơi đó, trong lòng sẽ cảm thấy rất đổi bình yên. Tâm tình thanh thản, không lo nghĩ tương lai mà cũng không hoài niệm quá khứ. Càng đơn giản chỉ là ở bên nhau, tình cảm sẽ càng dài lâu.... Tình yêu không chỉ là những lời thề non hẹn biển, chỉ đơn giản là cùng nhau bình yên qua ngày...

"Bản tin dự báo được công bố cách đây không lâu về hiện tượng nhật thực. Sẽ xảy ra vào ngày mai.

Các nhà thiên văn học cho biết vào khoảng thời gian từ 9 giờ đến 9 giờ 30 phút hiện tượng đó sẽ bắt đầu."

Tiếng nói từ cô phát thanh viên trẻ trung, sôi nổi trong ti vi vang lên. Đây có lẽ là một dịp hiếm có để đi thưởng thức khung cảnh kì diệu này.

- Natsu này, anh có bận gì sáng mai không?

Lucy nghiêng đầu hỏi.

- Chắc không đâu, có thể cùng em tham gia vài thứ quái dị.

- Quái dị là sao chứ? - Lucy mặt nhăn rỗ

- Anh chỉ đang thắc mắc không biết em có âm mưu gì khi mời anh đi đây. Em thường đâu để tâm đến mấy chuyện này.

- Thì bây giờ em để ý rồi đó, có thể cùng em đến một nơi không?

Natsu nghe vậy thì nhích mình dần lùi về phía sau. Trong đầu anh đang nghĩ rằng cô sẽ rủ anh đi đến một quán kem nào đó và gọi hết tất cả các món kem ra, cô cũng đã từng làm thế vào dịp sinh nhật của anh.

Lúc đó anh bị thiếu nợ nữa phải ở lại rửa ly, quét nhà như tạp dịch. Thật kinh khủng!!!

Anh thật muốn nói rằng anh bận rồi. Nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt với ánh mắt long lanh như sắp chảy nước. Anh cũng bằng lòng mà làm theo.

Dự là hôm đó anh phải đem chác cũng cỡ tiền mua 10 bộ quần áo .

Anh bận, quên mất em cũng cần có người ở bên.

Anh bận, quên mất em cũng sẽ cô đơn.

Anh bận, quên mất em đang đợi điện thoại của anh.

Anh bận, quên mất những lời hứa đã nói cùng em.

Nhưng anh có biết không?... tình yêu không phải là đợi khi nào anh có thời gian rảnh rồi thì mới cảm thấy trân trọng....

Thế rồi, ngày mai cũng đến...

Natsu thật muốn đi thăm Lisanna vì hôm nay là ngày cô ấy xuất viện. Nhưng Lucy cứ kì kèo mãi, làm sao anh có thể thoát khỏi con mắt thần của cô.

Cứ mỗi khi cô lấy tay đập lên vai anh là y như rằng bị điện giật, cũng có thể giải thích được phần nào tại sao anh lại sợ cô đến vậy Natsu.

Đang trên đường về nhà sau khi mua một túi xách toàn là nước ngọt, Natsu lại bỗng nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình.

Vội quay lưng lại, Natsu trông thấy khuôn mặt hốc hác, có phần lo lắng.

Lisanna sao cậu lại ở đây, đáng lẽ bây giờ phải ở nhà nghỉ ngơi chứ.

Nhìn dáng vẻ của Lisanna trong tiêu tụy hơn hẳn, lại thiếu sức sống hơn mọi ngày. Natsu nhanh chóng đến đìu cô.

- Lisanna sao cậu lại ra đây, cậu còn chưa được tháo băng ra khỏi đầu nữa còn định đi đâu.

Lisanna không thể đợi lâu hơn vội bám lấy anh, ngược mặt lên vẻ hốt hải.

- Cậu định đi đâu?

- Tớ chỉ định đi thưởng ngoạn cảnh nhật thực mà thôi.

Natsu không hiểu chuyện thì hồn nhiên nói.

- Đừng đi có được không? - Lisanna khẩn khoản nói.

- Tại sao vậy, đây là một dịp rất hiếm, nếu bây giờ không đi thì còn đợi bao lâu nữa chứ.

Natsu không thể hiểu Lisanna, rốt cuộc là cô đang có ý gì.

Lisanna ra vẻ ngẫm nghĩ một hồi rồi mới quyết định nói.

- Cậu đi ngắm nhật thực với tớ được không? - Lisanna vội nói.

- Nhưng tớ... đã lỡ hứa với Lucy là sẽ đi với cô ấy rồi, hay là cậu cùng đi được không? - Natsu vừa hỏi xong câu đó, ngay lập tức đã có một âm thanh khác chen vào.

- Không!!!

Cả hai cùng quay lại. Trước mặt họ là Lucy, cô trông có vẻ khá tức giận.

Cả Lucy và Lisanna cùng nhìn nhau với ánh mắt rực lửa, Natsu ở giữa phải chịu thể bị động của hai cô gái này.

- Cô định dẫn bạn trai của tôi đi đâu?

Lucy ánh mắt sắc nhọn bước đến, nhưng Lisanna cũng không ngại ngần nhìn thẳng vào mắt cô.

- Cô cũng vậy, định dẫn Natsu đi đâu vậy hả?

- Đó là chuyện riêng của hai chúng tôi, cô không có liên quan gì hết nên đừng hỏi.

Lucy không chùn bước nói xoắn lại Lisanna

Natsu nhìn hai người con gái đứng hai bên.

Rốt cuộc cả hai đã có chuyện gì sao?

Lucy quay sang Natsu tươi cười.

- Chẳng có gì đâu anh, chúng ta mau đi thôi.

Lisanna vội kéo tay áo của anh lại, lắc đầu nguầy nguậy.

- Đừng đi theo cô ta Natsu. Cô ta đang lừa anh đấy.

Natsu ngạc nhiên vì lời nói của Lisanna. Lucy nheo mắt nhìn cô, nhưng nụ cười trên môi vẫn chưa hề tắt.

- Cô ta đang gạt cậu đấy, đừng tin những gì cô ta nói, vì cô ta mà chúng ta mới thành ra nông nổi này, tớ xin cậu hãy nhìn nhận mọi việc kĩ càng. - Lisanna mắt đã ngấn lệ nhìn Natsu, còn Lucy chẳng mấy may với những gì Lisanna vừa nói.

- Cậu nói vậy là có ý gì? - Natsu không hiểu lời Lisanna nói cho lắm, đúng hơn là anh không muốn hiểu.

- Anh còn chưa chịu sáng mắt ra, hết lần này đến lần khác em và anh xảy ra mâu thuẫn đều do cô cả.

- Thật buồn cười Lisanna, cô hình như chẳng rút ra được bài học gì hết lần này sang lần khác cả.

Natsu cúi đầu xuống, anh không thể nói gì, Lisanna đang nhìn anh trông chờ, còn anh thì sao...

- Cô nghĩ rằng chỉ cần nói như vậy sẽ khiến Natsu rời khỏi tôi sao, cô quá ngây thơ rồi. - Với giọng điệu chắc chắn, Lucy tự tin quay qua nhìn Natsu.

- Natsu anh tin ai, tin người anh yêu hay tin người bạn thân nhất của anh.

- Natsu, hãy tỉnh táo lại đi, nếu cậu còn ngờ vực thì tớ sẽ chứng minh cho cậu... tớ sẽ kể hết cho cậu nghe... lần đầu tiên tớ gặp Lucy cô ấy đã khiêu khích tớ bằng cách ôm lấy cậu... rồi...

- Đủ rồi. - Natsu trầm giọng lên tiếng, lời nói đó của anh như làm cho Lisanna cảm thấy có chút gì đó chua xót.

- Dĩ nhiên là tớ biết chứ. Nhưng tớ... xin lỗi. Tớ không muốn tình cảnh này diễn ra, nhưng nếu cậu cứ làm cho tớ khó xử như vậy, tớ không biết giữa chúng ta có còn duy trì được mối quan hệ bạn bè này nữa hay không?

Natsu chợt quay người đi.

- Cậu hãy về nhà nghỉ ngơi cho hồi phục hoàn toàn, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Natsu vẫn đi về phía Lucy khiến cô càng thêm đắc thắng.

"Nhưng làm sao tớ có thể nói chuyện với cậu nếu đây là lần cuối cùng." Lisanna nhìn theo bóng lưng của Natsu nhưng cô không có cam đảm để nói ra.

Natsu một mực đi theo Lucy làm trái tim cô đau như dao cắt.

"Lisanna, cô nghĩ Natsu không hề hay biết những chuyện đó sao, cậu ấy biết hết và không ngu ngốc như cô nghĩ đâu, nhưng cuối cùng, người mà anh ấy chọn vẫn là tôi, cô thua rồi."

Natsu biết chuyện này rất quá đáng với Lisanna, nhưng bây giờ, trái tim anh đã biết rõ ai mới là người anh thuộc về, anh không thể như trước được nữa.

Nếu như cứ để Lisanna như vậy thì cô ấy sẽ luôn phải chịu đau khổ, thà dứt khoát như vậy, anh và cô mới không hối tiếc.

"Anh ấy biết rõ, rõ hơn ai hết, nhưng anh ấy không muốn nói ra, vì ngay từ đầu anh ấy đã có cảm tình với tôi, chắc cô cũng hiểu lí do tại sao lúc đầu cô muốn chia tay với Natsu mà phải không?"

Lisanna, đến nước này cô vẫn cố chấp đến vậy, xem ra cô hẳn là rất yêu Natsu, nhưng thật đáng tiếc, anh ấy sinh ra không phải dành cho cô, cô hãy yêu một người khác và sống hạnh phúc, đừng bám theo chúng tôi nữa

Tôi biết bây giờ cô không thể nào nói được, vì Natsu không yêu cô, chỉ là tình cảm của bạn bè với nhau. Rất xin lỗi cô Lisanna nhưng tôi cần Natsu, và anh ấy cũng cần tôi.

Đây có thể là lần cuối cùng tôi gặp cô, chào nhé!"

Chạy quá lâu... sẽ mệt

Đứng quá lâu... sẽ mỏi

Vấp quá nhiều... sẽ đau

Đợi quá lâu... sẽ chán

Vì thế

Đừng chạy theo những gì không thuộc về mình

Đừng đứng đợi những gì mà mình không thấy trước mắt

Vấp ngã phải biết tự đứng dậy

Và... đừng chờ đợi những gì không bao giờ đến.

---

26. Chap 25: Bắt Đầu Cuộc Phiêu Lưu

Chờ đợi vốn không phải là điều đáng sợ, điều đáng sợ là không biết phải chờ đợi đến bao giờ

Nắm tay nhau thật chặt, Natsu và Lucy cùng đi trên con đường thênh thang trải rộng, hàng cây xanh lập lòe một màu mát mắt, đôi tay ấy đang nhẹ nhàng bỗng dừng lại siết chặt tay anh.

Natsu chợt dừng lại chờ đợi điều gì đó từ cô.

- Natsu này, thay vì đến tháp thiên văn chúng ta có thể đi đến nơi này được không? - Lucy nhìn Natsu tươi cười thật tự nhiên.

Natsu gật đầu.

Thế rồi anh cùng Lucy đi.. đi đến một nơi nào đó.

Điều kì diệu nhất trên thế giới này vốn dĩ không phải tình yêu mà chính là duyên số.

Tình yêu như cơ hội, duyên số là định mệnh. ....

Ta có thể bỏ qua cơ hội. Nhưng khó lòng mà thay đổi được định mệnh

- Sao em lại đưa anh đến nơi này. - Natsu quay đầu hỏi Lucy.

Không có gì có thể xóa nhòa anh khỏi nơi này, mọi kí ức có lẽ là đáng sợ nhất đều hiện về tại đây.

Ngọn núi nơi anh gặp Lucy lần đầu tiên.

Lucy lắc đầu miễn cưỡng, cô ngập ngừng nói.

- Nếu em định đưa anh đi đến một nơi thật xa thì sao?

Natsu dừng lại quan sát Lucy một hồi, thế rồi anh chợt phì cười.

- Em đang nói mớ chuyện gì thế?

Natsu hiểu rằng cô đang giấu anh thứ gì đó, nhưng anh vẫn chưa muốn nói ra.

Lucy nhìn Natsu không biểu cảm, sau đó, cô nhắm mắt lại, rồi một vòng tròn lấp lánh vây quanh cô.

Bộ đồ Miko của cô đã phủ lên tấm thân đẹp đẽ ấy. Natsu hơi ngạc nhiên bèn hỏi.

- Em định chơi nổi hay sao lại dùng ma thuật ở đây vậy?

Rồi sau đó Natsu bắt đầu ngắm nghía cô.

- Em mặc như thế này thì thật giống người của thời xưa đó, nhưng cũng rất đẹp.

-Em mặc thứ gì mà chẳng đẹp. - Lucy kiêu ngạo nói.

Natsu tắc lưỡi, haizz đúng là anh có một cô bạn gái thật ngạo mạn.

Đôi tay Lucy bắt đầu lần lên áo, sau đó, cô bắt đầu cởi nó ra.

Natsu nhìn cảnh như vậy thì giật mình, đừng nói là cô định...

- Natsu này, anh có thấy gì không?

Natsu nhắm tịt mắt lại, vội xua tay.

Lucy đi tới đánh vào vai anh một phát, rõ ràng cô vẫn chưa cởi nó ra, chỉ là nói lỏng nó ra để hiện lên chiếc cổ trắng ngần.

Natsu hé mắt nhìn, đúng vậy, anh thấy cái gì đó phát sáng gần cổ của cô, nhưng nó thật mờ ảo.

Rồi... nhật thực cũng đến... ánh hào quang của mặt trời dần bị mặt trăng che khuất, ánh sáng tím biếc huyền ảo của thứ gì đó lấp lánh trong cổ của Lucy

Natsu trơ mắt nhìn, nó là gì?

Rồi thêm một thứ ánh sáng kì lạ nữa xuất hiện sau lưng anh. Natsu chậm rãi quay đầu lại nhìn. Anh chợt thấy một khung cảnh dị thường.

Hang động đó, nơi giam giữ Lucy suốt 1000 năm đang phát sáng, rồi khi ánh mặt trời dần tắt và bóng đen chiếm hữu, thứ mà anh thấy... là một cái gì đó rất sáng... sáng đến nỗi anh không thể tài nào mở mắt ra.

Thượng Đế luôn thích trêu đùa con người. Mỗi lần bạn trang điểm cẩn thận ra ngoài đều vĩnh viễn không gặp được điểm ngộ, mà khi bạn chỉ mặc quần đùi ra phố đi dạo thì thường có thể đụng phải người đàn ông bạn vừa gặp đã yêu.

Cơ hội bao giờ cũng chỉ dành cho người phụ nữ lúc nào cũng sẵn sàng, vậy thì rốt cuộc làm thế nào mới có thể bảo đảm không bỏ lỡ bất cứ một cơ hội nào?

Đơn giản, ngay cả xuống lầu đi đổ rác, bạn cũng phải mặc lễ phục dạ hội mới được

---

- Natsu, anh không sao đấy chứ.-Lucy lay lay tay Natsu.

Anh nheo đôi mắt, ngồi dậy, rồi khung cảnh ngay trước mắt anh làm anh phải giật mình.

Ngọn núi đã đi đâu mất rồi, thay vào đó là một cánh đồng cỏ xanh tươi mát, phía sau lưng anh vẫn là hang động ấy, nhưng cảnh vật đã đổi thay.

- Lucy, chuyện gì đã xảy ra vậy?-Natsu bang hoàng quay sang nhìn cô.

Lucy đang mỉm cười, cô dang hai tay ra để chào đón những cơn gió lồng vào trong tay áo, cảm nhận từng tia nắng tràn trên da thịt, hương vị mặn nồng của đất trời, đã lâu cô không cảm nhận được.

Rồi, Lucy quay sang nhìn Natsu bằng ánh mắt hết sức vui mừng.

- Đây là thế giới của 1000 năm trước.

Natsu dờ người.

- Em đang nói đùa sao?

Lucy lắc đầu nhẹ.

- Không, chính là nơi này.

Natsu như mới hiểu ra mọi chuyện, anh đứng bật dậy, không khỏi hốt hoảng.

- Em đưa anh đến đây ư, làm sao để trở về đây?

- Đến khi nhật thực lại xuất hiện.

Natsu chẳng hiểu cô nói gì, Lucy thấy vậy liền giải thích.

- Anh biết không, hang động nơi mà chúng ta gặp nhau chính là một cánh cửa thời gian liên thông giữa quá khứ và thực tại. Vào cái đêm nguyệt thực xảy ra, cũng tại nơi này, em đã thấy được thế giới của một ngàn năm trước, nhưng em vẫn không cách nào có thể qua đây bởi vì lực không gian vẫn chưa đủ.

Natsu nhăn mặt nhìn cô, rõ ràng trên đầu anh đang hiện ra hai chữ “không hiểu” to đùng.

- Nhật thực là hiện tượng mặt trăng nằm giữa mặt trời và trái đất, như vậy trái đất sẽ chịu một lực tác dụng từ mặt trăng lên dẫn đến việc bóp méo không gian và thời gian. Còn nguyệt thực là hiện tượng trái đất nằm giữa mặt trăng và mặt trời, điều này đồng nghĩa trái đất sẽ cùng chịu hai lực tác dụng là từ mặt trời và mặt trăng. Nhưng lực này sinh ra trong nguyệt thực lớn gấp nhiều lần nên dù không gian có được mở ngay tức khắc cũng sẽ bị biến dạng, không thể nào dịch chuyển, vì vậy, nhật thực là sự lựa chọn số một cho việc dịch chuyển không gian.

- Thế mà cũng quay ngược trở về đây được sao?

- Dĩ nhiên là không, còn phải có tác dụng của một thứ ma lực cực kì mạnh, chính là thứ mà anh đã thấy lúc này.

Lucy nở nụ cười mà mị nhìn Natsu, anh vẫn chưa khỏi bất ngờ vì những gì vừa diễn ra, mọi thứ đều quá nhanh.

- Tại sao em lại đưa anh về lại nơi này.

Lucy hít một hơi thật sâu, rồi bình tĩnh nói tiếp.

- Anh biết không, thứ mà anh nhìn thấy là một thứ độc nhất vô nhị trên thế gian này, nhắc tên đến nó sẽ khiến người ta khao khát, chính là viên ngọc Akuma.

- Akuma sao? (Nghĩa là viên ngọc ác ma) – Natsu nuốt nước bọt.

- Viên ngọc được tạo nên từ cuộc chiến giữa yêu ma và pháp sư, tập hợp tất cả những sức mạnh vô biên. Em đã từng nắm giữ viên ngọc đó. - Lucy ánh mắt sắc xảo nhìn Natsu.

- Vậy thì em là thiên hạ vô đối rồi, còn cần anh làm gì nữa.

Lucy không nhanh không chậm bước đến gần Natsu hơn, cô dịch khuôn mặt của mình đến sát khuôn mặt anh, nét vẽ chẳng vui chút nào.

- Không may, trong trận chiến với các pháp sư, một pháp sư với biệt danh là hỏa long đã làm vỡ viên ngọc ấy thành ba mảnh. Mảnh thứ nhất là mảnh nhỏ nhất đang ở trong thân thể em, mảnh thứ hai và mảnh còn lại em không thể biết nó ở đâu. Vì vậy em cần anh giúp.

- Anh thì giúp được gì cho em chứ? - Natsu toát mồ hôi nhìn Lucy.

- Tất nhiên là anh có thể, vì vị pháp sư đó chính là tổ tiên của anh, là người của dòng tộc Dragneel có thể nhìn thấy và cảm nhận được viên ngọc Akuma.

- Nhưng em cần nó để làm gì? - Natsu chột trộm giọng

Thế rồi anh đứng phắt dậy.

- Chẳng phải em đã có một cuộc sống yên bình rồi hay sao, vì có gì mà em phải quay trở lại đây để tìm nốt phần còn lại của viên ngọc. Chẳng lẽ đối với em như vậy vẫn chưa đủ hay sao?

- Anh có thể bảo em ích kỉ, hoặc tàn bạo, vô lương tâm, nhưng em cần có viên ngọc đó, anh hãy hiểu cho em. - Lucy gương mặt thoáng nét u sầu.

- Tại sao chứ, em bảo anh rằng như vậy là ổn sao, em không nói không rằng gì về việc này lại tự ý đưa anh đến đây, em muốn dính đến cuộc chiến tranh giành cái thứ tà đạo ấy lại đưa anh vào sao?

- Em không còn sự lựa chọn nào khác, nếu không hoàn thiện viên ngọc đó sớm... em sẽ không còn những giây phút có thể ở bên anh được nữa. - Lucy đứng dậy nhìn thẳng vào ánh mắt giận dữ của Natsu.

Lucy nhắm mắt, giọng nói đầy bất lực.

- Em sống được đến bây giờ đều nhờ sức mạnh của viên ngọc đó cả... nếu như cứ với tình trạng tách rời kéo dài như thế này, em sẽ sớm... không còn nhìn thấy anh nữa. - Lucy cay đắng nói.

Natsu đứng hình nhìn Lucy, không thể nào, những lời cô nói là thật sao?

- Thế nên em cần sự giúp đỡ của anh, như vậy chúng ta mới có thể bên nhau lâu dài hơn, anh đừng lo vì đã có em bảo vệ anh rồi, em có thể nhờ anh được chứ. - Lucy vẻ khẩn thiết nói, cô trông đợi vào câu trả lời của anh.

Natsu không nói gì nắm tay Lucy kéo về phía mình, anh ôm chầm lấy cô, lời nói của anh thủ thủ bên tai cô từng chữ một.

- Sao không chịu nói sớm, nếu em nói từ trước có lẽ bây giờ sẽ không xảy ra tình trạng thế này đâu

- Vậy anh chịu giúp em sao? - Lucy hơi vui mừng hỏi.

- Đương nhiên là vậy rồi, em là người mà anh yêu, sao anh có thể bỏ mặc em làm lơ trước chuyện này được.

Nghe những lời nói thấm nhuần trong trái tim của Lucy, cô ôm anh thật chặt như không muốn buông ra.

- Cảm ơn anh...

Đôi môi Lucy khẽ tạo nên một nụ cười đẹp tuyệt mỹ, vậy là cô đã thành công rồi, cô đã kéo được Natsu về phía của mình, rồi một ngày không xa, cô sẽ có lại sức mạnh như thuở ban đầu, đến lúc đó, cái ước mơ nhỏ nhoi ấy chắc chắn chẳng còn cản bước chân của cô.

Đạp dẹp tất cả những gì trở ngại, đó chính là điều mà cô đã rút ra khi ở bên anh ấy. Phải, chính anh đã làm cho cô trở thành như thế này.

Nhớ đến đó, Lucy khựng người lại... đầu óc cô đang trống rỗng bỗng được lấp đầy những hình ảnh của anh...

Cô lại tự hỏi mình rằng... đây là thế giới của 1000 năm trước... là thế giới mà anh từng tồn tại... vậy cô có được gặp lại anh lần nữa không?

Lucy, mày đang nghĩ cái gì thế? Quay về đây để trả thù, để gieo rắc những nỗi đau, tại sao lại phải nhớ đến anh?

Chẳng lẽ cô còn không hiểu anh ra sao ư. Anh giống như một củ hành tây. Muốn thấy được trái tim của hành tây thì phải bóc từng lớp, từng lớp vỏ bên ngoài ra. Mỗi lần bóc vỏ như thế khiến cô phải chảy nước mắt nhưng khi bóc tới lớp vỏ cuối cùng mới phát hiện ra rằng: Hành tây không có tim!

Lần cuối cùng em khóc vì anh, quan tâm anh! Em sẽ ngừng khóc... ngừng yêu thương!

Bước thật chậm để quên một người... đằng sau là dĩ vãng chưa phai màu

---

Trên một sườn dốc, một cô gái chân bước khập khiễng cẩn thận bước xuống đồi, cô có vẻ đã trải qua một điều gì đó thật kinh khủng, những gì mà cô thấy về người con gái ấy.

Cô ta không phải là người, cô nhất định sẽ không đời nào giao Natsu cho loại như vậy? Cô phải tìm lại anh, nhưng vấn đề của cô lúc này chính là... đây là thế giới nào?

Suy nghĩ đến đó, cô gái mái tóc màu trắng bạc ngã xuống trong đám cỏ xanh ngắt. Cô đã kiệt sức rồi.

27. Chap 26: Yêu Quái Xuất Kịch

Có một loại tình cảm, không thể dừng lại, không thể đến được.

Biết rõ là dày vò nhưng lại không thể né tránh.

Biết rõ là không có đường tiến nhưng lại không muốn quay đầu.

Biết rõ là phải buông tay nhưng lại không cam tâm xa lìa.

Biết rõ chờ đợi sẽ không có kết quả nhưng bản thân vẫn - Cố chấp đợi chờ

—
Dòng thác nước từ trên cao rơi xuống thật mạnh mẽ, như gấm vào da thịt của Natsu. Làm cho các cơ của anh thật sự rất nhức mỏi.

Đã hơn cả tiếng đồng hồ anh phải ngâm trong thác nước hung tợn này, không hiểu vì sao anh lại phải làm công việc này nữa.

Lucy từng bước chậm rãi đến Natsu.

- Không được phân tâm.

Natsu cảm thấy vô cùng bất mãn, sao lại bắt anh phải chịu cái tư thế này lâu đến như vậy chứ.

- Nhưng...

- Em biết, nhưng anh muốn mau chóng tìm được ngọc Akuma phải có năng lực của pháp sư, em là đang giúp anh đấy.

Natsu mở miệng ra cũng khó khăn, hướng hồ là nói thành một câu hoàn thiện do có nước chảy vào mồm khá nhiều.

- Hay thật, em là yêu quái cơ mà có thể giúp anh nhận được năng lực pháp sư đặc biệt sao?

Lucy nhìn Natsu chăm chăm, ánh mắt đáng mức sát thương.

Natsu không dám hó hé tí nào nữa.

- Thôi được rồi, anh mau lên đi, mau mặc cái này vào.

Thế rồi Lucy quăng cho Natsu một bộ đồ của những vị pháp sư, anh liền lo ngại nhìn cô.

- Em kiếm đâu ra mấy cái này thế.

- Không quan trọng, anh mau mặc nó vào đi, tiếp theo chúng ta sẽ chuyển sang tập luyện thứ khác.

Natsu vừa mới bò lên khỏi bờ đã nhanh chóng té ngã xuống nước.

- Không... phải... chứ

Sau một tuần tập luyện, có vẻ như anh chẳng học được chút phép thuật nào cả, rõ vô dụng ==”

- Sao lại không có hiệu quả chứ, anh đã tập luyện rất khổ cực như ninja vậy, chẳng lẽ thành công cốc hết rồi sao? Hay đúng là không nên tin tưởng em, ai đời lại để cho yêu quái luyện trở thành pháp sư cơ chứ.-Natsu bày tỏ cảm xúc của mình

Lucy quay lại nhìn anh bằng ánh mắt vô cảm xúc, cô bắt đầu suy ngẫm điều gì đó, hình như nó có vẻ khá nghiêm trọng.

- Sao vậy?

Lucy thở dài, cô nhìn Natsu bằng ánh mắt mệt mỏi.

- Không có gì đâu.

Natsu không hiểu Lucy đang suy tư chuyện gì, chẳng lẽ anh làm cô phiền muộn hay sao, cầu mong là không phải thế.

Natsu và Lucy tiếp tục chuyến hành trình đi tìm đồ ăn nước uống, họ đã tới một ngôi làng.

Ngôi làng đó nằm bên cạnh một con sông phù sa, nên đất đai chắc hẳn là rất màu mỡ, cả hai người họ đoán rằng đó là một ngôi làng thịnh vượng.

Nhưng khi vừa bước chân vào ngôi làng đó, Lucy đã cảm nhận con người nơi đây có vẻ gì đó lo lắng sợ hãi, bộp chộp. Cô ngó ngang ngó dọc nhìn biểu hiện của họ, trông ai cũng thiếu sức sống.

Cả hai người họ đều ở trọ qua đêm, hỏi chuyện với chủ quán trọ, thế là cả Natsu và Lucy đều biết được rằng nơi đây có một con yêu quái đang đóng đinh đóng cột tại nơi này, tác oai tác quái.

- Sao lại có loại như vậy được-Natsu ỨC CHẾ ĐẠP BÀN MỘT PHÁT.

Trái lại với Natsu, Lucy trông có vẻ rất điềm tĩnh, cô không nói năng một lời nào cả, đôi tay nhẹ nhàng nâng chiếc cốc sứ lên nhấp từng ngụm trà.

- Yêu quái mà...

Natsu thở dài nhìn Lucy, có vẻ cô đã quá quen với chuyện này rồi.

- Ông chủ, tôi sẽ diệt trừ con yêu quái đó giúp làng.-Lucy điềm tĩnh nói.

Ông chủ quán trọ nghe tiếng nói như ù ù bên tai, không ngừng lấp bắp đứng lên đi tới chỗ Lucy.

- Cô... cô nói thật sao? Chẳng hay cô đây chính là pháp sư hay sao?

Lucy từ tốn để chiếc cốc trở lại yên vị trên cái bàn gỗ, chậm rãi nói.

- Tôi không phải pháp sư, nhưng người đằng kia chính là pháp sư, anh ấy sẽ giúp các người giải quyết chuyện này.

Natsu ngẩn tò te nhìn Lucy, sau vài giây kịp nhận ra vấn đề, anh mới hốt hoảng lên tiếng.

- Nà ní????

Trong đêm khuya tĩnh lặng, chỉ có tiếng gà gáy đêm khuya.... Natsu cẩn thận hé mắt, chờ yêu quái tới bắt người.

Cứ mỗi tháng là con yêu quái ấy lại đến bắt một người dân trong làng, hôm nay chính là ngày con trai ông chủ trọ bị bắt, vì thế Natsu đã giả làm anh ta để thực hiện kế hoạch nguy hiểm này.

Ngay khi biết được việc này sẽ do mình chịu trách nhiệm, anh không khỏi lo lắng, vì dù gì anh cũng chưa biết được một tí phép thuật nào.

Mà Lucy lại nói rằng đó là cách nhanh nhất để anh có thể đạt được sức mạnh của pháp sư, riêng anh lại thấy không ổn tẹo nào.

Lỡ như anh bị bắt thì cũng có Lucy đến ứng cứu, anh cũng không chắc chắn có thể tin tưởng cô không?

Theo như anh thấy thì cô không hề sử dụng sức mạnh nào đặc biệt ngoại trừ có lần cô đã cứu anh.

Thực tế là anh không thể biết cô mạnh hay yếu, nên cũng thấy hơi sợ.

Nhưng thấy vẻ mặt chắc chắn của Lucy, anh không thể không làm được.

Phòng bên cạnh, Lucy cũng đang chăm chú lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Chợt, tiếng kéo cửa vang lên ngay bên phòng Lucy, cô nhanh chóng quay người lại.

- Nửa đêm nửa hôm ông vào đây làm gì?-Lucy thấy ông chủ trọ đang lén lút đi vào thì ra vẻ cảnh giác.

Ông ấy trên tay đang cầm một khay thức ăn đi vào, miệng nói.

- À không có gì, chỉ là tôi thấy hai người đã dốc sức cho cả làng làm tôi vô cùng cảm kích, tiện thể mang chút đồ ăn cho cô và vị pháp sư đó.

- Đợi xong chuyện đã rồi hẳn cảm ơn-Lucy giương đôi mắt bắt cần nhìn ông chủ.

- Cô cứ coi như đây là chút đồ ăn gọi là lấy sức trước khi lâm trận đi ạ.-Ông chủ vừa nói vừa toát mồ hôi.

Lucy nhìn ông ta chăm chú khiến ông ta không quen, ông liền lấy cớ ra ngoài.

Sau đó ông ta quay người chuẩn bị bước ra khỏi phòng.

- Đợi đã, không cần đâu, chỉ mình tôi là được rồi.

Ông chủ thấy thế thì ra vẻ ngạc nhiên.

- Ồ nhưng...

Chưa kịp nói hết câu Lucy đã gấp thức ăn lên nhai ngấu nghiến.

Ông chủ tận kiến chứng mắt cô đã ăn thì miễn cưỡng mỉm cười. Ông có vẻ hơi run rẩy không dám làm phiền bước ra ngoài.

Thật ra không cần nói Natsu cũng chuẩn bị bước qua phòng Lucy để đánh chén, vì lo bày mưu tính kế với cô nên đến tối anh đã bỏ được gì vào bụng đâu.

Vừa mới bước chân ra khỏi phòng đã nghe câu nói bất mãn của cô, anh liền tức muốn lộn gan.

- Ra ngoài là bị nghi đấy, mau ở trong phòng chờ đến khi yêu quái tới đi-Lucy vừa nói vừa ăn nên từng câu từng chữ không rõ ràng.

Natsu mặt hầm hực không nói thêm lời nào nữa. Định bụng nói câu “Nhớ chờ cho anh đó” thì cô đã mở miệng thốt lên.

- Ngon ghê, cảm ơn vì bữa ăn.

- Ủa sao mà ăn nhanh quá vậy? - Natsu áp tai vào vách hỏi cô.

- Chứ ăn như rùa để chờ yêu quái tới à? - Lucy thản nhiên đáp lại.

- Ê, em đừng nói là ăn hết rồi nha? - Natsu không thể tin nổi.

-...

Không có tiếng đáp lại, Natsu lấy tay vuốt mặt, rồi anh lắc đầu

- À... ừ... cái này... không ăn hết thì chờ cho ai.

- Thôi, được rồi, không cần nói nữa-Natsu khóc ròng lên tiếng, ối giời ôi anh có cô bạn gái biết thương anh ghê.

Nhưng mà nghĩ cũng lạ, sao cô ăn nhanh thế nhỉ? Hay là cô cố ý nói vậy để trêu mình?

Nghĩ đến đó, Natsu cười khà khà nằm xuống, chắc hẳn là sau khi diệt trừ yêu quái xong xuôi cô sẽ đem ra cho anh định làm anh bất ngờ đây mà. {Nghe quen quen OoO}

Khi ánh đèn cây tắt, Natsu chỉ mới tựa lưng xuống sàn, ngọn gió lùa qua cây xào xạc. Âm vang không nhẹ nhàng đùa bỡn với những chiếc lá cây.

Lucy trở mình, Natsu cũng bật dậy.

Ngay lập tức, một bàn tay từ trên trời vươn xuống xé nát mái nhà, hướng đến Natsu.

Anh nhanh chóng lộn người ra khỏi chỗ nguy hiểm đó.

Cát bụi bay mù mịt, Natsu mắt nhắm mắt mở liếc nhìn chuyển động của đối phương, ngay lập tức anh cảm thấy có gì đó chưa đúng.

Bấy giờ mới chợt nhận ra, Lucy vẫn chưa ra khỏi phòng, có chuyện gì vậy?

Cánh tay ấy đổi hướng quay sang moi móc trong không gian của căn phòng mà Lucy đang ở.

Cánh tay ấy đưa lên trên cao, và kèm theo.. Lucy.

Natsu chuyển ánh mắt ngơ ngàng, cô đang làm gì vậy?

Lucy nằm bất động trong lòng bàn tay của kẻ địch, cơ hồ như tên yêu quái ấy có thể bóp chết cô bất kì lúc nào.

- Có chuyện gì vậy? Lucy!!! - Natsu gào thét gọi tên cô.

Nhưng Lucy vẫn nằm bất động không chút hờ hững, cô đang diễn trò ư?

Lucy mắt vẫn nhắm, nhưng từng hơi thở nóng hổi của cô dần được giải tỏa trong đêm lạnh, cô khẽ nhắm mắt, trán ướt đầm mồ hôi.

- Lucy, em bị sao vậy. - Natsu không thể chịu được nữa.

Anh vừa dứt lời, một con quái vật cao đến hai lần trời người xuống, mỉm cười gian tà.

- Thật ngu ngốc!!!

Natsu như hiểu ra mọi chuyện quay sang nhìn ông chủ quán. Ông ta không còn mặt mũi nào đứng nép mình bên cạnh một cây trụ.

- T... tôi... tôi xin lỗi... hấn ép tôi nếu không hấn sẽ giết cả nhà tôi mất.

- Rốt cuộc ông đã bỏ thứ gì vào trong đó?

- Thuốc... thuốc độc. - Ông ta run rẩy nói.

Natsu liền nhanh chóng chạy tới túm cổ lão ta.

- Thuốc giải đâu mau đưa ra đây.

- Không... không có thuốc giải. - Ông chủ run lấy bầy nói.

Natsu tức giận thả ông ta ra, sau đó quay sang nhìn Lucy đầy vẻ lo lắng. Anh phải làm sao đây.

- Thật đáng tiếc là người đã để cho tên này không thể nào ăn được những món đó, người không hoàn thành nhiệm vụ, người không được cho sự tha thứ.-Tên yêu quái nhếch mép nói.

Ông chủ tội nghiệp run lấy bầy cầu xin.

- Xin ngài đừng đối xử như thế với chúng tôi.

Tên yêu quái cười khằng khặc làm cho máu của Natsu dần một nóng lên.

Lucy hé mắt nhìn Natsu, trên khuôn mặt đầy những vết vả hiện rõ nụ cười.

- Em đã đặt hết hi vọng vào anh rồi, cố lên nhé.

Lời nói của Lucy khiến Natsu không khỏi bàng hoàng.

- Là em đã biết???

Lucy quay mặt lại không nói gì, không nói có nghĩa là thừa nhận.

- Á à thì ra cô tin tưởng vị pháp sư gà mờ này, ahahaha thiệt là mắc cười?

Tên yêu quái cười khoái trá, như vậy càng khiến Natsu tức giận hơn. Lucy đã tin tưởng anh có thể làm được, sao anh có thể phụ lòng cô đây.

- Ủm...

Tên yêu quái ngấm ngĩa Lucy, xoa xoa cằm thiết nghĩ. Hấn lấy cái móng vuốt sờ sờ vào mặt cô, để cô lại gần mũi ngửi ngửi vài phát rồi kết luận.

- Con này da dẻ nõn nà, mùi lại thơm, ăn chắc ngon gấp mấy lần tên nhóc nhà người.-Tên yêu quái tiếp tục đả kích Natsu.

Nhìn cái kiểu hấn cứ đụng vào Lucy là Natsu đã cảm thấy điên tiết lên rồi. Thế là anh bất chấp tất cả nhào tới.

- Đồ khốn nhà mày, mau thả Lucy ra.

Tên yêu quái tay giơ cao lên, Natsu không thể nào với tới được, thấy thế hấn hả hê nói.

- Muốn giành lại hả, lên đây mà lấy này.

Natsu không chút do dự leo thẳng lên người tên yêu quái vật ấy.

- Người có biết người như con kiến vậy, ta phui một cái là bay.-Tên yêu quái đó lấy tay hất Natsu ra khỏi chân hấn.

Natsu lặn lốc trên mặt đất, nhưng vẫn không bỏ cuộc, vội vớ lấy thanh kiếm trong đồng đồ nát, quyết liều để cứu Lucy.

- Ối cha cha, đừng cảm gớm nhỉ, chắc người này có vẻ rất quan trọng với mày thì phải.

Natsu nghiêng chặt răng, anh không thể làm gì được nữa hay sao.

”- Lucy, anh lại phải trồng cây chuối đến một canh giờ mà em còn chưa chịu tha

- Có như vậy anh mới học được phép thuật.-Lucy không nóng không lạnh nói.

- Cái này thì có liên quan gì đến phép thuật? - Natsu chán nản nói.

- Anh không tin tưởng em sao? - Lucy nhìn Natsu.

- Thật sự là không có chút tin tưởng nào. - Natsu đỏ mồm nói và ngay lập tức bị ăn một quả dấm ==”

-Hít đất giúp tích trữ nhiều năng lượng trong cánh tay, sau này sẽ rất cần đấy.

Natsu vừa hít lên hít xuống vừa thở dốc.

- Thật... vậy.. ư?

Natsu rút cuộc cũng không thể chịu nổi mà nằm sải dưới đất, Lucy bèn đi tới lôi anh dậy

- Anh còn chưa học được phép thuật, cứ như thế này chúng ta sẽ chậm mất.

- Thôi thôi... cho anh xin”

Đến bây giờ anh mới cảm thấy hối hận, nếu như anh chịu chăm chỉ hơn, có lẽ bây giờ sẽ không vô dụng như thế này.

Natsu vẫn tiếp tục lao tới, anh chịu sự tấn công của tên quái vật, tránh được vài chiêu đầu thì những chiêu sau lại kiệt sức, thanh kiếm trong tay anh cũng thành ra bị gãy.

-Ta đang suy nghĩ nên chế biến cô ta như thế nào trước khi ăn.-Tên quái vật đó ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

-Dừng lại... - Natsu gượng đứng dậy, cầm thanh kiếm ấy đi đến tiếp tục tấn công hắn, cho đến khi thanh kiếm bị đánh bật ra khỏi tay anh.

- Ăn con người như ăn gà phải nhổ lông... để ta đốt hết quần áo của nó sẵn tiện nướng luôn ăn cho ngon.

Natsu trợn mắt nhìn hắn, tay anh nắm chặt nổi cả gân xanh, anh cứ tiếp tục đứng dậy, đi tới đánh vào chân hắn từng cái, nhưng mỗi cú dấm của anh còn không thể hạ nổi một chú chó nói chi một con quái vật không lồ.

Quái vật tiện chân đá anh lăn quay ra đất, hắn không ngần ngại nói.

-Ta thích chơi với nhà người nữa lắm nhưng ta đói lắm rồi, thôi, để ta bỏ nó luôn vào mồm cho gọn.

Natsu kêu lên với sức lực còn lại.

-Dừng lại!!!

Đôi tay của hắn nhanh chóng đưa Lucy gần kề miệng, nhe đôi nanh nhọn hoắc của mình.

Natsu thở dốc chạy tới, lấy tay tiếp tục dấm vào chân của tên quái vật.

-Trả cô ấy lại cho tao...

Tệ thật, nếu anh cứ làm như thế này, anh sẽ không thể nào thắng nổi. Theo lời Lucy nói, tập trung sức mạnh nơi cánh tay, tập trung vào.

Tên quái vật ngăm ngăm nhìn Natsu, hắn chẳng buồn nhìn anh thêm một lần nào nữa, từ từ đưa Lucy lại gần cái miệng hôi hám của hắn.

Natsu vẫn cứ tiếp tục dấm, dấm...

“Natsu, anh có thể làm được”

Giọng nói của Lucy như tiếp cho anh thêm sức mạnh, nếu anh không thể làm là anh sẽ đánh mất Lucy.

-Trả lại cho tao, trả lại đây, trả đây!!!

Những từ cuối cùng, đột nhiên tay anh nổi lên một ngọn lửa bùng cháy, dội thẳng vào chân con quái vật.

Nó la oai oái quăng Lucy ra xa rồi ôm lấy cái chân tội nghiệp của mình.

Natsu chẳng chờ gì vội vàng đỡ cô. Cô vẫn chưa tỉnh lại.

-Mình làm được rồi.

Natsu đặt Lucy xuống dưới đất nhẹ nhàng, tay quét ngang mũi, khuôn mặt của anh giảm được lo lắng rõ rệt.

Anh quay sang con quái vật.

-Mày tới số rồi

Bây giờ trên người anh khắp nơi tràn trề ngọn lửa mạnh mẽ, anh có thể đốt cháy tất cả.

Từ trong miệng Natsu, một dòng lửa tràn trề lao thẳng đến quái vật, hắn vẫn chưa kịp nhìn ra chuyện gì đang xảy ra thì chớp mắt đã bị hạ gục. {Cái này gọi là Hỏa Long Hống ^v^} Quả không hổ danh là dòng tộc Dragneel, mạnh mẽ như những con rồng!

Natsu chao đảo ngã xuống, anh đã mất hết toàn bộ sức lực rồi, bây giờ anh còn có thể làm gì được nữa. Trước khi nhắm mắt, anh thấy rõ bóng dáng của ông chủ trọ chạy tới với ánh mắt cảm động vui mừng, thế là hết ư.

Nhưng nào có dễ thế, Natsu vừa ngất đi, con quái vật ấy đã hiện rõ nguyên hình của nó.

Lớp da ngoài của nó chảy ra, làm lộ bản chất thật bên trong.

-Ha ha ha, tên oắt con người tưởng ta dễ bị hạ gục lắm sao? Xem ra ngày hôm nay đúng là số tàn của người rồi.

Ông chủ trọ vội vã dừng lại, hốt hoảng la lên.

-Sao có thể?

Tên quái vật dần dần đi tới Natsu, hắn như muốn ăn tươi nuốt sống anh, anh lập tức đã bị một giọng nói làm cho ngừng lại.

-Đủ rồi đó.

Hắn đứng hình, quay sang nhìn chủ nhân của âm thanh đó.

Lucy đột ngột mở mắt, cô ngồi dậy lắc lắc cái đầu, sau đó liếc nhìn tên quái vật khiến hắn cảm thấy sợ sệt.

-Rõ ràng người đã trúng độc rồi mà. Đến cả yêu quái cũng chưa chắc thoát chết, thế tại sao người?

Lucy từ từ đứng dậy, đưa đôi mắt đầy bí hiểm nhìn hắn.

-Vậy sao, nó chẳng có tác dụng gì với ta cả, ta chỉ là muốn Natsu học được phép thuật mà thôi, nhưng xem người làm gì với Natsu của ta này.

Đôi mắt của cô bỗng chuyển thành màu đỏ thẫm- màu của máu. Hắn khiếp đảm cô, lúc đầu hắn hơi lùi lại, nhưng lúc sau lại bạo gan chạy tới.

-Chết đi con khố...

Hắn chưa kịp nói hết câu, thân xác hắn đã không còn nguyên vẹn.

Một tay Lucy dính đầy máu, cùng với cả chướng khí của yêu quái bám lên. Lucy phẩy phẩy cánh tay của mình.

-Thật dơ bẩn.

Ông chủ trọ ngạc nhiên nhìn cô.

-Rốt cuộc cô là ai?

Lucy chậm rãi nhìn ông chủ trọ, rồi cô mỉm cười khiến ông ta lạnh gáy.

“Cô gái này... mái tóc vàng, ánh mắt màu nâu rồi chuyển sang đỏ, trên người khoác một bộ của Miko, xinh đẹp tuyệt thế, sức mạnh kinh người... chẳng lẽ...”

Nhớ đến đây, ông ta đã run lên bần bật. Lucy đi tới chỗ ông ta.

-Không được nói cho Natsu biết đấy, phải giả vờ tươi cười như anh ấy đã giết được con quái vật, rõ chưa?

Ông chủ gật đầu lia lịa, không dám trái lời.

Natsu tỉnh dậy, thấy Lucy ngồi bên cạnh, Natsu liền cười tươi làm Lucy cũng thấy vui trong lòng.

-Sao em lại ở đây, còn độc tính trong người em thì sao?-Natsu nhớ sự ra mọi chuyện.

-Không sao đâu, như anh thấy đó-Cô không trực tiếp nói lí do.

Lucy đang mỉm cười bỗng dừng lại chuyển sang khuôn mặt ảo não.

-Có chuyện gì vậy?

-Anh biết không, từ trước tới giờ em đã cố gắng không cho anh đạt được điều này?-Lucy thở dài.

-Em nói vậy là sao? Chẳng lẽ việc anh học được phép thuật lâu đến vậy là do...-Natsu ngẩn người.

-Không phải, chỉ là...-Lucy gập ngừng- Hỏa thuật trong chiến đấu được coi là là loại phép thuật mạnh nhất, mà dòng tộc Dragneel ai cũng có thể sử dụng.

Natsu mỉm cười.

-Như vậy em còn lo lắng chuyện gì nữa?

-Nhưng đồng thời, nó cũng là loại phép thuật nguy hiểm nhất.

-Sao... lại nguy hiểm-Natsu không hiểu hỏi.

-Loại phép thuật này hình thành trong con người thì lâu, nhưng khi đã đạt được nó, chỉ trong thời gian ngắn người sử dụng sẽ mạnh lên rất nhiều và tốc độ phát triển cũng cực nhanh. Nhưng nó lại có một nhược điểm chết người... nếu như để nó phát triển quá mạnh mẽ trong cơ thể, nó sẽ nhanh chóng hóa thành một ngọn lửa lớn thiêu cháy tâm can. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc từ trước tới giờ không ai đạt được sức mạnh tối thượng từ nó vì không chịu nổi sức ép.

Natsu nuốt nước bọt, chẳng lẽ nó lại nguy hiểm như vậy sao?

-Em định cho anh dùng một loại phép thuật khác nhưng lại vô ích mất rồi.-Lucy mệt mỏi nói.

-Không sao đâu, chỉ cần giữ cho nó không phát triển quá mức là được rồi.-Natsu nắm tay Lucy chắc chắn.

Ngoài việc mỉm cười và gật đầu bây giờ, cô không còn cách nào khác, không hẳn là dễ như vậy đâu.

Đến Igneel, người được gọi là pháp sư mạnh nhất thời đó đến bây giờ cũng chưa chắc còn sống.

Anh và cô đã trở về quá khứ nhưng lại muộn hơn 10 năm, trong suốt 10 năm đó, có thứ gì đã đổi thay?

-Em mang cho anh ít đồ ăn đây.-Lucy chợt nhớ ra.

-Hãy, được lắm, anh đói muốn chết rồi.

Natsu cầm chiếc đùi gà béo bở lên, chưa kịp bỏ vào mồm đã nhận ra ánh mắt thèm thuồng của ai đó.

-Chẳng phải em đã ăn rồi sao?-Natsu chu mỏ nói.

-Thì em có nói gì đâu, anh ăn đi-Lucy bình tĩnh nói.

-Em nhìn như vậy anh ăn nổi ư?

Natsu cũng chịu thua chừa chiếc đùi gà về phía Lucy, thôi thì anh chịu khó ăn cơm trắng nhường Lucy vậy T_T

Lucy nhanh chóng giật lấy cái đùi gà cắn một miếng ngon lành, sau đó đưa tới trước miệng ăn, ý bảo anh ăn cùng, Natsu cũng vui vẻ ăn.

“Tuy là em là một con heo tái thể, lúc nào cũng chỉ biết dành ăn với anh, nhưng những thứ em lấy đi không chỉ là đồ ăn, hay bánh kẹo, hay túi tiền mà anh khó khăn tiết kiệm, mà còn là trái tim của anh.”

Ngay buổi sáng hôm đó, cả làng tổ chức tiệc ăn mừng, bọn họ không nán lại lâu mà quyết định dời đi trong buổi chiều.

-Bấm báo, có tin khẩn!!!-Một chàng lính hốt hải chạy vào gian phòng, nơi đó toàn là đao binh, toàn những dụng cụ để luyện tập võ nghệ.

Người con gái đang luyện tập phải dừng lại, cô lấy khăn lau những giọt mồ hôi thấm ướt trên trán, sau đó lạnh lùng hỏi.

-Có chuyện gì sao?

-Một người cho thuê trọ đã thông báo rằng ông ta đã thấy người đó trở lại.

-Ồ đồ, sao lại có thể nói năng lung tung được chứ, ả ta đang bị giam giữ trên núi, chỉ có người của dòng tộc Dragneel đã phong ấn ả mới có thể phá vỡ cái phong ấn đó.-Người con gái ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn thuộc hạ.

-Thưa, tiểu nhân cũng đã nói như vậy nhưng ông ta khẳng định rằng chắc chắn là không thể sai, mọi miêu tả của ông ta đều khớp. Ông ta khẳng định nếu mình nói sai sẽ chịu mọi sự trừng phạt.

-Hahaha... Nếu đúng như thế thì còn gì vui bằng. Đã mười năm rồi, cuối cùng cô ta cũng tự vác xác về đây, không khỏi mừng công tôi phải đi năn nỉ nhà Dragneel cho tôi được giết cô ta. Mizuki, cô đã không còn mạnh mẽ như xưa, để xem khi ra ngoài thế giới này, cô còn có thể nhún nhur nữa đây.

-Ngài không định... đấu trực tiếp với cô ta đấy chứ.-Tên lính rụt rè hỏi.

-Còn phải nói...-Nói rồi, người con gái ấy lấy một mũi giáo, sau đó phóng thẳng đến bao cát đang treo lơ lửng.

Dưới ánh nắng của hoàng hôn, màu tóc đỏ của cô như những bông hoa vừa rực rỡ, vừa ảm đạm, vừa tàn nhẫn... chắc chắn... nguy hiểm sẽ lại đến với Lucy.

28. Chap 27: Gray Và Juvia

Vết thương nào rồi cũng sẽ lành. Nhưng thời gian có thể sẽ không thể phẫu thuật thẩm mỹ được vết sẹo nó để lại trên tim.

Yêu thương, chiều chuộng và hy sinh quá mức, sẽ chỉ khiến cái gen khốn nạn trong mỗi người đàn ông trởi dậy. Hi sinh bản thân chấp nhận đau khổ để người mình yêu hạnh phúc ư? Cao thượng hay là ngu dại? Đừng đòi hỏi sự biết ơn, khi người ta không cần và không thể hiểu nỗi sự hi sinh của mình là cái chết tiệt gì.

Những ngọn gió đưa trên cành cây, len lỏi qua từng khóm lá thật dịu mát. Gió cũng theo sức quyến rũ mơn trớn nhẹ nhàng lên làn tóc vàng óng mỹ lệ. Gió thổi tóc bay, hiện nên khung cảnh thật khó mà rời mắt. Lucy người tựa vào thân cây lim dim ngủ, Natsu nằm bên đống lửa tàn cũng không nhin nổi mà nhìn lên.

“Lucy đã ngủ chưa nhỉ?” Natsu len lén ngồi dậy, ngó đầu nhìn Lucy.

Rồi anh bạo gan đứng dậy. Vừa tầm với cành cây Lucy đang yên giấc, Natsu đưa mắt ngắm nhìn.

“Tại sao lại phải nằm cái tư thế này?” Natsu rất thắc mắc, bộ cô không biết đau lưng, mỏi cổ hay sao?

Mặc dù từ góc độ thẩm mỹ, đúng thật là cô trông lúc này không khác gì một tiên nữ hạ phàm. Đang mãi ngắm, Lucy lại mở mắt từ từ nhìn Natsu làm anh giật bắn người, cô đúng là quá có khiêu tròn việc hù dọa người khác.

- Đêm không ngủ lại nhìn người ta làm gì? - Lucy ánh mắt nâu tuyệt đẹp nhìn Natsu

Natsu quơ tay quơ chân y như là đang tập thể dục buổi sáng, miệng liền chữa cháy.

- Đâu có?

- Trời tối không ngủ lại làm gì thế, rõ là biết anh đang có ý đồ không tốt. Lucy nhếch miệng cười nhìn Natsu.

- Anh đã nói là không mà, thật ra thì... - Natsu đang cố kiếm cớ nói luyên huyên.

Bùm...

Một tiếng nổ lớn vang trời vang đất, Natsu và Lucy cùng nhau quay về hướng phát ra vụ nổ.

- À đúng rồi... anh cảm nhận có yêu khí, vụ nổ đó đích thị là do yêu quái làm nên tính gọi em dậy thôi.- Natsu cuối cùng cũng kiếm ra lí do thuận miệng nói.

Cô biết thừa rằng anh đang chống chế, nếu muốn gọi cô dậy đã gọi từ lâu rồi có cần phải áp dụng thế không. Nhưng tình thế hiện giờ lại khác, vụ nổ phát ra gần một ngôi làng, nhìn bầu trời có mây đen báo hiệu là yêu quái đang đánh nhau. Cô không còn thời gian lòng vòng cãi nhau với anh liền nhảy xuống đất, vội vã không chờ Natsu mà tới nơi đó trước.

- Đây, đợi anh với. - Natsu lật đật chạy theo.

—

Với hàm răng sắc nhọn, con dơi không lơ lảo từ trên trời xuống như thiên thạch, lao đầu vào hai vị pháp sư đang chiến đấu với nó.

Vị nam pháp sư trên tay toát ra từng hơi lạnh, sau đó, những mũi tên nhọn hoắt bằng băng từ tay anh lao tới kẻ thù. Vị nữ pháp sư dường như muốn thể hiện, dùng cầu nước khóa chặt con dơi đó lại, nó từ từ rơi xuống.

- Haizz, chỉ có như vậy thôi à, xem ra tao đã quá hứng thú với mày rồi, nhìn lượng chướng khí mày tỏa ra có vẻ là mày sẽ rất nguy hiểm, nhưng ai dè chỉ với chiêu băng thương của Gray-sama và chiêu cầu nước của tao mày đã đo ván rồi. - Cô gái xinh đẹp có mái tóc màu xanh dương che miệng tủm tỉm cười, sau đó, cô quay phắt sang người con trai kia, chớp chớp mắt vài cái.-Gray-sama anh nói xem, em đúng là rất có ích cho anh đúng không?

Gray nhìn cô nhặt nhẻo, rồi anh phủi cánh tay của mình, giọng trầm lặng nói.

- Cô nhiều chuyện quá.

Juvia như bị sóng đánh vào mặt liên tục ổng ẹo, chu mỏ.

- Gray-sama khen Juvia cái đi.

Người dân ở làng hô hoán, dù sao họ thoát khỏi kiếp nạn là nhờ hai vị pháp sư tài năng ấy, họ chắc phải chiêu đãi những vị khách quý này rồi.

- Nếu như chỉ có vậy mà nghĩ rằng con dơi đó sẽ thua thì chưa chắc đâu.

Mọi người đang hân hoan thì giọng nói của ai đó chen vào không khiến họ phải quay đầu nhìn. Trước mặt họ là một người con gái trang phục Miko đang đi tới cùng với anh chàng pháp sư mới học nghề. Gray và Juvia quay lại nhìn họ.

- Chưa sao? - Gray đi tới gần Lucy.

Với cái nhìn đầy thu hút, Gray đã khiến cho bao nhiêu cô gái trẻ tuổi trong làng phải điêu đứng. Giờ anh đang nhìn Lucy, khiến bọn họ phải ghen tức.

- Con dơi đó sẽ mau chóng dùng cái gai trên tay nó xé toạc màn chắn nước đó thôi, sau đó nó sẽ dùng sóng âm thanh vì hẳn là nó đang rất tức giận. - Lucy quay sang nhìn con yêu quái đó, nó đang cào cào vào màng nước.

Chuyện cô nói y như thật, con dơi đã mau chóng thoát ra khỏi chỗ đó.

Gray lại tiếp tục dùng những đòn đánh đẹp mắt mau chóng không chế con yêu quái, anh quả thật rất mạnh. Juvia đứng nhìn mà tim đập rộn ràng, cô còn không kịp ra tay thì anh đã cướp phần hết rồi. Natsu nhìn anh xuất chiêu trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, loại phép thuật này quả thật rất đẹp mắt,

- Anh nhìn xem, một khối băng lạnh lẽo tạo hình thành những công cụ hữu ích, là một vũ khí lợi hại trong khi chiến đấu, em vốn là định cho anh sử dụng loại phép thuật này.-Lucy ánh nhìn đầy tinh tế nói với Natsu.

Natsu vẻ không vui liền bậm môi.

- Gì chứ, phép thuật của anh còn tuyệt hơn cả cậu ta, có thể thiêu rụi mọi thứ trong nháy mắt, chiến đấu thì cần gì phải đẹp chứ-Natsu liên tục hơn thua với cô.

Lucy quay lại nhìn anh, ý bảo anh im mồm cho cô nhờ. Hai người lo nhìn nhau không để ý Gray và Juvia đã đứng cạnh họ từ lúc nào, Gray liền ho khan lên tiếng.

- Hai người là pháp sư sao?

- Phải rồi. - Natsu chán nản nhìn Gray.

- Tôi rất ấn tượng với cách nhìn thấu đáo của cô, hẳn cô là một vị pháp sư rất giỏi-

Gray không thêm đếm xỉa gì đến Natsu quay sang nói chuyện với Lucy.

Juvia thấy Gray-sama của cô chưa từng khen ngợi cô, nay lại quay ra nói chuyện với Lucy, cô hậm hực.

- À tôi còn chưa nói thêm một điều nữa, phải cắt bỏ nhúm lông trắng trên đầu con dơi đó mới có thể thắng lợi hoàn toàn. - Lucy không nhanh không chậm đi đến gần con dơi, nó đang gượng dậy và có thể chop lấy cô bất kì lúc nào.

Cô nhanh chóng cắt bỏ nhúm lông ấy đi, sau đó, con dơi bỗng nhiên bốc hơi thành không khí, mây đen cũng theo đó mà tan biến hết.

- Cô thật hiểu nhiều biết rộng. - Gray cảm thấy thú vị ở cô gái này liền lập tức đi tới chỗ cô.

Cả Juvia và Natsu cùng đưa tay lên chỉ về phía hai người họ, không chừng mới sáng sớm sẽ có chuyện không hay rồi đây.

- Mời cô. - Gray đưa ly trà trên tay mời Lucy.

Lucy không nói gì nhận ly trà từ tay Gray, nhanh chóng đặt xuống bàn, xem ra cô không có hứng thú ngồi uống trà rồi.

- Từ khi cô bước chân đến đây tôi đã có cảm giác là lạ, thật không bình thường chút nào... giống như cô không phải pháp sư bình thường vậy. - Gray liền mở lời nói trước.

Từ khi đánh bại xong con yêu quái đến giờ, Gray lại muốn gặp riêng Lucy hỏi vài thứ, cả hai đều ngồi riêng trong phòng khách, khiến những ai đó có phần không thoải mái.

- Rồi sao nữa? - Lucy như không chú tâm vào cuộc nói chuyện.

- Cô biết nhiều như vậy chắc hẳn phải biết cả mớ kiến thức về các loại yêu quái, cô có thể nói thêm cho tôi nghe được không. - Gray đi thẳng vào vấn đề chính, thực tế là anh rất thích những cuộc nói chuyện như thế này vì anh tin rằng anh có thể dựa vào những điều mà anh biết về yêu quái để dễ dàng đánh bại chúng.

- Tôi không có gì để nói với anh cả, hiện tại tôi cũng muốn ngủ, tôi buồn ngủ quá rồi... - Lucy ngái ngủ nói.

Juvia ở cửa chính nghe lén được liền cắn vào chiếc khăn tay ưa thích của cô, một mạch xông vào.

- Cô thật dễ tiện... muốn ngủ cùng...

Chưa kịp nói hết câu Gray đã trừng mắt nhìn cô, bảo cô đi ra ngoài, Juvia mảy mòi không cam tâm, liền giậm chân thật mạnh xuống đất rồi mới chịu bước ra, cô nàng này hình như đã suy nghĩ thái quá điều gì đó thì phải.

- Cô nhìn rất giống một người mà trước đây tôi từng biết. - Gray chờ Juvia đi ra khỏi đó rồi lại gần Lucy
Lucy khựng người khi nghe thấy lời này, nhưng vẫn giữ được hành động bình tĩnh của mình

- Người giống người có gì lạ...

- Người tôi nói giống cô như đúc, không khác một tí nào, nhưng đã mười năm kể từ ngày người đó chết rồi...
Lucy ánh mắt ngừng chớp, quay sang nhìn Gray bằng một ánh mắt sắc lạnh

- Vậy sao? Người đó là...

- Là một vị pháp sư tài năng, trẻ tuổi, đức độ... - Gray ánh mắt đăm đăm nhìn Lucy.

- Nói thẳng ra, tôi không phải pháp sư, thật ra tôi chỉ là có chút hiểu biết, vậy thôi. Tôi và người anh kể quả thật không giống nhau đến vậy đâu.

- Tôi nhìn sao cũng thấy rất giống, cô ấy là người mà tôi khâm phục nhất trên đời này, nhưng cô ấy đã ra đi rồi, lúc đó tôi còn bé, vẫn chưa thể học được thứ gì gọi là ma thuật cả.

Lucy im lặng lắng nghe câu chuyện của Gray, nhưng tại sao anh lại giải bày với cô chuyện này, vì vô tình cô gợi nhớ đến vị pháp sư đó, hay đơn thuần không phải như vậy?

- Cô ấy đã bị một hai tên yêu quái giết, giết chết rất đau đớn, vì bị chúng lừa, cô ấy đã quá hiền lành, tôi đã coi cô ấy như chị mình nên tôi học pháp thuật cũng là muốn thay trời báo thù cho cô ấy, mong cô ấy sẽ sớm được an ủi phần nào.

- Vậy cậu có biết hai tên yêu quái đó đang ở đâu không?-Lucy đôi tay hơi run hỏi Gray.

Gray chồm người tới gần Lucy, miệng hiện rõ nụ cười đắc ý.

- Tôi chỉ mới tìm được một tên thôi, tên còn lại sẽ tự động mò đến. À, từ khi biết cô đến giờ tôi vẫn chưa biết tên cô.

Lucy có vẻ suy nghĩ một vài giây, sau đó lên tiếng.

- Tôi tên Lucy, người đi cùng tôi là Natsu.

Gray có vẻ không có gì ngạc nhiên nhưng lời nói lại có ẩn ý.

- Đến cả tên của cô cũng giống người đó, nếu cô còn trẻ con tôi sẽ nghĩ là cô ấy đầu thai đấy.

Nét căng thẳng trên mặt Lucy mờ ảo, nhưng cô vẫn điềm đạm nói.

- Vậy tôi chúc cậu sớm báo thù được cho người chị kết nghĩa của mình, tôi phải đi rồi... - Lucy không chờ lâu hơn được nữa liền đứng dậy.

Gray nắm tay cô giật mạnh, anh chỉ muốn giữ cô lại để nói chuyện thêm một chút, không ngờ cô lại mất đà đổ người về phía anh, Lucy nằm đè lên người Gray, mặt họ chỉ cách nhau 1 centimet.

Đúng lúc đó, cánh cửa lại bất ngờ mở ra. Cả Natsu và Juvia cùng bước vào, lúc này thấy Juvia hậm hực bước ra khỏi phòng khách, Natsu đã sớm đoán có chuyện chẳng hay nên cô ta mới như thế. Hỏi Juvia thì cô kể hết mọi chuyện theo những gì cô nghĩ, Natsu liền tức tốc đi vào, nào ngờ...

Lucy quay sang nhìn Natsu rồi quay lại nhìn Gray, cô từ từ đứng dậy làm như không có chuyện gì, đi ngang qua cả Natsu và Juvia ra ngoài. Natsu không chịu được liền chạy theo cô.

Cánh cửa căn phòng liền được đóng lại bởi Juvia. Cô chậm rãi đi đến bên cạnh Gray, thì thầm.

- Gray-sama tại sao lại không cho Juvia vào chứ, lại còn...

- Cô thật nhiều chuyện.

Juvia thở hắt một tiếng, sau đó quay sang hỏi Gray.

- Cô ta có nói gì không?

Gray lắc đầu.

- Không sao, cuối cùng thì hồ ly vẫn phải lộ đuôi.

- Này, đứng lại. - Natsu tức giận cầm tay Lucy.

Lucy nhìn mặt nhìn anh

- Có chuyện gì nữa

- Em như vậy là sao chứ?

- Anh tin những gì mình thấy hay tin em? - Lucy mệt mỏi nói.

- Dĩ nhiên là anh tin em... nhưng...

- Nếu tin thì anh đừng hỏi? Em đang rối lắm đây.

- Đợi đã, anh nhận ra mấy ngày gần đây em rất vô lương tâm đó nha. - Natsu không khỏi bức xúc chỉ trích Lucy.

- Vậy thì sao nào? - Lucy gỡ tay Natsu ra khỏi tay mình, sau đó cô tiếp tục tiến về phía trước.

Natsu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lucy, cô bị làm sao vậy chứ?

Trong bữa tiệc tại làng, Natsu chống cằm nhìn bàn ăn, anh mọi ngày thường rất tích cực trong những chuyện như thế này, nhưng hôm nay thì...

Bên cạnh anh là Lucy, cô lấy đũa chọc vào miếng thịt gà trong bát như không muốn ăn.

- Này, ăn đi chứ, đồ ăn ở đây ngon lắm nha? - Gray thuận tay gấp cho Lucy một miếng thịt gà nữa.

Natsu tay cầm chắc như muốn bẻ gãy đôi đũa trong tay, ánh mắt liếc sang Gray. Juvia cũng không ngoại lệ, máu cô như bị dồn lên não, mặt mày cứ đỏ gay hết cả lên.

Gray đang ngồi gần Lucy, sao Natsu có thể để cho tên khốn đó làm vậy được chứ, phải phản công.

- Lucy đang muốn giảm cân, cậu gấp cho cô ấy nhiều thịt như vậy cô ấy sẽ béo lên đấy. - Natsu lên tiếng.

Gray dừng động tác gấp thịt, quả thật trong bát Lucy toàn thịt là thịt.

- Tôi lại thích những cô gái tròn trịa, đầy đặn hơn.-Gray không đầu hàng đáp trả Natsu.

Lời nói của Gray làm mọi người cười phá lên, dân làng thì nhau trêu chọc cậu.

- Vậy là Gray lại thích Lucy mất rồi, mấy cô gái trong làng sẽ đau lòng chết mất.

- Juvia nữa, cô phải dành lại Gray chứ.

Mấy cô gái trẻ tấm tắc cười.

- À ừm cũng không sao đâu, nếu Gray đã thích Lucy thì cũng còn có Natsu mà, anh ấy cũng dễ thương phết đấy chứ.

- Mấy cô thật là, từ khi hai vị pháp sư đó đến đây các cô chẳng chịu để ý đến chúng tôi nữa-Mấy anh trai làng bắt màn lên tiếng.

Mọi người cùng cười thật vui vẻ, chỉ có Juvia và Natsu là cơm nuốt không vô.

- Tôi thấy người cậu xanh xao quá đi, chắc thiếu vitamin rồi, ăn nhiều rau vào-Natsu bê đĩa rau xanh không ngần ngại trút vào bát của Gray.

- Vitamin là cái quái gì? Dĩ nhiên anh Gray nhà chúng mình không biết rồi.
- Nó rất tốt cho cậu đấy, ăn nhiều vào. - Natsu phẩy phẩy tay làm bộ quan tâm.

Gray cũng không nhân nhượng trút hết rau vào bát của Natsu.

- Cậu cũng nên ăn đi.
- À phải rồi, xương có rất nhiều canxi, cho cậu này. - Natsu đem xương gà bỏ vào bát của Gray.

Gray tức tối để đĩa xuống bàn, nhìn cái vẻ mặt hiếu chiến của Natsu anh ngại gì không chơi. Hai người cứ thi nhau gấp bỏ vào chén người kia. Khiến cả làng hứng thú nhìn hai người diễn trò, nhưng kết quả là những thứ như xương gà, rau củ gì đấy đều rơi sang bên bát của Lucy. Lucy đập đĩa xuống bàn, đứng dậy ra khỏi chỗ ngồi.

- Cô ấy giận rồi kia. - Cả làng không hòa giải lại còn trút dầu vào lửa.

Ngay lập tức Natsu và Gray đều hô to

- Tại người cả đấy.

Thế là từ đó họ ghét nhau luôn ~v~

Lucy vẫn còn tức giận hai người bọn họ. Cứ mỗi lần Gray làm chuyện gì là Natsu lại phá đám cả, Gray có nói biết bao lần anh vẫn vậy, đến khi không nhịn nổi, hai người lại lao đầu vào đánh nhau tụi bụi.

Tất nhiên là phải chọn địa điểm... bên bờ sông.

Hai người không hề dùng chút phép thuật đấu tay đôi với nhau, đương nhiên Natsu sẽ có lợi thế hơn vì anh rất giỏi võ, nhưng Gray cũng chẳng thua kém gì. Hai người đánh nhau không biết trời trăng gì, cũng không ai biết họ đang đánh nhau. Đánh một lát, cả hai lại lăn ra nằm.

- Tại sao chúng ta lại đánh nhau chứ, thật vô lí-Gray không thể hiểu nổi hỏi Natsu.
- Tại cậu ấy. - Natsu cứng miệng nói.
- Chứ không phải là do cậu gây hấn trước à
- Tôi đã nói là tại cậu đấy

Gray im lặng một hồi, ngẫm nghĩ xem mình đã làm gì sai, như chợt hiểu ra vấn đề, cậu bật dậy nhìn Natsu.

- Tôi không biết cậu thích Lucy

Natsu gượng gạo nhìn cậu, anhim lặng tức là thừa nhận.

- Trời ạ vậy mà không nói sớm, nếu cậu nói thì chúng ta đã không đánh nhau một cách lãng xẹt như vậy rồi
- Cậu còn nói, không phải cậu suốt ngày bám lấy Lucy hay sao? - Natsu bây giờ mới chịu lên tiếng.
- Cậu này tôi nói cậu mới đúng, nhưng tại sao lại thích cô ta chứ-Gray tỏ vẻ không vui.
- Tuy cô ấy lạnh lùng, đôi chút tàn nhẫn, lại rất vô tâm nhưng tôi lại thích cách cô ấy đem đến niềm vui cho người khác, nó rất ấm áp.

Gray lặng thinh, anh không thể nói gì được nữa.

- Có nhiều thứ nhìn thấy là vậy nhưng bản chất của nó sẽ làm cho cậu thất vọng. Tôi không muốn cản cậu, thích thì đi tìm Lucy mà giải hòa.

Gray đứng dậy, anh đi về hướng của làng.

Natsu cũng đứng dậy anh nhìn Gray bắt cần.

- Làm như tôi cần cậu nhắc, hứ...

Mấy ngày hôm nay Lucy thường đi vào rừng sâu, cô cũng không thể hiểu tại sao mình lại làm vậy, nhưng có cái gì đó mach bảo rằng cô sẽ tìm được thứ mình vẫn mong.

Đến gốc cây cổ thụ như mọi hôm, cô đứng người khi thấy bóng dáng của ai đó, thật quen thuộc, thật gần gũi, nhưng cũng thật đau thương. Chẳng lẽ đây là thứ mà cô thấp thỏm mong đợi, không lí nào, sao lại gặp được người đó ở đây, ngay lúc này?

Người con trai ấy từ từ quay lại nhìn cô, ánh mắt chan chứa bao nhiêu là cảm xúc, miệng muốn mở lời nhưng lại không thể, dán chặt mắt nhìn cô.

Natsu đi tìm cô, lại thấy cô ở nơi này, nhưng lại có người nào đó đang đứng trước mặt cô, cả hai nhìn nhau không chớp, anh bèn ở yên một chỗ xem xét tình hình. Natsu nhìn Lucy, chợt nhận ra rằng cô khác với thường ngày, ánh mắt cô có gì đó mong nhớ, có gì đó yêu thương, có gì đó đau khổ. Anh chưa bao giờ thấy cô với vẻ mặt như vậy, cô nhìn người con trai ấy, anh có mái tóc vàng giống cô, rốt cuộc anh là ai?

- Mười năm rồi... em vẫn vậy. - Người con trai đó mở miệng.

Lucy nhìn anh, trong đáy mắt cô không còn vô tâm, lạnh lùng như mọi ngày, nó trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết.

- Sting...

Sting bước chân đến gần cô, trên người anh luôn khoác bộ da báo đen, anh đi về hướng Lucy.

- Làm sao mà... em lại thoát ra được chứ? - Sting vẽ mặt đau thương nói.

- Người vẫn vậy... chẳng thay đổi gì cả. - Lucy không trả lời câu hỏi của anh mà nói lên tất cả tiếng lòng của mình.

- Chẳng phải anh đã thảm hại hơn rất nhiều vì em sao? - Sting ánh mắt nhu tình nhìn Lucy.

Câu nói này của Sting như đánh vào mặt Lucy, những đau thương, mất mát của năm đó, cô sao có thể quên. Lucy!!! Mày hãy tỉnh lại đi, ai đã làm cho mày trở nên như thế này, ai đã khiến cho mày phải chịu đựng tất cả những điều đó, chính là hắc, Lucy mày không được như thế, tỉnh lại đi!!!

- Làm sao người biết ta ở đây? - Lucy cố giữ cho mình khuôn mặt lạnh nhất có thể, nhưng vẫn không giấu nổi sự run rẩy trong lời nói.

- Con dơi đó là do anh sai bảo, không thấy nó trở lại nên anh theo dấu của nó tìm, không ngờ lại tìm được em ở đây. Lucy, anh rất nhớ em!

Câu nói cuối cùng của Sting đánh mạnh mẽ vào tâm trí Lucy, tại sao anh lại nói những lời đó, anh lại một lần nữa muốn lừa cô sao?

- Người đứng lại, không được tiến thêm bước nào nữa. - Lucy tinh thần không vững ra lệnh cho Sting.

Nhưng anh nào có chịu dừng lại, điều đó lại khiến cô phải chùn bước.

“Hắc ta là ai, sao có thể tác động mạnh mẽ đến Lucy như vậy?” Natsu nhìn thấy cảnh này mà lòng không kìm được, anh muốn đi ra hỏi rõ ràng, nhưng lí trí mách bảo rằng cứ đợi rồi mọi thứ sẽ sáng tỏ.

- Em thừa biết là mọi chuyện không phải do một mình anh, sao lại cứ cố chấp để rồi phải chịu đau đớn. - Sting không cầm lòng thốt lên

- Ta hận người, mãi mãi hận người, dù người có nói gì đi nữa ta không bao giờ có thể thôi hận người. - Lucy hét lên, cô bây giờ là đang rất mất bình tĩnh.

“Lucy, mày còn chờ gì nữa, anh ấy đang ở ngay trước mặt mày, đợi gì mà không chạy đến ôm lấy anh đi” Trái tim Lucy đang kêu gào nhưng lí trí cô không cho phép, cô vẫn giữ mình không được đến gần anh.

- Anh biết em vẫn còn rất yêu anh có đúng không?

- Im đi! - Lucy lại hét lên.

- Em cũng rất hận anh, vậy nếu có thể em hãy lấy mạng anh ngay tại đây đi. - Sting rút ra một thanh kiếm đưa cho Lucy.

Lucy run rẩy cầm lấy thanh kiếm, chĩa thẳng vào mặt anh.

- Đừng tưởng ta không dám.

- Anh không hề nói vậy, nếu em muốn anh nhanh chết hãy ghim thẳng luôn vào tim anh này. - Sting hạ thanh kiếm của cô xuống, ngay ngực anh, anh tình nguyện cho cô đâm chết.

Lucy cắn chặt răng nhìn Sting, anh lúc nào cũng khiến cô phải như thế này, sao anh cứ muốn dày vò cô.

- Nếu chúng ta có thể quay lại ngày đó là tốt rồi, chỉ sợ em không muốn. - Sting nhắm mắt chờ đợi.

Thanh kiếm trên tay Lucy rơi leng keng xuống đất, cô không thể nào đợi thêm một giây nào nữa, không thể chờ thêm một lời nói của anh nữa, đã quá sức với cô rồi, cô chạy tới ôm anh thật chặt.

- Tại sao lại phải cứ nói ra những điều đó, anh không thể im lặng đến lúc em đâm được hay sao?

- ... - Sting vẫn nhắm nghiền mắt.

- Em... không thể, tại sao chứ, em rất hận anh, nhưng em càng hận lại càng yêu anh... Anh đã vừa lòng chưa, đúng vậy đó, em vẫn còn rất yêu anh, không có ngày nào nhắm mắt lại không nhìn thấy bóng dáng của anh, không thấy tiếng nói của anh, không thấy kỉ niệm đó.

Lucy hết sức chịu đựng nói lớn những gì cô nghĩ, những gì nhớ hoàn toàn cô thật lòng

Sting vòng tay ôm lấy Lucy, để cảm nhận mùi hương của cô đã lâu anh không được gần nó.

- Đối với em anh vẫn là một người đáng kính trọng.

- Đúng vậy, anh thật đáng kính trọng, vậy mà em lại nhớ đến anh, yêu anh đến thế, anh thật xấu xa.

Lucy không muốn nói thêm lời nào nữa chủ động nhón đôi chân, hôn lên môi anh, hôn thật sâu. Đã bao lâu rồi cô không được gần anh như lúc này, đối với anh là mười năm nhưng đối với cô là cả một thiên niên kỉ.

Đôi chân mày cô chau lại một cách cay đắng, nếu như ngày đó không có thì bây giờ họ đang hạnh phúc bên nhau, nụ hôn này gửi hết những lời yêu thương cô đã dành, những nỗi nhớ không thể bù đắp.

Tim ai đó đau nhói, chưa bao giờ đau như lúc này!

Nếu có làm tổn thương một người đàn ông yêu thương mình. Cũng không cần phải có mặc cảm tội lỗi. Vì nếu không, chắc chắn một hay nhiều lần trong đời, hoặc họ sẽ làm tổn thương ta, hoặc làm tổn thương những người phụ nữ khác. Những gì mà một người con gái, một người phụ nữ, một người đàn bà, phải chịu đựng trong suốt cuộc đời, đủ để cho phép họ có được quyền ích kỉ và tự yêu mình như vậy.

Phụ nữ luôn luôn đúng. Và người đàn ông làm người đàn bà mình yêu phải đau, luôn luôn sai.

29. Chap 28: Người Em Thật Sự Yêu

Từng mảnh... từng mảnh rơi xuống... những mảnh kí ức cũng như toàn bộ lời hứa của cô như vỡ vụn trong lồng ngực anh. Tại sao lại là lúc này... tại sao lại là người con trai đó chứ không phải là anh... tại sao lại là cô nói? Từng hương vị mặn mòi chua chát làm vết thương mới lành một lần nữa bị xé toạc ra.

Chưa bao giờ, anh cảm thấy nhức nhối như bây giờ. Đôi mắt đờ đẫn nhìn cô đang vang lên tiếng nói nghẹn ngào của đáy lòng. Vậy ra những lời cô nói, những lời cô hứa không phải dành cho anh, mà là cho hắc ta, khốn kiếp, hắc ta là ai?

Vậy ra những cử chỉ ân cần, đầy yêu thương ấy... đều là giả dối... Lucy chỉ coi Natsu anh như thằng ngốc, là một món đồ để cô trút hết tâm sự của mình. Cả lúc mà cô bầu vú lấy anh, bộ dáng run rẩy xin anh đừng rời bỏ cô... là cô đang cầu xin hắc.

Đôi môi mấp máy bất lực, muốn gọi tên cô nhưng giống như có quả đặng ngay cổ họng... anh không tài nào lên tiếng được.

“Thôi nào Natsu, đời nào Lucy lại làm như vậy, mày bị Gray đánh đến nỗi bất tỉnh mơ linh tinh rồi”

Natsu lấy tay nhéo thật mạnh vào mặt mình, anh đau quá bèn khẽ rên lên. Tiếng nói ấy cũng đủ làm cho hai người kia giật mình.

Lucy quay đầu nhìn Natsu, anh sao lại ở đây?

Sting đôi mắt thâm sâu nhìn Natsu.

- Người đang muốn chết lại tìm thấy chúng ta ở nơi đây?

Vì anh là yêu quái nên không khó hiểu để pháp sư ra sức truy bắt anh. Cảm nhận linh khí của Natsu, anh biết ngay là pháp sư của dòng tộc Dragneel. Điều này thật sự hết sức nguy hiểm, nếu để một trong bất kì tên họ Dragneel nào phát hiện Lucy đã được giải ấn thì cô sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Khó khăn lắm anh mới được gặp lại cô, không thể để cô rời xa anh thêm một lần nào nữa.

Nghĩ đến đó thôi, Sting đã nghiêng rặng nhìn Natsu. Còn Natsu, anh không để ý Sting nhìn mình như thế nào. Đôi mắt anh bây giờ chỉ chứa đựng một người duy nhất Lucy.

Đôi mắt cô khó nói nhìn Natsu, anh đã nghe, đã thấy, đã biết hết rồi sao. Cô lại làm sao vậy chứ, sao lại để Natsu biết điều này, sao cô không cảm nhận được rằng anh đang ở gần.

Natsu không thể hỏi câu tại sao, anh quay mặt, không muốn nhìn thấy cô thêm một giây phút nào nữa, tự nhủ rằng đây chỉ là mơ, nhưng rồi nó không tan biến mà lại tiến sâu hơn trở thành cơn ác mộng không thể thoát khỏi.

Đôi chân cô nặng trĩu, không thể lê nổi nửa bước để tới gần Natsu. Đầu óc cô rối mù, nên làm thế nào đây. Natsu có chịu nghe cô nói một lần nữa hay không.

Bước chân anh từ từ, chậm rãi di chuyển trên nền cỏ xanh mướt, rồi bắt đầu nhanh dần, đến lúc Lucy không còn nhìn thấy bóng lưng của anh đâu nữa. Cô đã làm gì vậy?

Lucy lập tức chạy theo Natsu, cô muốn níu kéo anh lại, nói rằng cô vẫn cần anh. Anh đừng chạy, hãy nghe cô nói một lần nữa.

Sting nhìn đôi chân cô giảo hoạt chạy theo Natsu lại khiến anh hiểu lầm rằng cô đang muốn đuổi theo để bắt Natsu lại. Anh cũng không vội vàng mà từ tốn, tư thế uy nghi đi theo Natsu.

Natsu chạy đến gần rìa của bờ suối, vốn anh định vượt qua, nhưng lại gặp sự cản trở của đôi bàn tay ấy. Không muốn đối diện với cô lúc này, càng không muốn nghe cô nói bất cứ điều gì. Tiếng nói của cô ù ù cứ xoáy vào tai anh, anh vô cảm nhìn cô.

- Natsu, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu. - Lucy ra sức giải thích.

- Mất thấy, tai nghe, em có biện minh thế nào làm sao tôi tin được nữa đây. - Natsu ánh mắt đau đớn nhìn Lucy.

- Bây giờ thì tôi đã biết hết rồi, trước giờ em vẫn không hề yêu tôi, chẳng qua chỉ muốn chơi đùa thôi đúng không?

- Không... không phải vậy đâu Lucy áp úng nói.

- Em đừng dối tôi, ngay kể từ khi yêu em tôi đã tự nhủ có thể đón nhận để em yêu thương tôi được hay không, nhưng có vẻ tôi đã quyết định sai rồi...

- Anh đang hối hận vì đã yêu em sao? - Lucy miễn cưỡng thốt ra câu này.

- Không, anh không hối hận vì đã yêu em, cũng không hối hận vì ngày đó đã đưa em thoát khỏi bóng tối, anh chỉ hối hận không thể giữ nổi tình cảm này. - Natsu nhìn Lucy, anh cảm thấy dày vò bản thân.

- Nhưng em... em không thể không có anh...- Lucy ánh mắt không dám đối mặt với Natsu

- Em chắc như vậy sao? - Đến lúc này Natsu mới trực tiếp lớn giọng với Lucy.

- Em nói dối, lúc nào em cũng nói dối... Tôi chắc chắn rằng hẳn ta mới là người mà em đem lòng yêu, vì khi gặp hẳn, con người em thật sự thay đổi. - Natsu ngậm ngùi nói ra điều này, vì sao đến lúc này anh lại có thể giữ bình tĩnh như vậy.

- Được rồi, em thừa nhận, Sting là người mà em từng yêu, nhưng bây giờ điều đó không còn quan trọng nữa...

- Em lại nói dối, đừng như thế nữa, mỗi lần em lừa tôi tôi đều biết. Chỉ là tôi không muốn nói... - Natsu nhắm mắt lại, anh không hề muốn chuyện này xảy ra chút nào.

- Vậy thì tôi ở bên em làm gì khi ánh mắt của em luôn nhìn tôi thành người khác, làm mọi chuyện không phải cho tôi, nụ cười đó không dành cho tôi, tình cảm đó không dành cho tôi, trái tim em không dành cho tôi.

- Chẳng lẽ anh định rời bỏ em sao? - Lucy sau một lúc im lặng cuối cùng cũng đủ dũng khí lên tiếng.

Natsu cười chua chát, phải rồi, anh đã từng thấy cô như thế này, lợi dụng anh để đạt mục đích của mình, như thế này quá quen rồi.

- Ý em nói là tìm được hai mảnh ngọc còn lại cho em? Được rồi, tôi đã hứa là sẽ làm, sẽ không như em...

Câu cuối cùng của Natsu như cửa vào nỗi đau của Lucy. Phải, cô là một kẻ dối trá. Cô hoàn toàn không xứng đáng để nhận được dù là sự thương hại của anh.

Natsu đang chuẩn bị quay lưng đi, thì rốt cuộc, Sting đã đứng trước mặt Natsu, sát khí bốc lên ngùn ngụt. Ngay chính lúc đó, Lucy đã đứng ngay trước mặt hai người.

- Dừng tay. - Lucy lãnh đạm lên tiếng.

Natsu chẳng thèm liếc nhìn Sting đi ngang qua người anh. Sting tức giận quay lại. Hẳn lại định tung đòn thì Lucy một lần nữa lại ngăn cản hẳn.

- Không được đụng đến anh ấy.

Natsu có chút ngừng lại, sau đó, đôi môi nở nụ cười thê lương, cũng vì anh là người duy nhất có thể giúp cô tìm lại được thứ sức mạnh mà cô khao khát.

- Nhưng chẳng phải hẳn ta sẽ là mối nguy hại sau này sao? - Sting không hiểu nhìn Lucy.

Đang tâm trạng không tốt, bỗng dưng sóng gió khác lại ập tới. Tiếng bước chân vang dội không gian, khiến chim muông thú vật hoảng loạn bay tứ phía. Chắc chắn có thứ gì đó đang tới gần, và cái ca giác này... là của pháp sư.

Chưa cần nhắc đến tên thì quân đoàn pháp sư hùng mạnh đang bao vây ba người họ. Chết thật, chẳng lẽ đã có người biết cô đã trở lại rồi sao.

Tiếng tim đập, bàn tay hơi run cầm chắc ngọn giáo trong tay, chỉ huy quân đoàn hiên ngang đi đến gần cả ba người. Cô dùng ánh mắt đầy hứng thú hướng đến cả ba.

Sting và Lucy liếc nhìn cả đám pháp sư, nếu cả hai người họ cùng nhau đấu tất cả có lẽ sẽ không có cơ hội thắng. Đang đứng lúc tình thế nguy cấp, ngay lập tức Natsu liền lên tiếng.

- Nó đang ở đây, mảnh ngọc Akuma

Ngay lập tức ánh mắt của Natsu nhìn về cô gái tóc đỏ khoác bộ giáp cứng cáp trên người. Là cô ta.

Lucy nhìn cô gái này, có cái gì đó khiến Lucy có cảm giác quen thuộc nhưng cô không tài nào nhớ nổi.

- Hahaha... đúng là người của gia tộc Dragneel có khác, chỉ cần ở gần là có thể cảm nhận được. Phải, nó ở đây này. - Cô gái đó cười thành tiếng, tay giơ lên một mảnh ngọc Akuma.

- Chắc chắn, đúng như lời tình báo, các người đều ở đây. Để xem ta sẽ thu hoạch được gì nào? - Cô gái ấy nhìn cả ba người mà khuôn mặt hiện lên sự đắc ý.

Không nói không rằng, cô gái ấy liền quăng mảnh ngọc đó cho Lucy. Hành động này đều làm mọi người bất ngờ.

- Đội... đội trưởng, sao cô lại làm vậy, như thế là tiếp tay cho giặc đấy. - Tiếng một vài pháp sư vang lên tỏ vẻ không đồng tình.

- Để ta xem bản lĩnh cô ta đến đâu. Nếu như quả thật cô ta nhờ ngọc mới thắng được thì ta chỉ cần moi tìm cô ta ra là có thể cho cô ta chết không thoải mái nhất rồi. - Cô gái đó cười thoải mái, nhưng nụ cười của cô thật đáng sợ.

Lucy nắm chặt mảnh ngọc trong tay, miệng cười chế giễu.

- Cô nghĩ ta không đấu lại cô sao, thật nực cười, cảm ơn trước. Nói rồi Lucy trực tiếp đưa mảnh ngọc ấy vào miệng, ánh sáng le lói của nó dần dần nhạt đi rồi chợt tắt.

Mắt Lucy trở nên đỏ thẫm, cô đã hồi phục được nửa phần sức mạnh rồi, xem ra cô gái kia gan to tày trời đem cá đến dâng ngay miệng mèo, chắc hẳn cũng có chút bản lĩnh.

- Natsu, Sting, hai người lo tất cả đám kia đi, để ả đó cho tôi là được rồi. Lucy không nhanh không chậm bước đến gần cô gái đó.

Một trận chiến giữa đại yêu nữ và pháp sư sắp sửa nảy ra.

Cô gái đó vẻ mặt hứng thú liền biến hóa trên tay một thanh kiếm sắc nhọn, xông tới Lucy.

Lucy chớp lấy một thanh kiếm khác đỡ đòn kiếm mạnh mẽ của cô.

-Không tồi. - Cô gái đó thích thú nói.

- Người có biết ta chờ bao lâu để được đến giây phút này không?

- Hử, ta bị phong ấn đến bây giờ cũng được 10 năm, chẳng lẽ người chờ được giết ta khi mới còn là cô nhóc hay sao? - Lucy vừa đỡ đòn đánh vừa tung đòn, cả hai người họ không ai nhường ai đều thẳng tay chiến đấu.

- Đúng vậy đó. Cô gái đó cười nham hiểm. Vừa nói cô ta dứt khoát chém liên tiếp vào người Lucy

Lucy đều tránh được duy chỉ có đòn cuối cùng đã chém ngang qua mặt cô, máu bỗng chảy ra trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Lucy cứng đờ người khi nghe cô gái đó nói.Đôi môi mấp máy không nên lời.

- Cô là ai, tại sao trông cô lại quen như vậy. Mái tóc đỏ... Scarlet... chẳng lẽ... Erza!!!

- Không ngờ cô còn nhớ được tôi, khá lắm.

- Cô đã lớn thế này rồi sao? - Lucy nhìn Erza không chớp, ánh mắt chan chứa một nỗi đau không thể xóa nhòa.

- Đừng có ra giọng như cô quan tâm đến tôi, Mizuki! Đừng làm cái bộ mặt đó, còn nhiều điều nữa cô sẽ còn bất ngờ.

Nghe đến cái tên Erza, Sting cũng kinh ngạc quay lại nhìn cô. Mười mười năm trước, cô chỉ là một bé gái đáng yêu, bây giờ cô bé ấy đã đứng trước mặt hai người và thật sự trưởng thành.

Còn Natsu, anh không biết rằng tại sao hai người họ lại ngạc nhiên đến thế khi nghe tên cô gái tóc đỏ đó.

- Tôi là đội trưởng quân đoàn pháp sư, Erza Scarlet, và tôi cũng đến để lấy mạng hai người.

- Erza Scarlet? Cô đã đổi họ ư? - Lucy khó khăn mở miệng.

- Có liên quan gì đến cô? Nhìn hai người kia, biết tôi đến thì sợ phát run rồi à? Yên tâm,tôi sẽ không để hai người chết dễ như vậy, thế thì làm so sánh được gì với những chuyện hai người đã làm với chị tôi. - Erza hiện rõ khuôn mặt căm hận nhìn Lucy và Sting.

Sau đó, cô hướng ánh mắt sang Natsu.

- Pháp sư hỏa long, cậu đã bị cô ả Mizuki này lừa rồi, cô ta chẳng tốt đẹp gì đâu, phải nói rằng cô ta là loại xấu xa nhất, cậu hãy đi theo chúng tôi, tôi sẽ không để cậu phải bị ả ta lừa nữa đâu.

Natsu không thể hiểu Erza đang nói điều gì.

- Mizuki!!! Ý cô đang nói tới Lucy sao?

Nghe nhắc đến tên Lucy, Erza có vẻ nghiêm trọng hơn. Cô hướng ánh mắt đến Lucy, tay nắm chặt lại.

- Mizuki, cô nghĩ gì mà lại đi lấy tên của chị tôi gán cho mình vậy hả, cái thứ như cô sao có thể giống chị ấy được, bộ cô hành hạ chị tôi chưa đủ hay sao mà phải lấy hết những gì của chị ấy cô mới vừa lòng.

Nét bình tĩnh đã lấy lại được, Lucy lạnh lùng nói.

- Gì cơ chứ, tên ai mà lấy không được?

Natsu không chịu nổi liền lên tiếng:

- Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Erza chán chường giơ tay chỉ về hướng Lucy và Sting.

- Chính hai người các người đã dồn ép chị ta vào con đường chết. Mười năm trước khi nhắc đến cái tên Lucy Heartfilia không ai là không biết chị ấy, nữ pháp sư tài giỏi nhất, vậy mà lại bị tên yêu quái Sting lừa dối rồi bị giết, cùng với một ả yêu nữ, Mizuki. Cô ta không những đã giết được chị ta mà còn muốn tất cả, khuôn mặt, vóc dáng, giọng nói,... thế nên Sting đã lấy thân xác của chị ta để đúc thành cơ thể mới cho Mizuki. Ta chắc chắn rằng lúc trước người là một con yêu nữ xấu xí, đáng kinh tởm. Vậy mà người dám lấy khuôn mặt của chị ta, ta cho người hay, dù người có cố gắng giống như chị ta thế nào đi chăng nữa ta cũng chỉ có duy nhất người chị đó và sẽ không bị hình dáng bên ngoài của người làm cho rung động đâu, ta sẽ thay chị ta rửa hận.

Erza chìa mũi kiếm về phía Lucy, cô đang rất hận Lucy và Sting.

Natsu trơ mắt nhìn Lucy. Anh không thể tin cô lại là người như vậy.

- Chắc là có sự hiểu lầm nào ở đây rồi, làm sao mà... - Natsu cố gắng giữ cho đầu óc bình tĩnh.

Chưa kịp nói đến hết câu, Lucy đã cắt ngang.

- Chính là vậy đó

Lucy đôi mắt vô cảm nhìn Natsu, sau đó cô quay sang nhìn Erza.

- Tôi thật không thể tưởng tượng nổi một cảnh tượng mà cô lại đang đứng trước mặt chúng tôi để báo thù...

Sting tay nắm chặt lại, anh cần môi nhìn Lucy, tại sao cô phải khiêu khích Erza như vậy, chỉ làm tăng thêm sự thù hận của cô ta mà thôi.

- Mười năm trước Sting vô tình giết chết Lucy, ta chỉ là không muốn hẳn phải chịu đau đớn khi giết người mình yêu mà thôi... - Lucy vừa nói vừa liếc nhìn Sting, trông anh bây giờ thật thảm hại.

- Cô không biết chị mình bị ta “ăn” như thế nào đúng không, vậy để ta kể cho nghe.

Mười năm trước...

Lucy nằm bệt trên mặt đất, máu từ tim cô chảy ra loang trên màu áo trắng tinh, máu cũng vậy ướt cả một nhúm cỏ xanh mát, máu cũng dính trên tay anh- Sting.

- Tại sao... tại sao mình lại làm như thế này? Rốt cuộc mình đã bị gì? - Sting run rẩy nắm chặt đôi tay đầy máu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn nữ pháp sư mà anh yêu thương - Lucy

Đôi mắt cô khi chết vẫn nhìn anh đầy oán hận, anh run rẩy quay lại nhìn ả yêu quái chết tiệt đã yểm bùa cho anh làm nên chuyện này, nhưng cô ta đã biến đâu mất rồi.

Sting dần bò tới chỗ Lucy, anh nâng cô lên ôm thật chặt, làm sao để cô có thể sống lại đây? Anh chỉ muốn chết cùng cô.

Rồi bỗng dưng, viên ngọc Akuma trên tay anh phát sáng ra tia tím biếc kì dị...

- Nếu người yêu thương cô ta như vậy, ngọc Akuma không thể đem linh hồn trở lại nhưng có thể giữ lại được thân xác, hãy cho ta thân xác của cô ta-Một giọng nói truyền đến tai Sting, anh bất giác rung mình.

- Người là ai?

- Ta là yêu quái, nhưng ta đã mất đi thân xác rồi, giờ ta cần một thân xác mới thay thế, vừa đúng thay người có ngọc Akuma, xin người hãy giúp cho ta, ta sẽ trợ giúp cho người hết mình để chinh phục thế giới.

Lúc đó, lý trí của Sting làm sao đủ bình tĩnh để suy nghĩ chín chắn, anh chỉ muốn làm Lucy quay lại, chỉ muốn nhìn khuôn mặt cô cười nói mỗi ngày, vậy nên anh sẽ làm...

Nhưng sau khi thúc cho yêu nữ đó hòa làm một với thân xác của Lucy, cô lại bị mất trí nhớ

- Tên em là gì? - Giọng nói ngây thơ của một người con gái cất lên

- Em thật sự không nhớ tên mình sao?-Một người con trai dịu dàng hỏi cô.

Cô gái lắc đầu.

- Vậy anh sẽ đặt tên cho em là Mizuki nhé! - Người con trai mỉm cười.

- Nghĩa là mỹ nguyệt? Tại sao anh lại đặt cho em cái tên đó. - Người con gái thắc mắc hỏi.

- Vì em là người đẹp nhất, mặt trăng cũng là nữ hoàng của bầu trời.

- Nếu nói là nữ hoàng của bầu trời phải là mặt trời thì chính xác hơn chứ.

- Không được đâu

- Tại sao lại không?

- Vì tên đó không đẹp khi phát âm.

- Thì ra là vậy, em rất thích cái tên này. - Cô gái mỉm cười

Dần dần, cả Mizuki và Sting có tình cảm với nhau... nhưng đến một ngày cô nhận ra rằng người Sting yêu không phải là cô, mà là Lucy ở trong cô. Thế nên, cô mới quyết định rời xa anh...

—
Trở về thực tại...

Natsu không biết còn từ gì anh có thể nói với cô lúc này, nhưng sao anh vẫn cảm thấy lạ lẫm, rằng có điều gì đó Lucy chưa nói ra...

Một đám mây đen trên bầu trời xuất hiện, chướng khí lại bắt đầu tăng lên, một làn khói đen bủa vây xung quanh tất cả mọi người.

Sting cảm nhận được một cảm giác ghê tởm, và cũng rất quen thuộc. Chính là ả yêu tinh đã yểm bùa anh, chính cô ta đã khiến anh phải rat ay giết chết nữ pháp sư Lucy!!! Cuối cùng cô ta cũng chịu thò mặt ra rồi.

Dần dần, mọi người cảm thấy cơ thể đuối sức, dần dần rơi vào trạng thái hôn mê.

Khi Natsu tỉnh dậy, anh chỉ thấy xung quanh mình toàn đất và đá, anh tự hỏi mình đang ở đâu.

Lucy đứng trước hang động nơi Natsu bị giam giữ trong đó, một hàng pháp sư làm rào cản ngăn bước tiến của cô.

- Mizuki, cô không thể vào đây được đâu, Erza-sama đã ra lệnh tất cả niêm phong ngọn núi này, vì Natsu đã bị yêu quái đưa đến đây, cô ta đã làm một kết giới không ai có thể xâm nhập.

- Các người mau tránh ra, nếu không tôi sẽ cho tất cả các người đều đi xuống châu ông bà hết. - Lucy lớn tiếng đe dọa.

- Haha, cô nghĩ mình đủ sức phá hủy kết giới này ư, đến Sting còn chưa chắc phá được, kết giới này yêu quái không thể xuyên qua, chỉ có những pháp sư năng lực cực kì mạnh mới phá vỡ được.-Tiếng những pháp sư lần lượt vang lên.

- Erza đâu, sao cô ta không cứu Natsu. - Lucy tức giận nói.

- Erza sama vì dùng năng lực cứu bọn ta nên bị dính phải chương khí khá nhiều, giờ ngài đang nghỉ ngơi, cũng coi như người vừa thoát khỏi tội chết.

Lucy cắn chặt môi nhìn vào bên trong hang động, à ta đã đưa Natsu vào trong đó, rốt cuộc người định làm gì anh ấy, Minerva!

Natsu gương gao đứng dậy, tiếp đó anh lại nghe được một giọng nói.

- Chào pháp sư hỏa long.

- Người chính là kẻ đưa ta đến đây?-Natsu lên tiếng.

- Đúng vậy, vì ta muốn cho người xem một màn kịch rất hay-Giọng nói ấy lại vang lên.

- Người muốn gì?

- Chẳng lẽ tai cứ nghe người khác nhắc đến nữ pháp sư Lucy Heartfilia mà người không muốn nhìn xem cuộc đời cô ta ra sao ư?

Natsu im lặng, phải, anh muốn biết tất cả.

- Được rồi, ta sẽ tái hiện lại cảnh tượng mười năm trước, khi mà Lucy đã quen Sting và bị hấn giết như thế nào, còn cả Mizuki nữa.-Giọng nói gian xảo vang lên trong hang động tối tăm.

Vậy là anh sẽ nhìn thấy được toàn bộ sự việc đã khiến cho mọi chuyện trở thành như ngày hôm nay.

30. Chap 29: Kí Ức

Natsu bị ánh sáng trước mặt làm hoa mắt. Anh lấy tay che đi, đến khi mở mắt trở lại, một thế giới khác đã ở ngay trước mắt anh. Thế giới của quá khứ 10 năm về trước.

Lucy đang ở ngoài hang động nơi Natsu bị Minerva - yêu quái năm xưa từng tung hoành cùng Sting bắt đi. Lúc làn khói đen che kín không gian, tất cả mọi người đều bị chương khí ấy làm cho ngất đi, đến khi tỉnh lại cô đã nhận ra Natsu bị đem nhốt trong hang động này. Bây giờ cô ta lại tạo nên một kết giới vững chãi, cô chỉ có thể cố gắng hết sức để phá nó, nhưng trước đó, cô phải đánh tan hàng ngũ pháp sư của triều đình.

Minerva muốn làm gì Natsu, chẳng lẽ cô ta...?

Natsu đi trên một bãi cỏ xanh, những bông hoa cát cánh nở rộ tuyệt đẹp. Có những đứa trẻ đang vui đùa nô nức với nhau. Nó làm anh cảm thấy có gì đó xao xuyến, tuổi thơ của anh trải qua thật dữ dội.

Lúc trước, anh từng sống yên ổn cùng gia đình trên ngọn đồi gần một ngôi đền. Nhiệm vụ của gia đình anh là canh giữ một cái gì đó. Và bây giờ anh dám chắc đó là hang động nơi Lucy bị phong ấn. Nhưng trong một đợt lở đất. Cả nhà anh bị chôn vùi bởi lớp đất đá, chỉ có mình anh may mắn sống sót. Từ đó, cuộc đời anh lại bắt đầu ở cô nhi viện cho đến khi anh 15 tuổi ra sinh sống một mình ở khu chung cư.

Nhìn tụi nhỏ chơi có vẻ vui, anh bước đến gần chúng. Nhưng có một bé gái chạy xuyên qua người anh, lẽ nào anh không có trong ý thức của chúng. Hữu hình mà vô hình, anh chỉ có thể đứng nhìn chứ không làm được gì. Một cảm giác hụt hẫng khó tả.

- Các em, chúng ta mau quay về thôi. - Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Natsu đứng hình khi nghe giọng nói này. Anh quay lại phía sau, và người mà anh thấy là Lucy, à không nói chính xác hơn là nữ pháp sư Lucy của quá khứ. Cô quả thật chẳng khác gì so với bây giờ, từ khuôn mặt,

vóc dáng đến giọng nói, y như đúc Mizuki. Nhưng nhìn vẻ mặt của cô lại nở nụ cười thuần khiết lạ kì, khiến người đứng đối diện luôn có một cảm giác gần gũi, thân thiện, khác hẳn với Mizuki luôn dán bộ mặt lạnh tanh, bất cần.

- Sao vậy ạ??? - Đám trẻ nhỏ vẻ muốn chơi nữa nũng nịu lên tiếng.

- Chị cảm nhận được có cái gì đó kì lạ quanh đây, các em quay về bây giờ thì tốt hơn. - Lucy ân cần nói.

Chờ cho tụi nhỏ đi về, Lucy quay mặt nhìn sang phía khu rừng gần bên, cô chậm rãi đi vào. Natsu cũng theo đó mà đi.

Đến nơi, cô thấy được một chàng trai đang ngồi bệt bên gốc cây cổ thụ, có vẻ như anh ta đang bị thương. Trên mặt anh ta còn có những chiếc vảy màu bạc kim sắc lấp lánh. Theo phỏng đoán của Lucy anh ta hình như là yêu quái, nhưng anh ta không hề tỏa ra một chút chướng khí nào.

Thấy Lucy đang đi tới, Sting mặt nhăn lại, anh đang bị thương nặng lại gặp phải một pháp sư, kiểu này anh thế nào cũng gặp rắc rối.

Lucy nhìn Sting một hồi cũng nhận thấy rằng anh không có khả năng chống trả. Cô liền đi tới cầm thanh gươm chìa thẳng vào mặt Sting với ý định trước khi anh phục hồi thì nên giết anh.

Sting bây giờ mắt cũng dần mở đi chứ đừng nói là chống trả, anh dần dần nhắm mắt, coi như đây là kết cục của mình. Lucy hạ kiếm xuống, rồi quay lưng bỏ đi để lại cho anh sự ngỡ ngàng.

Đến khi Lucy quay trở về nhà lập tức bị một cô bé chạy đến ôm chầm lấy cô. Cô bé nở nụ cười tươi rói.

- Nee san, em về thăm chị nè.

Cô bé ấy hẳn không nói là ai cũng có thể đoán được.

Một chàng trai từ ngoài bước vào bên trong căn nhà.

- Igneel, anh về rồi đấy à, bên chiến trận sao rồi.

Igneel khuôn mặt không được vui, lắc đầu nhìn cô.

- Bên ta tổn thất cũng khá nhiều, nhưng có một điều lạ là hầu như các pháp sư và yêu quái đều biến mất không rõ tăm tích.

- Vậy sao, cam go thật.

- Tôi chỉ thấy tiếc cho cô thôi. - Igneel nhìn cô nói.

Lucy ngẩn ngơ nhìn anh

- Có gì mà tiếc chứ.

- Cô là pháp sư tài giỏi, thế mà lại không được trọng dụng để làm ở những vị trí cao hơn. - Igneel ý tiếc.

- Tôi như thế này là quá tốt rồi, được ở đây để chữa bệnh cho mọi người và bảo vệ làng, còn gì tuyệt hơn chứ. - Lucy thì không nghĩ như Igneel, cô chỉ muốn sống thật giản dị.

- Nee san thật giỏi quá, ước gì em cũng được như chị. - Erza tỏ vẻ tự hào.

Lúc đó cô chỉ mới 9 tuổi, là một cô bé hiếu động, cô rất khâm phục chị của mình và ước mơ khi lớn lên cô sẽ được trở thành một pháp sư giỏi như chị của mình. Thế nên Erza theo Igneel vào thành sống để anh có thể giúp cho cô đường đi nước bước sau này có cơ hội được phục vụ cho triều đình, cũng tại nơi đó, cô may mắn quen được hoàng tử vương triều Jellal, cả hai rất thân nhau, càng có lợi cho việc cô sẽ gặt hái nhiều lợi ích sau này.

Tuy một tháng một lần cô được trở về ở cùng với Lucy nhưng tình thân của hai người vẫn không nhạt nhẽo.

Erza lại cùng những đứa trẻ trong làng nô đùa.

- Erza này, việc cậu lên kinh thành tập luyện đến đâu rồi. - Cana quan tâm hỏi.

- Cũng bình thường thôi mà. - Erza đáp lại.

- Hehe, cậu có luyện tập bao nhiêu cũng không thể nào bằng chị Lucy được đâu. - Chàng Gray nhanh chóng dìu hàng Erza.

- Cậu lúc nào cũng chị Lucy hết Gray à, nhưng quả thật đối với tớ Nee-san là tuyệt nhất.

- Đương nhiên rồi, mười năm nữa tớ sẽ đến nhà Erza để rước chị Lucy về làm vợ. - Gray hí hửng nói. Và câu nói này đều nhận được sự phản bác của tất cả các đứa con nít.

- Gray sama, anh phải lấy Juvia làm vợ chứ. - Juvia tức tối nói, cô nàng này hể lần Gray vờ vịt lại gần Lucy là y như rằng Juvia chen ngang.

- Cậu muốn đưa Nee-san đi phải được sự đồng ý của tôi, Nee-san là của tôi, mãi mãi ở bên tôi cậu nghe chưa. - Erza lên tiếng dành chủ quyền.

- Gì chứ, Lucy-nee là của tớ chứ. - Tiếng kêu ca của các đứa khác lần lượt vang lên, cứ thế tạo ra âm thanh thật ồn ào.

Natsu thật sự rất khâm phục cái cô Lucy này, đến cả trẻ con cũng muốn tranh giành cho bằng được.

Nhưng rồi từ đâu một con yêu quái trườn tới định đón lấy bọn trẻ, nhanh chóng một bóng người xuất hiện đập ngã con yêu quái đó.

Tụi nhỏ xém tí nữa là thành mồi ngon cho nó, may mà anh tới kịp lúc. Đám con nít chạy tán loạn, Lucy cũng vừa lúc chạy lên, đám ranh con đó thay phiên xúm tới Lucy làm mặt tội nghiệp. Lucy ngược nhìn người vừa cứu lũ trẻ, cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Đừng hiểu lầm, chỉ là lúc trước cô tha cho ta một mạng nên ta chỉ báo đáp lại thôi, thế là huê rồi. - Sting ngập ngừng.

- Sao người biết ta thân với đám trẻ này mà cứu chúng, chắc hẳn mấy ngày nay người đã đi theo ta có đúng không? - Lucy bắt bẻ.

- Gì... gì chứ, ai thèm đi theo cô. - Sting ấp úng nói.

- Nếu không thì thôi vậy.

Lucy quay người định rời đi, nhưng Sting đã nhanh chóng mở lời.

- Khoan đã, tại sao lúc đó lại tha cho ta.

Nhưng bước chân Lucy không dừng lại, cô cứ phía trước mà tiến. Không nhận được câu trả lời của Lucy, anh lại đi theo cô tìm câu trả lời. Có cái gì đó thật khác biệt ở cô mà anh nhận thấy được, không phải những tên pháp sư anh thường thấy.

Hết ngày này đến ngày khác, Sting luôn đi theo cô nhưng không để cho cô biết được sự có mặt của mình, rồi nó cũng dần trở thành một thói quen, ở đâu có bước chân Lucy, ở đó cũng có Sting.

Cho đến một ngày, Lucy ngồi trên bãi cỏ một mình, cô gọi anh.

- Này, đừng trốn nữa, ta biết người ở quanh đây.

Sting ngó đầu từ trên cây nhìn xuống, sao cô biết anh ở gần đây hay vậy? Anh dè chừng đi xuống ngồi cùng với cô, điệu dáng ngập ngừng của anh không khỏi khiến người khác buồn cười.

- Chuyện người cứu những đứa trẻ đó, cảm ơn. - Lucy bắt đầu mở lời trước

- Ta đã nói rồi, chuyện đó chỉ là đáp trả lại thôi.

- Vậy suốt thời gian người đi theo ta để làm gì cơ chứ? - Lucy nghiêng đầu nhìn Sting, ánh mắt đẹp mê hoặc khiến Sting không dám nhìn thẳng cô. Anh cũng chẳng trả lời.

- Chỉ để biết câu trả lời thôi sao? - Lucy cười như thể Sting làm một chuyện rất khôi hài.

Sting cũng không thêm giữ chút uy nghi liếc nhìn cô mong nhận được câu trả lời.

- Người nghĩ một người không có một chút chướng khí toát ra thì sao ta dám ra tay hạ sát được cơ chứ? - Lucy từ tốn trả lời.

- Chỉ có vậy thôi sao, ta đi đây. - Sting liền đứng dậy.

- Nhưng quả thật là lúc đó ta cũng thấy sự khác lạ từ chính bản thân ta.

Câu nói ấy làm cho Sting ngừng bước, anh quay lại chờ câu nói tiếp theo của Lucy.

- Ta không hiểu sao lúc đó lại tha cho người, nhưng ta nghĩ đó là điều nên làm vì người cũng đã trả ơn ta một chuyện. - Lucy có vẻ hài lòng với lựa chọn của mình.

- Vậy tại sao lúc ta gặp cô lần hai cô chán hẳn đã biết chính xác ta là yêu quái vậy sao không dấn động gì mà bỏ đi.

- Vì ta nghĩ rằng nếu người đã đáp lại ta thì ít nhất người cũng có một phần trái tim con người.

Lần đầu tiên có một người nói với anh những điều này, nữ pháp sư này quả thật rất đặc biệt, nó khiến cho anh có cảm giác như được tán dương, khiến anh thấy vui vui trong lòng.

- Ta không toát ra chướng khí là vì viên ngọc mà ta đang sở hữu bên người. - Sting không giấu diếm mà nói ra.

- Vậy là ta quả thật không sai, một yêu quái có thể nói ra bí mật của mình không hẳn là xấu. - Lucy nhìn Sting mỉm cười.

Nụ cười đầu tiên cô dành cho một yêu quái, và người đó là Sting. Anh lại thấy trái tim đập nhanh hơn khi nhìn thấy nụ cười đó, mắt không chớp nhìn Lucy.

- Ta cũng không hiểu tại sao lại nói với người những điều này, từ trước tới giờ ta đều ép mình phải sống trong một khuôn khổ, kỷ cương, không được để những chuyện khác làm ảnh hưởng đến cuộc sống, quan trọng hơn là công việc trừ yêu diệt quái của chính mình, nhưng khi tha mạng cho người là ta biết ta đã phá vỡ nó, hình như bây giờ ta đã mềm lòng hơn trước thì phải. Điều đó có nên không đây...

Lucy nói với Sting một hồi thì cảm thấy thật ngốc ngếch.

- Tại sao ta lại nói những điều này với người cơ chứ, thật buồn cười đúng không?

- Hình như từ trước tới giờ cô đều luôn phải mang vỏ bọc nặng nề của pháp sư có trách nhiệm, không biết phải nói với ai. - Sting nghe cô nói vậy cũng hiểu ra.

Lucy đứng dậy phải hết những bụi bẩn trên người, cô nhanh chóng quay lưng. Khoan đã, anh còn muốn nói chuyện với cô mà.

- Bây giờ... Lucy

Nghe được tiếng gọi tên mình, Lucy bất giác quay lại, gió đưa mái tóc cô bay bồng bềnh, một vẻ đẹp khó tả. Khiến cho mặt Sting đỏ lên đôi chút. Anh vẫn làm bộ bình tĩnh.

- Tôi tên Sting...

- Không cần nói đâu vì có thể chúng ta sẽ không gặp lại nhau

- Gì chứ, cô sẽ không gặp... - Sting liền ngậm miệng, lời nói của anh có lộ liễu quá không.

- Tôi chỉ muốn hỏi, ngày mai chúng ta có thể gặp lại nhau chứ. - Anh ngập ngừng hỏi.

- Ừ - Bỏ lại một từ ngắn gọn, Lucy bước đi, không hay biết trong lòng ai đó đang rất vui.

Hôm sau, anh và cô lại gặp nhau, nhưng Sting không thể kiếm ra chuyện gì để nói. Anh cứ ngồi suốt chẳng lên tiếng.

- Cậu hẹn tôi ra đây mà chẳng muốn nói gì, thế thì tôi đi đây. - Lucy nói

Sting quỳnh quáng.

- Cô đi đâu cơ.

- Làm công việc thường ngày của pháp sư.

- Tôi có thể giúp cô được không?

Thế là từ đó anh lại trở thành cộng sự của cô. Mặc dù anh là yêu quái lại muốn đi giết chính đồng loại của mình, nhưng cô lại khiến anh cảm thấy đây là việc nên làm, không chỉ vậy mà dần dần, anh lại đến thẳng nhà cô nằm ỳ ra đó nhìn cô chữa bệnh cho dân làng.

Hầu hết những người đến chữa bệnh là đàn ông, nhưng Sting biết thừa vì muốn được gặp Lucy thường xuyên nên họ mới giả đau giả ốm, làm cho cô suốt ngày bận rộn. Cho đến một hôm...

Có một tên pháp sư ăn mặc diêm dúa đi vào nhà của cô. Tên đó chính là đội trưởng đoàn pháp sư hiện tại nhưng thực chất chỉ là một tên ăn hại. Toàn bộ pháp sư của hắn toàn là nữ, những cô gái chỉ biết bán mình làm thứ mua vui cho hắn để được hắn trọng dụng. Còn đối với Lucy, thứ như hắn chỉ là hạng giẻ rách, cũng chính vì điều này nên cô không bao giờ được tiến cử với nhà vua. Không biết hôm nay hắn đến đây là có ý định gì.

- Không biết đại nhân đến đây có chuyện gì. - Lucy vẫn ra tiếp hắn.

- Nghe nói ở đây là nhà của đệ nhất mỹ nhân nên ta đến để ngắm. - Hắn dùng lời lẽ đường mật nói.

- Tôi còn có bệnh nhân, không rảnh để tám chuyện

- Ta bị bệnh rồi, mau khám cho ta. - Hắn hách dịch lên tiếng.

Lucy cũng chỉ làm như thường lệ, bắt mạch cho hắn. Nhưng hắn lại dỏ thói đạo tặc, tay còn lại vuốt ve lên bàn tay trắng ngần của cô.

Lucy rút tay lại, đứng dậy một cách dứt khoát.

- Nếu ngài không có bệnh gì thì xin mời về cho.

Hắn đứng dậy, đi vòng quanh Lucy, nhìn cô bằng đôi mắt lang sói. Hắn không biết vô sỉ lấy tay quẩn một loạn tóc của cô, đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, rồi mỉm cười gian xảo.

- Lucy, nếu cô chấp nhận ở bên cạnh ta, ta sẽ ngay lập tức cho cô làm đội phó của binh đoàn pháp sư.

- Xin lỗi, tôi không phải là một kĩ nữ, đừng đánh giá tôi như những người của ông.

Hắn ta vẫn không chịu buông tha, nắm lấy cổ tay Lucy.

- Hãy giữ cái lòng tự trọng nhỏ bé của ngài mà buông tay tôi ra.

Sting không thể nhịn được bước tới, dấm cho lão dê cụ một đấm chảy máu miệng.

- Lucy đã nói không rồi cơ mà.

Hắn ta tức tối đi ề vì còn nhiều người dân đang bước vào, hắn ta cũng phải giữ chút thể diện, chắc hẳn hắn sẽ còn làm gì đó và không để yên cho Lucy.

- Cậu làm như thế là chỉ gây thêm rắc rối cho tôi.

- Yên tâm đi, tôi là bảo vệ... - Sting đang định nói thêm thì chợt cứng họng, ánh mắt liếc nhìn thái độ của cô.

Trông cô có vẻ hứng thú, nụ cười trên môi dù nhạt nhưng vẫn thấy rõ sự vui vẻ của cô. Igneel từ ngoài bước vào như mọi lần, thấy ánh mắt hai người nhìn nhau có vẻ khác lạ. Anh biết rằng Sting không phải con người mà là yêu quái, nhưng dường như có một thứ gì đó lại giúp họ có thể hiểu nhau hơn. Cầm trên tay cây cung mới, anh đã định đưa cho cô từ lâu nhưng còn chần chờ, liệu anh có nên tiếp tục trong mong.

Buổi tối, nay là đêm rằm, ánh trăng treo lên trên bầu trời như một món trang sức, ở nơi mái nhà của Lucy, vẫn như thường lệ, cô vẫn có một buổi tối bận rộn. Khi đã hết người đến khám bệnh, cô bắt đầu dọn dẹp. Igneel bước vào trong, đặt cây cung lên trên bàn.

- Có rồi à, cảm ơn anh nhé, phiền anh quá.- Lucy vui vẻ nhận.

- Không sao đâu, chuyện nhỏ ấy mà. - Igneel gượng cười.

- Tối rồi, anh cũng nên đi nghỉ sớm đi. - Lucy đang chuẩn bị bước ra khỏi nhà thì Igneel liền nán lại.

- Lucy này, cô có chắc những chuyện mình làm có đúng đắn không?

- Tôi đã làm gì phật ý anh sao. - Lucy không hiểu ý hỏi lại.

- Không... ý tôi nói là về Sting.

- Mặc dù cậu ta là yêu quái nhưng tôi tin rằng cậu ta không xấu xa.

- Sao cô có thể khẳng định như vậy.

- Là bởi nhận thức của tôi, trái tim tôi đã nói vậy. - Lucy không ngần ngại nhìn Igneel nói.

- Cô thích cậu ta??? - Dù không muốn phải nói ra câu này nhưng mối nghi ngại của anh ngày một to lớn.

Lucy không đáp lại Igneel, cũng không nhìn vào mắt anh như thể cô không thể trả lời. Thay vào đó, cô liền kiếm cớ lãng sang chuyện khác.

-Tôi phải đi đây.

Lucy quay người bước đi, lòng Igneel cảm thấy bứt rứt vô cùng, vì sao sau bao nhiêu năm tháng ở bên cạnh âm thầm chở che cô, tình cảm mà anh nhận được chỉ đơn thuần như vậy sao?

Níu kéo cánh tay của người con gái ấy, Lucy ngã vào người của Igneel, anh lấy tay ôm cô thật chặt.

- Biết rằng tình cảm đó là sai lầm mà cô vẫn muốn dính vào hay sao?

- Có thể nó rất khó để nhận được sự chấp nhận nhưng tôi muốn sống hết mình. - Lucy nhẹ nhàng nói

- Vậy còn tôi?- Igneel nhắm mắt lại gặng hỏi.

- Tôi và anh chỉ là đồng môn, ngoài ra tôi không thể cho anh một thứ gì đó lớn hơn nữa, xin lỗi anh, Igneel.-Lucy từ từ gỡ đôi tay đang ôm lấy cô, cô nhìn anh với ánh mắt đượm buồn.

Rồi cô một lần nữa bước đi, và lần này anh có muốn giữ cũng chẳng thể được.

Từ chối tình cảm của một người quả thật rất khó khăn, Lucy hít một hơi sâu để ổn định lại tinh thần, vừa đúng lúc cô lại nhìn thấy Sting nằm vắt vẻo trên cây.

- Trên đó có gì hay nhỉ?

Sting nghe thấy giọng nói quen thuộc thì cúi người nhìn xuống.

- Ở trên này rất thú vị.

- Vậy sao, tôi cũng muốn lên thử.-Lucy có ý định trèo lên cây, thế là Sting nắm tay cô kéo lên.

Cả hai ngồi trên cành cây to, dùng đưa đôi chân như con nít.

-Đúng thật là rất thích.-Lucy gật đầu

-Nếu thích thì cô có thể lên đây lúc nào cũng được.

-Nhưng tôi không biết trèo.

-Vậy thì tôi sẽ nâng cô lên, để ngày nào chúng ta cũng có thể ngắm sao.

-Chúng ta?-Lucy nhìn Sting.

- Nếu như tôi hỏi anh có chấp nhận từ bỏ việc hằng ngày phải đi chém giết yêu quái để sống một cuộc sống thật bình dị, không lo toan tranh chấp thì anh có đồng ý không.

-Còn nếu là cô, cô có muốn không?

-Tôi sẽ không làm pháp sư và trở thành một người con gái bình thường, có như vậy tôi mới được ở bên cạnh người mà tôi yêu.

Lucy vừa nói vừa nhìn Sting. Sau đó Sting và cô trèo xuống cây. Không biết là do cô quá thật vọng về hay do ông trời cố ý, cô bị trượt chân xuống và không may ngã vào người Sting. Tầm thân vững chãi của anh không dễ bị quật đổ trước một cô gái mảnh mai như vậy.

Lucy ngược khuôn mặt lên nhìn Sting. Anh liền ôm chầm lấy cô.

-Nếu như em trở thành một cô gái bình thường, thì anh cũng nguyện trở nên như vậy... vì em

-Anh không cần trả lời thì em cũng biết rồi, ngốc ạ.-Lucy nhón chân lên, đôi môi ngọt ngào chạm vào môi anh. Cứ thế, ánh trăng chiếu sáng như minh chứng cho tình yêu của hai người.

Natsu đứng lặng nhìn Lucy, dù biết cô không phải là Lucy mà anh biết nhưng vẫn có cái gì đó như đá tảng đè nặng ngay lồng ngực. Anh cảm thấy rất khó chịu, thực sự là vậy mặc cho suy nghĩ về hiện thực. Nhưng hạnh phúc đến với Lucy chưa được bao lâu, cơn đại hồng thủy của cuộc đời lại đến.

Sting đi vào cánh rừng thường ngày anh vẫn hay đi, gặp được một giọng nói quen thuộc.

-Anh và cô ta sẽ không có kết cục tốt đâu

-Không phải chuyện của cô, Minerva-Sting dừng bước, ánh mắt sắc nhọn nhìn về hướng của một người con gái.

-Tại sao chứ, ta yêu anh, sao anh lại không thêm đoái hoài gì đến ta.-Minerva căm ghét lên tiếng.

Sting cũng không trả lời mà bước đi nhanh chóng.

Minerva nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Sting. Anh và cô đã trải qua trận chiến khốc liệt nhất lịch sử giữa yêu quái và pháp sư, anh tuy bị thương nhưng nhờ có cô mới chiếm được viên ngọc Akuma, giờ anh lại vì một pháp sư mà đến cả thứ sức mạnh đó cũng không cần. Cô sẽ cho Lucy biết thế nào là đau đớn không bằng chết.

Sang ngày hôm sau, Lucy đang chậm rãi chuẩn bị đi gặp Sting, hôm nay cô trang điểm, lần đầu tiên trong đời của cô làm như thế và cô cũng chưa bao giờ vui như lúc này. Nhưng biến cố lại tới...

-Chị Lucy, dân làng đột nhiên tụ tập quanh nhà chúng ta rất đông.

Erza hốt hải chạy vào. Ngay lập tức, Lucy liền ra ngoài xem xét. Bọn họ đem gậy gộc, giáo mác tới nhà cô, chuyện gì đây.

-A, cuối cùng con yêu tinh nó cũng ra rồi, tưởng trốn rồi chứ, mau đi bắt nó đi. - Lucy còn chưa kịp nói tiếng nào thì dân làng ồ ạt xông vào.

-Khoan đã mọi người, sao tôi có thể là yêu tinh được chứ.

Lucy vừa ôm Erza đang sợ hãi vào lòng vừa thanh minh.

-Còn không phải ư? Đội trưởng đoàn pháp sư đã nói cô gian dối với một tên yêu quái, chắc hẳn cô cũng là yêu quái rồi. Mau tách con bé Erza ra khỏi chị nó.

Thế rồi, họ liền xông tới kéo Erza ra khỏi Lucy.

-Dừng tay lại đi, các người hiểu lầm rồi.

Mặc cho Lucy và Erza gào hét bao nhiêu, họ cũng đều mặc kệ. Erza không chịu được cắn vào tay người đang giữ nó.

-Đau quá, con nhỏ này.

Người đó sắp chuẩn bị đánh Erza thì Lucy đã lao tới đỡ giúp cho cô. Mũi mác đâm trúng vai của cô, từng dòng máu rơi xuống.

Lucy cố gắng nén đau dẫn Erza chạy đi. Đến lúc trốn được ở một lùm cây, cô lại nhìn thấy Sting, anh đang bước tới, đúng lúc đó, Igneel từ phía sau chạy tới. Lucy liền giao Erza cho Igneel, vì cô còn lo cho Sting, anh chắc hẳn sẽ chưa biết chuyện gì đang xảy ra, rằng tên đội trưởng khôn kiêu đó đã hãm hại cô.

-Igneel, anh phải chăm sóc tốt cho Erza hộ tôi, tôi sẽ trở lại.

Igneel cũng không biết làm gì hơn, mặc cho Erza đang giãy giụa, anh bế cô bé đi.

Lucy trên vai máu đang nhỏ giọt đi tới chỗ Sting.

- Sting, mọi chuyện đã tệ hơn rồi...

Soạt... mũi kiếm trên tay anh đâm sâu hơn vào vết thương của cô làm cô bật lên tiếng la. Cô giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn anh.

- Loài người các người hãy chết hết đi, ha ha ha, giờ cô đã không còn được mọi người yêu mến, kính trọng nữa rồi, thay vào đó cô sẽ bị người đời phỉ báng, coi thường.

- Vậy chuyện này cũng là một phần do anh sao? - Lucy trợn mắt, miệng mấp máy nói, cô không thể tin đó là sự thật.

- Đương nhiên, sao tôi có thể đã thề sẽ ở bên cô suốt đời cơ chứ, giờ nghĩ lại thì thấy thật kinh tởm.

- Người dám lừa ta sao, ta nguyện rửa người. - Lucy ánh mắt căm hận nhìn Sting.

- Là do cô quá ngu ngốc.

Một lần nữa mũi kiếm trên tay Sting đâm vào tim cô. Dù nó có đau đến mức nào cũng không thể đau như cảm giác của cô lúc này. Vậy ra suốt bao tháng ngày ở bên anh cô lại nhận được kết cục này. Igneel nói đúng, biết là gai nhọn vẫn cứ lao đầu vào, giờ đây cô đã phải trả bằng tính mạng của mình.

Cô đã hết lòng tin tưởng vào tương lai đó, nhưng thứ cô nhận được chỉ là sự đau đớn đến tột cùng, bị người con trai cô yêu thương nhất phản bội, còn gì là đau đớn hơn. Không chỉ có anh, cả lũ người ngu xuẩn kia cũng đã phản bội cô, cô cho họ không biết bao nhiêu ân huệ, thế mà họ lại quay lưng và không ngại tạt cô thật đau đớn. Cô hận anh, hận dân làng, hận cuộc đời đã giết cô, lừa dối tình cảm của cô, cho cô một kết cục thật bi thảm mà lẽ ra nó không đáng để dành cho cô. Ông trời có mắt ư? Nhân quả báo ứng, những điều công bằng đều không có trên thực tế.

Phút cuối cùng cô lại cười giễu trên số phận của mình bị tất cả gạt bỏ. Cô cũng hận chính bản thân mình tại sao lại quá yếu mềm, quá nhân nhượng, quá thương yêu họ trong khi họ luôn sẵn sàng vứt bỏ cô. Nếu được cho cô sống thêm một lần nữa, cô sẽ trả thù tất cả, lấy đi hạnh phúc mà đáng lẽ là của cô. Cô sẽ cho họ nếm trải những gì cô đã chịu đựng, cô có làm ma cũng không tha cho ông trời.

Cô ngã xuống, máu đỏ thấm đẫm một mảng cỏ xanh, từ trong ánh mắt cô, sự hận thù đã đông đầy, đôi mắt cô mở tròn nhìn Sting. Từ trong khóe mắt, giọt lệ mặn chát chảy ra...

31. Chap 30: Trả Thù

BẬT VIDEO PHÍA TRÊN LÊN. HÃY BẬT LÊN VÀ XEM HẾT VIDEO ĐI. NÓ THẬT SỰ RẤT CÓ Ý NGHĨA ĐẦY. SẼ KHÔNG PHÍ THỜI GIAN ĐÂY. LÀM ƠN BẬT NÓ LÊN ĐI

Trên tay cầm những tách trà, Erza không thương tiếc thẳng tay ném chúng xuống đất, mảnh sứ vỡ choang như sự thật bị tan vỡ.

- Các người là lũ khốn kiếp.

Tất cả những người dân làng đều cúi gập đầu xuống đất, ngoài mũi chân của họ ra, họ chẳng dám nhìn thứ gì khác.

- Ai đã cứu sống các người, ai đã bảo vệ cho các người khỏi những con yêu quái hung ác kia, ai đã một mực hi sinh hạnh phúc của mình suốt mấy năm trời chỉ để cho các người sống yên bình, tại sao lại dòn chĩ ấy

đến con đường cùng. - Erza nước mắt chảy tràn trên gương mặt xinh xắn, bấy giờ đây trông cô đau đớn hơn bao giờ hết.

Người mà cô yêu thương nhất, kính trọng nhất đã không còn, tất cả đều là do họ, những con người ngu ngốc.

- Chúng tôi xin lỗi, chỉ vì ngài... - Một số người ấp úng nói.

- Đừng nói nữa, đến lúc chết chị ấy cũng không được yên ổn, các người là lũ vong ơn bội nghĩa, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho tất cả những kẻ đã giết chị Lucy, không bao giờ, rồi các người sẽ phải trả giá. - Erza ánh mắt trợn tròn, hàm răng nghiến chặt, đôi tay nắm lại có thể khiến chiếc cốc trong tay cô vỡ ra.

Họ đã tước đi người thân duy nhất của cô, rồi mai này sẽ ra sao khi Erza không bao giờ được nhìn thấy khuôn mặt của chị mình, hẳn là một cú sốc rất lớn đối với một cô gái nhỏ bé. Nhưng Erza thì không chịu suy sụp, cô quyết lấy toàn bộ khả năng, sức mạnh của mình, cô sẽ không phụ chị cô trở thành một nữ pháp sư tài giỏi, cô sẽ thay chị cô báo thù.

Mười năm nay, cô cuối cùng đã leo lên được cái vị trí đội trưởng, quả đúng như sự kì vọng của sư phụ Igneel, cô đã trưởng thành, cứng cỏi, mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhưng cũng phải kể một phần nhờ Jellal - hoàng tử của đất nước và giờ đã trở thành một tân vương.

Anh bị cuốn hút bởi vẻ ngoài đẹp sắc xảo cùng với một ý chí ngoan cường, anh trở thành bạn với cô khi hai người còn nhỏ, từ khi chị cô mất, cô ít qua lại với anh, mãi đến 9 năm sau, anh mới được thấy nụ cười của cô một lần nữa.

Lúc trước sư phụ vương của anh ốm đau, không quản nổi việc triều chính mới để cho những kẻ khác lộng hành, nếu không, chuyện của Lucy cũng không đến nỗi như vậy, thân làm con, anh cũng có một phần trách nhiệm trong chuyện này, nên anh sẽ giúp Erza đạt được ước muốn duy nhất của cô.

Erza tỉnh lại, cô đang nằm trên chiếc giường ấm áp, có thị vệ đứng canh chừng, cô gượng ngồi dậy, giọng khan khan nói.

- Sao ta lại ở đây? - Như sự tỉnh ra còn chuyện quan trọng cô vẫn chưa hoàn thành, cô vội hắt tẩm chăn trên người, mệt mỏi bước chân xuống giường.

- Người đã kiệt sức rồi ạ, xin người hãy nghỉ ngơi dưỡng sức. - Đám cận vệ nhón nhao.

Erza không thể chờ đợi thêm được, cô đã tự tay đẩy tên pháp sư bắn thủ kia xuống tận cùng của đáy vực tuyệt vọng, để hẳn không ngóc đầu lên được nữa, thì giờ, cô đã chờ để được giết chết Mizuki và Sting, chỉ có như vậy, chị của cô mới được an nghỉ nơi suối vàng.

Nhưng thể lực của cô không cho phép cô làm điều đó ngay lúc này, chết tiệt, nếu không có luồng khói đen lúc này thì cô đã hạ được hai người đó rồi.

Cô nhất định không để cho yêu nữ đó làm ô nhục chị mình, cái hình dáng ấy vốn không thuộc về Mizuki.

Lucy đang phải chiến đấu cật lực với các pháp sư khác, cô phải cứu Natsu ra khỏi chỗ đó, bằng mọi giá. Điều mà cô lo sợ lúc này không phải anh sẽ biết được gì đó từ Minerva, chỉ sợ rằng cô ta sẽ không để yên cho anh.

“Natsu, đợi em”

Natsu tiếp tục chìm vào mớ kí ức đen tối không cách nào dứt bỏ của Lucy. Thì ra cô lại có kết cục đáng thương như vậy. Anh thấy đau đớn thay cho cô, một người con gái tài sắc vẹn toàn lại bị số phận đẩy đưa đến bờ vực của nỗi đau đớn.

Không chỉ có anh, Sting ngồi ôm thân xác của cô vào trong lòng, anh không biết làm gì hơn cứ để cho tiếng gào thét lan ra bất tận, dòng nước mắt chảy tràn khóe mi.

Tại sao mọi chuyện lại xảy ra, tại sao chính anh lại ra tay với cô, người mà cô tin tưởng đã phản bội cô, cô chết cũng nhìn anh bằng ánh mắt hận thù. Làm sao để bù đắp cho hết.

Chợt có cái gì đó làm Sting khựng lại, anh nhìn Lucy. Natsu lẳng lẳng chờ đợi, rồi Mizuki sẽ xuất hiện, hình dáng của cô ấy lúc trước ra sao. Natsu kiên nhẫn theo dõi, rồi anh thấy một chuyện không ngờ...

Lucy đã đối phó tất cả pháp sư, cô đã rất tổn sức, nhưng ngờ có ngọc Akuma, cô đã hồi phục đáng kể, cái vết thương Erza chém vào mặt cô đã lành.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi liên tiếp dùng pháp thuật cố gắng phá vỡ kết giới mà Minerva tạo ra.

Natsu ngồi bệt dưới đất, anh lấy tay bịt miệng lại để không bật ra tiếng kêu. Thì ra mọi chuyện là như vậy, anh thật không ngờ tới.

Trên một phiến đá bằng phẳng, cơ thể Lucy đang ở yên trên đó, cô chợt mở mắt dậy, Sting nhanh chóng bước tới gần cô. Lucy đưa đôi mắt ngây ngô hỏi Sting

-Tôi... là ai?

-Em là Mizuki.-Sting mỉm cười nhẹ.

....

Suốt thời gian dài, cô và Sting ở gần nhau, cô như một đứa trẻ luôn thắc mắc. Rồi cũng dần dần, cô yêu anh. Mà cũng không sao hết, vì cô và anh là yêu quái, luôn luôn sẽ ở bên nhau. Natsu cười chế giễu mình. Lucy lúc trước yêu Sting, đến bây giờ khi Mizuki có được một thân thể mới, cô cũng vẫn yêu Sting, đúng là anh không thể nào chiếm giữ trọn vẹn trái tim cô.

Nhưng rồi việc mất trí nhớ không phải là mãi mãi, mọi hình ảnh của kí ức mờ ảo hiện về trong giấc mơ, đến khi Mizuki vô tình gặp lại Igneel, anh muốn né tránh vì anh biết đó không phải Lucy. Sau khi đưa Erza đến nơi an toàn, vì không an tâm nên anh đã quay lại, chứng kiến cảnh tượng Sting ôm Lucy vào lòng khóc như điên dại. Cõi lòng anh tái tê không thôi.

Mizuki nhìn Igneel rất quen thuộc nhưng lại không thể nhớ. Rồi khi Erza chạy tới tìm Igneel, kí ức của cô không đợi mà ào ra.

Cô nhớ ra rồi, nhớ ra tất cả, nhìn thấy Erza đang chạy về phía mình, nước mắt cô bé lấp lánh vui mừng. Cô quay đầu bỏ chạy, nhưng không quên nhấc gửi cho Igneel.

-Xin anh đừng nói gì hết... cứ để nó hận tôi.

Erza thấy Lucy chạy đi thì cảm giác sợ hãi xâm lấn, không phải chị ấy định đi nữa chứ.

Igneel giữ Erza lại mặc cho cô bé vùng vẫy kịch liệt.

-Đó không phải là Lucy, nhưng chính người đó đã giết Lucy của em.

Tia hi vọng như tắt ngúm, Erza nhìn bóng lưng của Mizuki. Dần dần, lòng thù hận từ từ được dâng lên, Erza sẽ luôn ghi nhớ điều này. Nhưng khi cô hỏi tại sao Igneel lại không giết cô ta, Igneel nhắm mắt.

-Ta không thể làm thế được vì cô ta quá giống Lucy.

Đúng rồi, chắc chắn cô ta đã giết chị của cô để có thể có được thân thể giống y đúc chị ấy, thảo nào cô không tìm ra xác của Lucy, khốn kiếp, đến lúc chết các người vẫn muốn lấy chị ấy làm trò đùa. Không thể tha thứ.

Mizuki chạy về lại hang động mà cô vẫn thường ở, Sting bước vào đến thăm cô như mọi ngày, biết cô muốn ở một mình nhiều nên anh đành chiều vậy. Lucy nghe tiếng bước chân liền quay lại, cô nhìn anh với ánh mắt đau đớn.

-Tại sao anh lại lừa dối em

...

Anh yêu cô hay chỉ yêu cái vẻ bề ngoài của Lucy, thân xác này của cô là thứ sản phẩm anh cố công nhào nặn sao, cô không cần nữa? Tại sao anh lại làm điều đó rồi bây giờ để cô phải chịu thương tổn. Thà để cô chết đi còn hơn.

Đời bạc bẽo hay tình người lạnh lẽo

Nhận được gì, ngoài 3 chữ mất lòng tin

Chìm đắm trong những thứ ảo tưởng có thể với tới, lại đánh mất đi nhiều thứ của bản thân. Nếu yêu không được, giữ không được thì mau tỉnh lại, quá đủ rồi!

Minerva đứng phía sau Natsu, ả đi tới, nở nụ cười ma quái.

-Người đã biết rồi chứ, tất cả những người có liên quan đến cô ta đều phải chịu đau khổ. Vậy mà cô ta vẫn muốn kéo người vào, người thử nghĩ xem, cô ta dành cho người vị trí nào trong tim?

Không có một âm thanh đáp lại, nghe tiếng rạn nứt của đáy lòng, Minerva càng thích thú. Phải, mục đích của cô ta là làm cho những người ở bên Lucy phải chịu đau khổ như cô ta, pháp thuật của ả là đọc được những cảm xúc thật lòng của ai đó.

Natsu với đôi bàn tay lên, chạm vào huyệt, khuôn mặt cô hiện lên mờ ảo, anh thấy rõ, sự đau khổ hiện lên. Cô luôn sống một cuộc đời có nhiều sóng gió như vậy. Lucy chưa bao giờ mỉm cười, bó chặt mình trong những quy tắc.

Cô chưa bao giờ được hạnh phúc thật sự.

”-Natsu, cậu sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác đang là vai chính của một vở kịch nhưng đột nhiên lại bị chèn ép phải trở thành vai phản diện đầu, vai phản diện đó sẽ trở nên ác độc hơn bao giờ hết.

-Cậu ít ra có vài năm sống trong hạnh phúc thật sự, còn tôi là chưa bao giờ”

Một lòng vì tất cả mọi người, luôn luôn nghĩ đến nụ cười của họ, nhưng có ai lo cho nét mặt buồn rầu của cô chưa?

Natsu quay người lại nhìn Minerva, cuối cùng anh đã có câu trả lời.

-Tôi không quan tâm Lucy cho tôi một chỗ đứng nào đó, bởi vì trái tim cô ấy đang chết đi, tôi sẽ làm cho cô ấy được sống thật sự.

Minerva đôi mắt hiện lên tia khinh khỉnh đáp

-Cậu nói gì chứ? Muốn hồi sinh cảm xúc đã chết từ bao lâu nay rồi à, cô ta là ác quỷ, trong thành ngục rất dễ nhưng ngục thành trong lại là điều khó đến không tưởng.

-Cô sai rồi, ngục là do chúng ta khuấy đảo, một khi ngừng khuấy thì nó sẽ trong lại. Và còn một điều nữa... cô ấy không phải là ác quỷ, từ trước đã là một thiên thần, bây giờ cũng là thiên thần, mãi mãi vẫn là thiên thần, giờ đây đôi cánh của cô ấy bị gãy, tôi sẽ chữa lành nó bằng bất cứ giá nào, tôi sẽ nâng cô ấy lên dù có phải bắt cô ấy tập bay lại từ đầu, để cô ấy có thể trở về với thiên đàng...

-Người tin tưởng điều đó sẽ có trong hiện thực sao, và trước hết người phải thoát ra khỏi đây đã. Cô ta sẽ không bao giờ vào được đây, yêu quái mạnh cỡ nào cũng không thể...

Natsu mỉm cười, giọng điệu đầy sự thách thức.

-Cô chắc chứ? Lúc trước tôi đã rất khó hiểu vì sao một pháp sư như tôi lại được Lucy giảng dạy, bây giờ tôi hiểu rồi, cô cũng biết điều đó mà.

Minerva khuôn mặt đanh lại, sát khí cô ngùn ngụt tăng lên.

—

Lucy thở hồng hộc, nó thật quá vững chãi, kết giới của Minerva thật sự quá mạnh, làm sao cô mới vào được trong đó đây, Natsu bây giờ ra sao rồi.

Cảm giác sợ hãi này là gì, cô chưa từng trải qua, tim cô đập mạnh, từng nhịp hồi hã, chân tay cô bắt đầu run lên bần bật, nếu như cô tới trễ thì sao? Có phải là cô sẽ đánh mất thứ gì đó rất quan trọng không?

-Dừng lại đi Lucy, không cần phải cứu cậu ta để đi tìm ngọc Akuma đâu, anh sẽ thay hẳn tìm giúp em, dù có phải tới đâu, mau đi khỏi chỗ này nhanh lên-Sting lúc này đột nhiên xuất hiện, anh nắm lấy đôi bàn tay của cô.

Lucy nhìn Sting, cô lắc đầu.

-Không phải bây giờ thì đến khi nào sẽ làm, em đã phụ anh ấy quá nhiều rồi.

Sting đành đứng sang một bên, miệng anh thấy đắng khi phải nói ra lời ấy. Cô còn yêu anh, cô nói nhớ anh, nhưng bây giờ cô đang nghĩ đến ai?

Tên pháp sư bị hạ đo ván nằm bẹp dí dưới đất, hẳn ngẩng đầu cười đắc ý.

-Người không bao giờ có thể vượt qua được kết giới đó đâu, trừ phi có một pháp sư cực kì giỏi ở đây. Nhưng đáng tiếc, Erza sama sẽ không tới đây để cứu hẳn đâu.

Lucy khựng người lại. Chỉ cần có pháp sư linh lực mạnh có phải sẽ đâu vào đó hết phải không, cô đúng là quá ngu ngốc, rồi trí đến mức chẳng nhận ra điều đó.

Lucy bình thần đi đến chỗ tên pháp sư đó, rồi cô nhìn hẳn bằng ánh mắt sắc lạnh.

-Người định làm gì, ta chẳng phải là pháp sư mạnh gì hết, vô ích thôi, và cho dù có mạnh thì ta cũng không bao giờ giúp người.

Lucy cúi người xuống.

-Ta đã không nhận ra, tại sao ta lại ngu ngốc đến vậy, người nghĩ rằng ta cần người sao?

Nói rồi Lucy nhặt lấy cây cung của hẳn, với một mũi tên gần đó. Cô đứng trước kết giới, tay giương cung lên kéo căng.

-Người điên hay sao? Người nghĩ người là ai mà có thể...-Tên pháp sư đó đang nói thì âm thanh vang ra từ cổ họng tắt đi, hẳn lắp ba lắp bắp.

Mũi tên lao tới kết giới mang theo một thứ ánh sáng âm áp, ánh sáng ấy lập tức xuyên thủng qua màn đen tối trong hang động.

Tên pháp sư trở mắt nhìn, hẳn run rẩy liên hồi khi Lucy tới gần hẳn, cô đặt cây cung về lại vị trí cũ. Đưa ngón trở lên đôi môi xinh xắn.

-Suyt, đừng nói cho ai biết những điều mà người đã thấy, nếu không...

-Cô rốt cuộc là yêu quái hay là...-Tên pháp sư đó không dám nói ra từ cuối cùng.

Lucy không đợi thêm một giây nào một mạch chạy vào đó. Sting nhìn theo cô cũng chẳng đuổi theo...

Lucy đi đến tận cùng của hang động, ở nơi đó, cô thấy Natsu đang nằm bất động. Đôi chân cô nặng trĩu đi tới. Cô đã đến trễ sao?

Lucy đi tới lay lay Natsu.

-Natsu, mau tỉnh dậy đi, đừng ngủ nữa

Đôi tay cô quàng chặt qua người anh, trái tim đập mạnh như muốn nổ tung, là do cô hại anh.

Đôi khi anh vu vơ gọi tên em, ngoáy đầu nhìn anh lại cười. Đơn giản là anh chỉ muốn cảm thấy mình không cô độc. Hạnh phúc thật chỉ như mảnh thủy tinh. Chạm thật nhẹ mảnh thủy tinh mờ nhạt. Nắm thật chặt bàn tay sẽ chảy máu. Đánh rơi rồi có tìm lại được đâu. Một thằng khờ có thể mở mắt, một gã thông minh có thể mở mang trí óc, nhưng chỉ có chàng trai tốt mới có thể mở lối vào trái tim, anh đã thật sự làm điều đó với em

Đến bây giờ em mới có thể nhận ra điều đó. Xin lỗi đã để yêu thương hóa tro tàn, lặng lẽ ngồi đây cố vấn vương. Xin lỗi đã để nước mắt hóa cát bụi, khuôn mặt bằng giá biết nào tan. Xin lỗi đã để nụ cười bay theo gió, xót xa lục tìm trong cơn mưa. Xin lỗi đã vì em đã quá lạnh lùng, không phụ tất cả chỉ phụ tình chàng.

Lúc trước em cứ nghĩ rằng thà mỉm cười và nói rằng mọi chuyện đều ổn, còn hơn giải thích cho ai đó chuyện gì đã xảy ra. Thà im lặng giữ lấy niềm đau, còn hơn nói với nhau để rồi không lau được nước mắt. Có phải em đã sai không, đáng lẽ ra em không nên tìm anh, không nên quen anh, không nên cố níu lấy anh, nước mắt chẳng thể nào rơi vì đã hóa thành cát.

Chỉ biết đau đớnng ngồi đây ôm anh, và thủ thủ... em xin lỗi!

32. Chap 31: Nếu Bắt Buộc Phải Rời Xa Anh, Em Sẽ Làm

Đến trước hay đến sau, tình đầu hay tình cuối đều chỉ là sự sắp đặt của thượng đế.

Gặp gỡ là cái duyên và đi qua cuộc đời nhau là định mệnh, một món quà của cuộc sống, bây giờ mới nhận ra, đời cho em đến với anh thật nhanh, và em cũng tự đánh mất anh thật nhanh.

Giá như đến sớm hơn một chút, nhận ra sớm hơn một chút, cố gắng hơn một chút, thì bây giờ đã không hối tiếc như thế này.

Cánh cửa đóng lại nơi góc tối, em chỉ ngắm mãi cánh cửa đó mà chẳng thèm để ý rằng có cánh cửa khác đã mở ra. Đến khi chạy tới cũng đã muộn...

-Em xin lỗi. - Lucy mấp máy đôi môi nhợt nhạt, đôi bàn tay bất lực bầu vuu lấy tay Natsu.

Nếu như mọi người ở bên cô đều bị tổn thương, thì cô chấp nhận rời xa họ, nếu cô đã vô tình đụng chạm đến đáng tội cao của tạo vật, nếu lúc trước cô đã nói rằng ông trời có mắt nhưng đã mù hết thì bây giờ cho cô xin lỗi, trả anh ấy cho cô, cô sẽ không trả thù nữa, không làm anh ấy phải chịu những vết thương do cô gây ra. Cô sẽ cố gắng để biến mất khỏi đôi mắt anh, rời xa anh.

Đôi mắt ai đó khẽ mở ra, liền thấy được vẻ ưu thương trên khuôn mặt cô, dù cô đang nhắm mắt để không ai nhìn thấy cô đang buồn, nhưng anh cảm nhận được điều đó, anh chỉ cười.

-Cuối cùng em đã tới... anh đã đợi...

Lucy nghe thấy tiếng nói dịu dàng bên tai liền mở to đôi mắt nhìn anh, phải chăng lời ước của cô đã linh nghiệm sao, là may mắn hay chỉ là nỗi bất hạnh?

-Anh... chưa chết sao?

Natsu lắc đầu, anh ngồi dậy, tay chống xuống mặt đất.

-Anh chỉ là chìm trong... quá khứ của em.

Lucy bàng hoàng nhìn anh, rồi đến cả cái nhìn cô cũng chẳng dám làm nữa.

-Anh biết hết rồi sao?

-Có gì là sai sao?

Lucy đứng dậy, đôi mắt u sầu tột cùng nhìn anh. Cô không muốn anh biết được, càng biết anh càng khó có thể buông tay cô ra, cô không muốn làm cho bất kì ai đau khổ vì mình nữa. Cô không muốn, không muốn như vậy nữa.

-Em... không cần anh nữa.

Natsu không hề ngạc nhiên, anh nhìn cô bình thản.

-Em rất cần.

-Anh bây giờ sao lại cứng đầu như vậy hả? - Lucy quay qua nhìn Natsu.

-Chỉ vì em không hiểu, đến một ngày rồi em sẽ trở về như trước kia.

-Anh biết vì sao em không cần anh nữa không, vì em đã biết mảnh ngọc còn lại ở đâu rồi, em chính thức vứt bỏ anh.

Nói ra những lời cay đắng này, giọng nói mỗi phát ra lại như đang gượng, ai mà không biết cơ chứ.

Lucy nói xong quay mặt lại, nỗi buồn không ngớt tỏa ra từ điệu dáng, bước chân của cô, dứt khoát mà vẫn vương.

-Anh sẽ không từ bỏ em, cho dù em không yêu anh đi chăng nữa, anh cũng sẽ không từ bỏ, em chớ có ngại bay trên bầu trời một lần nữa, nếu sợ rơi xuống thì anh sẽ nắm lấy tay em.

Lucy đứng lại trước lời nói của Natsu. Thật quá cố chấp.

-Tôi đã nói rồi, tôi không cần anh nữa. Thật ngu ngốc vì anh đã yêu tôi.

-Anh đã nói rằng anh sẽ không bao giờ từ bỏ đâu.

Lucy và Natsu đi ra khỏi hang động, Sting từ một phía đứng nhìn hai người họ. Lucy đi ra thấy Sting, không nhanh không chậm đi tới chỗ anh, liền một mạch kéo tay anh đi. Chỉ để lại một mình Natsu... đứng đó. Dù tim anh có đau cỡ nào, cũng phải chấp nhận, cô không bao giờ có thể đem đến cho anh nụ cười một lần nữa.

Còn anh, mặc dù biết là tuyệt vọng như cái cân ngàn kí, anh chỉ dùng một sợi chỉ mỏng để cố gắng kéo nó lên. Nhưng anh vẫn sẽ kiên quyết, dù cô có cố chối bỏ, có cố xa lánh, cố vô cảm với anh. Có lẽ kéo cô ra khỏi vùng bùn lầy lội, đó có lẽ là điều mà Natsu muốn và cũng là điều mà Igneel muốn.

Sting nhìn Natsu, rồi anh nhìn Lucy. Cả hai đã xảy ra chuyện gì, nét mặt của Lucy trông có vẻ đang hứng chịu một điều gì đó thật đau đớn. Mặc dù anh chỉ mới gặp Natsu nhưng hình như, cậu ta có tình cảm với Lucy.

Khi cả ba cùng về đến ngôi làng, cả Gray và Juvia vẫn đang ngồi nhâm nhi tách trà nóng đợi họ về. Juvia còn chưa kịp chào hai người thì cô đã thấy Sting. Juvia không dám mở to mắt nhìn hắn, đôi bàn tay cô bấu chặt gấu váy. Đôi mắt đỏ dần nhìn xuống tách trà đang tỏa hơi.

Còn Gray, anh vẫn nhấp từng ngụm trà ngon lành, anh cũng chẳng thèm nói, thèm chào mọi người đã về.

Lucy thấy sự yên tĩnh lạ thường, không nhanh không chậm nói.

-Đây là một chàng yêu quái do tôi đích thân dẫn về, tôi đảm bảo anh ta sẽ không gây hại đâu.

-Cô gan to đẩy Lucy, nhưng thôi tùy cô vậy- Gray đặt tách trà xuống bàn, ngược lên nhìn Sting, rồi ánh mắt anh chuyển sang nhìn Lucy.

Anh đứng dậy, Juvia cũng theo bước chân anh.

Sting không hiểu, sao cô phải dẫn anh về đây, mặc dù anh đã cố từ chối, nhưng cô vẫn muốn kiên quyết. Lucy, rốt cuộc cô đang nghĩ gì?

-À Natsu, cậu có khách đấy?-Gray quay sang nói với Natsu.

Natsu từ bất ngờ đến ngạc nhiên, ai có thể là khách của anh được chứ?

Một người con gái bước vào bên trong gian phòng khách, đã gần hai tháng rồi không gặp, anh có còn nhớ cô không?

Natsu vẫn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra, ngay lập tức lại thêm hai nhân vật nữa bước vào. Một người đàn ông có y phục đen, bên vai trái vắt qua hông một tấm choàng màu trắng, đôi mắt anh ta thật phức tạp. Đi theo anh ta là một người con gái với mái tóc vàng xoăn bồng bênh, cô cũng mặc trang phục Miko, đi theo anh ta, trông cô bé ấy nhỏ nhắn, chắc cỡ 14 đến 15 tuổi, có khi còn nhỏ hơn ấy chứ.

Người con gái tóc trắng như cánh hoa nhài diễm lệ, ngược nhìn Natsu.

-Tốt quá rồi, cậu vẫn không sao hết.

-Sao, sao cậu lại ở đây, Lisanna?

Natsu thật không tin vào mắt mình, Lisanna ngay lập tức chạy tới ôm chầm lấy Natsu, ánh mắt cô chan chứa hạnh phúc, nhưng đồng thời, nó cũng xoáy vào Lucy. Lisanna dè chừng nhìn Lucy.

Vậy ra, định mệnh cũng đã sắp đặt, bắt buộc chúng ta phải chia cách nhau. Hôm nay, cô ấy tới với anh, em cũng một mực rời bỏ anh, thật là, ông trời đang cố chèn ép em. Có phải em đã gây ra một tội ác không thể cứu vãn ở tiền kiếp. Đến ngay cả những người mình yêu thương nhất cũng không được ở bên, không được phép yêu thương họ, bằng không, họ sẽ vạ lây thứ ánh sáng đau khổ đã vây quanh con người em không biết từ lúc nào. Thế nên, hãy nhanh chóng và ngay lập tức, đừng yêu em nữa.

Muốn yêu lắm nhưng sao lòng thấy sợ. Sợ đau buồn khi tình vỡ chia đôi. Sợ yêu người rồi người vội bước đi. Bởi thời gian cứ vô tình trôi mãi. Đâu người nào biết trước được ngày mai. Biết tin ai yêu ai là mới phải. Hay là thôi trái tim vỡ mất rồi.

-Natsu, tớ đến đây là vì cậu.

-Nhưng tớ...

-Cậu có biết tớ đã phải trải qua những gì để có thể nhìn thấy được khuôn mặt của cậu, đến khi ngủ tớ cũng bị cậu ám ảnh trong giấc mơ...

-Chúng ta là bạn.

Lisanna nhắm nghiền mắt lại, phải, cô đã đánh mất Natsu từ rất lâu rồi, bây giờ điều duy nhất cô cần làm là hãy giúp Natsu tránh xa Lucy càng xa càng tốt.

-Natsu, mặc dù trước kia cô ấy là như thế, nhưng bây giờ... -Lisanna ngập ngừng nói-Chắc hẳn cậu cũng biết cô ấy....

....

-Vì vậy nên tớ mới cần ở bên cô ấy.

-Natsu... cậu... cô ấy không bao giờ có thể trở lại như trước, cậu không hiểu được sao?

-Cô ấy đã quay lưng với tớ nghĩa là cô ấy có thể. Dù chỉ như một tia nắng tớ cũng sẽ chạy tới, dù một hạt mưa tớ cũng vẫn đưa tay hứng, dù chỉ một chút hi vọng nhưng tớ sẽ không để nó biến mất. Lisanna, tớ rất biết ơn cậu đã vì tớ mà làm nhiều chuyện, nhưng đến bây giờ tớ vẫn chỉ xem cậu như người bạn quan trọng. Hãy giúp tớ kéo cô ấy lên, xin cậu...

Lisanna ánh mắt bối rối nhìn Natsu. Lá đã rụng, cây có muốn nín cũng chẳng xong, nhưng có một chuyện cô muốn hỏi Natsu.

-Tại sao, cậu lại yêu cô ấy đến vậy, vẫn cứ cố muốn làm một việc gì đó cho cô ấy.

Nghe đến đó, Natsu chỉ mỉm cười nhẹ, nhưng rồi anh cũng đáp lại.

-Cậu biết không, từ trước đến giờ tớ đã quên mất một lời nói rất quan trọng, đến khi cô ấy xuất hiện, tớ bỗng chợt nhớ ra.

Lisanna vẫn tiếp tục chờ Natsu thổ lộ.

-Vào một ngày nọ, tớ đã gặp được một thiên thần. Tớ thấy rõ khuôn mặt thiên thần đó qua ánh sáng rực rỡ, cô ấy bảo rằng tớ hãy đợi, đợi đến ngày cô ấy bước vào cuộc đời tớ, đợi cho đến khi cô ấy cứu tớ. Và tớ cũng đã đợi... cuộc sống thật bận bịu làm tớ vô tình lãng quên đi nó. Đến khi nhận ra mới biết mình thật ngu ngốc. Cô ấy nói hãy đợi, và tớ cũng sẽ đợi.

Lisanna không hiểu Natsu đang nói gì, lời nói như ẩn chứa một điều gì đó từ rất lâu rồi, nhưng sao có thể chứ.

-Gray sama, cô ta tại sao?-Juvia e ngại nói.

-Cô ta muốn giở trò gì đây tôi cũng chưa chắc được, nhưng chứng kiến cái cảnh hấn ta lại có thể ung dung đi lại trước mặt, tôi thật không thể kìm nổi mà muốn đâm cho hấn đến chết.-Gray vừa nói vừa đâm thật mạnh vào tường, những vết máu đỏ tươi lấm tẩm xuất hiện

-Gray sama, anh hãy bình tĩnh, trước hết, chúng ta hãy báo với Erza-san trước đã.-Juvia vội trấn an Gray, anh đang rất tức giận, cả cô cũng vậy.

Nhiệm vụ mà Erza giao cho bọn họ nhất định không được sơ suất, không được đánh rần động cỏ. Đó là điều mà họ có thể làm lúc này. Chị Lucy, chị có đang theo dõi tụi em không, tụi em sẽ tìm cách sớm nhất để có thể an ủi cho linh hồn của chị. Chị hãy vui lên!!!

-Anh không ở lại đây sao, Zeref-Natsu chần chừ nói.

-Nhiệm vụ của tôi chỉ là đưa Lisanna đến nơi cô ấy muốn, chính cô ấy cũng đã nói tôi đừng ở nơi này lâu.

-À vâng.

-Igneel, anh tôi đã từng một lòng sâu nặng với Lucy, đến cả cậu... Tôi không muốn nói nhiều nữa, vì chuyện đó bây giờ không phải là chuyện của tôi. Cậu nên biết rõ, đâu là giới hạn, nếu không sẽ có một ngày chết lặng vì thứ đó.

-Tôi đã quyết vì tôi muốn như vậy, cũng có thể đó là thứ duy nhất tôi có thể làm cho cô ấy.

-Chúc may mắn, làm cho thiên thần sống lại nhé, cháu à.-Zeref lời nói mang chút hài hước chào tạm biệt Natsu.

-Vâng- Rồi Natsu quay sang Mavis-Nhớ chăm sóc anh hai Zeref cho tốt nha bà.

-Anh hai?-Mavis ngó người nhìn Natsu.

-Thì không phải Igneel, Zeref và bà đều là người nhà Dragneel với nhau hay sao?-Natsu mỉm cười đáp, không may lại bị cú một phát ngay đầu.

-Oắt con, ta là vợ của Zeref chứ anh em gì.-Mavis không tha lại tiếp tục nhéo tai Natsu.

-Không thể nào? Bà nhỏ như vậy mà.-Natsu há hốc mồm.

Cả hai quay lưng bước đi và tặng Natsu thêm một cú đau điếng nữa, hai ông bà chơi ác thật.

Zeref khẽ đưa đầu, không thể nhìn trực tiếp Natsu nhưng anh tin chắc rằng cậu sẽ đạt được điều mình muốn, tâm nguyện của Igneel cũng chỉ có nhiều đó, dù bây giờ anh đã không còn nữa, nhưng hãy phù hộ cho Natsu nhé!

33. Chap 32: Nếu Để Em Chịu Đau, Anh Thà Chịu Hết Cho Cả Phần Của Em

Anh viết về em nhiều lần... xóa rồi lại viết. Anh mơ về em nhiều lần... tỉnh rồi lại mơ. Anh nhớ vì em nhiều lần.... đau mà vẫn nhớ. Anh chỉ thương em một lần... mà thương mãi không thôi!

Lucy ngồi bên cạnh gốc cây hoa anh đào, cô yên tĩnh nhắm mắt để tâm hồn một lần được thả bay theo những cánh hoa chậm rãi chạm nhẹ xuống mặt nước, không bị khuấy động.

Những tán lá bị gió thổi xào xạc, vô tình đưa ánh nắng lấp ló chạy nhảy trên gương mặt của cô. Một bàn tay vươn tới, che đi những ánh nắng đó. Anh khẽ ngồi bên cạnh cô.

Dù cho có hay không ánh nắng đó, cô vẫn luôn mở mắt nhìn mỗi khi cảm nhận được có anh bên cạnh. Cô bật người ngồi dậy, nhìn Natsu với vẻ khó chịu.

-Anh đã đánh thức giấc mơ của tôi đấy.

-Vậy à, cho anh xin lỗi, nhưng bây giờ em có thể mơ một giấc mơ khác đẹp hơn rồi.

-Làm ơn đừng đi theo tôi.-Lucy đứng dậy, cô không buồn nhìn anh mà bước đi.

-Được thôi, nếu em muốn thì anh sẽ không đi theo, nhưng anh không thể không dõi theo em.

-Tại sao cứ phải làm những điều vô ích đó, anh cũng biết là tôi sẽ không bao giờ quay lại mà?

-Anh tin chắc như vậy, vì lúc đó, em đã bảo rằng hãy đợi, anh tin!

Cô đã nói như vậy sao? Cô đã bảo anh đợi cô sao?

-Ngoài ra, em đã nói rằng sẽ không từ bỏ anh.

-Anh vẫn muốn cố chấp, tôi chỉ vì muốn lợi dụng anh...-Bước chân Lucy ngập ngừng rồi cũng nhanh chóng bước đi.

- Không phải như vậy, anh biết mà-Natsu lẩm bẩm.

Cô phải làm điều gì đó để gỡ bỏ mối tơ này đây.

Lucy đi ngang qua ngôi miếu linh thiêng trong làng, cô biết cô là yêu quái, có thể nào cầu xin cầu linh ban phước được không? À mà có khi như Lucy của mười năm trước cũng bị thần thánh ruồng bỏ phải chịu đựng một cái chết đau đớn đến vậy, huống hồ là cô bây giờ.

Tức giận cũng chẳng được gì, cứ nghe ừ ừ bên tai những chuyện mà cô đã gây ra, không thể nào chịu được, cô lập tức phá vỡ pho tượng thờ thần thánh của ngôi miếu.

Ngay lúc đó, Natsu cũng vừa chạy đến, tất cả dân làng nghe thấy tiếng nổ lớn liền chạy ngay tới miếu thần. Cảnh tượng duy nhất bọn họ có thể thấy là một đồng tàn tích nằm la liệt, và có Lucy đang ở gần đó.

-Trời ạ, Lucy-sama, người làm vậy là muốn làng chúng tôi gặp đại họa rồi.

-Chúng tôi xin lỗi.-Natsu vội vàng cúi đầu.

Lucy vẫn đứng đó, đôi tay nắm chặt lại, cô không nói tiếng nào.

Một người con gái chất giọng lạnh lạnh, chống nạnh đi lên nói, nhìn điệu bộ cô ta cũng biết cô ta là người giàu sang quý phái

-Các người ăn nhờ ở đậu làng chúng tôi, giúp được có tí việc rách mà lên mặt huênh hoang, còn không kiêng nể phá cả miếu làng do gia đình giàu nhất của tôi xây nên, thật quá quắt mà.

Lucy vẫn đứng đó, nắng chiếu kéo dài hình bóng của cô hơn.

-Mà tính ra các người đều là ăn theo Gray và Juvia, chứ chả làm được gì hết, chỉ biết phá, đúng là vô dụng.

Lucy điên tiết lên!

-Cô nói gì?

-Tôi nói cô là một kẻ vô dụng! -Cô nàng đánh đá không chớp mắt-Sao lại trờng mắt như vậy, tôi nói sai à? Chỉ biết dựa hơi người khác để làm phách, sao không nhìn bản thân mình trông như thế nào? Đừng tưởng chúng tôi không biết cô đưa yêu quái về làng, muốn cả làng này bị diệt hết hay sao hả?

Lucy vùng tay lên.

Bốp

Một cái tát mạnh đánh vào mặt cô ta! Cái tát mạnh đến mức máu từ môi cô đang chảy ra. Dân làng kinh ngạc nhìn.

-Em đừng đánh nữa-Natsu vội can ngăn.

Anh đi lên đứng bên cạnh cô gái đó, lấy khăn lau vết máu cho cô. Sau đó anh quay ra nói với Lucy

-Em lại làm mọi chuyện rắc rối rồi

-A, anh muốn chứng tỏ điều gì đây chứ, từ trước giờ tôi đã vậy rồi.-Lucy cười nhạt

-Hãy xin lỗi cả làng đi-Natsu thật không muốn mọi chuyện trở nên tồi tệ

Xin lỗi?.....

-Trừ khi tôi chết-Lucy lại cười, một kiểu cười rất đáng ghét

Ánh mắt Lucy lạnh lùng.

-Cảm ơn cậu Natsu, nói với cái loại người này chẳng khác gì đàn gảy tai trâu đâu!- Cô gái dùng tay xoa chỗ đau ở môi, vừa ngẩng đầu lên nhìn Lucy- Loại như cô thì cuối cùng sẽ bị báo ứng.

Người Natsu toát mồ hôi lạnh.

Anh quay đầu nhìn cô gái đó:“Đừng...”, anh nhìn Lucy, rồi lại nhìn cả làng, anh nắm chặt bàn tay. Có lẽ, đành phải như vậy thôi.

-Xin lỗi

Trời xanh mây trắng ánh nắng mặt trời xán lạn. Cả làng nhìn Natsu, Lucy cũng nhìn Natsu.

-Tôi thay mặt cô ấy xin lỗi các vị.-Natsu cúi đầu

-Cậu không làm gì sai cả, sao lại phải xin lỗi-Trưởng làng khó xử nói.

-Xin lỗi, hãy tha lỗi cho cô ấy. Còn nữa, mong mọi người đừng nói cô ấy là đồ vô dụng, xin đừng chửi mắng cô ấy.

Lucy đi tới giật vai Natsu.

-Anh làm cái quái gì vậy, bộ bị bệnh nữa hay sao, mau rút lại những lời đó ngay.

-Chúng tôi có thể cho qua những gì cô Lucy vừa nói, nhưng theo luật làng, cô ấy phải vừa kẹp một khúc gỗ to trong người vừa bò hết 10 vòng quanh làng. Để tránh thần linh nổi giận. Xin lỗi cho dù các bạn có là khách nhưng không thể bỏ qua được chuyện này đâu ạ.

Lucy vẫn cứng đầu

-Tôi không làm đấy, các người đánh tôi được sao?

-Cô ta còn dám đánh tôi, phải bò thêm 10 vòng nữa.-Cô gái lúc này lên tiếng

-20 vòng quanh làng, thế à?Tôi làm thay cô ấy.-Ánh mắt Natsu kiên quyết.

Thế rồi Natsu bắt đầu ôm khư khư một khúc gỗ bên hai khuỷu tay. Anh bắt đầu bò đi, những hạt cát, viên đá thay nhau cứa vào cánh tay anh, lớp da bên ngoài bị rạch ra thành nhiều đường, máu bắt đầu chảy. Tất cả mọi người nhìn anh, tại sao anh lại muốn cố làm điều đó cho cô, anh hi sinh cho cô như vậy hẳn là phải si mê cô nhiều lắm.

-Trưa rồi, đi ăn cơm-Lucy buông lời lạnh nhạt rồi không nhanh không chậm bước đi, bỏ mặc Natsu chịu phạt thay cô.

Vòng thứ 11.....

Trong người Natsu như muốn vỡ tung ra, cố gắng hết sức nhưng cũng không hít thở được không khí. Trước mặt đều là màu trắng xóa của nắng gắt, Natsu đang rất mệt, anh chỉ mới hoàn thành được một nửa, vẫn phải cố gắng.

Lisanna chạy vội ra, nhìn thấy Natsu toàn thân lấm lem, đến cả tay anh cũng chảy máu rất nhiều rồi, cứ tiếp tục anh sẽ chết mất. Tất cả mọi người đều vây quanh đứng ngoài nhìn, cô không can tâm mà chạy tới.

-Natsu đừng bỏ nữa, cậu không phải là người chịu phạt cơ mà.

Sau đó, Lisanna chạy tới chỗ cô gái bị Lucy tát.

-Xin cô hãy tha cho cậu ấy, cậu ấy đã thê thảm lắm rồi.

Cô gái đó mắt chớp chớp, rồi cô cũng gật đầu. Chỉ chờ tới đó, Lisanna vội chạy lại chỗ Natsu.

-Natsu, như vậy đủ rồi, cậu đã hoàn thành nó rồi, cô gái đó cũng bỏ qua rồi, cậu mau đứng lên đi.

Ấy thế mà Natsu vẫn tiếp tục. Lisanna đứng lại nhìn Natsu đang lăn lê trên đất, anh có cần cứng đầu như vậy không?

Lisanna đau lòng đến nỗi muốn rơi nước mắt, Lucy đâu rồi, cô ta ở đâu, đến cả lúc này cô ta cũng không chịu xuất hiện nhìn Natsu lấy một lần. Cô ta có phải là rất độc ác?

Từ đâu đó, ánh mắt của một người con gái nhìn anh, sao anh lại phải chịu khổ vì cô làm gì? Cô chỉ muốn anh ghét cô, nhưng lại thành ra anh chịu khổ vì cô. Nhưng cô nhất định không dừng lại, nếu tiếp tục có thể anh sẽ chán nản chẳng.

20 vòng...

-Đủ rồi-Lisanna đi tới chỗ Natsu. Giờ cơ thể anh muốn tan rã, anh tưởng tượng như mình sắp chết đến nơi vậy.

Lisanna cùng những người dân tốt bụng khác vội dìu anh đi...

—

-Anh không sao, không mệt chút nào.

Lucy lắc lắc vai cô

-Ai quan tâm đến anh! Tôi chỉ là tiện đường đi qua đây thôi.

-À

-Tại sao lại chạy thay tôi. - Lucy lạnh lùng

Natsu cố gắng ngồi dậy, anh dựa vào tường. Natsu mỉm cười, ánh mắt đẹp như vàng trắng khuyết trong đêm,.

-Nếu để em chịu đau, anh thà chịu hết cho cả phần của em. Em không được như thế nữa đó, gây gổ chẳng ích lợi gì đâu. Nếu như em không nghe lời, có thể anh sẽ nói bí mật của em cho người khác đấy!

Cái này... Có được coi là uy hiếp không?

Giữa một căn phòng nhỏ, với ánh đèn dầu sáng lập lờ, Lucy tức giận nhìn anh.

Bí mật mà anh muốn nói tới có phải là những điều anh thấy được trong kí ức của cô không?

34. Chap 33: Gió Cứ Thôi, Anh Vẫn Sẽ Nín

Lucy ngồi lặng thinh trong phòng, gương mặt u buồn phản chiếu qua ánh gương. Cô đặt chiếc gương xuống, nghĩ ngợi gì đó. Cho đến khi cánh cửa phòng mở toang ra, cô cũng chẳng buồn mà ngoái đầu nhìn.

-Lucy, cô quá đáng lắm rồi đấy-Lisanna tức giận quát.

-Là tại cậu ta quá si tình thôi-Lucy không nóng không lạnh đứng dậy, cô đi qua phía cửa chính, lướt qua người Lisanna không chút do dự.

-Rồi cô sẽ phải hối hận.

Âm thanh dứt đoạn vang lên nghe như tiếng nấc.

Gray và Juvia cũng nhiều lần đến hỏi cô tại sao lại đối xử với Natsu như vậy, câu trả lời của cô cũng chỉ có một.

Bây giờ, cô chỉ tách Natsu ra khỏi cuộc đời mình càng sớm càng tốt, để cậu ấy không phải đau khổ.

Mới sáng ra đã không được yên ổn, lại có yêu quái tới làng.

-Juvia, tấn công bên cánh trái.-Giọng Gray hét lớn.

-Vâng-Tiếng Juvia đáp lại.

Sting chạy tới, anh đã theo Lucy tới đây, hẳn là cô và anh đều muốn ở bên cạnh nhau, ít ra anh cũng phải giúp họ, là một con yêu quái không hề yếu, nó không những có bộ hàm chắc khỏe mà còn lợi thế là biết bay, nó như một con hổ có cánh, sẽ khó đối phó đây.

Nhưng cái danh đại ma vương của anh đâu phải để chứng, với anh chuyện này chẳng đáng chuyện lớn.

Natsu trực tiếp tấn công vào chân của nó, nó khụy xuống, rõ ràng là không di chuyển được nữa rồi, nhưng nó lại giương cánh ra, trực tiếp bay về phía anh, nó dùng cái chân còn lại gắp anh đi.

-Natsu!!!-Gray, Juvia và Lisanna đồng loạt lên tiếng.

Sting bẻ ngón tay kêu răng rắc, anh sẽ vào trận ngay thôi.

Một bàn tay vội giữ anh lại.

-Không cần phải đi, ở đây xem đi.

Sting ngạc nhiên tột độ, sao cô lại tỏ ra bình thản như vậy, Sting cảm thấy Lucy lạ kì hơn bao giờ hết.

-Anh nhìn gì chứ? Không phải chuyện của chúng ta, em đã nói rằng anh và em chỉ làm những điều lớn lao hơn thôi.

Lisanna tròn mắt nhìn Lucy, sao cô ấy có thể nói ra những lời lẽ độc ác vậy chứ, cô có biết Natsu vẫn đang nhìn cô hay không?

-Thật quá đáng-Lisanna căm tức nhìn Lucy, cô không thể giúp gì cho họ bởi cô là người thường, cô thông cảm cho Lucy vì cô ấy có một cuộc đời đau khổ hơn ai khác, nhưng cô không chấp nhận chuyện này.

Natsu anh cắn chặt răng tìm cách thoát ra, Lucy vẫn đứng đó nhìn, một cái nhìn bình thản, nhưng đó anh ở trên cao nên chắc không thể thấy được, nỗi đau đớn đã kết tụ trên đôi mắt Lucy trở nên đục ngầu.

Gray dùng băng thương tấn công vào chân nó, nó đau đớn nhưng chỉ thả lỏng các móng vuốt ra một chút. Lợi dụng cơ hội đó, Natsu liền bám chắc và thoát ra khỏi các móng vuốt ghê sợ ấy, anh leo lên người nó định dùng đòn tấn công trực tiếp.

Con yêu quái không chỉ dừng lại ở đó, nó lao tới chỗ Lucy. Sting đã kịp thời ngăn chặn nó, anh chặt đứt một cái chân nó, Natsu mất đà ngã ịch xuống dưới đất.

Lucy đi tới trước mặt con yêu quái đó, lấy bàn tay mình để ngay trước mặt nó, rồi một luồng ánh sáng làm con quái vật ngay lập tức tiêu đời.

Nhưng nó chết đi rồi cũng không để cho mọi người kịp thở lấy vài phút. Nó lập tức tỏa ra chương khí, một thứ chất lỏng sền sệt màu đen bắn vào người Lucy. Ngay lúc đó cô cảm giác như thân thể của cô đang bốc hơi, nó lại bắn vào ngay mặt, cô lập tức khụy xuống đất.

Bàn chân Sting vừa cắt đứt của nó lại động đậy, nó bay lên, bay về phía Lucy. Chẳng chần chừ, Natsu liền lao tới đẩy cô ra, anh bị nó đâm một đường lớn và sâu ngay sau lưng, máu chảy, anh vẫn khản giọng la.

-Lucy, em có sao không?

Một tay Lucy vẫn ôm lấy một bên mắt của mình, cô không nói gì cả.

-Hình như trông đó có độc, mọi người nhanh tới đây đi-Natsu la lên, tất cả mọi người đều nhanh chóng vây tới gần Lucy.

Sting đứng lặng người, anh không cứu được cô mà ngược lại còn làm cô phải nhận lấy đau đớn, anh thật đáng chết.

-Mau bỏ tôi ra, tôi có sao đâu, các người bệnh hủ, mau thả tôi xuống-Natsu giãy giụa mặc cho tất cả mọi người khiêng anh lên một tấm ván.

Sting đi tới chỗ Lucy, thầy thuốc đang vây quanh để xem cho cô, nhưng Sting bước tới, anh bế cô lên.

-Không sao đâu, cô ấy không bị gì nặng đâu, mọi người yên tâm để tôi đưa cô ấy về nghỉ ngơi một chút rồi sẽ khỏe lại thôi.

Natsu vẫn không ngừng kêu la, thấy Sting bế Lucy, lòng anh thất lại.

-Natsu, cậu chảy máu đến mức này vẫn lo cho cô ta sao?-Lisanna đau lòng nói.-Cậu bình tĩnh nghe lời mọi người đi, Lucy không sao hết.

Máu từ sau lưng Natsu vẫn cứ chảy, nhưng chỉ cần một câu nói Lucy vẫn ổn, anh chẳng còn hơi để la tiếp, liền nằm xuống để mọi người đưa anh đi. Vết thương dữ như vậy, nhưng anh chẳng thấy đau, là vì, trái tim anh cũng đang rỉ máu.

Lucy đã được rửa vết thương, cô được các thầy thuốc băng bó quanh mắt phải. Nhưng khi Sting vừa bế cô vào phòng, đặt cô lên giường nghỉ ngơi, cô lập tức ngồi dậy, nắm chặt lấy tay áo Sting

-Natsu có sao không? Anh ấy bị thương có nặng không?

Sting nhìn cô lo lắng cho Natsu vậy, anh mới chợt nhận ra. Lucy trở nên kì lạ là vì Natsu, cô dễ cáu gắt hơn, cũng nói nhiều hơn trước. Natsu đã làm gì khiến cô trở nên như vậy.

-Cậu ta vẫn còn hét được cơ mà, không sao đâu.

Lucy ngay lập tức tháo miếng băng trên gương mặt, một chút vết thương cũng không có, cô hoàn toàn lành lặn, cảm giác có lỗi đan xen, nhưng cô không thể nói.

-Lucy, em hãy tin, sau này anh nhất định sẽ bảo vệ cho em.

Lucy không đáp lại, vì cô đang nghĩ đến người khác. Sting cúi đầu xuống, anh chỉ là muốn hôn cô, mấy ngày nay, cô đối xử với anh dù vui vẻ nhưng có một sự lạnh nhạt không thể nói.

Đến khoảnh khắc hai đôi môi sắp chạm nhau, Lucy quay đầu đi, cô không muốn đón nhận nó. Cô lại nhìn chiếc gương phản chiếu khuôn mặt mình, nó có phải rất méo mó không?

Natsu ngồi tĩnh lặng trong phòng, anh vẫn còn lo cho Lucy, không thể biết lúc này cô như thế nào rồi, lòng anh như lửa đốt.

Lisanna đi vào, thấy Natsu ngồi suy tư một mình cô cũng đủ biết là anh đang nghĩ tới ai.

-Cậu xem vì ai mà cậu lại ra nông nổi này, cậu nghĩ cho bản thân mình một chút có được không?

-Lucy có thật là không sao không?

Câu hỏi của Natsu khiến Lisanna muốn tát anh cho anh tỉnh lại, có gì lại lo lắng cho cô ta đến vậy?

-Các vị đã ở đây khá lâu rồi, có muốn ở lại đây trở thành người cùng một làng với chúng tôi không?

-À chuyện đó...-Cả Gray và Juvia đều ái ngại, cả hai người họ không có chỗ ở xác định, thường đi đây đi đó diệt trừ yêu quái, nhưng họ thật sự rất thích nơi này.

-Nếu các vị cho phép, chúng tôi rất muốn.-Gray mỉm cười báo đáp thành ý.

-Thật tốt quá, làng chúng tôi kể từ khi có pháp sư tài giỏi như các vị, cuộc sống yên bình hơn, chúng tôi rất cảm kích. Nhưng còn Sting...-Trưởng làng ngập ngừng.

-Không sao đâu, ông không cần phải lo lắng, anh ta sẽ không làm hại ai mà còn giúp chúng tôi diệt yêu quái dễ dàng hơn nữa

-Nếu ngài đã đảm bảo thì chúng tôi sao không nghe lời được-Trưởng làng vui đến mức cười thành tiếng.

—
-Cái gì, phải làm một bản bày tỏ cảm xúc khi được gia nhập làng ư?-Natsu không hiểu lên tiếng.

-Vì chúng tôi sẽ ở lại đây, à và Lucy cũng phải viết một bản để xin lỗi vi thần miếu trong làng, lần trước chẳng phải cậu đã thay cô ấy chịu phạt sao?-Gray nói

-Haizz, lại bày ra ba cái trò đó nữa-Natsu mệt mỏi.-Tôi chỉ sợ Lucy cứng đầu không chịu làm mà thôi.

-Biết làm sao được chứ-Juvia thở dài.

—
Rồi ngày đó cũng đến, trưởng làng làm lễ thật uy nghiêm, ông nhận các bản viết của ba người Gray, Juvia, Lucy. Ông đều rất hài lòng vì nó.

Lisanna lo lắng, không biết anh ấy định làm trò gì nữa, hôm đó bị thương cơ thể chưa lành hẳn, lại 2 hôm liền thức đêm đến đêm khuya mà đèn trong phòng vẫn chưa tắt, chẳng hiểu làm gì nữa.

-Lucy-sama

Trưởng làng cuối cùng cũng nhìn thấy cô đang ngồi bên gốc cây gần đó.

-Có chuyện gì sao?

-Bản viết rất tốt

Lucy ngẩn người ra

-Bản viết? Bản viết nào?

-Hai hôm trước tôi đã nói với Gray-sama rồi mà, cô không biết sao, cô mới vừa ngủ dậy nên còn mớ đúng không? Bản viết này rất rành mạch, cảm xúc từng chữ viết, lời chữ thật sự cho thấy cô biết ăn năn.

-Chỉ có một vấn đề-Trưởng làng nghi ngờ- Có phải Lucy-sama viết không?

Lucy cười. Nụ cười vẫn lạnh nhạt như bình thường.

-Ông nghĩ thế nào?

Một câu nói làm cho trưởng làng ngỡ ngàng. Ông lưỡng lự

-Đương nhiên, cũng có thể là do cô viết, nếu như thật sự là cô tự mình viết, tôi sẽ rút lại nghi vấn vừa rồi Lucy không có hứng thú, quay mặt ra cửa nhìn trời nhìn đất, lạnh lùng nói:

-Không sai, cái đó không phải do tôi viết....”

-Chính cô ấy đã viết mà

Lại—là—Natsu—!!

Dân làng xôn xao. Lisanna chán chường gục mặt xuống, đột nhiên hiểu rằng, thì ra ngày nào Natsu thức đêm là để giúp Lucy làm thứ đó!! Gray và Juvia ngồi im lặng, không nói gì.

Lucy quay mặt sang. Cô nhìn anh. Phải kiên trì!

Natsu cố gắng nắm tay lại, khắc chế một cơ thể đang run lên cảm lạnh.Cô nhìn thẳng vào trưởng làng.

Nói dối có là gì. So với việc để cho cô có được sự công nhận của mọi người, kể cả phải nói dối mười lần cũng chẳng có vấn đề gì. Natsu tự nói với bản thân như vậy.

Nhưng mà— Ánh mắt của mọi người đổ dồn vào Natsu.

-Cậu nói, bản này do cậu viết phải không?”

-Không phải

Natsu đứng thẳng người lên, dùng tất cả sức mạnh để không chế những đợt ho

-Bài viết là của Lucy

-Bài viết này là để cho thấy sự hối hận của mình vì đã làm cho miếu thần bị hủy hoại, lúc trước thần linh đã giáng tai ương bằng cách cho yêu quái đến phá rối dân làng, cô may mắn không bị gì nhưng còn những người khác, phải tự cô ấy viết mới được.

Ánh mắt của Lucy vẫn đặt lên người Natsu. Ánh nắng sớm chiều, cô và anh đều bị ánh nắng chiếu rọi cùng nhau.

-Không phải. -Cô trả lời rất dứt khoát.

Natsu đáng thương, cố gắng làm bao nhiêu việc cho Lucy, nhưng mà người ta không tiếp nhận. Chàng trai cổ tích là chàng trai cổ tích, hiện thực là hiện thực. Kiểu người máu lạnh như Lucy, anh có gặp nạn cũng chưa chắc cô đến cứu

Lisanna không nhần tâm nhìn Natsu lúc đó. Các ngón tay buông lỏng....

Tất cả sức mạnh của Natsu đã dùng hết lúc đó, anh nắm chặt bàn tay, đột nhiên như muốn la lớn. Đồ ngốc, sẽ không được dân làng thừa nhận đó! Nếu như tiếp tục nữa, cô muốn tất cả mọi người đều xa lánh cô sao?

Natsu ngẩng đầu lên, nhìn Lucy.

Lucy nhìn thấy một đôi mắt như vậy..... Đôi mắt sáng, đượm buồn, yếu đuối nhưng cũng đầy mạnh mẽ!

Cô lạnh lùng, đi tới chỗ Natsu. Cô nhón chân lên. Hôn vào môi anh! Hôn thật sâu, mặc cho tất cả mọi người đều nhìn về phía họ, có một sự im ắng. Sting và Lisanna tay bấu chặt vào cổ tay áo rộng thênh.

Natsu ngỡ ngàng, hai tay lợm khựng ghì lấy gáy Lucy. Coi như tất cả những điều tốt đẹp đều tại thời điểm này.

Lucy ngừng hôn, cô nhìn anh.

-Tôi sẽ yêu anh thêm một ngày nữa.

Tiếng nói của cô lạnh lùng, như là người vừa nhiệt tình hôn anh không phải là cô.

35. Chap 34: Ánh Nắng Lạnh Lẽo

Lá cây trên đường núi xào xạc rơi, gió cũng như lạnh hơn mọi hôm rất nhiều. Natsu chậm chậm bước đi, cơ thể vừa nóng vừa lạnh, trong đầu như đang bị một chiếc búa dùng lực mạnh đánh vào.

Natsu dựa vào cửa, thở dốc, ho, sức lực cuối cùng cũng biến mất. Trước mắt anh toàn một màu đen, đôi chân mệt mỏi lê bước...

Đột nhiên... Một đôi tay ấm áp đặt lên người anh, bàn tay dịu dàng đặt lên trán anh.

-Cậu sốt rồi.- Lisanna ân cần nói, rồi cô dìu anh vào phòng.

-Chỉ ho chút thôi mà.

Ngày hôm sau, làng tổ chức lễ hội chào đón có thêm hai người nữa chính thức trở thành người của làng. Phải nói họ rất rất vui luôn, nên tổ chức tiệc linh đình tí. Vừa hay nơi đây sắp diễn ra một lễ hội truyền thống là ném đá vào hồ ước nguyện.

Bầu trời trong xanh, mây trắng, có gió nhẹ, thổi lên người cảm thấy một chút lạnh.

Mọi người qua đường đều ngược nhìn anh. Anh đang đợi ai? Có lẽ là cô ấy rồi

Lạnh quá... Natsu cố gắng khắc chế cảm giác lạnh.

Ánh mắt Lucy nhìn anh ” Đợi tôi ở chỗ cổng lễ hội, tôi sẽ tới”

Natsu cắn môi, mỉm cười.

Ừ! Lạnh hơn nữa cũng không để cô ấy không vui. Cùng lắm thì bệnh cảm lạnh bị nặng hơn một chút thôi, chẳng có gì quan trọng!

Nhưng mà... Tại sao cô ấy vẫn chưa đến? Mọi người đều đã vào nơi diễn ra buổi lễ.

Ánh nắng mặt trời lạnh lẽo chiếu sáng từ không trung chiếu sáng, lên mái tóc, bờ vai, sau lưng Natsu. Bụng của anh đã bắt đầu đói, đôi chân đã mệt mỏi, đầu óc quay cuồng, tầm nhìn của anh đã trở nên hư ảo.

-Lucy, sao em lại kéo anh đến đây-Sting khó hiểu.

-Cùng đi tới lễ hội chứ sao?-Lucy bình thản nói.

-Chẳng phải em-Sting nhăn mặt

Hai người đi tới trước mặt Natsu, lại bày trò gì nữa đây.

Lucy tay trong tay với Sting.

-Xin lỗi-Lucy rất bình thản

-Không sao.-Natsu ngắt lời, liếc nhìn Lucy. -Thế thì tôi đi trước đây, hai người vui chơi thoải mái nhé.

Nói xong, anh quay người bước đi, trong tim dường như bị một vật sắc nhọn đâm vào.

Một bàn tay kéo anh lại!

Lucy đặt tay lên vai anh:

-Không vui à?

Natsu thở mạnh, lắc đầu:

-Không

-Thế à, vậy thì anh rất vui

-Ừ

Lucy ngẩng đầu cười

-Được!

Lucy tay trái khoác Sting, tay phải khoác Natsu

-Thế thì 3 chúng ta cùng nhau đi chơi, thật vui!

Ở đây có rất nhiều hàng quán bày ra, lễ hội cộng thêm với sự kiện vừa rồi cả làng ăn chơi lớn thật.

-Natsu, cậu đã ăn gì chưa?-Nói gì thì nói, dù sao Lucy cũng là người mà anh yêu, nhưng hôm nay cô lại một mực muốn đi chơi cùng hai người, phần anh cũng cảm thấy

Natsu rất đáng thương lại bị Lucy đem ra làm trò đùa liên hồi.

-Không sao.-Thật sự bây giờ anh đang cảm thấy muốn như cả người.

-Tôi muốn ăn cái đó. - Lucy chỉ tay về phía gian hàng thức ăn xa nhất và nói.

- Natsu anh không đói có đúng không, vậy anh chỉ mua cho em cùng với Sting mỗi người một chiếc bánh rán nha.

Natsu nuốt nước bọt

Chân Natsu vốn mỏi, bụng vốn đói, người vốn bị cảm. Thế mà...

-Được rồi!!-Anh không muốn Lucy mất vui.

Khi Natsu đã mang về rồi, Sting cảm thấy chán nản.

-Cậu ăn đi, tôi không ăn.

Lucy thấy Sting như vậy thì nhường luôn chiếc bánh cho Natsu.

-Em cũng không muốn ăn nữa, anh ăn luôn đi Natsu.

Natsu cầm hai chiếc bánh trên tay, rồi anh vứt nó đi.

Cả ba người cùng ở hồ nước tuyệt đẹp. Thường ngày họ cấm không cho ra vào nơi đây. Chỉ cần một hòn đá lấp lánh mà họ nhặt được đem gieo xuống hồ thì nguyện ước sẽ trở thành hiện thực.

-Một hòn đá thì đáng giá gì chứ, nếu ước muốn chỉ đáng một hòn đá ta giẫm chân lên thì ước muốn đó có hay không cũng được.-Lucy nhìn hồ nước linh thiêng nói

-Khi hòn đá lấp lánh chìm vào trong nước, giống như một ước nguyện đẹp dễ được cất giấu đi.Khi có ánh nắng, hòn đá dưới đáy nước sẽ phát sáng, cũng giống như ước nguyện trong hòn đá đang cất tiếng hát.Hoặc là, chỉ có hòn đá lấp lánh là không thể làm cho ước nguyện thành hiện thực.Nhưng mà, khi ta ném hòn đá vào trong bể nước là có hy vọng, vì niềm hy vọng đó, ta sẽ nỗ lực cố gắng, sau đó, ước nguyện sẽ thật sự được thực hiện.-Natsu nhìn hồ nước, ánh nắng chiếu thật đẹp.

Lucy nhìn anh.

-Thế à, em cũng muốn ước một điều.

Sau đó, cô lấy ra một mảnh ngọc, màu tím biếc, thật đẹp. Sự sống của cô!!!

Cô quăng nó xuống hồ, thật xa.

-Lucy, tại sao?-Sting ngạc nhiên

-Nó chỉ là một phần thôi, em vẫn còn 1 mảnh khác trong người mà, ước bằng nó chắc là linh nghiệm nhất rồi.

-Sao em lại lấy nó ra chứ. - Natsu tức giận nhìn Lucy.

-Nếu không muốn anh hãy lấy nó đi, nhưng lấy nó đồng nghĩa với việc anh lấy đi ước mơ của em-Lucy lạnh nhạt nói.-Nói cho em biết, anh yêu em nhiều đến mức nào?

Nghe câu này, Natsu thoáng dờ dẩn, anh nắm chặt tay, hít thở sâu.

-Anh mãi mãi yêu em.Kể cả khi em không yêu anh nữa, kể cả khi em quên anh đi, kể cả khi anh không còn trên thế gian này nữa, anh sẽ vẫn yêu em.- Natsu nhẹ nhàng nói.

Lucy sững người, nhưng sau đó, cô liền lấy lại nụ cười nhạt.

-Em đã ước, anh sẽ không đuổi theo em như thế này nữa, nhưng bây giờ em có chút hối hận rồi, lấy lại nó cho em đi

Natsu chậm chậm ngẩng đầu lên, ngược nhìn cô, làn môi thâm tím

-Không cần, anh không cần làm người em yêu, chỉ cần em vui, chỉ cần em cho cho ở bên cạnh em, anh đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Lucy nhếch mép.

-Ồ? Chỉ nghe thấy phải vào bể nước tìm mảnh ngọc anh đã sợ hãi rồi à, không phải anh có thể làm tất cả vì em sao, chỉ cần em vui.Thế thì đi tìm lại nó đi.

Lucy không biết tình trạng này có thể kéo dài được bao lâu, nhưng là cách duy nhất khiến anh thấy chán nản, anh sẽ thôi yêu cô chăng?

-Sao vậy, sợ nước quá lạnh, không muốn đi à?Anh yêu em cũng chỉ có vậy thôi à?

Natsu nắm chặt tay, sắc mặt anh xanh xao.

-Tìm thấy mảnh ngọc, em sẽ vui chứ?

-Ừ, em sẽ rất, rất vui. -Lucy lạnh lùng, ánh mắt thậm chí còn không thèm nhìn anh.

Sting nhìn cô, như vậy có phải quá đáng lắm không? Anh định bước lên, bàn tay Lucy đã cản lại. Cô muốn Natsu tìm, và cô cũng mong Natsu hãy từ bỏ.

2 tay nắm chặt thành nắm đấm, cố gắng để hít thở, để cho không khí đi sâu vào trong tim. Chỉ cần anh lấy được nó trong bể nước, cô sẽ rất vui chứ? Nụ cười lại nở trên môi Natsu, sau đó, hơi thở của anh trở nên rất nhẹ. Như thế, hãy làm cho cô ấy vui.....

Dưới ánh nắng.

Trong hồ nước.

Natsu đang chìm trong làn nước lạnh ngắt.

Thân thể của anh bây giờ giống như ngọn cỏ đang bị mưa dày xéo. Anh cúi xuống, cố gắng tìm kiếm gì đó ở dưới nước, một chút một chút, anh tìm kiếm rất tỉ mỉ.

Nước... Rất lạnh, rất lạnh...

Natsu trước mắt đã không còn nhìn thấy gì, ánh nắng mờ ảo, làn nước cũng mờ ảo, khắp nơi là nước, khắp nơi lạnh lẽo. Anh chỉ dùng ngón tay mò tìm dưới đáy nước, mảnh ngọc nhỏ bé, mảy ỏ đâu, ra đây đi. Hơi thở anh khó nhọc, làn nước lạnh lẽo đang lấy dần đi chút hơi sức cuối cùng của anh.

Trong hồ nước, Natsu cuối cùng cũng đứng thẳng lên, anh vẫy tay, Lucy đi tới, đôi bàn tay run run, đôi mắt cay xè, đôi môi cắn đến mức muốn chảy máu.

Bàn tay Lucy giơ ra. Nhìn tay cô, anh sững người, ngẩng đầu lên, nụ cười yếu ớt nở trên môi anh. Sau đó, anh cũng giơ tay ra...

Hai bàn tay nắm lấy nhau...

Ngón tay tiếp xúc ngón tay...

Ngón tay anh lạnh buốt...

Ngón tay cô nóng hổi...

Ngay lúc đó, Natsu đột nhiên ngã xuống nước...

Lisanna hối hả chạy tới bên giường bệnh của Natsu, chỉ mấy ngày trước anh nằm đây, bây giờ anh cũng nằm đây.

Lisanna mắt nhắm nước chạy đi tìm Lucy. Lucy đang ngồi bên một cây hoa anh đào, lá rơi, hoa bay, cô ngồi đó, trong tay cầm chắc mảnh ngọc anh đã đưa. Thấy bóng lưng của cô, Lisanna liền đi tới.

-Này! Natsu tốt với cô như vậy, thay cô bỏ 20 vòng quanh làng, giúp anh viết bản xin lỗi, trời đang se lạnh cô cũng bắt anh ấy đi.....cô không biết là anh ấy đang bị bệnh à?

Anh ấy đang sốt cao, đủ sức làm chín trứng gà luôn đó! Tôi không cho anh ấy đi, nhưng anh ấy vẫn cứ đi, còn nói là sợ cô phải đợi, chưa đến lúc hẹn đã từ lâu rồi! Nói đi! Cô rốt cuộc đã làm gì hại anh ấy đến nông nỗi này!

Lisanna muốn đối diện với Lucy, xem mặt cô ta dày đến đâu, Natsu như vậy cô ta cũng chẳng thèm có mặt ở đó để trông thử những gì cô ta gây ra.

Khuôn mặt vẫn như vô cảm, Lucy chẳng nói lại với Lisanna.

-Cô... , tôi vì không muốn anh ấy như vậy nên mới cần rằng để anh ấy yêu cô, đến nơi này tôi cũng là vì anh ấy, hơn nữa cô... cô không phải...

-Lisanna, nếu được hãy dẫn Natsu về đi.-Vẫn khuôn mặt đó, Lucy cất tiếng nói.

-Cô gây cho anh ấy bao nhiêu rắc rối rồi bây giờ muốn cuộc sống của anh ấy trở lại quỹ đạo sao?

-Tôi xin cô đó, tôi biết tôi sai rồi, lẽ ra tôi không nên xuất hiện trước mặt Natsu lần thứ hai. Ngày mai là nhật thực, làm ơn hãy đưa anh ấy về lại thế giới thực.-Lucy quay sang nài nỉ Lisanna.

-Cô nghĩ anh ấy sẽ chịu nghe lời tôi sao? Chẳng lẽ cô không thể bỏ được lòng thù hận-Lisanna ngáp ngừng.

-Cái thứ cảm xúc đó tại sao lại có ở đây, ngay trái tim này. Tôi càng làm nhiều việc cho nó, thì chính bản thân tôi lại bị thương tổn càng nhiều, không những vậy, những người tôi yêu thương cũng vô tình vì tôi mà phải chịu đau khổ, tôi không muốn nữa, không muốn nó nữa.-Lucy lắc đầu.

-Vậy thì cô... hãy quay lại với Natsu đi-Miệng Lisanna cảm thấy đắng chát khi nói ra lời này.

Lúc trước cô là vì không muốn Natsu dây vào Lucy, thiết nghĩ mình cũng còn cơ hội làm lại với Natsu, nhưng xem ra cô đã lầm, pháp sư Zeref đã nói cho cô sự thật, và không chỉ Natsu biết bí mật của Lucy, Lisanna cô cũng biết nốt, Lucy trước đây không phải như vậy, hơn bao giờ hết, Lisanna lại cảm thấy thương hại cho Lucy.

-Tại sao chứ, từ khi gặp anh ấy đến giờ tôi đã làm gì cho anh ấy, tôi chưa bao giờ khiến anh ấy hạnh phúc, chưa bao giờ chịu đối xử dịu dàng với anh ấy, chưa bao giờ nói một lời yêu thương thật lòng, tôi toàn bắt anh ấy làm những thứ tôi thích, những thứ anh ấy muốn tôi cũng không quan tâm. Tôi là yêu quái, tôi tàn ác, lạnh lùng, nhẫn tâm, một thứ như tôi lại được anh ấy thích. Trái tim tôi cũng không chừa nổi một nửa cho anh. Vậy thì đâu là lí do chứ, Natsu chẳng lẽ cứ phải làm khổ mình như vậy sao?

Nước mắt cô đến đọng lại trên khóe mi cũng không có, thì lệ làm sao có thể rơi. Cô không thể rơi được một chút nước mắt, vì trái tim cô đã có quá nhiều thứ gai nhọn đâm qua.

-Tôi không biết, nhưng có lần Natsu đã nói với tôi điều này.

Lucy càng chăm chú vào Lisanna.

-Natsu nói rằng cô đã bảo anh ấy đợi cô, đợi cho đến khi cô bước chân vào cuộc đời anh ấy, đợi đến khi cô cứu anh ấy.

Chưa bao giờ đôi mắt nâu lại mở to như thế.

-Tôi đã nói vậy khi nào?

-Tôi không biết, nhưng anh ấy nói là đã lâu lắm rồi, vậy cô gặp anh ấy trước cả tôi sao, thật không thể tin được.-Lisanna nhìn Lucy, rồi cô quay lưng-Xem ra cô cũng không lạnh lẽo như tôi nghĩ, tôi nói cho cô lại lần cuối, đừng để anh ấy biến mất khỏi tầm tay.

Hoa anh đào rơi, dính trên mái tóc màu trắng tuyệt đẹp. Trăng sáng, bóng người cũng xa dần.

Nắng chiếu, ánh sáng dần dần biến mất, vào thời điểm này, một cô gái lưu luyến rời bỏ, để trở về với cuộc sống của mình, có gia đình, bạn bè, người thân, nhưng sao cảm giác vẫn thật trống rỗng... vì sau này sẽ không có anh.

Mà thôi, giống như Natsu, miễn người cô yêu được hạnh phúc, cô cũng cảm thấy vui rồi, cảm giác thanh thản tràn ngập, cô bước đi để lại nụ cười rạng rỡ.

Tạm biệt cô, Lisanna! Khi nhật thực dần che lấp bầu trời, cũng là lúc thứ ánh sáng tuyệt đẹp từ hang động tỏa ra, cô đi đây, đừng quên cô nhé, Natsu!

36. Chap 35: Vì Nước Mắt Không Màu

Vì nước mắt không màu nên chẳng mấy ai hiểu được niềm đau chứa bên trong nó.

Có thể anh sẽ không hiểu

Từ khi anh nói yêu em

Bầu trời của em ngàn vạn ngôi sao đều tỏa sáng...

Gần cả tháng nay rồi, Lucy chẳng thấy Natsu đâu cả, hỏi mọi người thì họ bảo rằng anh đi luyện tập để được mạnh hơn. Đồ ngốc ạ, anh có biết rằng nếu làm vậy anh sẽ gần kề với cái chết hơn không?

Cô còn phải tìm ra mảnh ngọc cuối cùng, khi Erza đưa cho cô mảnh thứ hai, có khi nào cô cũng giữ mảnh thứ ba không? Nếu vậy Lucy cô cũng sẵn sàng chuẩn bị tinh thần, Erza biết cô đang ở đâu, Erza sẽ quay lại đây bất kì lúc nào.

Quả đúng như Lucy nghĩ, Erza đang bày binh bố trận cho một trận chiến. Erza biết chắc rằng lần này đi, trận chiến có thể nổ ra rất lớn, vì vậy, Jellal cũng muốn đi theo cô, là vì anh sẽ chỉ huy cuộc chiến này đối phó với Sting, nếu Erza muốn một chọi một với Lucy, điều duy nhất anh có thể nhắm tới cô gái cứng đầu ấy là hãy cẩn thận.

Lucy lại ngồi một mình bên gốc cây hoa anh đào, Juvia bước nhẹ nhàng đến bên cạnh cô, khẽ đặt tay lên vai cô.

-Này Lucy.

-Ừ-Lucy đáp

-Cô rất thích Natsu, đúng không?- Juvia tiến lại gần, nhìn không chớp.

Lucy cứng đờ người

-Nói thật nhé, khoảng thời gian Natsu-san đối xử tốt với cô thật khiến Juvia ghen tị đó, ước gì Juvia cũng được Gray-sama chăm sóc như vậy.-Juvia không muốn bắt chuyện với Lucy chút nào, nhưng vì có người nhờ nên cô mới phải làm.-Vậy nên chắc là cô bây giờ rất thích rất thích anh ta, đúng không?

Lucy ngẩn người nhìn cô.

-Nói đi mà, nói đi.- Juvia hào hứng nói.- Tôi cũng muốn ném trái hương vị hạnh phúc đó ra sao

-Hạnh phúc?

Lucy nghe đến ngây dại. Cô nhẹ nhẹ cắn chặt môi, trong tim như bị một thứ gì đó rất mạnh đâm sâu vào một cái.

-Mà ánh mắt cô nhìn Natsu..." Juvia nghịch ngợm nghiêng đầu quan sát cô, vỗ tay cười lớn. -Đúng, đúng! Chính là biểu cảm thế này! ... Lucy, dạo này cậu rất hay thần thờ, thường ngồi đờ đẫn bất động không nhúc nhích gì cả, không biết là đang nghĩ ngợi những gì. Tớ nghĩ, có lẽ Natsu sợ cậu sẽ bơ vơ ngẩn như thế, mỗi lần cậu ấy trầm mặc xuất thần, tuy anh ta không nói cũng không quấy rầy cô, nhưng giống như người thấy một mùi vị đau khổ từ người anh ta toát ra ấy..."

-...- Tại sao trước giờ cô lại không hề để ý đến điều đó?

-Nhưng, mỗi khi Natsu nhìn cô thì lại khác. Nhân thần của anh ta vẫn rất dịu dàng, ừ, vô cùng dịu dàng, dịu dàng như thể cậu sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì chỉ để cho cậu vui vậy đó.

-Tôi..

-Ha ha, anh ta quá yêu cô rồi- Juvia dương dương đắc ý phác ra cử chỉ giống như "tôi biết ngay mà".

-...-

Lucy cúi đầu, gió thổi nhẹ, trái tim cô dường như cũng bị thổi đến lay động, một cảm giác chua xót cùng cực lấp đầy trí óc.

Nước hồ xanh trong và màu trời xanh trong liền lại thành một dải.

-Nhưng tại sao cô có vẻ không được vui nhỉ?-Juvia tò mò quan sát cô, nhíu mày.

-Cậu yêu Natsu, Natsu cũng yêu cậu, thế thì đáng lẽ cậu phải vui mới đúng chứ? Vì sao cậu vẫn hay đờ đẫn xuất thần thế?

-...- Lucy không biết nên nói thế nào.

-Tôi thấy cô cũng chẳng có tình cảm mạnh mẽ gì với Sting lắm đâu, thế mà Natsu cứ bảo rằng anh ta sẽ đứng ngoài âm thầm yêu cậu.

-...-

-À mà, anh ta kêu tớ dẫn cậu về đây, Natsu về rồi.-Juvia vội kéo tay Lucy đi.

-Đến rồi à, hôm nay anh về rồi, em không chào anh một tiếng sao?-Natsu nhìn thấy Lucy thì mỉm cười

-Anh muốn gì đây?-Lucy hồ hững nói.

-Một tháng không gặp em, ngay cả cái đầu và trái tim anh cũng nhớ em phát điên, nhưng vì nghĩ cho em nên anh mới đi đó, anh cũng mạnh lên nhiều lắm chứ bộ.

-Thế sao không đi luôn đi?- Làm sao cô có thể nói cô cũng nhớ anh rất nhiều, nhớ đến mức thấy ai cũng như thấy anh đang nói với mình cơ chứ.

-Anh làm cho em nhiều việc thế, có gì đến một lời nói thật lòng em cũng không thể nói ra.-Natsu nhăn mặt.

-Từ trước tới giờ tôi rất thật lòng-Lucy cứng giọng nói.

-Em nói dối, vậy thì, chẳng phải em muốn lợi dụng anh sao, muốn anh tìm ngọc Akuma cho em sao, em đừng nói là không cần nó nữa, nếu muốn anh sẽ rất nhanh tìm nó cho em, chỉ cần một tiếng “ừ” thôi.

Ôm cô, Natsu chậm chậm thoải mái dựa đầu vào vai cô. Mái tóc ngắn của cô thơm quá, cổ cũng thơm, người cô mềm mại mà thơm phức. Anh muốn mãi mãi được ôm cô như thế này, cho dù là đang mơ, anh mãi mãi cũng không muốn tỉnh dậy. Vậy mà, nỗi đau sâu sắc lại mơ hồ lướt qua trong đáy mắt anh.

Cô cảm thấy tim đau nhói đến không chịu nổi, cô đau đớn nghệt thở đến mức muốn chết ngay tức khắc nữa.

Màn cửa nhẹ bay bay... Đêm yên tĩnh. Nền gạch hoa lấp lánh ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn. Anh và cô ôm nhau. Giống như những đứa trẻ muốn được dựa dẫm ỷ lại, anh và cô ôm chặt lấy nhau. Thời gian biến thành lâu dài... Một thế kỷ có lẽ cũng chỉ như một chớp mắt mà thôi. Có phải ôm anh như thế này đã quá ích kỷ không?

Ầm...

Bên ngoài có tiếng động rất lớn. Thì ra thời điểm ấy đã đến. Mọi chuyện sẽ kết thúc ngay sau đó thôi.

Dân làng được di tản đi. Chỉ còn lại quân đội và yêu quái, Lucy cùng Natsu chạy ra ngoài. Erza đang đứng đó chờ cô.

-Lucy! -Sting đang chiến đấu với hơn 100 pháp sư tinh nhuệ, anh hết lớn.

-Erza, hãy cẩn thận-Jellal nói với Erza, cầu mong sau chuyện này, cô có thể hoàn thành được ước mơ của mình, sẽ không bị ràng buộc nữa, nụ cười cũng nhanh chóng xuất hiện trên gương mặt cô.

Natsu liền chạy đến.

-Không Erza, cô đã nhầm rồi, từ trước giờ...

Lucy kéo tay áo Natsu, phải, cô không muốn cho ai biết cả, đặc biệt là Erza.

-Đừng đánh nhau ở đây, hãy đến một nơi khác.-Lucy lên tiếng, cô không muốn ngôi làng bị phá hủy.

-Được thôi!-Erza cầm mũi giáo chìa xuống đất. Lập tức cô và tất cả mọi người đều được đến một nơi, là ngọn núi nơi Lucy bị phong ấn.

Chết thật, thân thể của Lucy thực chất vẫn nằm bên trong đó, nếu không may nó bị phá hủy thì sao Natsu có thể gặp lại cô 1000 năm sau chứ, anh nhất định phải bảo vệ nó.

Nghĩ đến đó, Natsu liền chạy bên trong hang động đó. Bất chợt, Lucy thấy một bóng người theo Natsu, cảm nhận được tà khí, là Minerva!!! Không lẽ cô...

Nghĩ đến đó, Lucy bỏ dở cuộc giao đấu, cô chạy theo Natsu. Cả Gray và Juvia đều không hiểu vì sao họ làm vậy, nhưng linh cảm mách bảo rằng có điều gì đó ẩn khúc, họ liền chạy theo Lucy và Natsu.

Và cùng lúc đó, hiện tượng nguyệt thực ban đêm cũng diễn ra.

{Mấy bạn đừng thắc mắc sao truyện này nhật thực và nguyệt thực xảy ra hai lần trong năm nha, vì ở thế giới hiện đại và quá khứ cách nhau ngàn năm rồi nên thời gian ko khớp nhau}

Hang động ấy là cánh cửa lưu thông giữa hiện thực và quá khứ, có điều không thể chắc rằng nó đưa ta đến thời điểm nào, không gian nào, tất cả chỉ là số mệnh.

Mỗi người được đưa đến từng khoảnh khắc khác nhau, dù tất cả chỉ xảy ra vài phút.

Lucy không biết mình đang ở đâu, trước mặt là ánh hoàng hôn đỏ rực, khoan đã, trời đang tối cơ mà, không lẽ, cô bị đưa đến thời điểm nào đó hay sao, phải rồi, là nguyệt thực. Dù cô không thật sự ở thời điểm đó nhưng cô cũng có thể chứng kiến nó, ít nhất là vậy.

Bỗng cô nghe có tiếng khóc lớn của một đứa trẻ nào đó, cô chạy.

Chỉ còn cách 50 mét, một cậu bé đang ở ngay trước mặt cô, toàn thân cậu bé lấm lem bùn đất, đang khóc nức nở trước đồng đỏ nát. Cha mẹ cậu chết rồi, chỉ còn cậu thoát chết và bơ vơ thôi sao?

Đó là Natsu?!!!

Trận lở núi đã cướp đi sinh mạng cha mẹ cậu, cậu không muốn sống nữa. Cậu vò đầu bứt tai.

-Cha ơi, mẹ ơi? Hãy ra đây với con đi, đừng làm con sợ, đừng bỏ con đi?

-Nếu trên đời này thật sự có những điều kì diệu, làm ơn hãy gửi một thiên thần tới để con không cô đơn.

Lucy chạy tới, chỉ còn một chút nữa thôi, cô sẽ đến được với Natsu.

-Natsu!!!

Natsu theo bản năng quay lại, điều cậu thấy là một nàng tiên được ánh sáng rực rỡ bao quanh, cô tỏa sáng, lấp lánh như một vì sao. Thật ư?

Thật ra, cô chỉ như một hình ảnh tồn tại trong thế giới này.

Nhưng rồi nguyệt thực cũng nhanh chóng qua đi, cô bị kéo lên trời, chỉ còn một chút nữa thôi, tại sao lại sớm chia cắt chúng tôi đến thế.

-Em đến từ tương lai, hãy chờ em, nhất định phải chờ em, em sẽ bước chân vào cuộc đời anh, em sẽ đến cứu anh.

Chỉ một câu nói đó đã khắc ghi vào tận xương tủy của cậu bé, cô biến mất trên không trung, cậu còn ngỡ, vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Lucy bị xoáy vào khoảng không giữa hiện thực và quá khứ. Thì ra là vậy, anh đã chờ cô lâu đến thế, vậy mà...

Xung quanh cô bây giờ chỉ còn một màu trắng xóa, có lẫn thêm chút ánh sáng xanh dị thường, rõ là rất đẹp nhưng làm sao để quay lại hiện thực đây, Natsu cần cô, đang rất cần cô.

Lucy nhắm mắt, có phải cô đã nhận ra quá muộn không?

Nhưng Lucy bỗng nghe được một âm thanh gì đó, cô mở mắt ra, nhìn xung quanh, âm thanh ấy lại phát ra. Nghe như tiếng gì đó, nó liên tục vang lên, trong như tiếng kêu. Cô nín thở lắng nghe.

Lucy đôi môi run run, dù cho âm thanh đó có méo mó như thế nào đi chăng nữa, nhưng cô nghe được cảm xúc của nó.

Trên đầu cô, thứ ánh sáng ấy đột nhiên rạn nứt, rồi vỡ vụn ra trong không khí, một khoảng không gian của vũ trụ dường như mở ra, những ngôi sao sáng lấp lánh xuất hiện, anh đã tới rồi, anh mang theo cả bầu trời tặng cho em.

-Lucy!!!

Đôi tay anh đan chéo đôi tay cô, cả hai như bị rơi xuống, mái tóc cô bay lùa xòa. Bỗng có thứ gì đó trong giống như thủy tinh vỡ cũng bay lên.

Nước mắt!!!

Nước mắt của cô bay như hạt kim cương đánh trên gương mặt anh. Lần đầu tiên, à không, phải nói là lần thứ hai, anh thấy cô khóc.

Lần đầu tiên nước mắt đau khổ dành cho Sting.

Lần thứ hai, nước mắt hạnh phúc dành cho anh.

-Xin lỗi, đã để anh phải đợi lâu đến vậy, em trở lại rồi.

Anh mang đến cho em cuộc sống lần nữa

Anh mang đến cho em tia nắng xuân

Anh mang cho em đôi cánh thiên sứ.

Mang cả cho em trái tim mặn nồng.

Màu đêm thâm trầm mỹ lệ. Ánh sao lành lạnh.

Natsu cúi người hôn Lucy, môi anh mang chút hơi lành lạnh, run rẩy, nhưng rất dịu dàng. Trong gió đêm, anh hôn cô, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ:

-Em có thể bắt đầu lại, được không?

Xem như đó chỉ là cơn ác mộng mà thôi. Tỉnh mộng rồi. Tất cả vẫn tốt đẹp như cũ.

Lucy quàng tay qua cổ anh, cô thẹn thùng gật đầu.

37. Chap 36: Trao Cho Anh Cả Mạng Sống

Natsu và Lucy đã trở về, Erza đã điên tiết lên vì nghĩ rằng cô đã tẩu thoát, thấy cô quay trở lại, Erza trong lòng mừng thầm vì khỏi vất vả tìm cô lần nữa.

Natsu vì phá hủy không gian kín giữa hiện tại và quá khứ nên anh đã kiệt sức, không chỉ có vậy, người anh còn nóng rực như bị lửa thiêu đốt, rất khó chịu.

Lucy nhìn anh đau lòng, hãy gắng gượng lên Natsu, chờ em thêm một chút nữa thôi, em sẽ giải thoát cho anh khỏi cơn đau đớn đó.

Lucy đứng đối diện trước mặt Erza, phải mau kết thúc trận chiến này thôi. Trận chiến lại diễn ra, nó kéo dài, mà Natsu thì gần như không thể trụ nổi nữa, anh sắp bị ngọn lửa thiêu đốt rồi.

Erza lấy từ trong lớp áo giáp mảnh ngọc cuối cùng, cô dùng đưa nó.

- Nếu đánh bại được ta thì người sẽ có được nó, quyết chiến đi.

Bắt buộc phải làm vậy sao, cô không muốn!

- Nếu cô không muốn thì để ta làm cho nhé.

Minerva từ đâu bay tới, cô vung móng vuốt sắc nhọn về phía Erza. Cô không kịp đề phòng

Bộ móng vuốt của cô không xuyên thủng qua lớp áo giáp của Erza, nhưng lại xuyên qua người của Lucy.

- Tại sao, lại đỡ giúp ta? - Erza kinh ngạc, máu của Lucy bắn vào mặt cô lúc nào không hay.

Rồi một thứ ánh sáng vàng hắt Minerva ra xa. Sting đứng từ xa, anh thở dốc, anh đã quá mất sức rồi, nhưng có mối thù anh phải trả, trả đủ với Minerva.

Minerva định bụng rằng tất cả mọi người đều đã kiệt sức rồi mới ra tay, nhưng cô lại quá nôn nóng. Sting đứng đối diện cô.

- Cô chẳng qua là có một kết giới phòng vệ cứng cáp, nhưng nếu tôi ở gần cô như thế này, cô chết chắc rồi.
- Sting cúi người xuống, liếc nhìn Minerva bằng ánh mắt sắc lẹm.
- Không, em chỉ vì muốn ở bên anh thôi-Minerva nài nỉ Sting, anh nắm được cái thóp của cô, hi vọng còn được anh tha cho cái mạng này.
- Quá trễ rồi, cô phải trả giá

Khi Erza vẫn còn ngơ ngác nhìn Lucy, máu từ bụng Lucy rỉ ra, chảy loang xuống đất, ướt đầm cả đám cỏ xanh. Lucy quay lại đối diện với Erza

- Tôi hỏi cô một chuyện, cô hận tôi vì đã cùng Sting giết chết chị cô?

Erza lấy lại vẻ mặt của mình.

- Đúng vậy, tôi muốn cô phải chết.
- Thật sao, vậy tôi có ý này hay hơn.

Erza nhìn Lucy, cô muốn giở trò gì?

- Tôi sẽ cho cô giết tôi, và cô cũng phải đưa tôi mảnh ngọc đó.

Erza vùng kiếm lên, cô dứt khoát.

- Người bị điên à? - Bàn tay cô run run, cô đang sợ hãi điều gì.

Lucy đi tới, cô cầm mũi kiếm của Erza, sau đó đâm sâu vào vết thương của mình. Lucy cắn răng. Không sao đâu, anh đã vì mình mà chịu đau khổ, thế này có là gì?

Lucy ngược đầu lên nhìn khuôn mặt không nói nên lời của Erza, rồi cô nhìn vào mảnh ngọc. Lucy đi tới, nhưng càng tới gần, mũi kiếm càng đâm sâu hơn.

Máu từ thanh kiếm chảy càng nhiều, nhưng tại sao Erza lại không thấy thỏa mãn chút nào. Lucy với tay chạm tới mảnh ngọc.

- C.. cho tô... tôi xin nh... é. - Cuối cùng Lucy cũng lấy được nó, cô lấy được rồi.
- Tôi hỏi lại, tại sao cô lại đỡ đòn giúp tôi chứ-Erza mắt không chớp nhìn Lucy.
- Vì nếu để em đau, chị thà chịu đau còn hơn.

Lucy mỉm cười, một nụ cười dịu dàng.

Mũi Erza bỗng chốc cay xè, khuôn mặt này đã lâu rồi cô không nhìn thấy, giọng nói này đã lâu cô không được nghe, cử chỉ này lâu rồi cô không còn được cảm nhận. Thế là sao chứ!!!

Lucy đi lạng khựng đến trước mặt Natsu. Cô nhanh chóng đặt nửa mảnh ngọc còn lại vào tim mình, thế rồi, vết nứt cuối cùng của nó cũng tan biến. Akuma đã được hồi nguyên. Vết thương trên bụng Lucy nhanh chóng liền lại, giống như thời gian bị quay ngược, cô lấy lại sức lực đi tới chỗ Natsu.

“Không, Erza, mày không thể để cô ta như vậy được, cô ta không đời nào, mày phải giết cô ta ngay khi còn có thể”

Nghĩ đến đó, bàn tay Erza run lấy bầy chìa kiếm về Lucy, cô sẽ kết liễu cô bằng cách moi tim cô ra, lấy lại viên ngọc.

Khi Erza chuẩn bị chạy tới, hai bàn tay giữ chặt cô lại.

- Nay, các người làm gì thế, mau thả tôi ra. - Erza giãy giụa

- Đủ rồi đó Erza. - Gray la lớn.

- Erza-san, xin chị hãy dừng lại đi, chúng ta đều đã sai hết rồi. - Juvia bật khóc.

Erza quay lại nhìn hai người họ.

- Sao cơ?

- Nếu chị giết chị ấy, chị sẽ hối hận suốt đời đấy, chị nghe cho rõ đây, chị ấy là Lucy, là Lucy của chúng ta, là người chị ruột thịt của chị, là người mà tất cả chúng ta yêu quý.

—

Sting ôm Lucy, anh ngồi đó, nước mắt rơi, tiếng gào thét, anh không thể làm Lucy quay trở lại, máu của cô ướt hai bàn tay anh.

Gray và Juvia đứng đằng sau, cả hai giương mắt nhìn, chẳng lẽ đây chính là khoảng khắc Lucy của họ chết hay sao?

Sting khựng lại, anh nhìn Lucy, rồi nhìn viên ngọc Akuma đang tỏa sáng. Lucy vẫn còn thở. Mặc dù hơi thở của cô ấy rất yếu ớt.

Ngọc Akuma có sức mạnh vô biên, nó có thể cứu cô không?

Sting đặt viên ngọc vào vết thương của cô, viên ngọc ấy dần chìm hẳn vào bên trong con người cô. Viên ngọc ấy tỏa sáng. Vết thương cũng liền lại.

Sting căng mắt nhìn, ngọc Akuma không phải ai cũng có thể tương thích với nó, nếu không hợp nhau, nó sẽ phá hủy cả cơ thể người đó, nhưng may mắn thay, cô được Akuma chấp nhận.

Nhưng Akuma có cả tà khí lẫn linh khí, nếu anh làm chuyện này đồng nghĩa với việc Lucy sẽ trở thành nửa người nửa yêu. Một pháp sư như cô thật khó chấp nhận điều nhục nhã đó, nhưng anh yêu cô và anh muốn cô được sống.

Ngay sau đó, Lucy tỉnh lại, cô mơ màng hỏi.

- Tôi là ai?

—

Juvia không thể kìm được nước mắt khi nói ra sự thật đó, vậy là trước tới giờ, mọi người đều hiểu lầm.

Lucy không muốn cho mọi người biết sự thật cũng là vì cô ấy không muốn mọi người càng thêm khinh bỉ pháp sư, cô muốn giữ thanh danh của mình. Nên nguyện làm yêu quái ngay từ đầu.

Lucy vì hận Sting tại sao lại làm cô trở thành bộ dạng này, thà để cô chết đi với tư cách một pháp sư còn sướng hơn. Nhưng bây giờ cô biết ơn anh, cảm ơn anh vì như vậy, cô mới có thể gặp Natsu, để anh ấy lại cứu chữa cho một thiên thần gãy cánh như cô.

Vậy cũng chứng minh được tại sao Lucy có thể dùng cung tên phá vỡ kết giới của Minerva, là vì cô cũng còn năng lực pháp sư trong người.

Chỉ nghĩ đến những gì Lucy đã phải chịu đựng đến bây giờ, không ai trong số họ cảm được nước mắt.

Lucy ngồi cạnh Natsu, sau khi cô đã hồi phục được vết thương, cô lấy viên ngọc ra, ngay lập tức, bàn tay Erza nắm lại.

- Chị đúng là đồ ngốc, sao lại không nói sớm.

Lucy cười nhẹ. Cô tiếp tục công việc của mình.

- Chẳng lẽ chị không muốn ở bên em sao.

- Muốn chứ, nhưng vì... em biết rồi đó. - Lucy lại cười nhẹ

Cô đưa ngọc tới trước ngực Natsu.

- Dừng lại đi, không có thứ này chị sẽ chết đó, mới nhận ra nhau không được bao lâu mà chị lại muốn rời bỏ em nữa hay sao? - Erza nước mắt chảy ra.

- Chị phải cứu Natsu.

- Dừng mà. - Erza nài nỉ.

- Chị nợ anh ấy quá nhiều rồi, bây giờ không trả thì đợi đến khi nào? Chị được như bây giờ là nhờ anh ấy, chị trở lại cuộc sống này cũng là nhờ anh ấy. - Hai bàn tay lạnh buốt nắm lấy nhau.

Chị phải cứu người chị yêu, cần gì được khi trái tim đã quyết. Chỉ biết ngậm ngùi buông bỏ bàn tay.

Akuma dần dần được hòa quyện vào với thân thể Natsu.

“Yên tâm đi, anh sẽ không trở thành bán nhân bán yêu như em đâu, vì em tin sức mạnh thanh tẩy của anh và của em sẽ cùng nhau triệt tiêu nó. Rồi khi thứ sức mạnh tà khí đó không còn, Akuma sẽ chuyển sang một dạng mới, nó sẽ theo dòng máu chảy khắp cơ thể anh, anh sẽ không lo bị lấy đi nguồn sống của mình như em.”

“Em làm được rồi nhé, em cứu anh được rồi, chắc đây cũng là thứ cuối cùng em làm cho anh, sống tốt nhé, yêu anh nhiều lắm!”

- Hơ. - Natsu mơ màng tỉnh lại, anh đang ở trong phòng, ngay chính căn phòng của anh

Natsu bật dậy, mọi người, Gray, Juvia, Erza đều đang nhìn anh.

Vậy mà anh vẫn mong Lucy sẽ là người anh nhìn thấy đầu tiên khi tỉnh dậy.

- May quá, cậu tỉnh rồi. - Mọi người đều mừng rỡ.

- Lucy đâu?

Sự im lặng bao trùm.

- Cô ấy đưa cho cậu cái này. - Gray ngập ngừng lấy ra một bức thư.

Natsu nhăn mặt nhìn nó, nhưng rồi anh nhanh chóng đọc.

“Chúng ta kết thúc tại đây nhé, đừng hỏi em lí do tại sao, nếu anh có thắc mắc thì câu trả lời của em rằng: em đã tìm được hết viên ngọc rồi, em chỉ muốn lợi dụng anh, anh quên rồi hả? Em ”thích” như vậy đấy”

Không, nói dối, cô lại nói dối anh, không đời nào cô lại rời bỏ anh, anh không tin những cảm xúc của cô là giả, không tin những giọt nước mắt ấy cũng là giả. Natsu chạy đi bất chấp sự can ngăn của mọi người.

Chỉ một câu em “thích” mà có thể kết thúc được sao? Cô rút cuộc lại muốn chạy trốn anh vì điều gì.

Cơn mơ màng, mùi hương theo làn gió cuốn em đi, kề bên vai ai từng đêm.

Mang em về, liệu rằng em còn nhớ tiếng yêu không, ở đây ngay phía sau này.

Đừng khiến đôi môi dịu êm phải chịu ngàn giọt nước mắt đắng cay.

Hạt mưa rơi, tình chơi vơi, giấc mơ này biết đi về đâu.

Nhớ khi xưa anh viết bây giờ phải đặt dấu chấm hết thôi

Anh xin một điều ước cho em bình yên vững bước chân

Cánh hoa úa tàn, bước chân khép màn, bóng ai xa ngút ngàn, nước mắt rơi ướt tràn.

Sầu làn mi khép tình buồn nay em biết đi về chốn đâu, khuôn mặt đáng thương.

Tầm thân héo mòn, nỗi đau có còn, đắng cay em đã chọn, chính em đã chọn.

Rời làn hơi ấm, tình này không thấm biết ai còn nhớ ai, khuôn mặt đáng thương, cánh hoa úa tàn.

Ngày đó, ánh mắt ấy sẽ mãi mãi không bên em nữa đâu
Làn gió, ánh mắt ấy sẽ mãi mãi không bên em gửi trao
Lời đó, ánh mắt ấy sẽ mãi mãi không bên em nữa đâu
Ở đó, chắc có nhớ có khóc vẫn vương vì ai.

(Khuôn mặt đáng thương — Sơn Tùng M-TP)

The End

{ Lu đi xa quá, lu đi xa Nat quá

Có biết không nơi đây Nat vẫn đứng đợi Lu về }

{ Sad Ending chịu không mấy chế :)) }

38. Chap 37: Anh Sẽ Đợi, Mãi Đợi, Cho Dù Đến 1000 Năm Sau (kết)

Chữ “The End” chap trước là troll =))) Chap này mới End thật này :v

—
Đã một tuần trôi qua kể từ khi ấy, Natsu chẳng ăn, chẳng uống gì cả, nhưng anh không hề thấy đói, thấy khát. Tại sao lại như vậy?

Những người khác nhìn Natsu như vậy mà đau lòng, chiều nào anh cũng đi vào rừng ngắm hoa anh đào, chưa được ngắm mà hoa đã rụng hết rồi.

Hôm nay anh đã mơ. Mơ một giấc mơ lạ kì. Anh bước chân vào một vườn hoa.

Đập vào mắt anh, là người con gái anh đã không nhìn thấy suốt cả một tuần như 10 thế kỉ vậy. Người con gái ấy mà anh yêu đến điên dại, kết thúc rồi cứ gì lại xuất hiện trước mặt anh. Anh muốn ôm chặt lấy cô, nhưng có khoảng cách vô hình nào đó, cứ chạy rồi lại càng xa

Anh giận, rất giận cô! Vì cái kiểu vô lý của cô làm cho anh đau lòng, làm anh như muốn tan biến khỏi thế gian này.

- Natsu! - Lucy quay đầu nhìn anh. - Em đến đây gặp anh không lẽ anh không vui

- Sau một tuần biến mất với cái lí do đó thì đến gặp anh làm gì? - Natsu bàn tay nắm chặt.

- Thích thì gặp.

- Em... làm ơn đừng nói với cái giọng đó

- Quen rồi, không bỏ được, à mà kết thúc rồi, em chẳng còn là gì của anh nữa đâu, đừng bận tâm đến em như thế ,em chỉ gặp, và anh cứ việc mắng nếu anh muốn, nhưng đừng bỏ đi...

- Em vừa phải thôi.

- À anh

- Sao?

- Mình kết thúc rồi đấy!

Anh cảm thấy tổn thương lòng tự trọng, anh quay lưng, không muốn nhìn cô nữa. Nhưng sao có gì đó vương vấn và ghen lại ở tim...“mình kết thúc rồi đấy” ...văng vẳng bên tai...

Ngày thứ hai...

Anh lại mơ gặp cô, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào anh vẫn mơ được gặp cô. Chỉ có thể đứng nhìn, cảm giác của anh như biến mất trong không gian đẹp đẽ đó

- Hình như mấy ngày nay anh không ăn, không uống gì cả? - Lucy mỉm cười nói

Anh bất ngờ.

- Quan tâm làm gì?

- Vì em thấy sắc mặt anh xanh xao kìa, nhớ phải ăn đấy nhé

- Tại sao em lại như thế... rốt cuộc em muốn gì.

- Mình kết thúc rồi đấy!

Cũng là câu nói đó.

Ngày thứ 3...

- Sao em cứ xuất hiện ở đây

- Gray và Juvia, cả Erza nữa, họ khỏe không?

- Liên quan đến em?

- Em có hỏi anh đâu chứ, anh ghen à?

Xin em, nếu còn chút lương tâm thì hãy quay về, còn không đừng bao giờ dày vò anh thế này nữa.

- Không muốn

- Em..

- Mình kết thúc rồi đấy!

Lại kết thúc bằng câu nói đó...

Ngày thứ 4

- Anh đã ăn rồi, mọi người đều mạnh khỏe khi không có em.

- Đấy, phải như lúc trước anh đều nghe lời em như vậy thì hay lắm, trời bắt đầu chuyển thu rồi, anh cũng mau mặc thêm áo đi kẻo lạnh

- Ừ

- Anh quan tâm mọi người nhiều hơn đi nhé.

- Ừ.

- Mình kết thúc rồi đấy!

- Ừ

Hôm nay anh không mắng em... anh không phản ứng... vì cổ họng anh nghẹn ứ chẳng nói được...

Ngày thứ 5

- Đã làm theo lời em dặn chưa?

- Rồi

- Anh ngoan một cách bất ngờ đấy.

- Mình kết thúc rồi em nhỉ?

- Ừ, mình kết thúc rồi.

Em ác lắm... anh không muốn nghe giọng nói đó của em... anh không muốn nhìn thấy em... nhưng anh không ngăn mình mơ, anh không ngăn mình nhớ đến em được... tim anh cũng không nghe lời anh...

Ngày thứ 6

- Anh có muốn ăn thử món ăn em nấu hay không?
- Thôi thôi, chắc dở tệ chứ gì?
- Hì hì, có nấu được anh cũng không ăn được.
- Em làm ơn buông tha anh đi, em nói muốn dứt khoát thì anh cũng đã cố, chỉ cần em muốn, em thấy vui và thoải mái, nhưng như thế này...
- Mình kết thúc rồi đây!

Ngày thứ 7

Anh quyết định không ngủ nữa, anh không cho phép mình mơ, vì nếu mơ sẽ rất đau lòng.

Vì có gì lại rời bỏ anh như vậy, chẳng phải cô đã từng hứa sẽ không rời xa anh hay sao?

Anh nắm bàn tay vào tường thật mạnh, bức tường bị thủng một lỗ to tướng. Anh nhìn lại bàn tay mình. Sao anh lại trở nên mạnh như thế này. Còn có cả vết trầy xước, máu đang chảy ra.

Nhưng điều mà Natsu không ngờ tới, những giọt máu đột nhiên như bị hút lại vết thương, miệng vết thương khép lại. Cái quái gì thế này?

Một dòng suy nghĩ chợt bén qua đầu anh, anh vội chạy đi.

Anh chạy vào phòng Gray, lôi cổ Gray ra.

- Nói đi, tại sao Lucy lại rời bỏ tôi, có phải các người đang giấu điều gì không?

Juvia chạy ra thấy cảnh tượng này liền vội ngăn lại.

- Natsu-san, cậu bình tĩnh đi.
  - Mau nói đi! - Natsu túm lấy cổ áo Gray. Bàn tay anh nổi gân, nhất định là có chuyện, anh cần phải biết.
- Gray nắm tay Natsu ra, nắm cho Natsu một phát thật mạnh, Natsu bị đánh đến nỗi chảy cả máu miệng, nhưng mà...

- Các người nhìn đi, có phải máu của tôi đang tự động quay trở về thân thể tôi không?

Natsu đỏ khốc đỏ cười nhìn Gray và Juvia.

- Tại sao tôi lại thành ra thế này, còn Lucy, cô ấy bây giờ ra sao?

Natsu nhìn họ cầu khẩn, mong họ cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

- Natsu-san, nếu anh cứ như thế này, chị Lucy sẽ buồn lắm đó. - Juvia không kìm được bưng mặt khóc.
- Chúng tôi cũng không biết hiện giờ chị ấy đang ở đâu. Nhưng có một điều chị ấy nói phải giấu anh đến cùng. - Gray ngẩng mặt nói.

Natsu gần như nín thở.

- Lucy đã cho anh viên ngọc Akuma.

Lời nói Gray như một cái búa giáng thẳng vào đầu Natsu.

- Gì cơ?
- Chị ấy đã cho anh cả mạng sống của mình, làm ơn đừng nhu nhược như thế. - Gray hét vào mặt Natsu.
- Không, tôi không cần, mau lấy nó ra đi, có chết tôi cũng không cần nó, các người sao không ai ngăn cô ấy lại. Mau lấy nó ra, trả cho Lucy. - Natsu như thằng điên đau đớn hét lên.
- Cậu có muốn cũng không được, ngọc Akuma không còn ở dạng tinh thể nữa, nó đã hòa quyện vào trong thân thể cậu, nhờ sức mạnh thanh tẩy nên cậu sẽ không trở thành yêu quái đâu, đừng lo. - Juvia nói.

- Lucy đang ở đâu?

Gray và Juvia lắc đầu.

Natsu chạy đi, anh chạy không biết đâu là điểm dừng, chỉ cần tìm thấy cô thôi.

Ở nơi đó, có một người con gái thanh thần tựa người vào gốc cây. Mùa thu, đến cả chiếc lá cuối cùng cũng đã rụng xuống. Cô cũng đến giới hạn của bản thân mất rồi.

Coi như đêm nay là đêm sao đẹp nhất cô từng thấy. Thật đáng tiếc vì ngày cuối cùng, cô vẫn không được nhìn thấy anh. Mà thôi, như vậy cũng tốt.

- Lucy!!! - Âm thanh vang lên khuấy động sự yên tĩnh.

Chết thật, cô đáng lẽ không nên đến nơi này. Giờ đây đến cử động cô cũng khó mà làm được, nói chi là chạy đi.

Natsu nhìn cô, hai ánh mắt u buồn nhìn nhau.

- Gray sama, anh có biết không? - Juvia ngồi trước thềm nhà.

Gray đứng lặng nặng nề dựa vào chiếc cột.

- Juvia cảm thấy mình thật ngu ngốc.

- ...

- Chị ấy đã ở bên chúng ta lâu rồi, vậy mà...

- ...

- Khoảng thời gian này sao thật quá ngắn ngủi, Juvia ước gì được quay lại như lúc trước.

- ...

- Cả bốn chúng ta, cùng nhau chơi đùa thật vui vẻ

- ...

Nước mắt rơi... nhưng biết làm sao cho thôi.

Có một cô gái đang ngắm trăng, ánh trăng tựa như ánh mắt của chị, bây giờ chị có còn không?

- Erza - Lucy từ sau lưng Erza bước tới.

- Chị... - giọt lệ kìm nén bấy lâu lại rơi trên khuôn mặt mỹ lệ.

- Xin lỗi vì đã khiến em và mọi người phải chịu nhiều đau đớn.

- Không... không đâu. - Erza bước tới, bàn tay vươn ra. Nhưng Lucy giống như một thứ hào quang trước mặt, có với cũng chẳng chạm tới.

- Đừng buồn, có những người luôn quan tâm yêu thương em. Đừng chỉ mãi giữ tình yêu, san sẻ nó đi, rồi em sẽ hạnh phúc. - Lucy mỉm cười.

Rồi ánh sáng ấy biến mất, đau đớn như vỡ ra như giọt nước. Erza ngồi sụp xuống. Cô ngăn không cho mình bật ra tiếng khóc.

Bàn tay ấy đặt lên vai Erza. Là anh!!! Anh vẫn ở bên mình. Phải, hãy vui lên, thoát ra khỏi những nỗi đau.

Những hạnh phúc luôn hiện hữu thì cô vô tình, quá chú tâm đi tìm những thứ đã mất. Xin lỗi, cô sẽ không như vậy nữa đâu!

Vòng đôi tay ấm áp qua cơ thể lạnh lẽo, bầu chặt bàn tay vào chiếc áo đã sờn. Natsu ngồi xuống gốc cây cùng với cô.

- Em có biết làm thế này càng tâm trí anh bị dày vò hơn không?

Lucy nhắm mắt, lắng sang chuyện khác.

- Natsu, anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?

- Nhớ chứ, cuộc đời anh vốn là một đường thẳng, vì gặp em mà rẽ ngang, khoảnh khắc đó không bao giờ anh quên.

- Nếu như em biết trước em sẽ yêu anh như thế này, em đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Có một người con trai đứng đằng xa, người con gái anh yêu bây giờ không còn yêu anh nữa, cô chỉ là bị ám ảnh quá khứ của anh, anh chưa một lần làm cô cười. Nhưng Natsu đã làm nhiều hơn thế, tình muốn náu cũng theo gió mà bay. Thôi thì đành đứng giấu nước mắt vào tim, nhìn cô lần cuối.

Natsu ôm Lucy chặt hơn như không muốn cô rời xa thêm lần nào nữa.

- Em không được phép rời xa anh nữa.

- Em chỉ ngủ thôi mà.

Một giấc ngủ dài vô tận!

- Anh có thể thấy cả bầu trời sao trong đôi mắt em. Chính đôi mắt ấy đã lấy đi trái tim anh và đã sưởi ấm trái tim lạnh giá cô đơn của anh. Em đến dịu dàng như cơn mưa mùa hạ làm mát lạnh tâm hồn anh bằng một tình yêu bình dị và thủy chung. Cuối cùng anh đã có thể ôm em trong vòng tay, hai trái tim đã cùng chung nhịp đập. Hãy tin rằng anh chẳng bao giờ đổi thay dù cho phải chờ đợi cả nghìn năm.

Lucy mỉm cười, nụ cười cuối cùng cô dành cho anh.

Natsu nhẹ nhàng hôn lên vầng trán, hôn lên sống mũi, rồi hôn lên đôi môi ngọt ngào ấy.

Lucy tựa đầu vào bờ vai anh, rồi cô sẽ tan biến thành gió, hay là trở thành một vì sao?

Bỗng một thứ gì đó trong suốt như pha lê, rơi xuống, nước mắt cô hòa với nước mắt của anh, ướt tràn khuôn mặt.

Giọt nước mắt của thiên thần lặng lẽ rơi.

Châu báu ngọc ngà không thể đổi thế

Đến nữ thần cũng chẳng thể hiểu.

Vì sao... trái tim lại quá yếu mềm

—

Hai năm sau.

Một buổi sớm mùa xuân.

Trong không khí tràn ngập hương hoa thơm ngát, cỏ trên đất xanh mướt, hồ nước gợn sóng lăn tăn, những giọt nước trong suốt, tiếng nhạc trong trẻo đẹp đẽ, cây hoa anh đào ấy nở rộ.

- Có thiên thần trên đời không? - Giọng một đứa trẻ hồ hởi nói.

- Đương nhiên rồi? - Một chàng trai cười đáp.

- Chúng như thế nào?

- Thiên thần đều thích mỉm cười, và chúng thích mặc y phục màu trắng. Con cũng là thiên thần đấy.

- Thế ạ, ôi thích quá? Đứa trẻ vui vẻ reo mừng.

- Chưa ăn gì đã chạy ra đây rồi, thiên thần của mẹ.

Natsu cùng đứa trẻ nhìn người phụ nữ đang đi đến. Natsu nhìn cô mỉm cười. Đứa trẻ ấy chạy đến bên cô.

- Xin lỗi cậu nhé. - Erza mỉm cười.

- Không sao đâu.

- Natsu, chú mỗi ngày đều ở đây. - Con của Erza lên tiếng.

- Cậu vẫn đợi sao? - Erza nhìn Natsu.

- Đợi gì vậy ạ? - Đứa trẻ ngắc đầu hỏi.

- Đợi một thiên thần.

Đứa trẻ nhìn Natsu vẽ ngưỡng mộ lắm, nó cũng muốn chờ cùng Natsu. Nhưng lại bị mama Erza dắt về rồi.

Natsu lại ngồi tựa vào cây hoa anh đào. Anh thả hồn vào những cơn gió, lại chờ đợi.

Bầu trời xanh trong có những đám mây nhẹ nhàng trôi.

Anh đột nhiên ngẩng người, trong tai như có cái gì đó đang chạy rần rật, chậm chậm, anh ngắc đầu nhìn về phía đối diện hồ nước đang phun lên những tia nước mát lạnh. Một tia nắng đột nhiên khiến anh chói cả mắt, gió thổi mái tóc của anh bay nhẹ nhàng, những bụi nước từ hồ bắn lên cao.

Anh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong ánh nắng sáng rực nhìn thấy trên thảm cỏ đối diện hồ nước, một thiên thần đang bước tới.

Anh lặng lẽ ngắm cô gái phía đối diện hồ nước, hơi thở của anh bỗng nhiên trở nên rất nhẹ, người anh chờ đợi là cô.

Trong không trung như vang đến tiếng nhạc nhẹ nhàng.

Chậm chậm...

Trong bụi nước trong suốt vui tươi, hồ nước đang ngân lên một bài hát giai điệu thật đẹp

Bụi nước trong suốt bay lượn, hồ nước tĩnh lặng. Trên bầu trời trong xanh, những đám mây dịu dàng nhẹ nhàng xuyên qua ánh nắng, nét dịu dàng của ánh nắng giống như gương mặt tươi cười dịu dàng mà mãi mãi không thể quên được.

Hơi thở biến thành trong suốt mà lóng lánh, sau đó, nụ cười trong hương hoa thơm mùa xuân lặng lẽ nở. Anh và cô ngẩng người nhìn nhau, giữa hai người, một cầu vồng tuyệt đẹp lặng lẽ tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời vàng rực rỡ.

...

Em sẽ biến thành thiên thần

Dang rộng tay biến thành đôi cánh che chở cho anh

Anh phải tin rằng

Tin rằng chúng mình sẽ như câu chuyện cổ tích

Vui vẻ và hạnh phúc bên nhau...

...

Cùng viết nên kết cục tốt đẹp của chúng mình...

-The End-

39. Ngoại Truyện: Không Được Để Người Con Gái Mình Yêu Rơi Lệ (gruvia)

- Suốt mấy ngày nay Juvia cứ ra ngoài ấy nhỉ? Không biết là đi đâu? - Lucy tò mò hỏi.

Gray đang luyện tập kiếm đạo, từng giọt mồ hôi không ngừng rơi, trông anh thật nam tính.

- Tôi cũng không biết nữa.

- Cậu thật vô tâm. - Lucy chán nản nói.

Gray nhìn Lucy.

- Chẳng phải chị cũng vậy hay sao, suốt ngày bắt nạt Natsu.

- Đây thì trả treo. - Lucy vớ lấy cái thùng gần đó phang thẳng vào mặt Gray.

- Chị làm gì thế hả, Lucy dịu dàng lúc trước đã biến đi đâu rồi. - Gray thật không thể tin nổi

Khuôn mặt chần tỉnh xuất hiện.

- Cái gì, từ lúc nào mà cậu như vậy hả?

Natsu nghe thấy có tiếng cãi nhau liền chạy ra

- Có chuyện gì thế? - Nhìn biểu cảm của Lucy, anh mặc dù vẫn chưa nghe rõ ngọn nguồn nhưng liền chạy tới.

- Đây Gray, lần sau đừng như vậy nữa nghe chưa. - Natsu quay sang Lucy-Em à, có gì từ từ bình tĩnh lại.

Lucy hứ một tiếng rồi bỏ đi.

Chỉ chờ tới đó, Natsu vỗ vỗ vai Gray.

Gray liền hất tay Natsu ra, nhìn anh trừng trừng.

“Tại cậu cả đấy, chiều quá lại thành ra vậy” - Ý Gray là thế.

Nhưng không phải lời Lucy nói không đúng, suốt mấy ngày nay Juvia không xúm xít bên anh nữa, cô cứ bỏ ra ngoài. Lucy và Natsu khuyên anh nên cưới cô ấy luôn đi, người đáng yêu lại tốt, coi chừng có người dành mắt thì khổ.

Giờ anh thấy hơi lo rồi đấy.

Anh liền đi ra khỏi nhà cho khuây khỏa tâm hồn, nhưng đi đến đâu cũng nghe nhiều lời bàn tán to nhỏ.

- Đây, cái cô Juvia suốt ngày dính lấy Gray ấy, nhưng hôm qua tôi mới thấy, cô ta đi cùng gã đàn ông khác.

- Tôi thấy cô ấy cũng đi cùng với một anh chàng nhìn đẹp mã phết.

- Tôi nữa, tôi cũng thấy.

Những lời nói vô tình lọt vào tai Gray, mặc dù ngoài miệng nói không quan tâm. Nhưng trong lòng anh như bị ngàn cân tạ đè. Chẳng lẽ Juvia không còn thích anh nữa sao?

Juvia lén lút bước vào sân nhà. Một giọng nói làm cô giật mình.

- Đi đâu đấy? - Tất nhiên là anh Gray rồi.

- Juvia... có công chuyện ấy mà. - Juvia ngập ngừng nói.

- Vậy hả, sao không đi luôn đi về đây làm gì? - Gray lạnh lùng nói.

- Gray-sama anh nói thế là sao? - Juvia không hiểu.

- Đừng có giả ngây, không phải suốt mấy ngày nay cô ve vãn cùng với những thằng khác sao?-Rõ ràng là Gray đang ghen.

- Không có đâu mà. - Juvia thanh minh.

- Cô đừng tưởng chuyện cô làm chỉ có trời biết đất biết, mọi người ai ai cũng nói hết, còn suốt ngày nhõng nhẽo với tôi, tôi chán lắm rồi.

- Gray-sama, sao anh...? - Juvia không thể tin những lời nói vừa rồi lại thốt ra từ miệng Gray, mặc dù biết anh lạnh lùng và nghiêm khắc, nhưng thế này thì rất quá đáng.

- Xin anh hãy tin tưởng Juvia.

- Vậy giải thích đi.

- Juvia không thể nói được.

Gray còn không thèm nhìn mặt cô.

- Thế thì cô không cần ở đây nữa đâu, tôi không cần một người đem lại tiếng xấu cho tôi.

Juvia run rẩy, cô lùi bước, rồi quay mặt chạy đi, cô khóc, vì sao Gray không tin tưởng cô.

- Gray!!! Cậu đúng là cái đồ đàn ông không đáng một xu. - Lucy và Natsu thật cảm thấy Gray nóng giận vô lí.

- Tôi làm gì sai sao? - Gray đang trong lúc bực mình, lại bị hai người đó chỉ trích.

- Cậu yêu Juvia sao lại không nói, cô ấy chờ đợi cậu lâu như vậy rồi, cậu không nắm bắt lấy còn hỏi vì sao thế này thế nọ. - Lucy nhìn Gray

- Tôi không cần biết lí do, nhưng một thằng con trai làm người mình yêu khóc là lỗi của con trai. - Natsu nhìn Gray nói, vâng đây cũng chính là phương châm của anh.

Đúng lúc đó, có ba người đàn ông tới tìm gặp Juvia.

- Xin hỏi, cô Juvia có nhà không. - Cả ba người đều lên tiếng.

- Các người là ai?

- Cô Juvia có nhờ tôi chỉ dạy cô ấy nấu ăn, chắc có vẻ như cô ấy sắp chuẩn bị tiệc lớn đấy.

- Juvia đặt pháo hoa ở cửa hàng của tôi, nhưng sao hôm nay cô ấy vẫn chưa tới lấy, nên tôi đem đến đây.

- Cô ấy nói tối nay tổ chức sinh nhật cho Gray-sama nên thuê tôi chuẩn bị mấy câu đối hay cho cô ấy.

Hôm nay là sinh nhật Gray!!!

Không để hai người kia la lên tiếng nào, Gray đã vội chạy đi.

“Xin lỗi Juvia, anh không biết mọi chuyện là như vậy, chỉ vì cái tính lạnh lùng và không chịu nghe người khác giải thích. Anh đúng là thằng con trai tồi tệ, đã không tin tưởng vào tình yêu của em, chờ anh tới Juvia anh nhất định sẽ kéo em về và hôn em thật sâu!”

40. Ngoại Truyện: Mảnh Tình Bé Bỏ (Jerza)

Nhớ lúc anh và Erza gặp nhau thật là không thể nào quên. Hồi đó còn bé, ngây ngô chẳng hiểu gì sất. Cứ choang nhau như thế muốn cho nhau vỡ đầu. Còn bây giờ thì khác rồi, họ đã cưới và có con gái nhỏ hai tuổi. Mặc dù được phong lên tước hoàng hậu nhưng Erza vẫn muốn duy trì cái chức vụ pháp sư cao cả đó, cứu dân cứu quốc.

Mỗi lần nhắc đến kỉ niệm của họ là ai nấy đều lăn ra cười. Để tác giả kể cho nghe nhé.

Erza từ một ngôi làng nhỏ lên kinh thành theo sư phụ Igneel học tập và rèn luyện.

Bấy giờ cô đâu có quen huộc với nơi này, nên như nhà quê mới lên thành thị, đụng đầu cứ lớ ngớ.

Một hôm, cô bé đang đi mua đồ ăn hộ sư phụ. Cô liền thấy người đi đường xếp thành hai hàng, cuối gập đầu như sợ cái gì đó.

- Một cái kiệu. - Đó là lần đầu tiên Erza nhìn thấy một cái kiệu đẹp như vậy, cô bé thốt lên.

Cái kiệu này đi tới một quán ăn. Một cậu bé cỡ chục tuổi Erza bước từ bên trong bước ra.

Cậu ta trong có vẻ kênh kiệu, nhưng lại là một cậu bé dễ thương. Erza chắc chắn rằng khi lớn lên cậu sẽ trở thành một mỹ nam khiến bao cô gái phải điêu đứng.

À mà đó là quán ăn của một người bạn của sư phụ Erza, cô bé cũng định ghé qua đó mua đồ ăn về cho sư phụ.

Cô bước vào, thấy bộ dạng hần ta đang kênh kiệu gọi món. Chắc hẳn cậu phải là cậu ấm con nhà giàu rồi.

Erza bình thản bước vào bên trong, hần ta liền đập đôi đũa xuống bàn.

- Mùi vị gì thế này, ta có phải là heo đâu.

Thấy hành động của hần ta quá xúc phạm, chủ quán lại chẳng dám nói gì, Erza đi tới.

- Này, thằng kia, đã không ăn thì thôi chứ đừng có ở đây làm loạn nhá.

- Cái gì, mày là ai? - Jellal nhìn Erza.

- Bà là ai không cần biết, cái đồ ăn sung sướng nhờ cha mẹ mà làm vênh thì chỉ có đáng vứt đi thôi. - Erza không ngại chửi thẳng vào mặt Jellal.

- Chưa ai dám nói với ta như vậy hết. - Jellal lúc đó cũng chỉ là một thiếu chủ được nuông chiều quá mức thôi

- Láo này. - Erza không ngại xô ngã cậu, thật ra cô rất nóng tính.

Cả binh lính há hốc mồm, nhưng chẳng ai chạy lại can ngăn, vì họ đều muốn có cảnh hay để xem tiếp

- Trời ơi, con này nó ăn gì mà khỏe như voi ấy. - Jellal bị Erza húc ngã xuống đất run như cầy sấy.

Erza phải tay bỏ đi, để Jellal ở lại tức lộn ruột.

Ngày hôm sau, Erza vừa bước ra khỏi cổng nhà, đã bắt gặp cái tên đáng ghét đó.

- Này voi con, chưa giải quyết nợ nần hôm qua đâu.

- Không quan tâm. - Erza hất tay Jellal ra và tiếp tục đi thẳng.

- Này, nói cho mà biết nhé, ta chưa cho binh lính đến trăm ba đời nhà nhóc vì cái tội khi quân đấy.

Erza nhìn Jellal như thể cậu đang nói khoác, cô thật sự vẫn chưa hiểu ở đây có những thể loại nguy hiểm nào, và cô đã động phải thứ nguy hiểm nhất.

Erza nhìn thấy thứ gì đó sau lưng Jellal, rồi cô nghĩ ra một ý tưởng táo bạo

- Thế tôi nói cho cậu biết nhé. Cậu chỉ là thằng công tử bột không hơn không kém, này thì thích dọa dẫm người khác, trẻ con đã thế rồi thì lớn lên làm sao hể, thật không biết điều gì hết. - Erza vừa nói vừa đẩy lùi Jellal.

Jellal toát cả mồ hôi khi đứng đối diện với Erza, thật đáng sợ mà!

Bỗng chân Jellal giẫm phải thứ gì đó. Theo bản năng cậu nhòm xuống phía dưới. Cái gì, cậu dẫm phải phân ngựa.

Erza cười phá lên, Jellal tức quá hóa thẹn, cậu muốn đi tới bóp cổ Erza, nhưng mang cái chân này đi sẽ gây ra rắc rối to đấy.

Mặc dù sau cái bầy buồn cười đó Jellal rất hận Erza, nhưng Erza là người duy nhất chịu nói chuyện với cậu, thế nên ngày nào cậu cũng đến đó chọc cô. Cả hai đứa tự nhiên thân nhau từ lúc nào không hay.

Tình yêu cũng theo đó khi hai con người tuy khác biệt về suy nghĩ và gia thế lại nảy nở.

Vài tháng trước, Lucy trở lại, họ từ bang hoàng đến vui sướng, dĩ nhiên là tất cả mọi người. Có một vài người thắc mắc sao cô lại trở lại.

Khi Lucy bất động nằm trong vòng tay của Natsu vì nguồn năng lượng đã cạn kiệt, cô đã quá phụ thuộc vào Akuma nên không thể sống tách rời nó.

Thật ra không cần tìm đủ tất cả mảnh ngọc Lucy vẫn có thể sống, chỉ là cô yếu hơn lúc trước, bằng chứng là khi Lucy bị trúng đạn, cô lảo đảo mà không hề có tí sợ nào. Lúc đó cô chỉ muốn lợi dụng Natsu nên mới phản bội như vậy.

Có người lại đặt câu hỏi thế này, sao Lucy không cho Natsu một nửa viên ngọc mình một nửa để đôi bên cùng duy trì mạng sống. Xin thưa là ngọn lửa bùng cháy trong người Natsu rất mạnh, vì hỏa thuật là dạng phép thuật mạnh và nguy hiểm nhất, nên nhất định phải cần một Akuma hoàn chỉnh, không hề mảnh nào.

Nhưng ngay ngày hôm sau, Zeref và Mavis đã xuất hiện và chỉ ra một lý thuyết nghe cũng rất có lí, nhưng tỉ lệ phần trăm thành công rất thấp.

Họ nói rằng giờ đây Natsu đã hoàn toàn kiểm soát toàn bộ năng lượng của Akuma, nó ở ngay trong chính dòng máu anh. Vậy thì chỉ cần cho Lucy máu của anh, có thể cô sẽ tỉnh dậy.

Đối với những người khác thì không thể vì có lẽ họ sẽ bị hủy hoại thân thể nếu không được Akuma chấp nhận. Nhưng Lucy thì khác, cô đã từng khắc chế được Akuma, nên chắc chắn cô sẽ một lần nữa được sự chấp nhận của nó.

Nhưng vấn đề là thời gian hồi phục của cô là bao nhiêu. Có thể ngày mai thôi cô sẽ thức dậy, hoặc một tháng, một năm, một trăm năm, một ngàn năm hoặc không bao giờ.

Nghĩ đến đó, Natsu chỉ muốn đưa hết máu của mình cho Lucy. Mọi người ngăn anh lại khi anh đã cho quá nhiều.

Nhưng rồi sự chờ đợi của anh cũng được đền đáp, cô đã quay lại sau hơn hai năm.

Còn anh Sting của chúng ta thì sao?

Sting biết tin Lucy đã về thì cũng rất vui, nhưng anh cũng chẳng hỏi thăm cô, chỉ làm khó họ mà thôi.

Rồi cũng vào một ngày... anh lại gặp được một nữ pháp sư có mái tóc bạch kim. Cô là một cô gái nhút nhát. Tên cô là Yukino.

Anh lắc đầu, thế thì đánh đấm với yêu quái nổi gì, tự bảo rằng không nên quan tâm cô ta làm gì nhưng cứ mỗi khi cô gặp chuyện anh đều giúp cô.

Một lần nữa, mối quan hệ giữa pháp sư và yêu quái vượt qua cả số mệnh để đến với nhau.

41. Ngoại Truyện Ngắn: Lisanna X Loki

Đang trên đường đi về nhà, bỗng Loki lại nghe thấy tiếng kêu thất thanh.

- Cứu tôi với.

Kèm theo đó còn có cả tiếng nước

Anh vội vàng chạy tới, thấy một cô gái đang ở dưới sông đang chơi với. Và hình như đó là Lisanna!!!

Không suy nghĩ gì, anh nhảy xuống cứu cô.

Nhưng mà...

- Cứu tôi với. - Loki là còn lớn hơn cả Lisanna.

Cuối cùng anh được Lisanna vớt lên.

Anh nằm bệt trên bãi cỏ, mặt tái me tái mét. Lisanna quay sang nhìn anh.

- Hay thế cơ, anh nhảy xuống cứu người ta rồi cuộc lại được người ta cứu.

Lisanna sau khi trở về hiện tại thì đã bắt đầu với cuộc sống bình thường như trước. Ai cũng lo lắng cho cô vì đã mất tích một thời gian khác dài, nhưng cô khônbg chịu nói cho họ nghe mình đã ở đâu, thế là Lisanna lại tiếp tục bị nhốt điều trị tâm lí ==”

Sau 1 tuần bị giam cầm, cô cuối cùng cũng thoát được và đi học.

Thế nhưng lúc này cô không may trượt chân xuống sông.

- Chẳng phải cứu mạng người quan trọng hơn xây bảy tòa tháp sao?-Loki biện minh.

- Nhỡ không được người ta cứu thì sẽ thành hai cái đám tang đó biết không hả?

- Mà em không biết bơi cơ mà, sao cứu anh lên được?

- Em không phải là không biết bơi, chỉ là do lúc đó em không may vướng phải một cái hố nhỏ dưới sông, bị kẹt chân sợ quá nên la thôi, ai ngờ?-Nói đến đây, Lisanna không nhịn được bật cười thành tiếng.

Loki cũng theo nụ cười đẹp đẽ của cô mà thấy vui.

Cả hai người thường hay trò chuyện với nhau, Loki hay làm những trò thật đáng xấu hổ trước mặt bàn dân thiên hạ chỉ để nhìn thấy được nụ cười của Lisanna, rồi tình cảm của họ cũng đã đến bến , dù cho gia đình Loki có thành kiến với Lisanna từ cái vụ mai mối cho Shindo không thành. Thế nhưng họ cũng đã chấp nhận và bỏ qua. Sau hi Lisanna tốt nghiệp đại học, cô phải đi qua Mĩ du học một thời gian, Loki phải chờ cô.

Nhưng một ngày nọ, Lisanna trên đường đi tới hội trường để học tập thì Loki lại xuất hiện ở đó. Anh đã mượn và trang trí cái phòng đó từ lúc nào không hay. Với những kiểu cầu hôn rất ư là sến súa, làm Lisanna vui đến nỗi chảy cả nước mắt. Chuyện tình của họ kết thúc bằng một nụ hôn nhẹ nhàng và cặp nhẫn trao tay.

42. Ngoại Truyện: Natsu X Lucy

Natsu mở mắt dậy, đầu anh đau như búa bổ, anh ngồi dậy, sao căn phòng nơi anh nằm có vẻ là lạ. Anh nhìn người mình, vẫn là bộ đồ hôm qua, nó bây giờ vẫn còn mùi rượu, thật không thể nào tin nổi, ít ra anh cũng phải thay rồi mới đi ngủ chứ.

- Anh dậy rồi à, mau uống nước gừng đi, chắc bây giờ anh đau đầu lắm.

Cô gái mở cánh cửa ra bước vào.

- Hả? À ừ. - Natsu ngơ ngáo nhìn cô.

Cô gái đó mỉm cười nhìn Natsu, sau đó cô đi tới ôm lấy anh.

- Cảm ơn anh, anh làm em cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất trên đời.

Natsu choàng tay ôm lấy cô, mỉm cười.

- Vì anh yêu em mà.

Lúc này đây, một cô gái chạy ngoài đường, cô đã không ngủ suốt một đêm, đôi chân cô không hề mỏi,cô tìm mà vẫn không có kết quả. Đứng giữa lòng đường vắng vẻ, bình minh còn chưa ló dạng.

Từng tiếng nói cứ vang vẳng bên tai.

“Vì em là thiên thần của anh”

Cô ngồi sụp xuống đất, gió thổi khiến mái tóc vàng óng của cô bay lả lướt.

- Natsu, em sai rồi, anh đang ở đâu, quay về với em đi.

Một tuần trước.

Tia nắng nghịch ngợm chiếu lên gương mặt đáng yêu của Natsu. Anh dụi mắt, rồi ngồi dậy. A trời đã sáng thế này rồi. Chắc trễ giờ rồi, anh vọt dậy.

Nhưng lại vội nhìn sang người khác vẫn còn ngủ, mà ánh nắng cũng chẳng chịu buông tha cô. Anh quỳnh quáng kéo rèm cửa lại. Sau đó bắt đầu rối rít.

- Chết thật, quần áo của mình đâu hết rồi.

Anh chợt nhớ ra, anh quên giặt đồ.

Nhìn đồng quần áo đang nằm la liệt dưới sàn, anh vuốt mặt. Đáng lẽ hôm qua không nên vứt nó dưới đây. Thôi lỡ rồi, đành mặc lại tạm vậy. Có gì trưa về anh sẽ giặt sau. A, hay là...

- Lucy, em bỏ quần áo vào máy giặt giúp anh nhé, chỉ cần làm vài thao tác nhỏ thôi, không mệt mỗi gì đâu?

- Anh quay sang cầu cứu Lucy.

- Không! - Mặc dù mắt vẫn nhắm nhưng miệng lại trả lời được một câu trót quớt.

- Ấy thôi được rồi, không nhờ em nữa, biết ngay là sẽ vậy mà.

- Natsu, em muốn ăn sushi trưa nay.

- Được rồi.

- Hình như anh quên gì đó.

Lucy vừa nói xong Natsu cúi xuống hôn lên má cô một cái.

- Buổi sáng tốt lành.

Natsu ba chân bốn cẳng chạy đến nơi làm việc. Anh đẩy cửa chạy xông vào.

- Xin lỗi, thầy đến trễ.

Cả lớp học trò cười phá lên.

- Tụi em thông cảm mà, thầy phải hầu hạ cô vợ xinh đẹp nữa

Natsu gãi gãi đầu, để cho tụi nhỏ biết được thật mất mặt mà.

Anh đang làm võ sư dạy cho một trung tâm thể thao. Nói chuyện này khá bất ngờ, nhưng lúc này anh đang sống ở Tokyo, cách năm anh học lớp 11 là 5 năm. Chắc các bạn đang tự hỏi rằng Natsu và Lucy đã trở về hiện tại và sống được 3 năm ở đây rồi.

Đúng là họ sống ở đây được 3 năm rồi.

Sau giờ nghỉ, đã trưa rồi sao.

- Thầy ơi. - Một cô học trò bước tới.

- Em làm bento cho thầy này.

Natsu lúc đó đã chạy té khói. Không xong rồi, anh mà về trễ là cô sẽ đuổi anh ra khỏi nhà mất.

Cô học trò đứng đờ người, cô thu tay về, cầm hộp đồ ăn như muốn bóp nát nó. Đã là lần thứ 14 rồi. Thầy lúc nào cũng chạy cả.

Đám học trò lại được dịp cười no.

- Alice à, cậu thích thầy hay sao vậy?

- Cũng đúng ha, thầy trẻ như trạc tuổi tụi mình, rồi còn dễ thương nữa, bảo sao Alice của chúng ta không thích cho được.

- Các em rộn quá, mau ăn uống cho lẹ đi rồi nghỉ ngơi. - Ông thầy khó tính Gajeel lên tiếng.

Natsu chạy về nhà, chưa kịp cởi giày đã xông vào. Lucy ngồi ở bàn ăn, hình như đang chờ Natsu về.

- Em đã gọi điện báo anh chưa.

- Rồi. - Natsu lúi thủi đi vào.

- Vậy sao giờ mới về.

- Lúc đó anh còn đang...

- Cắm trả treo.

- Ủ ừ, anh sai rồi, lần sau anh sẽ nhờ Gajeel trông tụi nó hộ vậy.

Natsu nhìn Lucy với vẻ mặt khác thường. Trên người cô chỉ vén vạt quần một tấm chắn.

- Sao không chịu mặc đồ vào hả? Nhờ ai vào nhà thì sao?

- Mới ngủ dậy. - Lucy tỉnh bơ đáp.

- Haizz, mau vào phòng mặc đồ đi.

- Làm biếng.

Natsu đi tới bế xốc Lucy lên. Cô giãy đành đạch.

- Rõ ràng là em làm biếng, được thôi, vậy để anh làm thay em.

- Này, tôi nói thật với cậu nhé. Cậu cưng vợ cậu như vậy không sợ cô ấy hư hỏng sao?

- Hư hỏng gì chứ, trước giờ cô ấy vẫn vậy mà. - Natsu đặt tách trà nóng xuống.

- Tôi nhớ lần nào cậu đi làm cũng nhận được điện thoại của vợ bảo cậu về nhà, vợ thích thứ gì cậu cũng chiều, chuyện nhà cửa tất tần tật cũng một tay cậu lo, vợ chỉ có việc nằm không chờ cậu mớm đồ ăn tới tận miệng. Đi đâu cậu cũng lo cho vợ ở nhà có chán nản không, nói chung thứ gì cậu cũng chiều hết, chắc chắn, tôi chưa thấy thằng đàn ông nào như cậu đâu. - Gajeel lắc đầu.

- Có gì đâu, tại tôi thương vợ tôi vất vả, thế thôi.

- Có bỏ đồ vào máy giặt rồi nhấn nút mà cũng không làm, tôi cũng lạy. Cô ấy phải học tập vợ tôi chứ, lo cho nhà cửa là trách nhiệm của họ mà.

- Tôi nói cô mà chịu đem chồng sách đã đọc lên kệ thì tôi làm con cậu chứ nói chi mấy việc đó.

- Hai người đang nói gì vậy. - Lucy và Levy bước tới.

- À không, không có gì đâu. - Hai anh chồng vội lắc đầu.

Levy đi đến ngồi cạnh Gajeel, Lucy cũng ngồi cạnh anh nhà. Lucy vừa ngồi xuống, Natsu đã dâng đến cho cô ly nước trái cây ép mát lạnh lên tận miệng.

Cặp vợ chồng đối diện lắc đầu

- Cũng 3 năm hai người đến Tokyo. Lúc đầu tôi thấy cũng lạ, vì hai người trong trẻ thế kia mà đã là vợ chồng rồi.

- Có gì đâu, bây giờ chúng tôi cũng 23 tuổi rồi, lập gia đình có gì là sớm. - Natsu nói.

- Ủa, sao 3 năm trước tôi hỏi cậu thì cậu nói 23 tuổi, đáng lẽ bây giờ phải 26 chứ. - Levy thắc mắc.

- Đồ ngọc. - Lucy lẩm bẩm.
  - À tôi... tôi nhầm, già rồi lẩm cẩm ấy mà. Chắc tại từ Osaka chuyển tới đây tôi vẫn chưa quên được kỉ niệm khi chia tay nơi đó.
  - Gì, sao chú nói chú là từ Hokaido. - Gajeel ngạc nhiên.
  - Anh nghe nhầm rồi đấy. - Natsu đỏ mồm.
- Rồi từ từ anh nhấp li trà, ngẩng đầu dò xét thái độ của họ, chắc họ chẳng nhận ra gì đâu nhỉ.
- Nếu anh nói anh và Lucy từ quá khứ xuyên suốt đến hiện tại chắc bọn họ đưa anh vào trại tâm thần mất.
-

Thứ 2 ngày đầu tuần.

- Thầy!!! Thầy mà không nhận nữa là em giận đó. - Tiếng Alice nũng nịu
  - Thôi được rồi.
- Thật sự mùi vị rất ngon. Natsu ăn khí thế, khiến cho Alice rất vui.
- Đi đâu đấy?
  - Hi hi, vợ ơi anh biết lỗi rồi, không về trễ nữa đâu.
  - Chép phạt 1000 lần câu đó.
- Chết anh rồi.

Thứ 3...

Lâu lắm rồi anh và cô mới đi siêu thị, lúc trước anh toàn đi một mình thôi.

Lucy hào hứng chất đầy bánh kẹo vào giỏ. Alice từ đâu đi tới.

- Thầy đang đi mua đồ với cô sao?
- Chào em, phải rồi. - Natsu trông thấy Alice thì mỉm cười.
- Cô ấy đẹp ghê, như lúc trước vậy.
- Gì cơ?
- À không có gì, thôi em về nha.

Sau khi hai người chào tạm biệt, Natsu hướng về Lucy thì nhận được ánh mắt sát khí.

- Nói đi, con nhỏ đó là ai? - Lucy vừa đi vừa cầm cái giá xới cơm đi đi lại lại sau lưng Natsu.
- Anh đã nói rồi, nó là học trò của anh. - Natsu đưa hai lên trời mỗi gần rã cơ, và anh cũng đang phải quỳ, thật vô lí. Anh cảm thấy lần này Lucy có hơi quá đáng rồi nha.
- Tha cho anh lần này, nhưng hôm nay không được vào phòng ngủ.
- Ôi thần linh ơi!

Thứ 4

Natsu bị ghiền cái bento của Alice rồi, anh phải đem về vì sợ Lucy sẽ ca cẩm.

- Của ai đây? - Lucy tra hỏi.
  - Học trò tặng. - Natsu quên bém mất chuyện xảy ra hôm qua.
  - Alice đúng không?
  - Không phải như em nghĩ đâu... anh định mang về cho em thử đó, tay nghề của nó cực kì xuất sắc nha.
- Lucy không nói không rằng giật lấy hộp bento cô bỏ nó vào sọt rác.

- Đó là công sức của người khác, sao em lại làm vậy.
- Anh không được ăn nó nữa.

Thứ 5

- Em có bỏ thuốc phiện vào hay không vậy?
- Thầy cứ giỡn hoài.
- Thật sự là rất ngon đó.

Natsu vẫn tiếp tục ăn, có vẻ như anh không thể cưỡng lại mức hấp dẫn của nó.

- Anh lại về trễ. - Lucy đứng trước cửa khoanh tay chờ.

Natsu đi ngang sang người cô, chẳng nói tiếng nào.

- Đứng lại. - Lucy ra lệnh.
- Đừng như thế, sao em cứ mãi áp đặt cho anh cái kiểu đó.
- Anh ăn phải cái gì mà dám cãi lại. Mau quỳ xuống ở đây 2 tiếng đồng hồ.

Natsu dù không phục nhưng cũng phải làm theo, anh càng ngày càng thấy khó chịu với cái kiểu dè bẹp người khác của cô.

—
Thứ 6

- Sao hôm nay thầy không về nhà sớm à. - Alice ngạc nhiên hỏi.
- Kệ đi, thầy mệt quá, nghỉ một chút rồi về sau cũng được.

Alice nhìn Natsu dò xét, cô bắt đầu xấn tới.

- Thầy ơi, em yêu anh.

Natsu đang ăn cơm nhanh chóng bị sặc, vỗ vỗ ngực, anh quay sang nhìn Alice.

- Thầy đang ăn nha em.
- Em nói thật đó, anh cũng thích em mà có đúng không?

Natsu vội vàng bỏ đi, trong đầu vẫn suy nghĩ về câu nói đó.

Alice đứng lặng “Vẫn chưa được sao?”

Anh nằm rũ xuống giường, vậy mà...

- Dậy nấu cơm cho em ăn.
- Có bánh trong tủ lạnh đấy, em lấy ăn đi.
- Em muốn ăn cơm anh nấu.
- Anh đang mệt lắm.
- Không, dậy đi. - Lucy kéo tay Natsu làm anh lộn xuống giường.
- Bực mình quá, đã nói là đang mệt mà. - Natsu hét âm lên.
- Anh đang bực chuyện gì cơ? - Lucy chống nạnh
- Em không làm gì cũng đừng quấy rầy anh chứ? Từ trước đến giờ mọi chuyện đều do anh làm, em có động đến thứ gì đâu, anh thấy em càng ngày càng ương bướng đó.
- Đây là anh tự nguyện mà không đúng sao?
- Cũng có giới hạn thôi.

- Không muốn nữa à, vậy thì đi ra khỏi nhà đi.

- Không cần nói anh cũng sắp đi đây.

Natsu chạy sang nhà anh bạn hàng xóm trú tạm vài hôm. Gajeel và Levy lắc đầu, biết ngay cái ngày này thế nào cũng tới mà.

—

Thứ 7...

Không có anh, căn nhà thật trống vắng....

...

- Thầy ơi, em mời thầy đi ăn có được không? - Alice đứng trước mặt Natsu hỏi.

- Không đâu, lần này để thầy mời.

Lại như thế nữa, không biết kiểu gì Natsu lại cảm thấy gần gũi với Alice, giữa họ như tồn tại thứ gì đó trước đây không bao giờ có. Nhưng sao lại quá nhỉ?

—

Chủ nhật...

- Levy, Natsu có còn ở đây không?

Lucy không thể chịu nổi liền chạy qua nhà Gajeel và Levy đang sống.

- Không, cậu ấy đi với cô nào đấy, nói là học viên xuất sắc của trung tâm mà. - Levy trả lời.

Thế là, Lucy liền chạy đến trung tâm. Cô nghĩ ngại sẽ có chuyện không hay xảy ra. Nhưng họ không có ở đây.

Lucy thần thờ đi đến đứng trước một cửa hàng thú bông, không ngờ lại gặp họ ở đây. Trông họ cứ như một đôi tình nhân vậy.

Lucy trong lòng tức giận tột đỉnh, đi vào vùng tay tát Alice một cái thật mạnh. Tất cả mọi người chứng kiến đều xì xầm. Trước mặt Natsu và những người thân, Lucy tỏ ra trẻ con, nhưng bây giờ, trông cô rất nghiêm túc.

Natsu liền đi tới kéo tay Lucy về nhà.

- Anh buông tôi ra!

Lucy bị Natsu lôi xềnh xệch về nhà, cơn tức giận bộc phát.

- Làm có gì mà bênh vực cho cô ta kia chứ.

- Em đừng hờ dẫu lại tức giận vô lí như vậy, Alice chỉ nhờ anh chọn hộ một món quà để tặng bạn thôi.

Trong nhà chưa bao giờ có tiếng cãi nhau, nhưng nay, nó trở thành chuyện lạ nhất của khu phố.

- Anh tin cô ta chỉ có vậy thôi sao?

- Nhưng em lại xúc phạm cô ấy trước bao nhiêu người.

- Là vì cô ta rất không đáng tin tưởng.

- Lucy, em quá quắt thật.

- Vì cô ta mà anh cãi nhau với tôi ư, thử hỏi cô ta đã cho anh uống thứ thuốc gì.

- Do em cả thôi.

- Cái gì?

Lucy tức giận cầm chiếc cốc lên rồi ném về phía Natsu, vỡ choang khi gặp bức tường.

- Em thôi ngay đi.

Lucy vớ luôn cả những gì còn lại trên chiếc bàn ăn phang Natsu. Anh không làm gì cả, đứng yên chịu đựng. Lucy dừng lại, hình như cô đã làm quá trớn, Natsu không sao chứ.

Anh một tay ôm mặt, cuối cùng anh lại nói ra những lời tưởng chừng như sẽ không bao giờ nói.

- Tôi không thể hiểu được tại sao suốt thời gian qua tôi lại chịu được cô.

- Sao?

- Đã thế này thì tôi sẽ đi cho cô vừa lòng.

- Đứng lại, tôi không cho anh đi thì đừng hòng.

- Làm sao tôi còn có thể tiếp tục ở lại đây trong khi phải chịu áp lực như vậy chứ?

- Chịu áp lực?

- Phải. Ở đây ngột ngạt, thiếu sức sống như là địa ngục vậy, còn cô là ác quỷ...

Lucy đứng lặng người. Cô chớp mắt đôi môi nhợt nhạt.

- Anh... nói... sao cơ?

- Tôi chán cô lắm rồi.

Bỏ lại câu đó, Natsu đi ra khỏi ngôi nhà anh và Lucy vẫn thường sống.

Còn cô, cô ngồi bệt xuống đất. Tim như bị thứ gì đâm qua thật đau, xung quanh chẳng còn không khí cho cô hít thở. Anh sẽ không bao giờ nói vậy, không đời nào? Nước mắt đột nhiên chảy xuống, cô vẫn còn yêu anh rất nhiều.

“Anh có thể thấy cả bầu trời sao trong đôi mắt em. Chính đôi mắt ấy đã lấy đi trái tim anh và đã sưởi ấm trái tim lạnh giá cô đơn của anh. Em đến dịu dàng như cơn mưa mùa hạ làm mát lạnh tâm hồn anh bằng một tình yêu bình dị và thủy chung. Cuối cùng anh đã có thể ôm em trong vòng tay, hai trái tim đã cùng chung nhịp đập. Hãy tin rằng anh chẳng bao giờ đổi thay dù cho phải chờ đợi cả nghìn năm.”

Chân Lucy run rẩy cố đứng dậy, cô chạy theo Natsu, chẳng phải chính anh đã nói sẽ yêu cô mãi mãi hay sao, bây giờ người vừa nói với cô là người khác hay là anh? Không, mọi chuyện không thể kết thúc thế này.

Natsu lại lê vào quán rượu, anh uống không biết bao nhiêu. Và cũng không biết mình về bằng cách nào.

Sáng hôm sau.

Natsu mở mắt dậy, đầu anh đau như búa bổ, anh ngồi dậy, sao căn phòng nơi anh nằm có vẻ là lạ. Anh nhìn người mình, vẫn là bộ đồ hôm qua, nó bây giờ vẫn còn mùi rượu, thật không thể nào tin nổi, ít ra anh cũng phải thay rồi mới đi ngủ chứ.

- Anh dậy rồi à, mau uống nước gừng đi, chắc bây giờ anh đau đầu lắm.

Cô gái mở cánh cửa ra bước vào.

- Hả? À ừ. - Natsu ngơ ngáo nhìn cô.

Cô gái đó mỉm cười nhìn Natsu, sau đó cô đi tới ôm lấy anh.

- Cảm ơn anh, anh làm em cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất trên đời.

Natsu choàng tay ôm lấy cô, mỉm cười.

- Vì anh yêu em mà.

“Nhưng tại sao mình lại nói những lời này?”

Lúc này đây, một cô gái chạy ngoài đường, cô đã không ngủ suốt một đêm, đôi chân cô không hề mỏi, cô tìm mà vẫn không có kết quả. Đứng giữa lòng đường vắng vẻ, bình minh còn chưa ló dạng.

Từng tiếng nói cứ văng vẳng bên tai.

“Vì em là thiên thần của anh”

Cô ngồi sụp xuống đất, gió thổi khiến mái tóc vàng óng của cô bay lả lướt.

- Natsu, em sai rồi, anh đang ở đâu, quay về với em đi

Hạt mưa rơi bủa vây trái tim hiu quạnh

Ngàn yêu thương vụn tan bồng xa

Người từng nói ở bên cạnh anh mỗi khi anh buồn

Cớ sao giờ lời nói kia như gió bay

Đừng bỏ rơi bàn tay ấy bơ vơ mà

Một mình em lặng im chốn đây

—

Natsu đi dạo, hình như tối hôm qua Alice đã đưa anh về nhà cô. Hình như anh bắt đầu yêu cô? Có phải không?

- Lisanna. - Natsu chợt nhìn thấy hình bóng quen thuộc.

- A Natsu, chào cậu. - Lisanna vẫy tay chào lại.

- Lâu quá rồi nhỉ? - Natsu cùng Lisanna cười.

- Cậu nhớ đến dự đó nha. - Lisanna cười tủm tỉm.

- Dự gì cơ?

- Ủa, chẳng phải tớ đã đưa tám thiệp cưới cho Lucy rồi sao? Chắc cô ấy quên đưa cho cậu.

- Cậu gặp Lucy trước tớ.

- Ủ, cậu ấy còn bảo tớ dạy cậu ấy cách làm một chiếc bánh gato nữa, à mà Natsu, hình như hôm nay là sinh nhật cậu mà. Tớ đoán chắc Lucy...

Lisanna chưa kịp nói hết câu, Natsu đã chạy đi.

- Cái cậu này, sao kì vậy ta? - Lisanna thắc mắc.

Anh về nhà, không có Lucy ở đây. Anh đi đến mở tủ lạnh, có một chiếc bánh kem ở bên trong. Anh lấy nó ra, nhìn nó. Trên đó có ghi dòng chữ bằng mứt dâu đỏ tươi thật đẹp.

- Mừng chồng yêu tròn 1021 tuổi.

Đặt chiếc bánh kem trên bàn, anh đi tới bếp lấy một cái chén, bỏ muối vào bên trong. Sau đó anh lấy ra một lá bùa, ngón tay anh hiện lên ngọn lửa rực hồng, anh cho lá bùa bị đốt vào chén nước muối, sau đó, anh đổ lên lòng bàn tay trái của mình.

Đột nhiên, tay anh hiện lên những kí tự loằng ngoằng. Natsu tay nắm chặt lại.

- Mình bị yểm bùa rồi.

—

- Người rút cuộc là ai, vì cớ gì lại chia cắt bọn ta? - Lucy đứng trước mặt Alice nói.

- Vô ích thôi, giờ anh ấy yêu tôi rồi.

- Ta sẽ xé xác người ra. - Lucy trên tay xuất hiện một luồng sáng.

- Chắc không, hay anh ấy sẽ càng hận người.

Luồng sáng trên tay Lucy biến mất, phải, nếu cô làm vậy có khi nào Natsu sẽ mãi mãi không trở về. Cô ta đợi Lucy ngừng tay, sau đó lao tới dùng thanh kiếm toan chém cô.

Đến lúc Lucy kịp nhận ra thì đã muộn.

- Người nên chết đi, để anh có thể ở bên ta mãi mãi.

Một nguồn lửa lao tới đánh bật thanh kiếm trong tay ả.

Natsu đứng trước mặt Alice, trên tay anh cầm một lá bùa.

- Yêu quái phương nào? Tới đây làm loạn.

- Anh không nhớ em sao, em chính là tiểu hồ ly thích anh 800 năm trước đó. - Alice đôi mắt long lanh nhìn Natsu. À chắc anh cũng không nhớ.

- Tôi nhớ vì cô quá độc ác nên đã phong ấn cô rồi mà-Natsu ánh mắt sắc lạnh nói.

- Anh đừng nói vậy, anh yêu em mà. - Alice lại dùng trò cũ.

- Xin lỗi, lúc trước tôi hối hận vì đã không giết cô luôn, nhưng bây giờ...

- Em mới hồi sinh được ở dạng thân thể này, anh không thể đối xử với em như vậy được.

- Vậy 1 năm nay cô đã lấy đi sinh mạng của biết bao nhiêu người rồi.

- Bọn họ chỉ là thức ăn thôi mà, nhưng anh thì khác.

- Đủ rồi...

Natsu không nhanh không chậm bước đến cầm lên thanh kiếm của con yêu quái đó, thanh kiếm ấy lóe sáng.

...

Lucy ngồi thẫn thờ dưới đất. Natsu chạy tới, ôm lấy cô.

- Mọi chuyện kết thúc rồi.

Lucy tay vòng qua hông Natsu, nước mắt cô không ngừng được mà chảy ra.

- Em sai rồi. Natsu em sẽ không như thế nữa.

Chẳng có thứ tình cảm nào được lấy đi bằng phép thuật, tình cảm sinh ra trong trái tim, khi nhận ra, nó sẽ tự động chảy tràn trong trí óc.

- Không, em không sai, là do anh, xin lỗi em. - Natsu đầu tựa vào bờ vai nhỏ của cô.

- Về thôi, rồi cùng nhau tổ chức sinh nhật nhé!

Hạnh phúc không phải là lúc nào anh cũng nắm bàn tay em nhất nhất không rời

Mà là sau bao nhiêu biến cố, chúng ta vẫn có thể trở về nắm lấy tay nhau

~ Hết truyện ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nalu-du-la-ac-quy-hay-de-anh-yeu-em-nhu-mot-thien-than>